

Hắc Âm Chi Bạ

Contents

Hắc Âm Chi Bạ	1
1. Chương 1: Vừa Bắt Đầu Liên Rất Tội Tệ	1
2. Chương 2: Tình Thế Tuyệt Nhiên Bất Đồng Lần Thứ Hai Gặp Mặt	11
3. Chương 3: Bắt Quả Tàng Liên Hoàn Sát Thủ	19
4. Chương 4: Thiếu Niên Xông Vào Phòng	31
5. Chương 5: Lần Thứ Hai Gặp Lại Kẻ Diên Cuồng Giết Người	42
6. Chương 6: Sinh Hoạt Tội Tệ	52
7. Chương 7: Sự Trống Rỗng Của Cuộc Sống	64
8. Chương 8: Bản Án Tử Cũ	72
9. Chương 9: Tiệc Tối Xã Hội Đen Và Sự Kiện Ám Sát	82
10. Chương 10: Ám Ám Sát Tương Quan	92
11. Chương 11: Bạn Bè... ?	100
12. Chương 12: Hiển Nhiên Không Chỉ Là Bạn Bè	113
13. Chương 13: Vụ Án Giết Người Toàn Gia Bị Phá	123
14. Chương 14: Chuyện Xưa	134
15. Chương 15: Đây Là Một Sự Cố Tai Hại	145
16. Chương 16: Chính Thức Chia Tay	156
17. Chương 17: Không Bất Ngờ Lại Một Lần Nữa Gặp Mặt	170
18. Chương 18: Phiên Phức Đi Tới	181
19. Chương 19: Sự Sống Và Cái Chết	192
20. Chương 20: Chuyện Cũ	202
21. Chương 21: Vĩ Thanh	211

Hắc Âm Chi Bạ

Giới thiệu

Tạm dịch: bên bờ hắc ám Thể loại: Hiện đại, cảnh sát VS hắc bang, cảnh sát thụ, cường công cường thụ, HE Vai chính: J

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-am-chi-ban>

1. Chương 1: Vừa Bắt Đầu Liên Rất Tội Tệ

Ron đang ngủ đến trời dất đen kịt thì cảm thấy một nguồn sức mạnh đang dùng sức lay động bờ vai của hắn, âm thanh một người phụ nữ vừa lo lắng vừa hốt hoảng được vang lên bên tai: “tỉnh dậy đi, Ron, mau tỉnh dậy đi!!”

Ron dùng chăn che đầu ngủ tiếp, cuộc đời này hắn hận nhất là mình đang ngủ thẳng giấc thì bị người đánh thức. hắn luôn cảm thấy nếu như có chuyện thực sự quan trọng thì đó chính là giấc ngủ.

Nhưng đối phương vẫn không có ý định từ bỏ, chặn đắp trên người mạnh mẽ được lôi ra, người phụ nữ kia tiếp tục la lên: “nhanh tỉnh dậy đi, Ron, chúng ta có phiền phức.”

Hai từ phiền phức này khiến Ron miễn cưỡng mở mắt, đèn bàn với ánh hào quang màu vàng chiếu vào vầng trán, phản chiếu khung cảnh một nhà trọ xa lạ, không phải chuyện tốt. thấy người đàn bà đang động chạm vào nửa thân trần của hắn, chính là tình nhân hắn gặp tối hôm qua ở quán bar.

Hắn rên rỉ một tiếng, thật muốn đem đầu lần thứ hai vùi vào gối, trở lại mơ một giấc mơ ngọt ngào.

“nhanh lên một chút, Ron, chồng em đến.” cô nói.

“cái gì?” Ron thốt lên, đôi mắt rất cục hoàn toàn mở ra, “em có chồng? Em trước giờ chưa từng nói bản thân có một ông chồng!!”

“em cũng chưa nói em không có, thời gian bọn em chung sống ngọt ngào lãng mạn với nhau quá ít.” cô gái nói, đem cuộc trò chuyện điện thoại vừa nãy bỏ qua, từ dưới chân giường lấy chiếc quần lót mặc vào. Thân thể cô với đường cong mịn màng, không chút tì vết, tại một thành phố xa lạ, trong một nhà trọ xa lạ như một giấc mộng tươi đẹp, tuy nhiên giấc mộng này sắp biến thành ác mộng.

“nhưng nhìn dáng vẻ của em tại quán bar không phải luôn hướng về tất cả đàn ông trong quán bar biểu lộ mình là người vô chủ, đêm nay muốn tìm niềm vui sao?” Ron chất vấn, từ góc giường lung tung lộn xộn tìm quần lót của mình, cô gái này tối ngày hôm qua ở trong quán bar uống rượu buông thả, còn kém nhảy nhót thoát ý, hai người lúc cùng nhau thuê phòng còn không có chút đạo đức nào là do dự, cuồng dã đến mức tựa như tám đời chưa từng được gần gũi đàn ông.

“bọn em ly thân đã một quãng thời gian dài, tuy nhiên thỏa thuận về việc ly hôn đã xong nhưng còn chưa ký mà thôi.” Cô lơ đãng nói, gài áo ngực, nhặt lên chiếc váy ngắn màu đỏ kéo lên.

“nhưng em còn đang là vợ của hắn, đúng không!! Anh nói, hắn bình thường có hay mang vũ khí hay thứ gì tương tự không?” Ron vừa hỏi vừa cầm quần bò mặc vào, xoay người đi tìm áo sơ mi.

“hắn đi đâu cũng mang theo súng, nhưng đó là...” cô em tình nhân nói.

“Cái gì!?” Ron cất cao giọng.

Đối phương dùng một biểu tình chẳng khác gì động viên đưa con nít nhìn hắn, “không cần sốt sắng, hắn là nhân viên điều tra liên bang, đương nhiên phải mang theo súng, đây là quy định của công việc.”

“FBI!?” Ron cất cao giọng, quả thực cổ họng muốn hét lên. Điều này lại khiến cho người phụ nữ đối diện giật cả mình, cô giơ hai tay lên nhẹ nhàng nói, “đừng lo lắng, anh ấy không giống những cảnh sát mục nát trong truyền thuyết, Jeffery tuy là một người không làm những việc trái với pháp luật, gánh vác rất nhiều vụ xử lý kỷ luật nhưng hẳn là một người không tệ.”

Trời ạ, nhìn xem đây là cái gì, Ron tuyệt vọng nghĩ. Hẳn trên người bây giờ còn gánh trên vai ba mạng người, không bị tra ra được cũng coi như vận khí tốt, ngày hôm nay vốn muốn có một đêm tình cảm mãnh liệt, thần kinh buông lỏng một chút, lần này thì tốt rồi, lập tức liền ngủ thẳng tới vợ của cảnh sát!!

“anh ấy đến!” Người phụ nữ nói, nghiêng tai lắng nghe thanh âm bên ngoài, Ron nghe được tiếng bước chân từ hành lang truyền đến, trong đầu cấp tốc hiện lên một người đặc vụ liên bang cao lớn, cầm súng trong tay, đạn trên nòng, sẽ chờ giữ cửa một cước đá văng, nòng súng dè ở trên đầu của hắn, một người phụ nữ bên cạnh hắn không nhớ rõ tên sẽ lớn tiếng rít gào lên “chồng, không được” các loại, sau đó đối phương tàn bạo mắng “Dám ngủ mới vợ tao”, không chút do dự nổ súng, bản thân sẽ là một người tình mình đầy máu tươi nằm trong nhà trọ.

“em cảm thấy giờ anh nên làm gì?” Ron bất lực hỏi.

“E rằng anh chỉ có thể nhảy cửa sổ trốn đi, em sẽ nói với hắn là em chỉ một mình đến nhà trọ tìm kiếm không gian riêng, suy nghĩ mục đích của cuộc sống sau này.” Đối phương nói.

“cái lý do vớ vẩn gì đây!!” Ron kêu lên.

“mấy thầy cô tâm lý lớp tự giúp mình đều nói như vậy!!” cô gái cũng đồng dạng bất lực nói, cô vừa nói xong Ron đầu tiên liền vọt tới bên cửa sổ, sau đó mới nhớ tới bọn họ thuê tại tầng 15, hơn nữa ngoài cửa không có bất kỳ cái gì có thể leo xuống.

_____ nếu như hắn muốn nhảy cửa sổ, vậy chắc chắn bản thân sẽ giống y như thạch sùng hoàn toàn nằm ngoài trên vách tường tầng mười lăm. Lấy một độ cao nguy hiểm cùng với tư thế chờ chết chờ cho cảnh sát bị cấm sùng được thuyết phục rời đi.

“Không được, nơi này quá cao.” Ron nói, quan trọng hắn cũng không phải muốn ở chỗ này mất mặt mà chính bản thân không tự tin với lực cánh tay như vậy, nếu như đối với tình một đêm trong nhà trọ cùng với việc mở một chai champagne mà nói, vậy thì hẳn nhất định là người bị chết oan nhất trên cõi đời này.

Người bạn tình tai họa của hắn đang lăm lét nhìn xung quanh một lát, nỗ lực tìm kiếm một nơi ẩn trốn, nhưng gian phòng này không lớn, trang trí đơn giản, không có một chỗ nào để giấu người.

Ngay lúc này ông chồng mang súng kia đã đi tới cửa, dùng sức giơ tay gõ gõ: “Kate, anh biết em ở bên trong, chúng ta cần nói chuyện một lúc.” Anh ta nói.

“anh tới làm gì, em không muốn nói chuyện cùng với anh!!” Kate trả lời lại, vừa đẩy Ron hướng về trong phòng tắm, “anh có thể vào trong nhà tắm tránh một lát, chờ sau khi anh ấy đi vào thì em sẽ nói anh ta

ra ngoài nói chuyện. ôi trời, anh ấy nhìn thấy anh sẽ điên mất, ngày hôm qua là sinh nhật anh ấy, em vốn đáp ứng với anh ấy tối qua sẽ cùng nhau tổ chức sinh nhật!!”

“trời ạ, ngày hôm qua là sinh nhật hấn mà em có thể cùng anh thấy thả chim bồ câu rồi chạy tới đây cùng anh qua đêm?” Ron cất cao giọng, hấn hầu như có chút đồng tình với người cảnh sát đang đứng ngoài kia, chuyện như vậy dù có thể nào đi nữa thì y vẫn rất đáng thương.

“Em vốn cho rằng bọn em còn có khả năng, tuy nhiên ngay tối hôm qua em đột nhiên ý thức được điều đó không thể nào thành sự thật, chuyện tình cảm như vậy cần phải quyết đoán, nếu còn do dự chỉ tổ làm cho hai bên đều tổn thương, cho nên em liền nghĩ cần phải mạnh mẽ khóc liệt hơn để cho hai người đều hiểu hết thấy đã kết thúc.” Kate nói.

Nhưng tại sao phải tới tìm hấn để tìm kiếm phương pháp mạnh mẽ khóc liệt đây? Ron tuyệt vọng nghĩ, hấn bị cô thô bạo đẩy vào nhà tắm, nơi này nhỏ đến đáng thương, cảnh tối tăm u ám tựa như một nhà tù.

“hiện tại người chiến sĩ bị em làm tổn thương đã tìm tới, chúng ta đều xong đời, em tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết chuyện này đi!!” hấn la lên, cảm giác đáng vẽ của bản thân như vậy cực kỳ mất mặt, nhưng thực sự không còn biện pháp nào khác.

“đừng lo lắng, em sẽ xử lý tốt, cục cưng.” Kate nói nhẹ nhàng, đem cửa phòng tắm đóng lại, Ron lâm vào một mảnh tối.

Hấn mơ hồ nghe thấy người cảnh sát đang ở bên ngoài gõ cửa, vừa nói: “anh muốn cùng em nói về chuyện ngày hôm qua, Kate, em cùng với ai ở bên trong?”

“em không ở với một người nào cả.” âm thanh Kate cũng vang lên, vừa nghe liền biết đang nói dối.

Ron nghe rõ ràng được cô đang bước tới cửa, mở ra, sau đó trong phòng liền yên tĩnh trở lại. hấn rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập của mình, cũng biết được bên ngoài sẽ không nghe thấy được, nhưng bản thân vẫn rất hi vọng nó sẽ không nhảy lên như thế.

Hấn có cảm giác rất tồi tệ. hoàn cảnh này làm cho hấn nhớ tới ký ức bị lãng quên hồi trước, khi còn bé, hấn cũng trốn bên trong chiếc tủ quần áo tối đen như mực, nghe được người cảnh sát bên ngoài đang dùng sức gõ cửa, âm thanh thô bạo như vậy, như hủy diệt trước nền trống trện, không có một chút thương hại.

Mẹ đi mở cửa, Ron qua khe hở tủ nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, một người cảnh sát đang đứng ngoài cánh cửa, trên người mặc một bộ đồng phục phẳng phiu, bên hông treo chiếc dùi cui đi vào trong phòng. Mặt của hấn giống như từ tượng đá khắc thành, không hề có một tia nhân khí.

“tôi dù có lá gan bằng trời cũng không dám đi tố giác ngài ạ,” mẹ nói, “Brooke là chính hấn tự tìm, ngài nếu có thể giúp đỡ hai người cô nhi quả phụ này thì trong lòng tôi cực kỳ cảm kích.” Brooke là cha của Ron, ông vì buồn ma túy cùng với việc đánh lén cảnh sát nên bị bắn chết tại chỗ, như vậy ông cũng sẽ không bao giờ tiếp tục được tới cục cảnh sát khai ra đồng bọn. đương nhiên những thứ này đều rất lâu sau

đó, Ron khi trưởng thành đến mức đủ lớn mới chính thức hiểu rõ.

Người cảnh sát kia nở nụ cười, trông mắt màu sắc rất nhạt, dưới ánh sáng lại giống như không có đồng tử, một mảnh lãnh khốc trống không, “nhưng tôi nghe nói bà chuẩn bị lên tòa làm chứng, chẳng lẽ bọn họ nói sai rồi?” hấn nói.

“ngài đừng nghe những người kia bịa lời nói dối, bọn họ vì tiền nên tin tức giả gì đều bán!!” mẹ nói với giọng điệu thoải mái, cùng với công việc trong hội học thuật của bà thì nói vài lời để lừa người vẫn rất tốt.

Nhưng Ron ý thức được điều đó không có khả năng, đây không phải là điều gì có thể nói sự thật là sự thật, hoặc là che giấu đi để dối người, người nọ là ma quỷ. Ron ở trong bóng tối nghĩ, hấn sẽ không muốn nghe những gì bạn nói, cũng sẽ không cần quan sát khuôn mặt của bạn, nơi đó chỉ có một ác ý nguyên thủy nhất.

“đứa bé đâu?”cảnh sát hỏi.

“Không biết đã đi đâu rồi, hấn cả ngày chỉ biết đi ra ngoài lang thang chơi đùa, một chút tiến bộ cũng không có,” mẹ nói, “ ngài muốn uống chút gì không?”

“Có cà phê không?” Cảnh sát hỏi.

“Có.” Mẹ của Ron nói, bà đi tới bên bàn lấy bình pha cà phê, làm một ly nước yêu cầu khiến bà thở phào nhẹ nhõm.

Theo ánh sáng chiếu qua khe cửa của tủ quần áo, Ron trợn mắt, hấn nhìn thấy người cảnh sát kia ung dung thong thả cầm súng ra, kéo chốt an toàn rồi đi tới bên cạnh mẹ. Hấn muốn lớn tiếng gọi nhưng hoàn toàn bị nỗi sợ hãi chiếm cứ, một chút âm thanh đều không thể phát ra.

Cứ như vậy, hấn nhìn thấy họng súng đen nhánh kia nhắm ngay sau đầu của mẹ, sau đó rầm một tiếng, máu tươi cùng với tiếng vỡ cốc lặn lặn trên bàn, thân thể mẹ ngã xuống, Ron chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ trống rỗng, rồi mẹ đông một tiếng va đầu xuống đất.

Người cảnh sát kia đi về hướng cửa, cánh cửa rầm một tiếng đóng lại, Ron ngơ ngác ngồi tại chỗ, hoàn toàn sợ đến choáng váng, một chút phản ứng cũng không có.

Hấn ngây ngốc ngồi trong bóng tối tầm mấy tiếng mới có thể đẩy cánh cửa tủ chậm rãi bò ra ngoài, nhưng gia đình của hấn đã không còn tồn tại.

Tuy rằng bọn họ đều là những kẻ buôn ma túy, là những kẻ say rượu, thường thường ra vào ngục giam thì sao chứ, bọn họ đều rất yêu hấn, cho hấn một gia đình, mà từ đó trở đi, hấn đã biến thành một đứa trẻ mồ côi.

Sau đó hắn lẩn lộn rồi trở thành người cầm đầu trong gia tộc xã hội đen lớn nhất, cũng coi như là một nhân vật có tiếng, nhưng người mà hắn sợ nhất vẫn là cảnh sát.

Hắn nhìn thấy cha bị chết đầu đường, bị súng lục của cảnh sát một phát bắn trúng đầu. Hắn nhìn thấy mẹ bị một viên súng từ đằng sau xuyên qua vỡ đầu, khi đó trên mặt bà thậm chí còn mang theo nụ cười. Người của chính phủ đến lôi xác của mẹ đi, hung thủ vẫn đứng trước mặt xe cảnh sát cùng đồng nghiệp trò chuyện vui vẻ.

Ron đứng một mình trong góc, nỗ lực giả vờ bản thân vừa cùng mấy đứa bạn đi ra ngoài vất vả trở về, hắn còn rất nhỏ đã học xong một bộ dạng lừa gạt trước thi thể của mẹ.

Cục cảnh sát là những kẻ tà ác xảo quyệt, hắn nghĩ. Ý niệm này mãi mãi tới tận bây giờ vẫn không thể nào thay đổi, tuy lý trí nói cho hắn biết không phải như vậy, phải nghĩ tích cực sẽ có những cảnh sát làm tốt bổn phận của mình, lại như trên đời vĩnh viễn cũng không thiếu những cảnh sát xấu xa tương tự.

Vào lúc này, Ron đã trưởng thành đang trốn trong một phòng tắm tối tăm, không gian nơi này cũng nhỏ như vậy, chỉ có một khe cửa nhỏ nhoi cho hắn nhìn ra phía bên ngoài.

Một người cảnh sát đứng đó, nửa nghiêng người sang phía hắn nên Ron không nhìn rõ ngoại hình của anh ta, chỉ thấy người kia mặc bộ thường phục _____ hắn là đang đi công tác cùng với áo sơ mi trắng, không nhìn thấy bên hông có súng, có thể rõ ràng người được hơi thở cổ chấp cứng rắn với việc chấp hành pháp luật. Kate hình như hướng về phía hắn giải thích gì đó, hai người âm ỉ rùm beng lên.

Ron liền hoảng hốt nhớ tới lúc còn bé, bản thân cũng giống như thế trốn vào trong tủ quần áo, cảm thấy một loại sợ hãi không rõ ràng. Cho dù nơi đó từ lâu hắn đã không còn trốn vào được vì giờ hắn đã một người đàn ông trưởng thành.

“được rồi, em đột nhiên đổi ý thì chỉ ít em nên gọi điện thoại nói cho anh biết trước, nói cho anh em cảm thấy chúng ta không thích hợp, anh đã chờ em nguyên một đêm!!” chồng Kate lớn tiếng nói.

“em nói chúng ta không có cơ hội ở cùng một chỗ, anh liền làm ra phản ứng này? Cái gì cũng không nói, cứ vậy muốn em nói cho anh biết?” Kate cất cao giọng, trời mới biết cô làm sao có thể nghĩ đến góc độ này để hướng qua.

“em còn muốn anh làm thế nào, Kate? Anh rất mệt, em đã dẫn dắt anh ba năm, số lần thất hẹn với anh đã không thể nào đếm hết được. ly hôn vẫn chưa phải ly hôn, em một chút chủ kiến cũng không có. Em có biết anh rất yêu em, anh nghĩ muốn cứu vớt lại cuộc hôn nhân này nhưng em lại không ngừng đổi ý, cái này đối với anh thực sự không công bằng!!” người cảnh sát nói.

“em chỉ là không chắc chắn được em muốn có một cuộc sống với anh, Jeffery, em rất yêu anh, đây là một sự thực, điều này làm cho em rất khó có thể quyết định, cho dù em đã vô số lần quyết định muốn rời khỏi.” Kate nói, điều này cũng giống như một đôi vợ chồng trẻ bắt đầu nói chuyện yêu đương.

“em không thể nói quyết định cuối cùng sao?” anh không nghĩ muốn cảm thụ cảm giác này nữa, tối ngày hôm qua anh đã tự tay làm một bàn ăn, một người một nhà đợi em một đêm, anh sắp bị em dẫn vật đến diên rồi!!” Jeffery nói, “nhưng tự dừng em lại chạy tới nơi này...” hấn dừng lại, quét mắt nhìn môi trường xung quanh. Lúc mở miệng lần nữa thì tiếng nói của hấn đã trở nên lạnh băng, “một mình em tới nơi này?”

“em tình cờ muốn một mình một người yên tĩnh, anh biết đấy, trong nhà mẹ quá ồn ào, bà luôn oán giận em về chuyện chia tay của hai chúng ta.” Kate nói.

Jeffery híp mắt, nhìn dưới đáy giường một chiếc giày đàn ông. Cùng lúc đó Ron đang trốn trong buồng tắm đột nhiên ý thức được được bản thân có một chiếc chân còn để trần, chiếc giày kia của hấn đang ở ngay bên ngoài.

Jeffery ngơ ngác nhìn chiếc giày kia, tự giấu nở nụ cười, “anh một mực chờ đợi em, Kate, anh luôn luôn suy đoán xem em đang làm gì.”

“xin, xin anh không nên xúc động, Jeffery, đây chỉ là một lần bất ngờ ——” Kate lấp bắp nói, cô không thích cùng Jeffery cùng nhau có một cuộc sống quá đúng quy củ, cô cảm thấy như thể nhân sinh mới có kích thích, mới có thể xưng là nhân sinh, nhưng tuyệt không nghĩ tới loại kích thích kiểu này.

“Hấn ở đâu?” Jeffery nói, lăm lét nhìn trái phải.

Ron khẩn thiết nắm chặt nắm đấm, hấn biết bị phát hiện chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Hấn biết mình bây giờ căng thẳng rất không bình thường, nếu như có người đang gặp phải tình huống như vậy thì đã sớm mang theo súng đi ra ngoài, đem tên kia đánh một trận. mình không nên như vậy, hấn tự nói với mình, hấn không thể ôm một tâm lý sợ hãi với một cảnh sát bình thường như vậy, khi đó hấn còn nhỏ, nhưng bây giờ hấn đã là một người đàn ông trưởng thành, có sức mạnh có vũ khí, hấn không nên vì nỗi sợ sệt kéo đi.

Hấn hít một hơi, tìm súng trong túi, đang chuẩn bị kéo cửa đi ra ngoài thì đúng lúc này cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Đứng ngược hướng với ánh sáng, khuôn mặt của người đàn ông bị khuất trong bóng tối, nhưng hấn thấy được ánh mắt anh ta, một đôi mắt với tròng màu nhạt, cùng với ánh mắt vô số lần xuất hiện trong mộng, băng lãnh với khuôn mặt nghiêm khắc.

Ron bị dọa sợ muốn chết, hấn hoảng loạn vội vàng lui vào một bước liền đụng vào bồn rửa tay, cốc cùng bàn chải đánh răng ào ào rơi xuống cùng một chỗ, giống như khi mẹ chết là âm thanh chiếc cốc vỡ tan tành.

Hấn vẫn còn chưa kịp phản ứng lại thì đối phương đã một bước đi tới phía trước, một tay kéo vạt áo đem hấn từ phòng tắm kéo ra, ném ra ngoài dưới nguồn sáng.

Ron ngã trên thảm sàn, kính hải nhìn thân ảnh cao lớn của người kia. Lần này dưới ánh sáng, hắn thấy rõ khuôn mặt của y.

Đây không phải là người cảnh sát trong ác mộng của hắn.

Dưới ánh đèn bàn cùng với tia sáng ngoài phòng chiếu trên mặt của anh ta, khuôn mặt đường nét của y nhu hòa hơn, đôi mắt màu lam nhạt, người mặc âu phục, ca-ra-vat đã nới lỏng kéo xộc xệch, nhìn qua có hơi lồi thối lệch thẹo.

Đương nhiên không thể nào là người kia, Kate không thể gả cho một ông già hiện giờ đã trên năm mươi tuổi, hắn cũng không phải quý ông giàu có, chỉ là một người công chức.

Hơn nữa, tên kia cũng đã sớm chết rồi.

Đúng, ông ta đã chết, hắn tận mắt thấy.

Ý niệm này làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, hoàn cảnh phía trước cũng không phải giống trong hồi ức thời thơ ấu của hắn, đối phương gắt gao kéo lấy cổ tay hắn, động tác thô bạo, Kate kéo cánh tay ông chồng vừa ồn ào, “Jeffery, anh bình tĩnh một chút, cái này là chuyện giữa chúng ta, không nên làm khó hắn, hắn không biết chuyện của anh!!”

cảnh sát gọi Jeffery quay đầu, dùng một biểu tình giễu cợt nhìn Kate, “Bình tĩnh? Làm sao bình tĩnh? Nghĩ xem hôm qua anh chờ đợi em cả đêm thì em lại cùng người đàn ông này làm tình sao?”

hắn nhìn qua rất phẫn nộ, Ron có thể rõ ràng nhìn thấy sự thống khổ và bi thương của y, chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ một chút thì người đàn ông này tuyệt đối có thể có lý do đem mình đánh một trận.

“tôi rất xin lỗi anh bạn, tôi hoàn toàn không biết cô ấy là hoa đã có chủ,” hắn xen mồm, “cậu xem, chuyện này rất bình thường, cậu đến quán bar tìm bạn tình, đúng lúc này có một cô gái xinh đẹp tiến tới, cô xinh đẹp như vậy, hơn nữa một lời của cô cũng không đủ động gì đến việc cô kết hôn, vậy cậu đương nhiên sẽ_____”

Ron còn chưa nói hết lời thì Jeffery đã mạnh mẽ tung một quyền trên mặt của hắn, Ron bị đánh đến mức trước mắt biến thành màu đen, hàm răng cũng không biết có còn trong miệng hay không, hắn nghe được bên cạnh truyền đến âm thanh phẫn nộ muốn ngăn cản của Kate.

Được rồi, y có lập trường để đánh hắn nhưng cũng không đại biểu cho việc y có thể đánh được hắn, Ron nghĩ, lửa giận đem một chút thương hại cùng với sự sợ hãi đã sớm bị quét sạch, hắn mạnh mẽ xông lên nắm lấy vật áo đối phương, hướng trên mặt hắn đánh một quyền. hai người rất nhanh liền xoay vào đánh nhau.

Là người xã hội đen, khẳng định đối với một người liều mạng là việc tâm đắc. mà một đặc vụ liên bang thì việc làm sao đánh nhau cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. vì vậy hai người đánh nhau đến trời

đất xoay chuyển, nhất thời khó khăn chia cắt.

Kate đứng ở bên cạnh, mặc dù không thiếu những cô gái có giấc mộng có hai người đàn ông vì mình đánh nhau tranh chấp, nhưng cô một chút cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì lãng mạn. Chỉ cần nghĩ đến tình nhân có bề ngoài đẹp trai như vậy bị phá vỡ một chút thôi thì cỡ nào đáng tiếc, mà ông chồng cũng bởi vì đánh nhau liền gánh vác xử lý kỷ luật, việc thăng chức liền có vấn đề.

Nhà trọ kiểu này phỏng chừng cũng không có quy định gì cho nên thường thường có hai người đàn ông hoặc hai người phụ nữ đánh nhau, đối với lịch sử loài người vẫn tiếp tục phát triển thì cứ thấy giống như không thấy là một việc rất đúng, đến giờ này mà ngay cả bóng dáng một bảo an cũng đều không thấy.

Quá trình này đại khái giằng co đến mười mấy phút, không biết nhân viên điều tra kia làm sao nhưng ngược lại Ron lại tập trung vô cùng. Ngay lúc này, hắn mơ hồ nghe được tiếng chuông điện thoại, một lát sau mới phản ứng được là điện thoại di động của người cảnh sát kia vang lên. Hoàn cảnh bây giờ là Ron đang áp chế trên người Jeffery, tay kẹp vào cổ hắn, người phía dưới cũng với một động tác như vậy. Vừa nghe tiếng chuông vang y liền đẩy Ron qua một bên, tay vươn ra lấy chiếc điện thoại trong túi.

Nhìn thấy đối phương đình chỉ động tác, Ron cũng không tiện tiếp tục, không thể làm gì hơn là dừng lại hành động, nghĩ nếu như hắn quyết định sau khi tiếp điện thoại xong sẽ tiếp tục đánh thì hắn lại phục hồi được rồi.

— sau đó hắn mới biết, hết thấy cảnh sát cùng bác sĩ với nghề nghiệp các loại cũng không sai biệt lắm, điện thoại luôn luôn phải mở 24/24h, chỉ cần chậm một phút sẽ lỡ một mạng người, cho nên dù Jeffery đang cùng tình địch của mình đánh nhau vẫn không quên trước tiên tiếp nhận điện thoại.

Bởi vì khoảng cách rất gần, Ron có thể nghe được âm thanh đầu bên kia điện thoại truyền tới, hình như là một cô gái trẻ tuổi, nghe vào có vẻ lo lắng, cô nói: “nhanh trở về một chút, Jeffery, mẹ anh xảy ra chuyện rồi.”

Ron cảm thấy thân thể Jeffery đột nhiên cứng ngắc.”ở bệnh viện nào?” Hắn hỏi, âm thanh run rẩy, hắn đẩy Ron ra, từ trên thảm đứng lên, một mặt ngưng trọng nghe âm thanh của đối phương vừa hướng ra cánh cửa.

Tuy rằng vài giây trước hai người vẫn còn đang đánh nhau, hơn nữa hiện tại vết thương cũng vô cùng đau đớn nhưng Ron vẫn không thể không thừa nhận người cảnh sát này cũng thực sự quá xui xẻo, vào ngày sinh nhật thì bị bà vợ thả chim bồ câu, ngày hôm sau lại phát hiện cô cùng người đàn ông khác ngủ cùng nhau, đang lúc đánh nhau lại phát hiện mẹ phải vào bệnh viện.

Jeffery nhấn tắt điện thoại đứng ở cửa, chần chờ một chút liền quay đầu lại đến nhìn qua hai người.

Ron cũng không phải một người có thể lý giải được tâm tình cảm xúc của người khác, đặc biệt là một người cảnh sát, trên thực tế trong ý thức của hắn cũng chỉ là không máu không nước mắt và sự khốn nạn. nhưng chỉ có mấy giây như vậy, tại thời điểm nhân viên điều tra này quay đầu lại, hắn rõ ràng cảm nhận được sự tuyệt vọng và yếu đuối của y.

Y cứ như vậy nhìn Kate, nhìn hần, nhìn khung cảnh khắp nơi bữa bọn cùng với hương vị tình dục trong phòng, tựa như một giây sau sẽ gục ngã ở nơi đó.

Ron không biết hần có thể ở ngay nơi đó đột nhiên khóc lên hay không_____ hần không biết mình vì sao có ý nghĩ như thế, bởi vì ngoại trừ sự biến hóa trong ánh mắt kia thì khuôn mặt người cảnh sát kia từ đầu đến cuối vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì.

“Ngày mai anh sẽ đem đơn ly hôn gửi cho em.” Người cảnh sát nói, âm thanh của hần mềm nhẹ trầm thấp khiến người ta nghĩ đến lễ tang.

Sau đó hần quay người rời đi.

Ron nhìn cánh cửa trống rỗng, cảm thấy tội lỗi mờ nhạt.

Tuy rằng hần trải qua rất nhiều chuyện xấu, chuyện này đúng ra mà nói cũng không phải trách nhiệm của hần, nhưng nhìn về mặt người nọ làm cho hần cảm thấy áy náy. E rằng bởi vì một giây đùng phải sự bi thảm nhất của người này người đàn ông kia mãi mãi cũng không nên bị một người xa như hần chứng kiến.

Kate lướt qua hần, từ tủ đầu giường trên lấy túi xách của mình vừa nói, “Thật xin lỗi, không nên đem anh kéo vào chuyện này.” cô vừa nói vừa đi ra ngoài, bấm bấm chiếc điện thoại di động màu đỏ khéo léo.

“em sẽ trả tiền thuê phòng, anh có thể tắm rửa rồi rời đi.” cô hướng về hần lộ ra một cái mỉm cười, nụ cười này rất khác biệt so với ngày hôm qua, cùng với biểu hiện của người kia giống nhau, có chút đắng chát lại trống rỗng.

Ron không nói gì, là một người bạn tình một đêm, hần cũng không có lập trường gì để nói. Cô vội vã rời đi, cùng với đầu giây bên kia nói “ tại bệnh viện nào?” các loại. hần biết cô sẽ đi gặp mẹ người đàn ông gọi là Jeffery kia, có thể đứng thất thần bên hành lang, nắm tay của y, an ủi y. Nhưng e rằng sự xuất hiện của cô ở đây lại là một sự dằn vặt khác đối với người kia.

Tuy nhiên người cảnh sát kia cũng có thể lần thứ hai cùng cô hợp lại, bởi vì đây là thời điểm y cần người ủng hộ nhất. tại thời điểm yếu ớt nhất cũng sẽ không để ý tới người kia có thể cho mình một cảm giác an bình mãi mãi gì đó hay không có phải có thể đưa người kia vào chỗ chết. cũng giống như sau khi cha mẹ của Ron chết đi, hần gia nhập vào xã hội đen, nếu như bản thân không phải vì một lòng một dạ với suy nghĩ muốn báo thù thì hần nhất định sẽ điên mất.

Sau đó người cảnh sát giết chết cha mẹ hần cũng bị chết, nhưng bản thân hần vẫn không có chuyển biến tốt. ác mộng vẫn là ác mộng, tiếng súng cùng với máu tươi vẫn như cũ không thể biến mất, hần đến cùng vẫn còn lo lắng một ngày nào đó một viên đạn được giấu trong súng người khác sẽ bắn vào đầu của chính mình.

2. Chương 2: Tình Thế Tuyệt Nhiên Bất Đồng Lần Thứ Hai Gặp Mặt

Có lẽ tất cả những thứ này chỉ nên là một bản nhạc đệm, Ron và Kate cũng không có giao tình thân mật đến mức phải gặp nhau chào tạm biệt, đặc biệt sẽ không thể xảy ra những chuyện tương tự như vậy sau đó.

Ron không phải là kiểu người có hứng thú đi ngủ với những người phụ nữ đã có chồng, đặc biệt là những người có chồng là đặc vụ liên bang, hắn chỉ muốn đời này không cần có lần thứ hai đụng mặt người kia.

Tuy nhiên cùng một thành phố, có những nghề nghiệp lại áp sát quá gần, cũng coi như cúi đầu không gặp ngẩng đầu lại thấy___ tỷ như quân cùng kẻ trộm.

Một tuần lễ sau đó vào một ngày nào đó, Ron muốn đi tới cục cảnh sát để đón một người bạn, cái lão kia ngờ ngẩn say rượu cũng coi như xong, còn thiếu chút nữa thì đánh nhau với đám cảnh sát. Loại này đúng thuộc kiểu hệ thống trung khu thần kinh quá độ hưng phấn liền tiến hành bộ ngựa đấu xe đương nhiên không dùng được, vì vậy lúc cả người tỉnh rượu liền một mình một người ngồi trong nhà giam hối hận, đồng thời muốn gọi điện thoại nói Ron đến bảo lãnh cho hắn ra ngoài, cũng bảo đảm ra khỏi chỗ đó sẽ trả đủ tiền cho hắn, hôm nào còn muốn mời hắn đi ăn một bữa no nê.

Nếu như không phải có giao tình không tệ, Ron thực sự không muốn đi vào cục cảnh sát. Hắn dự định giải quyết mọi chuyện xong xuôi sẽ lập tức rời đi, nhưng những nơi cục cảnh sát thế này có vẻ cùng hắn không hợp bất tự, hắn vừa đi không được vài bước thì thấy một người từ khúc quanh đi tới, trên tay cầm một tập văn kiện, một tay bưng một ly cà phê xông tới vừa vịn dụng vào người hắn.

Va chạm khiến ly cà phê đổ trên bộ âu phục mới của Ron, đây chính là bộ quần áo hắn đặc biệt vì đến cục cảnh sát mà mặc nó.

Đối phương cũng sợ hết hồn, cậu ta không mang ca-ra-vat, mặc một áo sơ mi trắng xộc xệch nhiều nếp nhăn, ba cúc áo trên cùng không gài xuống, nhìn bộ dạng có lẽ thức suốt đêm. Phát hiện mình đụng phải người liền vội vàng nói, “Xin lỗi, không nóng đến anh chứ?” sau đó đem cà phê với văn kiện đặt trên bàn, đi nhanh lấy hộp giấy.

Ron lớn như vậy nhưng vẫn chưa từng được cảnh sát đãi ngộ với tiếng “xin lỗi”, nhất thời có chút lảng lảng, đối phương rút vài ba tờ giấy đưa cho hắn, phía sau người cảnh sát có kẻ hừ một tiếng, “thức suốt đêm không quen hả, trưởng quan, bước đầu phá án đều sẽ như vậy.”

Đối phương cũng không thèm nhìn hắn ta một cái, nói rằng: “xin lỗi, tôi nhất thời không thấy rõ, địa điểm làm việc ở đây quá nhỏ hẹp.”

Ron cảm thấy nhóm nhân viên điều tra địa phương cũng dựng thẳng lông mao hắn lên, một bên khác là một cậu thanh niên mặc thường phục đang cãi vã, lộ ra một biểu tình đặc ý như chiếm được tiện nghi, không hề có thành ý nói: “Cục cảnh sát địa phương đều một bộ dạng này thôi, đều cùng nhau phá án nên thông cảm một chút, Jeffery.”

Nhóm nhân viên điều tra địa phương mắt lạnh đến mức giống như nhìn một tập thể đang thiếu nợ, sẵn

đến bên cạnh lại chẳng giống như khổng tước xòe đuôi dương dương tự đắc với nhân viên FBI, Ron liền ý thức được tình huống hiện giờ là nhân viên liên bang cùng cảnh sát địa phương hợp tác cùng nhau điều tra án cùng với bầu không khí đối chọi gay gắt___ nhóm cảnh sát địa phương cảm thấy nhân viên FBI quá mức ngạo mạn, rõ ràng ở nơi xa xôi lại tới đây cướp vụ án trên tay bọn họ, lại có gì vinh vào huênh hoang; những tinh anh của nhóm nhân viên điều tra thì lại cho rằng cảnh sát địa phương không phá được án liền không muốn người ta nhúng tay vào, là một đồng người nhà quê ánh mắt thiển cận.

_____ tuy rằng hắn luôn luôn chán ghét cảnh sát, nhưng với thân phận là một kẻ tội phạm, Ron vẫn không thể lý giải nổi bọn họ.

Nhưng lúc này làm cho hắn giật mình không phải là bên trong cục cảnh sát nhiều hơn một đặc vụ liên bang, mà là cái tên “Jeffery” này. Hắn đánh giá người cảnh sát trước mắt, lần này dưới ánh sáng rạng ngời có thể thấy rõ ràng khuôn mặt của y, đúng là người đàn ông một tuần trước đánh nhau với hắn, khóe mắt của y thậm chí còn lưu lại ít thâm đen do xung đột mà chưa biến mất.

Ánh sáng mặt trời lúc sáng sớm khiến Ron càng thấy rõ tướng mạo của Jeffery, người cảnh sát này với mái tóc vàng cắt ngắn, anh tuấn cao lớn, tuy rằng cả đêm không ngủ nên ánh mắt có hơi mờ mịt nhưng vẫn khiến người ta cảm giác được trong thân thể y ẩn chứa sức mạnh. hết thấy đều chịu qua một quá trình huấn luyện nghiêm ngặt nhưng vẫn có loại cảm giác hiền hòa, tuy rằng khí chất y nhìn qua còn đầy nhã nhặn nhưng chỉ cần tiến vào cuộc chiến thì chắc chắn y sẽ xử lý gọn gàng___ điểm ấy hắn một tuần trước đây đã được chứng thực qua.

Jeffery phát hiện Ron theo dõi mình liền dừng lại động tác: “Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?” y hỏi, mới vừa rồi còn dùng một ánh mắt mờ mịt chưa tỉnh ngủ, nhưng đến thời điểm y hỏi ra câu này thì hầu như bệnh nghề nghiệp của y liền bộc lộ, Jeffery nhìn chăm chăm vào đôi mắt của hắn, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy anh!!” Ron nói.

Nhân viên điều tra nheo mắt lại, ánh mắt kia khiến Ron nghĩ tới một loài động vật ăn thịt đang đi săn mồi, nhưng đó chỉ là một cái thoáng qua rồi biến mất, hiển nhiên y vẫn còn đang ở trong trạng thái hỗn độn cả đêm không ngủ, “Tôi cảm thấy anh có chút quen mặt.” y nói, “Rất xin lỗi, tôi sẽ trả tiền phí giặt đồ.”

Ron cảm thấy nếu như đêm hôm qua y ngủ rất ngon thì chỉ cần nhìn thoáng qua sẽ nhận ra mình. Vì vậy hắn thực sự không muốn gặp lại y một lần nữa, nghĩ thế liền đại nhân đại lượng nói rằng, “Không sao, tôi có thể tự mình trả tiền, anh cũng không cần bận tâm chuyện nhỏ nhặt này.”

“không, xin vui lòng gửi lại cho tôi hóa đơn.” Jeffery nói, từ bên cạnh bàn rút một tờ giấy tiện lợi, viết xuống địa chỉ của mình, “gửi tới đây là được rồi, vô cùng xin lỗi, chúng tôi bây giờ còn có một cuộc họp.”

“không sao, anh đi làm việc của mình đi.” Ron nói, quyết định chủ ý sẽ tuyệt đối không quấy rầy y nữa. Jeffery cầm lấy tập hồ sơ hướng về phía văn phòng đi tới, Ron có một ý nghĩ muốn biết mẹ của y như thế nào rồi, nhưng giờ hỏi chuyện này cũng không phải một ý kiến hay.

Gian phòng chính của cục cảnh sát được mở ra chủ yếu bởi vì sự có mặt của đặc vụ điều tra liên bang. Bọn

họ chỉ xử lý những vụ án lớn, mặc dù nói sự hợp tác với cảnh sát địa phương là hết sức cần thiết nhưng trong ấn tượng của Ron, phần lớn FBI đều là những tinh anh được chọn lựa từ trong vạn người, vì thế tính cách của họ rất ngạo mạn, tự cho là đúng, tình huống vừa nãy cũng đủ để chứng minh.

Đúng, bọn họ hết sức ưu tú, cũng cho bản thân là những nhân viên chuyên nghiệp nhất để giải quyết xử trí tội phạm, thừa nhận những việc đó thuộc về bọn họ.

Xung quanh văn phòng là đầy rẫy những cảnh sát địa phương với ánh mắt đầy bất mãn hướng về nhóm nhân tài đang nghênh ngang đi tới, Ron cảm thấy được thế giới này thật trào phúng, cái người được gọi là Jeffery với công việc xuất sắc như thế nhưng vào một buổi hùng đông ngày nào đó, ở một nhà trọ nhỏ phát hiện người vợ bé bỏng của mình cùng người khác phóng đàng, thừa nhận đã kích với khả năng mất đi người thân yêu, sau đó lộ ra một ánh mắt bất lực như sắp sụp sập, cũng giống như quyết định từ bỏ gia đình của mình.

Ron đem những ý nghĩ này ném đi, cảm thấy được y cùng với những người cảnh sát trước đây mình gặp tựa hồ không giống nhau, quá nửa cũng bởi vì lúc hắn đụng phải người kia đúng vào thời điểm y đặc biệt xui xẻo, cảm giác mới mẻ hơn mà thôi.

Hắn điền thông tin vào tờ khai, nộp tiền bảo lãnh, đi vào trong nhà giam đem bạn của mình ra ngoài.

Hắn đến phòng giam giữ tạm thời thì Michael đang cuộn tròn trong một góc phòng giam, ngủ đến thiên hôn địa ám.

Cái tên này hình như tranh chấp với cảnh sát trước, xem ra đã đánh qua một trận, quần áo bị kéo đến lộn xộn nhếch nhác, trên mặt cũng có nhiều vết bầm tím, nhưng lại là người ngủ duy nhất ở đây. cho nên tại nơi tất cả mọi người ở nhà giam đều đang đợi người bảo lãnh đều dùng miệng chửi ầm lên thì hắn lại giống như một đứa trẻ ngủ đến ngon lành.

Cảnh sát mở cửa sắt ra kêu tên Michael, người sau trở mình, ngủ được càng ngon giấc.

Bên cạnh một người đàn ông to lớn được bao quanh bởi đầy hình xăm đá đá vào mông của hắn vừa hét lên, “dậy dậy, bạn của cậu đến đón cậu kia.”

Michael mở mắt, đánh ngáp một cái, bộ dạng như bản thân đang nằm ngủ trên chiếc giường của mình, Ron thật muốn xông qua đánh hắn một quyền. Hắn từ sáng sớm đã xông ra khỏi chiếc ổ của mình, khắp nơi giúp kẻ kia xoay sở tiền bạc, người kia ở trong điện thoại khuếch đại nếu ở trong tù chờ thêm một phút hắn liền bị bọn đồng tính luyến ái phá hoại tinh tiết các loại. kết quả chính mình với áp lực lớn trong lòng thật xa chạy tới đây, ngược lại tên kia lại ngủ đến thoải mái.

Nhìn thấy Ron vẻ mặt tệ hại đứng trước cửa, Michael lập tức đánh ngáp một cái vừa chạy ra đón, một tay khoát lên bả vai của Ron, “tôi liền biết dù thế nào cậu sẽ không bỏ lại tôi mà, anh em.” Hắn nói.

“ngủ không tệ lắm, tôi đây cả đêm đều ngủ không ngon.” Ron hừ lạnh.

“tôi ngủ cũng không được tiện đây, tự đứng ở trong một nhóm người hung thần ác sát thì ngủ sao ngon được. cái giấc ngủ này của tôi luôn trong sự giật mình sợ hãi.” Michael nói.

Ron đang muốn hỏi cái gì gọi là “ngủ đến giật mình sợ hãi”, có phải lúc đang ngủ thì thằng kia một nửa thân thể phân ra để co giật hay không, nhưng còn chưa đi tới cửa liền thấy Jeffery cầm cặp văn kiện đi tới, giống như Michael ngáp mấy lần liền.

Ron làm bộ như không thấy y, trực tiếp đi tới, nhưng Jeffery lại nhìn bọn họ liếc mắt một cái, nói: “chờ một chút.”

Ron sợ hết hồn, nơm nớp lo sợ nhìn hắn, Jeffery nhìn bức ảnh trên hồ sơ, liền nhìn Michael, hỏi, “cậu là Vincent Michael sao?”

Michael một chút cũng không giống bộ dạng tự tại lúc nãy cùng Ron, trên lưng hắn gánh không ít vụ án, phần lớn đều liên quan đến ăn cắp phi tang đại loại thế, “đúng đúng, sao vậy trưởng quan?” hắn hỏi.

Jeffery nhìn tờ khai trên tay, hỏi: “tối ngày hôm qua cậu ở quán Glass Bar sao?” hắn vừa nói vừa ngáp một cái, dáng vẻ nửa tỉnh nửa mơ ngược lại khiến người tôi không thấy khí chất nguy hiểm lúc nãy, trái lại càng thêm mềm mại hơn.

Ron bị cái tên này làm cho giật mình, quán Glass Bar là một quán bar rất nổi danh của đồng tính luyến ái, mà Michael ngày hôm qua ở trong điện thoại lại công bố với hắn mình ở quán bar Death uống say _____ quán rượu kia nổi danh với số lượng phụ nữ cực kỳ hào phóng.

Người bạn của hắn cứng người một chút, hiển nhiên tại thời điểm bày tỏ tình hướng phải diễn sự thật vào, hắn không dám nhìn qua Ron bên cạnh, hắng giọng nói, “chỉ ở một lát, tôi chỉ muốn đi xem tình hướng ở đó, anh cũng biết con người khó tránh khỏi sự tò mò..”

Jeffery chỉ lo cúi đầu nhìn hồ sơ, nghe được Michael thừa nhận liền hỏi, “từ mười một giờ đến mười hai giờ rượu trong quán rượu đã xảy ra tranh chấp đánh nhau, cậu biết không?”

Michael gật đầu: “biết, hình như một người đàn ông nói có người cho bạn của anh tôi uống thuốc lắc hay thứ gì đó, gần đây thực sự là thể phong nhật hạ, tên kia nhìn chẳng khác gì sinh viên đại học, vẻ ngoài thành thật lắm, không nghĩ tới lại thích làm việc gian trá như vậy. Ách, tôi cái gì cũng không biết, chỉ vừa lúc đứng bên cạnh nhìn náo nhiệt một chút...”

Michael có vẻ không xác định được liền dừng lại, bởi vì cảnh sát đối diện đột nhiên ngừng đầu, y vừa nãy vẫn một bộ thiếu ngủ nhưng vào lúc này lại chẳng khác gì một con báo bị đánh thức khiến cả người hắn căng thẳng hẳn lên.

Y nhìn thẳng vào đôi mắt của Michael, ánh mắt sắc bén như dao, “cậu thấy mặt người kia?” y hỏi.

Michael không biết mình có phải nói sai gì rồi hay không, nhưng hắn rất tình nguyện đem toàn bộ chuyện không liên quan đến mình nói ra ngoài, vì vậy nên cực kỳ thành thực. Hắn gật đầu đáp, “đúng thế.”

“giờ nhìn thấy hắn cậu có thể nhận ra không?” cảnh sát hỏi.

“tôi nghĩ có thể.” Michael nói.

“Quá tốt rồi, mời đi theo tôi, được không? khả năng chúng tôi cần cậu giúp đỡ một chút, Vincent tiên sinh.” Jeffery nói, vừa hướng về hắn làm cái thủ thế đi bên này, nhìn thấy Ron đang đứng ở một bên liền híp híp đôi mắt, y vẫn cảm thấy người này có hơi quen mặt, nhưng cái gì cũng không nhớ ra được.” Xin lỗi, chúng tôi muốn mượn người bạn này của anh một chút.” Hắn nói.

“Có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra không?” Michael đi theo sau hoài nghi hỏi.

“chúng tôi nghĩ cậu có thể thấy được tướng mạo của kẻ tình nghi, hi vọng theo sự căn cứ mô tả đó có thể vẽ ra phác họa, sẽ không mất quá nhiều thời gian.” Jeffery nói.

Ý thức được không phải bản thân mình xảy ra vấn đề, Michael liền không chút hứng thú với việc giao thiệp với cảnh sát lúc này, “nhưng tôi cả đêm qua không ngủ, cũng không thể xác định được có phải mình nhớ rõ tướng mạo hắn hay không. Anh không biết lúc ấy ánh đèn tối tăm___” hắn nói.

Jeffery dừng bước lại, lo lắng tiều tụy nhìn hắn, phối hợp với khuôn mặt đặc biệt mệt mỏi kia càng có sức thuyết phục.

“tôi đoán cậu đã thấy tin tức,” Jeffery nói, “đã có ít nhất bảy người bị giết chết, nếu như không ai ngăn cản thì hắn sẽ tiếp tục giết người. cậu nếu có thể giúp đỡ được việc này thì sẽ có người vì vậy mà sống sót, sẽ không bị cưỡng dâm mưu sát, sẽ có người không bị mất đi người thân, chỉ là... xin cậu nỗ lực nhớ lại một chút, cái này là một sự giúp đỡ cực kỳ lớn đối với chúng tôi, được không?”

Y nói chuyện rất chậm, bởi vì thức đêm mà âm thanh khàn khàn, biểu tình lại cực kỳ lo lắng cùng chân thành, Ron cơ hồ có thể từ y nhìn thấy sự sợ hãi của những người đã chết kia, mất đi người thân là một sự thống khổ, cùng với vẻ mặt của người cảnh sát này lại càng khiến người tôi cảm nhận được sự sầu lo cùng đau lòng.

Michael hiển nhiên cũng bị đánh động, tuy rằng hắn lăn lộn xã hội đen nhiều năm nhưng ngược lại không có tính cách chống đối tuyệt tình trong xã hội đó, hắn có thể cảm nhận được một ít tâm tình của phần chung con người, so với đồng tình thì đó là sự thương hại đối với người bất hạnh.

“tôi, tôi sẽ thử xem.” Hắn nói.

Cảnh sát thở phào nhẹ nhõm lộ ra một nụ cười, “thực sự cảm ơn cậu, Vincent tiên sinh.” Hắn nói.

Nụ cười kia khiến nhịp tim của Ron ngừng đập một cái, người này thật sự không có một điểm nào giống cảnh sát, hẳn nghĩ.

“đi cùng tôi.” Michael nói với Ron, sau đó giương giọng hướng về phía cảnh sát, “bạn của tôi đi cùng được không?”

“Đương nhiên có thể.” Jeffery nói, Ron muốn cự tuyệt đã không còn kịp rồi.

“cậu là con gái sao? Michael, vẽ đến vẽ đi sẽ có người ngồi cùng cậu, tôi đã đến đây bảo lãnh để cậu ra ngoài, cho cậu tự do, cậu giờ nên làm cái gì thì làm cái đó đi, làm gì kéo theo tôi đi chứ!!” Ron nói.

“đây là lần đầu tiên tôi cùng cảnh sát đơn độc ngồi lâu như vậy, chỉ là vẽ một bức tranh thôi, rất nhanh liền xong, tôi thực sự không nên đi chơi đùa trong quây rượu kia.” Michael nói, hẳn ngừng lại một chút liền hỏi, “tôi nên giúp một tay đúng không? Tuy rằng nói giúp đỡ cảnh sát lại hơi chút kỳ quái, thế nhưng cuối cùng có thể bắt được loại hỗn tạp như thế vẫn rất tốt, hẳn làm ra chuyện như vậy cũng quá mức xấu xa, con người có thể giết người ta để tự vệ, tốt, đó có thể là một sự may mắn hiếm có, nhưng lại không thể vô duyên vô cớ bị giết chết được.”

“vậy cậu liền đi giúp đỡ người ta vẽ chân dung là xong.” Ron nói.

Bọn họ trầm mặc đi một lúc, Ron đột nhiên hỏi, “cậu là đồng tính luyến sao?”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Michael đột nhiên nắm lấy cổ áo của hắn, đem hắn đè lên tường, biểu tình hung ác khiến Ron sợ hết hồn. Jeffery đang đi phía trước đột nhiên vội vã quay đầu lại, nỗ lực đem hai người tách ra vừa nói: “làm sao vậy?”

“Nếu như cậu dám nói với người khác một từ chết tiệt nào, tôi sẽ giết cậu, Ron.” Michael nói.

“Tôi sẽ không nói với bất luận kẻ nào.” Ron nói.

” cậu thề?” Người đối diện hỏi.

Ron đột nhiên cảm thấy đồng tình, Michael luôn luôn lăm lăm liệt liệt, hắn chưa từng thấy bộ dáng này cậu ta. Xu hướng tình dục như thế, trong vòng tròn của Mafia này có thể phá hủy tất cả của hắn, kể cả sinh mệnh.

“tôi xin thề.” hắn nói.

Michael chậm rãi buông hắn ra, giật giật môi, Ron vênh tai lên mới nghe được hắn đang nói, “Xin lỗi, tôi có hơi khấn trương, chuyện đánh nhau ngày hôm qua...”

“Chờ chút tí trở lại ngủ một giấc là không sao, tối hôm qua chẳng có cái gì phát sinh cả, tôi cái gì cũng không biết.” Ron nói.

Jeffery đứng ở bên cạnh nhìn tình cảnh này cũng không vội đánh gãy bọn họ, hoặc cũng giống như đại đa số cảnh sát vậy, chỉ luôn thực thi pháp luật chấp hành nhiệm vụ, giục bọn họ sớm làm “chính sự” một chút. Mãi đến khi hai người nói xong, y mới lên tiếng, “đi bên này.”

Jeffery mang hai người tới một phòng trống, một cô gái với mái tóc màu nâu nhạt ngồi ở đó, cầm trong tay một quyển phác thảo.

Michael bắt đầu miêu tả tướng mạo bên ngoài của cậu trai trẻ, phần lớn từ ngữ trong lời của hắn chỉ là “khả năng” cùng với “cũng có thể là”, tuy nhiên đối phương lại cực kỳ thuần thục ở trên tập giấy vẽ ra đường nét.

Ron cảm giác mình có chút không đúng, trong toàn bộ quá trình, hắn không ngược nhìn nữ cảnh sát xinh đẹp kia bao nhiêu, trái lại liên tục nhìn chăm chăm người bên cạnh cô – Jeffery.

Người đó ngồi ở ghế đối diện, tất cả tinh thần đều tập trung nhìn chăm chăm vào tranh phác họa của đồng nghiệp, con mắt của y dưới ánh sáng trong căn phòng hiện ra một màu lam đậm rất đẹp, mái tóc vàng ngắn ngang tung bay, nhưng một chút cũng không tổn hại đến vẻ đẹp bên ngoài, cả người đều tập trung cực độ.

Nữ cảnh sát hướng trên quyển sổ chân dung cười cười, nét cười của cô băng lãnh trào phúng. “Cái tên này bề ngoài có vẻ không tồi, đúng không?” cô nói, những đường nét trên giấy phần lớn đã được hoàn thành.

“Quả thật có một cái xác cực kỳ tốt để bắt con mồi.” Jeffery nói.

Nữ cảnh sát liếc y một cái, hỏi, “lại đến phiên cậu đi thông báo cho người nhà kẻ bị giết sao?”

“Tôi đã đến phiên thứ hai.” Jeffery nói, mỗi một xoa xoa trán.

“Rất khó chịu đúng không, cho nên mới lần lượt cắt cử.”

“Đúng vậy, mỗi lần lại chẳng khác gì đi xuống địa ngục.”

“bị bắn so với cái này đều dễ chịu hơn nhiều, tôi hận nhất là đi thông báo cho gia đình người quá cố, cậu không nên bởi vì không phá được án là đi làm loại chuyện này, đối với tinh thần của cậu không tốt.”

Jeffery trầm mặc một chút, Ron cảm thấy được y muốn biện giải cái gì, nhưng vẫn không nói ra. Cuối cùng y chỉ nhìn chăm chăm bức tranh phác họa, môi mím chặt tựa như lưỡi dao băng lạnh cùng lạnh lẽo.

Bầu không khí xung quanh trở nên trầm mặc, âm thanh ngòi bút của vị cảnh sát vang lên tiếng sào sạt, Ron nhìn một cách cực kỳ chăm chú vào Jeffery, cơ hồ quên mất hoàn cảnh xung quanh.

Ron nghĩ, y xác thực cùng người khác không giống nhau lắm. Ít nhất y trong tưởng tượng của hắn so tất cả cảnh sát đều không giống nhau.

Đương nhiên, trên lý thuyết hắn biết trong nhóm cảnh sát luôn luôn có những người tốt, nhưng đời này hắn vẫn không có ý định đi chứng thực. mà lần ngăn ngừa đi vào sở cảnh sát này, hắn nhìn thấy y, người ngồi ở chỗ đối diện đang hô hấp nhẹ nhàng, trong ánh mắt sắc bén cùng với lửa giận không thể chạm vào, chân thật như vậy, lại không còn là hình tượng yếu đuối như trong tưởng tượng.

“Được rồi.” cảnh sát vẽ tranh nói.

Đó là một bức chân dung nhìn qua là một người thanh niên nhã nhặn trẻ tuổi, ước chừng hai mươi, tóc đen mắt đen, bề ngoài cực kỳ đẹp trai, nhìn qua có vẻ giống như một sinh viên mới ra trường.

“Chính là người này.” Michael nói, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô cảnh sát, cô hướng hắn mỉm cười đắc ý, vừa nãy cô dùng một vẻ mặt rất nghiêm túc, cứ như vậy cười rộ lên lại chẳng khác gì một người con gái trẻ trung.

Jeffery cầm lấy tranh phác họa nói, “Tôi đi sao chụp vài bức.”

Lúc rời đi hắn liền cầm cánh tay Michael một cái, “cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, Vincent tiên sinh, cậu đã giúp chúng tôi một việc lớn.” Hắn nói.

“Không cần khách sáo, sớm bắt được kẻ giết người kia là tốt rồi.” Michael nói, Ron rất ít nghe được hắn nói ra những lời thân mật như vậy, từ sau khi có dính líu đến Mafia thì hắn cho rằng cần phải biểu hiện nghiêm túc với tất cả những người chấp hành pháp luật.

“Chúng tôi sẽ cố hết sức.” Jeffery nói, lúc đến phòng khách, y đem chân dung giao cho một người đồng sự đi sao chụp, sau đó đưa bọn họ đi.

“Chỗ đó long xà hỗn tạp, phát lệnh truy nã cũng rất khó tìm, còn có khả năng đánh rã động cở.” Ron nói, hắn không nhận được đưa ra kiến nghị, hắn biết quy củ thế giới ngầm.

“Chúng tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn.” Cảnh sát nói, lộ ra mỉm cười, “Còn có, phiền anh đem hóa đơn giặt đồ gửi cho tôi.”

Tuy rằng không chuẩn bị gửi đi, bất quá Ron thật cao hứng khi y vẫn nhớ tới lần đụng chạm nho nhỏ ấy, hắn nắm lại tay Jeffery, tuy rằng uể oải nhưng ngón tay của người nọ khô ráo mạnh mẽ.

Sau đó hắn thấy người kia rời đi, sau khi trở lại phòng làm việc với đồng lộn xộn rối như tơ vò đó, khả năng còn phải thức khuya phần đầu đến vài tuần, nghiên cứu đưa ra chính sách bắt giữ.

Ron đưa tay vào túi, tìm thấy một tờ giấy nhỏ mỏng manh, đó là địa chỉ của Jeffery, chỉ trong nháy mắt bản thân đột nhiên không quá chắc chắn có phải mình vĩnh viễn không nên để người cảnh sát này xuất hiện trong cuộc sống của hắn.

“Tên kia nhìn qua người cũng không tệ lắm.” Michael nói, đây chính là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ hắn nói lời tốt đẹp với đám cảnh sát.

“Đúng vậy.” Ron nói, lại một lần nhớ lại tình cảnh gặp mặt lúc trước cùng Jeffery, hôm nay mặc dù vô cùng chật vật nhưng y vẫn luôn nho nhã lễ độ, không mất phong độ, nhưng hắn còn nhớ lần gặp mặt trước đó, trong ánh mắt y là sự tuyệt vọng cùng tiêu tụy, và nó chỉ đơn giản là một mớ hỗn độn của cuộc sống đến cùng cực.

Y hôm nay thiếu ngủ, vì làm việc quá nhiều nên không phát hiện mình là ai. Nếu như y ý thức được người đàn ông đêm đó là hắn vậy chắc hắn y sẽ không chút do dự mà nhào tới, tàn nhẫn đem hắn đánh một trận,

Mà chính mình, e rằng không có cách nào giống như lần trước, nhào vào đánh bại anh ta.

Chiến đấu như vậy không công bằng, cho nên vẫn không cần gặp mặt lại tốt hơn.

3. Chương 3: Bắt Quả Tang Liên Hoàn Sát Thủ

Ron về đến nhà liền đem quần áo đến tiệm giặt là, sau đó trở về ngã xuống giường đánh một giấc ngủ say.

Có lẽ bởi vì chuyện vừa mới xảy ra, lúc hắn nhắm mắt lại rơi vào bóng tối thì trong đầu liền hiện lên hình ảnh người cảnh sát kia, y ngồi đối diện, đang nói chuyện với hắn.

Hắn không nghe được y nói cái gì nhưng đối diện với một người cùng biểu tình chăm chú mà thân mật, khi y mỉm cười nhìn rất thoải mái nhẹ nhàng, như một người bạn chân chính.

Tại một khắc mỉm cười kia tựa như hết thảy vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Lúc Ron tỉnh lại thì đã đến buổi trưa, hắn ở trên giường nằm ngốc một lát sau đó mới bò dậy rửa mặt, Ron phải làm đầu óc thanh tỉnh hơn mới bắt đầu ứng phó cuộc sống hiện tại.

Đầu tiên là hình ảnh một căn nhà lung tung lộn xộn, là trụ sở điển hình của đàn ông độc thân. Ron rất lười ra ngoài, liền tùy tiện từ trong tủ lạnh tìm kiếm ít đồ đông lạnh, đi tới lò vi ba hâm nóng đồ ăn xem

như giải quyết vấn đề nhân sinh của mình.

Tờ danh sách cửa hàng Dry Sin bị hấn tiện tay đặt trên bàn cùng với đồng bảng biểu tài vụ lộn xộn lung tung vút cùng một chỗ___ ở trong gia tộc này, công tác của Ron vô cùng tẻ nhạt, đó cũng không phải việc buôn bán những vật phẩm bị cấm, càng không phải công việc giết người bằng súng làm thú vui, mà hấn làm quản lý giám sát. Không còn cách nào, trong gia tộc, thiếu nhất những những nhân viên kiểu này, mà mục đích mọi người tới đây ngoại trừ tiền, không ngoài phạm tội, báo thù, không có năng lực làm việc hoặc liên quan đến vấn đề ngoài xã hội, vì vậy Ron___ người không quyền không thể liên được đẩy đến công việc đỉnh cao tối không được hoan nghênh này.

Hấn cầm lấy tờ hóa đơn giặt là nhất thời lại nghĩ đến Jeffery, nhớ tới ánh mắt khi y nói về người chết, về những kẻ tội phạm. Trên người y có thứ gì đó làm hấn không cách nào quên được. mặc kệ Ron cố gắng muốn vút bỏ đẩy ra khỏi đầu mình ý nghĩ ấy thì đáng dấp kia đều cố chấp khắc sâu trong đầu hấn.

Đương nhiên, hấn không thể đem tờ hóa đơn giặt là gửi tới nhà người cảnh sát kia.

Vút. những người đàn ông độc thân đều thường xuyên làm mất những thứ đồ nhỏ nhặt không quan trọng.

Mà Ron vẫn cẩn thận xếp lại nó, bỏ vào túi, miễn cho hấn làm mất.

Buổi chiều ngày hôm sau, hấn đi tiệm giặt đồ nhận lấy quần áo, để lại biên lai rồi bỏ vào túi.

Lúc về đến nhà, vừa mới mở cửa liền thấy Michael với một bộ không đứng đắn ngồi trên ghế salon đang xem mấy tờ báo.

Michael thường là khách không mời mà tới, hấn cho rằng bạn bè nên chia sẻ với nhau tất cả, Ron đối với câu này không có ý kiến gì, ngược lại hấn không có thứ gì có thể chia sẻ được.

Hấn đem quần áo móc vào giá treo, hỏi, “cậu lúc nào thì bắt đầu xem báo?”

“cái kẻ điên cuồng giết người kia vẫn chưa bị tóm lại.” Michael nói.

“ngày hôm qua cậu mới cho bọn họ chân dung kẻ kia, đừng quá nóng lòng.” Ron nói.

Điện thoại Michael vang lên, hấn ấn nghe, Ron nghe hấn nhỏ giọng nói cùng người đầu dây bên kia, “đi đâu? Không, quán rượu kia đi không an toàn, tôi có tin tức bên trong... tôi không phải nói tới cảnh sát, tuy rằng nơi đó chắc chắn sẽ có cảnh sát nhưng chúng ta không phạm vào tội gì, bọn họ như thế nào... được rồi, nếu như cậu nhất định phải đi thì tôi có gì phải sợ chứ, buổi tối gặp.” hấn nói xong liền có chút mất hứng cúp điện thoại, quay đầu thì thấy Ron đang trừng mắt nhìn mình.

“Làm sao vậy?” Michael có chút chột dạ hỏi.

“cậu muốn đi Glass Bar?” Ron nói.

Tuy rằng bọn họ đều biết xu hướng tình dục của Michael, mà nội bộ Mafia cùng với quân đội đối với vấn đề này đều lấy thái độ “không hỏi không đáp”, làm bộ như sự thật ấy không tồn tại. cho nên Ron hỏi câu này khiến Michael nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Hắn như chết nhìn chòng chọc vào tờ báo, thật giống như trên ấy có tin tức cực kỳ khẩn cấp về ngày tận thế của thế giới.

“cậu không thể đi Glass Bar,” Ron nói, “cảnh sát đã nói kẻ biến thái kia thường xuyên đến nơi đó tìm kiếm con mồi.”

“chỉ đi xem tí thôi, sẽ không có chuyện gì.” Michael nói, hắn vẫn nhìn chằm chằm tờ báo.

“có kẻ điên cuồng giết người ở nơi đó tìm con mồi, hơn nữa cảnh sát vẫn luôn nằm vùng tại đó, cậu tội gì phải dấn thân vào đấy, thiếu gì nơi để đi.” Ron nói.

“như vậy mới siêu cấp kích thích.” Michael nói, “vừa có điên cuồng giết người, lại có cảnh sát bảo vệ!!”

Ron không nói nữa, hắn cảm thấy việc khuyên Michael không nên đi mạo hiểm là chuyện không thể nào hoàn thành, cho dù hắn vốn không chuẩn bị đi nơi đó, nhưng chỉ cần nghe đến khả năng có thể gặp nguy hiểm thì hắn sẽ là người đầu tiên chạy ra ngoài. Michael lại là điển hình cho hình ảnh một thằng nhóc quá mức khát vọng muốn chứng minh mình là một nam tử hán khí khái. Thực tế, đối với việc Michael có hứng thú với đàn ông thì việc này càng khiến cho người ta kinh ngạc.

Ngược lại, Ron đối với việc này không thấy kỳ thị ____ e rằng nếu hắn có kỳ thị nhưng hắn xác thực không chút cảm giác ____ bất quá hắn cảm thấy người muốn được Michael thừa nhận thì người kia nhất định phải có một công trình gian khổ to lớn. người này từ nhỏ đã được xem là ương ngạnh, lại từ mảnh đất phía Tây lớn lên, lẫn lộn trong hắc bang được người ta sùng kính là “đàn ông đổ máu không đổ lệ”.

Chuyện này quả thực khiến người ta nổi lên lòng tôn kính.

Michael “đùng” một tiếng đem báo thả xuống, một bộ biểu tình muốn lên đoạn đầu đài, nghiêm nghị nhìn hắn.”Tôi hi vọng cậu sau này đừng hỏi đến cuộc sống riêng của tôi, một chữ cũng không cần, đó là cuộc sống của tôi, không có quan hệ gì tới cậu.” hắn nói.

Ron vẫn không nói gì, hắn tiếp tục nói, “tôi biết đối với số ít người con hoang với tôi mà nói là [người một loài] những người như thế bình thường làm gì, vì sao lại biến thành như vậy, mẹ nhà nó đàn ông có thứ gì tốt có cái gì hưng phấn để hứng thú cơ chứ, tôi mỗi một lần như thế đều bẻ gãy cổ bọn họ nhét vào trong nhà vệ sinh cho tiêu trùng đi, nhưng nó không bao gồm cậu, Ron, tôi coi cậu là anh em!!”

“nếu như cậu kiên trì,” Ron nói, “nhưng tôi cảm thấy cậu không đáng hề hề sốt sắng như vậy, tôi đối với

chuyện trên giường cùng cậu không có hứng thú, trước đây không có, hiện tại cũng không. Làm bạn bè với cậu, có mấy lời tôi không thể không nói _____ tôi cảm thấy cậu không đáng phải hướng lưới của về phía cảnh sát, coi như bọn họ bắt không phải cậu nhưng họ cũng sẽ không phải không chú ý nhiều thêm những con tôm nhảy vào lưới đâu.”

“tôi thực sự không tới nơi đó bán súng hay buôn ma túy.” Michael nói, “tôi chỉ thuần túy đi tìm thú vui, hơn nữa tôi còn muốn xem bọn họ có thể tóm được kẻ khốn kiếp kia hay không, có thể tôi sẽ đụng mặt hắn, lúc nhìn thấy tôi sẽ nhận ra, vậy hắn sẽ xong đời rồi.”

“tôi khuyên cậu không nên,” Ron nói, “cậu không thể bởi vì chính nghĩa giúp đỡ cảnh sát mà tiến vào cục cảnh sát, Larry chắc chắn sẽ coi cậu thành thứ vô cùng nhục nhã và vĩnh viễn cự tuyệt cậu ở ngoài cửa.”

Larry là chủ gia tộc bây giờ, lời này thành công khiến Michael thu liễm chút hùng tâm tráng chí của hắn.

Đề tài cùng với tính hướng không rõ ràng này khiến cho Michael yên tâm nói lỏng không ít, hắn dựa vào thành sofa, hai chân duỗi thẳng, đem báo đặt trên đầu gối.

“nhưng chỗ kia thực sự khá tốt, tôi hẹn tối nay cùng bạn bè gặp mặt, không thể không có lý do gì liên thay đổi địa điểm, mỗi ngày quán bar kia có hàng ngàn người đi vào trong đấy, tôi đảm bảo sẽ không có chuyện gì, chỉ là đi uống chút rượu tìm thú vui với mấy thứ tương tự mà thôi.” Hắn nói.

Ron gật gật đầu, cúi đầu đi thu dọn sổ sách hạng mục trên bàn, Michael nhìn tờ báo____ hắn căn bản không thích xem báo____ đột nhiên hỏi, “cậu muốn đi cùng không?”

Ron liếc mắt nhìn hắn, “được.” Hắn nói.

Michael gật gật đầu, tiếp tục xem báo, làm bộ không có gì quan trọng để tâm.

Ron tiếp tục dọn dẹp sổ sách giấy tờ, hắn muốn Michael cần có một người bạn quen thuộc hiểu rõ cuộc sống của y, tha thứ cho những sinh hoạt của y, đặc biệt là những thành viên làm công việc trong hắc đạo.

Michael không phải là người bên trong gia tộc, trong cái vòng luẩn quẩn này vĩnh viễn sẽ có một đồng lưu manh muốn tiến vào nhưng không phải tất cả đều thành công. Nếu như mọi người đều đạt được mục đích vậy quá mức dễ dàng sẽ dễ mất đi uy tín, đương nhiên tiền cũng chia ít hơn. Tuy rằng Ron cảm thấy bản thân không phải một đối tượng tốt để thành một người làm việc rắn rỏi kiên cường, nhưng tốt xấu gì đi nữa hắn vẫn là một thành viên trong gia tộc này____ làm công việc của một kế toán.

Hắn rất nguyện ý tỏ rõ đã hiểu, dù sao hắn cũng không quá để tâm, nhưng chuyện này đối với bạn bè của mình lại cực kỳ quan trọng.

Hơn nữa, Ron nghĩ, cũng có thể ở trong quán bar ấy sẽ đụng phải người cảnh sát kia, Glass Bar là khu vực phát sinh rất nhiều vụ án mưu sát, chắc chắn bọn họ sẽ bố trí mai phục ở đó.

Đương nhiên, hắn tuyệt đối không phải bởi vì muốn tình cờ gặp y mà đi tới, mà chân chính có chuyện đứng đắn_____vì muốn hiểu rõ được cuộc sống sinh hoạt của bạn bè, nhận lấy lời mời của Michael, vì tâm tình vì tôn nghiêm của bản thân, không đi không được.

Cùng với việc cố ý muốn gặp mặt y một lần, không có một may mắn quan hệ nào.

Ron trước đây đi ngang qua những địa điểm kiểu này sẽ trực tiếp lái xe qua nhanh, đến một cái ló đầu với lòng hiếu kỳ thôi cũng không có.

Trước đây hắn cảm thấy việc này cùng với tương lai của mình sẽ không có bất cứ quan hệ gì, vì thế Ron sẽ không muốn đi lãng phí thời gian vô bổ, nó giống như một chiếc xe hoa hoặc băng rôn biểu ngữ quảng cáo bình thường đều cùng một loại, đến nỗi hắn sẽ không hiểu nổi vì sao lại có một đồng người yêu thích lo chuyện bao đồng chẳng khác gì cùng người ta lên giường rồi ham muốn lớn tiếng kêu gọi. việc này không phải người tình ta nguyện là được ư.

Hắn theo Michael đi lướt qua từng người đàn ông với trang phục lẳng lơ lộ liễu, đi vào bên trong thì thoảng hắn sẽ nhận được không ít ánh mắt quàng mị nhãn vào mình, làm cho lòng hư vinh của Ron có một loại thỏa mãn kỳ quái.

Quán bar đồng tính luyến cùng với quán bar dị tính luyến không khác nhau là bao, có điều ở giữa sàn nhảy người múa thoát y vốn là phụ nữ đã được thay thế bằng người đàn ông lỏa thể, Ron cầm chén rượu, xuyên qua sàn nhảy chen chúc trong quầy bar, dọc theo đường đi đã bị chặn không ít người ăn đậu hũ.

“Cảm giác thế nào?” Michael với âm thanh chấn động của những bản nhạc rock trong quán bar cất lớn tiếng hỏi, biểu tình căng thẳng, sự đánh giá của người bạn này đối với hắn rất trọng yếu.

Ron lắc đầu một cái, “Không có cảm giác gì.” Hắn nói, cảm giác mới mẻ chỉ giằng co mấy phút ban đầu, đến đây hắn mới phát hiện nơi này với mấy quán bar hắn từng lẫn lộn không có gì khác nhau, bất kể là đám người với biểu tình mê loạn hay với cơ thể vận vẹo khiêu khích cùng với cuộc sống phóng túng đi nữa thì bản chất cũng không có gì thay đổi.

“tôi còn nghĩ cậu sẽ cảm thấy chán ghét.” Michael nói, âm thanh biến rất nhỏ, thật giống như hắn hi vọng Ron không nghe thấy. Ron định thần lại một lúc mới phản ứng được.

“Tôi cũng không cảm thấy...” Ron nói, hắn ngừng một chút, một người đàn ông mặc chiếc áo da màu đen sờ soạng lần mò cái mông của hắn, Ron nỗ lực khống chế kích động muốn quay đầu tẩu người kia một quyền, người bạn tốt với tâm hồn yêu đuối đang đứng trước mặt vẫn rất cần sự an ủi của mình.

“tôi không chút nào cảm thấy chán ghét, chuyện này rất bình thường.” Hắn lớn tiếng trả lời, nói xong liền thấy Michael nở nụ cười, nghĩ cái này xem ra là sự bảo đảm của một người bạn.

Hắn tiến vào quầy bar liền ngăn ra, một ca khúc đứng đầu ca vũ đã bắt đầu, toàn bộ quán bar trong nháy mắt được chiếu sáng như tuyết, hắn thấy được một khuôn mặt quen thuộc đang ngồi trước đài sân khấu.

Jeffery đang cùng một người đàn ông nói chuyện, bọn họ dán vào nhau rất gần, trong tay đều cầm một ly rượu. y mặc một chiếc áo T-shirt màu đen bó sát người, cùng với khí chất trong tưởng tượng của hắn rất giống nhau nhưng gợi cảm đến đời mạng_____ là một người đặc vụ chịu đựng qua những khóa huấn luyện đặc biệt, y có một vóc người cực kỳ có sức mê hoặc.

Đối phương tiến tới gần lỗ tai y nói gì đó, Jeffery cười lộ lên, Ron nhận ra người kia là người sáng sớm ngày hôm qua cùng với Jeffery đứng nói chuyện với nhau, là người đã nói y thông cảm với cuộc sống của nhóm cảnh sát địa phương cùng với sự căng thẳng với nhân viên đặc vụ liên bang hôm ấy.

Bọn họ cứ như vậy tiến đến gần đối phương nói chuyện, đối phương lấy tay đặt trên cổ tay của Jeffery, hai người nở nụ cười giống như cất giấu một đồng lớn ám chỉ nóng bỏng không thể nói bằng lời.

“Làm sao vậy?” Michael hỏi, theo ánh mắt của hắn nhìn sang, bắt quá tia sáng quá mờ, nhất thời hắn không tìm được mục tiêu.

“Không có gì, tôi vừa nảy hình như nhìn thấy người cảnh sát kia... Đừng đụng tao!” Ron kêu lên, hắn vung tay một cái tránh thoát được cánh tay người phía sau, thay đổi nơi đứng nỗ lực cho mình tỉnh táo lại.

“là người thẩm vấn kia sao?” Michael vừa hỏi vừa ngẩng đầu tìm kiếm, rất nhanh liền thấy Jeffery đang cùng đồng nghiệp nói chuyện, “tôi không biết hắn cũng là GAY.” Michael nói, hướng nhanh về phía đó đi tới.

“Tôi đoán bọn họ không phải đến câu đàn ông ——” Ron vừa nói vừa vội vã theo tới, cái tên này là người ngu sao, đặc vụ liên bang bây giờ chắc chắn đến chín mươi chín phần trăm đang cùng đồng nghiệp diễn trò làm mỗi nhữ, đây là lúc cực kỳ không thích hợp cho việc tiến lên bắt chuyện.

Hắn đi tới trước mặt, quả nhiên nghe được Jeffery đang cùng đối phương nói “trước hết tôi hi vọng có thể làm một nhân viên bên ngoài khoảng mười năm” các loại, nào có người nào chạy tới chỗ mấy quán rượu này để bàn luận công tác chứ.

Nhưng Michael liền chạy tới trước mặt, hào phóng vỗ vai Jeffery nói, “chào buổi tối, trưởng quan, không nghĩ tới anh sẽ tới những nơi như thế này.”

Hai người cảnh sát rõ ràng sợ hết hồn, không nghĩ tới ở những nơi như thế này sẽ gặp được những người biết thân phận thật của họ, Jeffery cấp tốc làm một thủ thế cấm khẩu, “xin lỗi, chúng tôi còn có việc riêng, hôm nào trò chuyện tiếp được không.” Hắn nói.

“Các anh là một đôi?” Michael hỏi.

“Đúng thế.” Một người cảnh sát khác nói, lấy tay đặt ở trên vai Jeffery. Người sau gật đầu một cái, bộ dáng giống như cảnh sát giao thông đang đứng theo kiểu đối chiếu giấy phép lái xe với tài xế rồi gật đầu, nói rằng: “đúng, vậy có thể nhường cho chúng tôi một không gian riêng được không?”

Michael nhún nhún vai, “được rồi, các anh tiếp tục thể giới hai người đi, thật đáng tiếc, nếu như tương lai hai người chia tay xin hãy nhớ dành cho tôi một vé ứng cử viên.” Hấn nói, làm một thủ thế chào tạm biệt giống như hành động trong sân khấu kịch rồi quay người rời đi.

Nhìn thấy Michael rời đi, Jeffery liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền tiếp tục cùng đồng nghiệp nói chuyện phiếm.

Michael đi tới trước mặt Ron, tiếc rẻ nhìn Jeffery, “tên kia thật không tệ, nhưng đáng tiếc là một người cảnh sát.” Hấn nói.

“Đúng, cho nên cậu cách xa hấn một chút.” Ron nói.

“không sai, con muỗi cho dù đầu lại hôn mê cũng không nên dựa gần thuốc sát trùng.” Michael nói, nửa điểm cũng không nghe ra Ron đang buồn bực mất tập trung, vô cùng vui vẻ chạy vào trong đám người đang khiêu vũ.

Ron đứng không nhúc nhích, nhìn chằm chằm Jeffery đang cùng đồng sự nói chuyện, lúc này, đối phương nói câu gì đó liền rời khỏi quầy bar, đi ra về phía ngoài sân khấu, có lẽ đi nhà vệ sinh.

Ron không biết mình đang làm gì, chỉ biết khi cảnh sát kia mới vừa đi, hấn lập tức tới gần, ngồi vào vị trí vừa này của người kia.

Jeffery hơi kinh ngạc nhìn hấn, liên tục có người quen biết đi tới đây nhất định khiến cho y rất phiền, nhưng y vẫn vui vẻ chào hỏi, “Này, theo bạn tới?” Hấn nói.

“Đúng, tới nhìn một chút.” Ron nói.

“anh là một người bạn rất tốt.” Jeffery nói, liếc nhìn Michael đang cuồng hoan trên sàn nhảy, hấn từ khăn trương hề hề đến trắng trợn không kiêng dè nhảy vào bên trong, nhưng không cách bên này quá xa.

Đây là lần đầu tiên Ron cùng một người cảnh sát lén lút ở chung như vậy, điều này làm cho hấn có hơi khó chịu, nhưng Jeffery đối diện lại cực kỳ tự nhiên, điều này khiến hấn yên tâm nói lỏng không ít.

Anh thật sự có ham muốn về phương diện này hay... Ách, hay đến phá án?” hấn hỏi.

Jeffery không hề trả lời câu hỏi của hấn, y chậm rãi nhấp một ngụm rượu, nheo mắt lại hỏi, “anh cảm thấy thế nào?”

Bộ dạng của y có vẻ lười biếng, lại quá mức tùy ý, thái độ kia khiến người ta nghĩ giống như anh đang trêu đùa khiêu khích. Y chắc chắn không phải, Ron tự nói với mình, y không phải mấy ngày trước đây còn bị cô vợ nhỏ chơi đùa đến chết đi sống lại đó sao.

Nhưng câu hỏi ngược lại của y là có ý gì? Người bình thường không phải nên trực tiếp phủ nhận sao? hấn theo dõi y, đột nhiên bị câu nói này làm lòng hấn rối như tơ vò.

“Ách,.. phá án?” hấn nghe được âm thanh của chính mình vang lên.

“cảnh sát không thể có cuộc sống riêng của mình sao?” Jeffery vừa nói vừa quét mắt lên trên sàn nhảy, lúc ánh mắt của hấn đảo qua đảo lại trong đám người liền trở nên sắc bén tỉnh táo hấn đi, không nó nửa điểm bộ dạng mê loạn cuồng dã của những người xung quanh.

Hấn là đến phá án, Ron nghĩ, hấn đương nhiên là tới phá án, nhưng tên kia dùng nhiều câu hỏi ngược lại như vậy làm gì? Không biết tại sao, hấn chính là bị y hỏi lại đến loạn lung tung phèo.

“Đương nhiên là có, có điều từ khi trải qua lần gỡ gỡ đầu tiên thì anh hình như có vẻ cũng không có một cuộc sống riêng hoàn chỉnh.” Ron nói.

Jeffery cười rộ lên, đây không phải là nụ cười thuộc bất kỳ loại xã giao bình thường nào, đó chỉ là nụ cười ve vãn, ngả ngớn, hứng thú dạt dào tiến thẳng đến mục tiêu.

Y tiến đến bên tai Ron, như muốn nói lời lặng lẽ, động tác lười biếng, không quá nhanh nhưng cũng không quá chậm, như đang kiên trì chờ đợi cá cắn câu. Ron ngửi được hương vị trên người y, cảm thấy hô hấp của y phảng phất bên tai, qua tóc hấn, hơi nóng phả vào khiến tim hấn đập cực nhanh, quả thực không cách nào ngồi yên trên ghế.

Jeffery nói rằng, “cảm ơn đã hợp tác, Ron, người chúng tôi cần đã đến, anh có thể đi ra khỏi chỗ này được không? Đừng lộ ra dáng vẻ kinh ngạc gì, như bây giờ rất tốt, làm bộ đi đến quầy lấy một ly rượu, có điều không cần trở lại nữa.”

Sau đó y dựa người trở lại ghế mỉm cười nhìn hấn, một nụ cười giống y như lúc này y cười với đồng nghiệp, bên trong cất giấu vô số ám chỉ nóng bỏng. Ron ngơ ngác nhìn y vài giây, dời móng khỏi ghế dựa đi tới quầy lấy rượu, hấn muốn hành động này khẳng định như mình đang cần lấy một ly rượu, người kia sẽ nguyện ý cùng hấn tâm sự một hồi.

Ý nghĩ kia làm cho hấn mặt đỏ tới mang tai — thật là kỳ quái, hấn cũng không cảm giác mình là người chỉ vì một ám chỉ sẽ trở nên cực độ hưng phấn, đặc biệt đối phương còn là một người đàn ông____ Jeffery làm hết thấy những hành động này vì đây là phương thức phá án, hấn không nên đối với những thứ này có bất kỳ mong đợi không thiết thực nào.

Hấn yêu cầu quầy bar một ly rượu rồi giấu người tiến vào trong sàn nhảy nhìn chằm chằm vào phương hướng của Jeffery.

Không có người cảnh sát nào xuất hiện, y ngồi một mình ở nơi ấy, lại giống như hoan nghênh bất kỳ một người đàn ông nào tới mang đi. một lát sau, Ron nhìn thấy một người thanh niên trẻ tuổi tóc đen từ trong góc đi ra, ngồi xuống bên cạnh Jeffery.

Lúc trước hẳn không phát hiện được người kia đứng ở chỗ nào, người thanh niên ấy như từ trong bóng tối bỗng bừng hiện ra.

Trong quán rượu ánh sáng cực kỳ u ám, lại không thấy rõ được diện mạo người kia, chỉ có thể nhìn thấy Jeffery đang nghiêng người tựa trên quầy bar cùng người kia nói chuyện.

Ngón tay của y thon dài trắng nõn, vân vê thành ly rượu, hành động của y tràn ngập ám chỉ nhẹ nhàng quyến rũ, một chút cũng không giống bộ dạng cánh giác trước kia.

Bọn họ nhìn qua trò chuyện rất ăn ý, hung thủ cười đến vô hại ngại ngùng, người cảnh sát lại cười đến mê hoặc mà giảo ngoặt, hai người đều là tay thợ săn, có điều hôm nay nhất định sẽ có một người muốn trở thành kẻ bị săn đuổi.

Rất nhanh người thanh niên tóc đen đứng lên, kéo lấy tay Jeffery, muốn mang hắn đi ra ngoài.

Người phía sau một độ dáng không quá xác định, y nhìn về phương hướng phòng vệ sinh, tựa hồ không thể chắc chắn có muốn vứt bỏ bạn trai của y ở nơi này hay không, dáng dấp kia tựa như một người ngây thơ vừa phóng đảng.

Ngón tay đối phương tiến tới xoa xoa mái tóc vàng của y, từ từ dời xuống sau gáy, tư thái ôn nhu mà tràn đầy tình dục. Hắn dán sát càng gần hơn, hai thân thể hai con người dính vào nhau, Ron nhìn ra hô hấp người kia ngày càng dồn dập, hắn biết đối phương muốn tiến thêm một bước___ quả nhiên, hắn đến gần, hôn cánh môi Jeffery.

Người cảnh sát kia không có động tác phản kháng nào, đôi tay của đối phương liền dùng sức hoàn toàn đem môi dán trên môi của y.

Ôi trời!! cảnh sát phá án có sự hi sinh thật lớn!! Ron trợn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt, tuy rằng không quá rõ ràng nhưng từ tư thái hai người hắn có thể phán đoán được bọn họ đang làm những gì.

Đây rõ ràng là toàn bộ môi lưỡi đều quấn quanh một chỗ, là một nụ hôn kiểu Pháp quen thuộc, tên kia khẳng định đã hoàn toàn... bắt đầu, mà một người khác tựa hồ còn có hơi choáng váng.

Jeffery đột nhiên đẩy người kia ra, cực kỳ thô bạo, nhưng đối phương chỉ mỉm cười nhìn hắn, tựa như tất cả đều đang nằm trong lòng bàn tay.

Jeffery lung lay một chút, dùng sức lắc lắc đầu, hình như không tỉnh táo lắm, y ăn phải thuốc mê kích dục. Ron nghĩ, đối phương đem thuốc bỏ vào trong miệng, thông qua nụ hôn vừa nãy làm cho y nuốt xuống!!

Hung thủ mỉm cười, một tay nắm lấy bả vai của Jeffery, làm cho y dựa hẳn lên vai mình, như kẻ hoạch thuận lợi thu thập con mồi. Ron không chút suy nghĩ liền vọt tới.

Bất quá hắn còn chưa tới trước mặt liền cảm thấy bầu không khí cuồng loạn dâm mỹ phía sau đột nhiên thay đổi, nhóm nhân viên điều tra liên bang tụ tập thành đoàn đã dẹp yên được bầu không khí ảm ỉ phía sau. Mấy người trai trẻ tuổi quần áo khác nhau từ trong đám người vọt ra, mới vừa rồi còn là một nhân vật xa hoa đòi truy tầm hoan chỉ trong chớp mắt đã biến thành FBI mặt đằng đằng sát khí, tay cầm súng và nói: “đứng yên không được nhúc nhích, cảnh sát đây!!” các loại, người xung quanh loạn thành một đoàn.

____ đương nhiên hắn không biết tại sao mình lại xông lên trước, nhóm lực lượng cảnh sát trong lúc truyền tin liền loạn lên, một nhóm người đều lớn tiếng “muốn động thủ sao?” “muốn tìm thứ gì sao?” “hắn vì sao còn chưa gửi tin tức!!” các loại, mãi đến khi Jeffery nhớ tới ám hiệu là “bắt đầu” mới thôi.

Hung thủ cấp tốc phản ứng lại, hắn một tay tóm chặt lấy Jeffery, cánh tay kẹt ở trên cổ y, một tay vòng quanh bên hông cầm súng.

Tuy rằng nuốt phải thuốc mê, nhưng Jeffery phản ứng không chút nào chậm chạp, y dùng khuỷu tay huých vào mũi người kia, lực trên tay đối phương liền buông lỏng, bước chân Jeffery bất ổn, cơ hồ ngã trên mặt đất. cùng lúc đó hung thủ liền móc ra khẩu súng bên hông.

Đúng lúc này Ron vừa vọt tới trước mặt, nhìn thấy hung thủ kéo chốt an toàn trên khẩu súng.

Cục diện này đối với hắn không tính là quá khó khăn, hắn một phát bắt lấy tay người nọ, lật ngược cánh tay dùng sức xoay về đằng sau, súng rơi trên mặt đất, sau vài giây lùi lại, nhóm cảnh sát đã rất nhanh xông tới đem hung thủ đẩy ngã, còng tay, mấy nòng súng đen ngòm đồng thời chĩa vào đầu hắn, một người thanh niên mặc trang phục SM bắt đầu tuyên đọc quy tắc Miranda.

Hung thủ tử nhìn chòng chọc Jeffery đứng đối diện, vẻ mặt của hắn trấn định băng lãnh, thật giống như người thợ săn giết được con mồi mới là chuyện quan trọng nhất của cuộc sống, cũng không có một sự thất kinh nào của phần lớn tội phạm bị bắt quả tang.

Ron tuy rằng tự nhận mình là một kẻ liều mạng, tuy nhiên hắn vẫn không quen với ánh mắt không chút cảm tình nào như vậy, như đem đao dính máu, cho dù đặt ở trên sàn nhà cũng làm người ta kinh ngạc run rẩy.

“Làm rất tốt, cảnh sát, tôi hoàn toàn bị lừa gạt.” Người kia nói.

Jeffery theo dõi hắn, trong mắt băng lãnh không kém bao nhiêu.”Chờ ngồi ghế điện đi, tạp chủng.” y nói.

Đối phương cười rộ lên, “Đừng khẳng định như vậy, nếu như tôi may mắn bắt tử, tôi nhất định sẽ đi tìm cậu, sĩ quan cảnh sát.”

Phía sau có cảnh sát thô bạo đem hắn kéo dậy, mang đi ra ngoài rồi được đẩy lên xe cảnh sát, cái tên này hại bọn họ phải bỏ thêm một tháng tăng ca. Jeffery quay đầu, hướng về Ron lộ ra một nụ cười mỉm: “cảm ơn, anh đã cứu tôi một mạng.” Hắn nói.

Vào lúc này, âm nhạc trong quán rượu đã ngừng hẳn, đèn đuốc trong bar đã sáng bừng chiếu lên một mảnh tan cuộc.

“không phải tôi thì những đồng nghiệp của anh sẽ xông tới.” Ron nói, hắn ngừng một chút, lại nhin không được nói, “hắn vừa nãy đe dọa anh, bị mấy kẻ liều mạng nhìn chăm chăm thì sau này sẽ cực kỳ phiền phức. tôi là nói, tôi biết hắn sẽ bị giam lại, nhưng cái này tựa như từ giờ trở đi có kẻ điên ghi nhớ anh như thế.”

Jeffery vung tay, “tôi tóm mấy thằng ranh vào tù thì có đến 90% đều nhớ mặt tôi, cũng không sợ bỏ thêm một người.” y nói.

Ron đối với người cảnh sát này cơ hồ có chút tôn kính, là thái độ của kẻ kia, lại giống như những kẻ liều mạng vì cừ hận và trả thù, đối với y mà nói đó là việc nhỏ như con thỏ. nhưng Ron biết, loại chuyện đó vĩnh viễn không thể nào được gọi là nhỏ như con thỏ được.

“anh không sợ sao?” Hắn hỏi.

Jeffery ngẩn ra, cười rộ lên, “Làm một cảnh sát sẽ không tránh khỏi. dù sao cũng không thể để bọn họ ở bên ngoài phá hoại giết người, những đứa trẻ tốt đẹp vô tội sẽ chết đi.” hắn nói.

Lần đầu tiên Ron chân thành vì cùng cô vợ của hắn ngủ chung mà cảm thấy xấu hổ, người này quả thực cao thượng.

“anh đã ăn phải thuốc mê, có xử lý được không?” hắn hỏi.

“không quan trọng lắm, lượng rất ít, phần lớn tôi đã nôn ra. Có điều tôi nghĩ sẽ không thể giữ lại được vật chứng. Chờ lát nữa anh có thể để lại số điện thoại của anh được không? Có khả năng chúng tôi sẽ có chút việc làm phiền đến anh.” Jeffery vừa nói vừa quay người đi ra phía ngoài, sau đó hắn đột nhiên dừng lại, thân thể lung lay, cả người dựa lên thành quầy bar.

Ron bước lên trước, đỡ lấy bờ vai của hắn, hỏi, “Làm sao vậy?”

Người bên cạnh với gương mặt mờ mịt, trong lúc nhất thời tiêu cự của hai mắt không thể tập trung lại với nhau, một bộ dáng đặc biệt yếu ớt. y lắc đầu một cái, nhìn qua hình như cũng không biết mình đang làm gì, y nói: “không quan trọng lắm, tác dụng của thuốc qua nhanh là tốt rồi.”

“hi sinh cho phá án vẫn rất lớn.” Ron nói, ngón tay của y bị người đàn ông kia hôn một trận, giờ vẫn còn đang dính vị thuốc mê.

Jeffery cười rộ lên, “nửa đời sau của tập chúng kia cũng chỉ có thể ở trong tù, chỉ hi vọng đừng ở xung quanh vật vương thương tổn người vô tội.”

Michael một bộ không xác định được đi tới, “vừa nãy thật kích thích, nhìn qua chẳng khác gì phim truyền hình, làm sao

vậy?” Hấn hỏi Jeffery.

“Nhờ có cậu, Vincent tiên sinh, lập tức liền có thu hoạch, chúng tôi bắt lấy tên khốn kia.” Jeffery nói.

“wao, hiệu suất của các anh thật sự rất cao, đây mới là ngày thứ hai mà thôi.” Michael nói.

“không cao một chút nào, đã chết quá nhiều người.” Jeffery nói, Ron vẫn đỡ lấy y, có thể rõ ràng cảm giác được trong lượng thân thể người nọ cùng với hô hấp chập trùng.

Gần như vậy, hấn thậm chí có thể đếm rõ ràng lông mi của y, mỗi một cái đều rất dài, cuối cùng còn có chút vểnh lên, dưới ánh sáng ở đây hiện ra cực kỳ...

Hấn đành chỉ những ý nghĩ kia của mình, từ khi hấn nhận biết được người cảnh sát này thì tâm tư của bản thân đã bắt đầu khó có thể khống chế, hấn cũng không thích như vậy.

Có người đứng chắn trước mặt Jeffery, nhìn thấy y với bộ dạng ảm đạm yếu ớt liền cau mày nói: “đi bệnh viện kiểm tra một chút, Jeffery, ngày mai cho cậu nghỉ ngơi.”

“cảm ơn, có điều lời nói của cậu có thể chắc chắn không?” Jeffery nói, vào lúc này cuộc đối thoại của hai người một chút cũng không còn bộ dạng mập mờ lúc nãy, hoàn toàn là ngữ khí nói chuyện phiếm thường ngày của đồng nghiệp.

Quả nhiên mọi hành động đều gạt người, Ron nghĩ, y căn bản không phải đồng tính luyến ái.

Người kia đi tới trước mặt Jeffery, không chút khách sáo túm lấy cánh tay đặt trên bả vai của mình, đỡ y đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với Ron: “cảm tạ cậu đã hỗ trợ, chờ sau đó mời cậu đến lập một văn bản lưu lại địa chỉ cùng số điện thoại của mình, khả năng còn có việc làm phiền cậu.”

Trước đi cùng đồng sự rời đi, Jeffery quay đầu lại đối với Ron nói: “hóa đơn giặt đồ, nếu như nhận được cảm phiền anh nhất định gửi cho tôi.”

Y còn nhớ, Ron nghĩ, y không chỉ không phải là người cảnh sát xấu, mà một là một cảnh sát vô cùng tốt.

Hấn đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng hư nhược của người kia, bị đồng nghiệp của y nâng đỡ đi về hướng một mảnh đèn hiệu lóe lên trong đêm tối của chiếc xe cảnh sát, cảm thấy toàn bộ tâm đều rút lại.

4. Chương 4: Thiếu Niên Xông Vào Phòng

Jeffery đang chuẩn bị thủ tục ly hôn, cuộc hôn nhân giằng co kéo dài bốn năm rốt cục cũng đi vào kết thúc.

Kate chuyển tới nhà trọ của một người bạn, cô nói rằng chỗ đó cách nơi làm việc gần hơn, đối phương xuất ngoại, cũng cần cô hỗ trợ trông coi nhà ở. Cô rất muốn ở nhà cao tầng, thử chút lạc thú quan sát khung cảnh thành phố. Luật sư làm thủ tục ly hôn tự biết cách làm như thế nào.

Đến thời điểm rời đi, khuôn mặt cô nở một nụ cười, một bộ dạng hứng thú dào dạt, Jeffery biết cô đang chính thức thực hiện thủ tục ly hôn, nhưng y có chút cảm kích cô mỉm cười trở lại mà không lựa chọn cách xử sự như trước đây làm ra một bộ mặt đáng sợ.

Hiện tại, căn phòng lớn như vậy chỉ dư lại mỗi mình y, cái này so với lúc cô ở đây càng tệ hại hơn, nhiều năm như vậy, cuối cùng y vẫn chỉ còn lại một mình. Đại khái cũng nên như vậy, thế cô mới có thể cảm thấy phần nộ, không ngừng nghĩ rằng muốn y coi trọng cuộc hôn nhân này.

Hiện tại cô đã mệt mỏi, nhiều năm như vậy chia chia hợp hợp, lại không ngừng thay đổi chủ ý, đầy đủ buông bỏ hết thấy những lời thề non hẹn biển trước đây.

Xử lý xong những vụ án giết người rất khó giải quyết, tội phạm đã bị tống vào trong ngục giam, xác định sẽ không được thả ra để làm hại những người vô tội, giờ chỉ còn đợi mở phiên tòa kết thúc. Jeffery có được một ngày nghỉ, liền núp trong nhà của mình ngủ bù.

Trước đó hắn đã một tháng giằng co thức đêm mệt mỏi, trong đó còn có việc mẹ vì bệnh nhồi máu cơ tim mà đột nhiên bị đưa vào bệnh viện, cho dù ngủ, hắn cũng chỉ tùy tiện tìm một chỗ cuộn tròn một lát, thực sự làm cho Jeffery cảm thấy từ tâm đến thân đều mệt mỏi.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Jeffery lục lọi khắp nơi tìm tới, ấn phím nghe, đại não cấp tốc tiến vào trạng thái báo động. Tuy rằng những người gọi tới cho hắn cũng chỉ có một phần là trong cục cảnh sát có việc, nhưng điều đó vẫn làm thần kinh hắn căng thẳng theo.

“Jeffery Blanco?, anh tìm ai?” y hỏi, đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, sau đó đối phương nói: “tôi là Ron, chính là cái kia...”

“A, tôi biết anh, Ron.” Jeffery nói, y thả lỏng thân thể, cầm điện thoại nằm trở lại giường, nhìn chằm chằm trần nhà trống không, lười biếng cào cào tóc, cơn buồn ngủ chậm rãi lan tràn khắp thân thể. y hướng về phía người kia hỏi: “có chuyện gì không?”

Lại một lúc trầm mặc, người bên kia dùng âm điệu không lớn không xác định nói, “liên quan đến phí giặt đồ... không, ý của tôi là... ngày hôm nay sau khi tan tầm anh rảnh không?”

“ngày hôm nay tôi được nghỉ.” Jeffery nói, người bên kia lại lần nữa trầm mặc, thật giống như việc nói chuyện tựa hồ đặc biệt lao lực đối với hắn.

Jeffery vẫn cảm thấy người này rất quen mặt, nhưng một chút vẫn không nhớ ra được, bản lĩnh nhận biết người của y vẫn luôn không kém, cũng có lẽ tháng này quá nhiều chuyện xảy ra, đầu óc tiếp nhận quá mức nên đại khái giờ khó nhớ tới. tổng thể mà nói, y đối với người này vẫn rất có cảm tình, trước hết hẳn đối với bạn bè rất tốt, theo sau đó hẳn là hẳn đã gần như cứu lấy y một mạng.

” buổi trưa hôm nay tôi có thời gian.” y nói.

” a...” đối phương phát ra âm thanh.

“nói chung cả ngày hôm nay tôi ở nhà.” Jeffery nói.

“trưa nay tôi có thể qua không?” Ron hỏi.

“được, buổi trưa gặp.” Jeffery nói.

“buổi trưa gặp.” một âm thanh khác trả lời, nghe vào có chút vui sướng thích thú.

Jeffery cúp điện thoại, liếc mắt nhìn thời gian trên đồng hồ, sau đó nhắm mắt lại đem đồng hồ thả trước đầu giường, mới chín giờ, y vẫn có thể ngủ tiếp mấy tiếng.

Y không biết Ron tìm mình có chuyện gì, hơn nửa phần sẽ không phải vì hóa đơn giặt là, có lẽ hẳn có chuyện gì muốn nói cho y biết? hoặc có sự tình về pháp luật muốn kiến nghị. Làm nghề này chung quy vẫn không sợ bạn bè quá nhiều.

Có điều bất giác y đã ngủ quên, lúc nghe tới tiếng chuông cửa vang lên bên ngoài, Jeffery liền từ trong chăn thò đầu ra, sững sốt nửa ngày mới phản ứng được là có người tới thăm.

“Đến đây.” y nói thầm, từ bên cạnh cầm lấy chiếc quần dài mặc vào, vừa đi ra ngoài tiện tay vớ lấy chiếc áo sơ mi vắt trên thành ghế.

Lúc đi đến trước cửa, y thuận tiện cào cào mớ tóc vàng vôi như tơ vò, tiến đến mắt mèo nhìn một cái, người đứng bên ngoài chính là Ron, mái tóc ngắn đen tuyền, ngũ quan đường nét kiên nghị đẹp trai, mặc đồ tây, nhìn qua chẳng khác gì tổng giám đốc ngân hàng.

Y mở cửa, cũng không cài nút áo lại, đều là đàn ông, cái này cũng không thể tính là đặc biệt không lễ phép.

“xin lỗi, tôi ngủ quên.” Y hướng đầu về người vừa tới nói, “vào đi, có điều trong phòng hơi lộn xộn lung tung.” Y nó chút ngượng ngùng bỏ thêm một câu, cả tháng này Jeffery tăng ca, căn bản không có thời gian dọn dẹp phòng ở.

Có điều nếu y không phải tăng ca, y cũng rất ít có thời gian dọn dẹp nhà ở.

Ron nhìn thấy một thân trang phục của y liền ngẩn ra, sau đó đem ánh mắt dời đi, đánh giá căn phòng lung tung trước mặt: “phòng của tôi cũng gần như vậy.” Hấn nói, Jeffery đi tới mở cửa sổ, ánh sáng mặt trời buổi trưa chiếu rọi vào trong căn phòng, xán lạn ngời ngời.

“xem ra đây là tôi đến quá sớm.” Ron nói, vừa ngẩng nhìn bộ dáng quần áo xốc xếch của y.

“không, bây giờ đã là thời gian ăn trưa, tôi ngủ đến mê man.” Jeffery nói, “anh chờ một chút, tôi đi mặc bộ quần áo.”

Y chạy vào phòng ngủ nỗ lực tìm bộ quần áo mặc vào, sau đó phát hiện tủ quần áo đã trống tuếch, có lẽ tất cả đã được tống vào trong máy giặt, xem ra chốc nữa phải đi ra ngoài mua vài bộ.

Cuối cùng, y thấy từ bên trong góc nhìn được một chiếc áo sơ mi màu đen không biết từ thời đại nào_____ có chút giống như đồ thời trung học còn sót lại, mặc vào cự nhiên vừa vặn, làm một nhân viên điều tra liên bang đúng là nghề nghiệp rất tốt để bảo trì vóc dáng.

Lúc y đi ra thì Ron đang xem phần hồ sơ sao chụp được đặt trên bàn, Jeffery là nhân viên tổ hung sát, toàn bộ những thông tin bức ảnh sẽ vô cùng ghê rợn quái lạ, nếu tập hợp với nhau có thể chiếu thành phim kinh dị. Y cự nhiên quên thu dọn cái này.

“xin lỗi, có hơi loạn.” Jeffery nói, ý thức được căn phòng của mình không có tí thích hợp nào để chiêu đãi mời khách, y luống cuống tay chân đem một đồng ảnh cùng với mấy lời làm chứng thu dọn sạch sẽ, sau đó ném trên ghế salong.

“trong phòng anh tất cả đều là những thứ dành cho công việc.” Ron nói.

“nhân số của cảnh sát vĩnh viễn không thể vượt lên được so với tỉ lệ gia tăng của tội phạm.” Jeffery nói, y phát hiện dưới chân mình còn có một tờ giấy đã mốc meo, liền chột dạ dùng mũi chân dẫm dẫm nó xuống dưới gầm bàn.

“bộ quần áo kia của anh giặt khô mất bao nhiêu tiền? tôi từ lúc ấy đều bận rộn cũng gần một tháng, ngay cả nhìn bàn cũng thành chấp chờn sáng tối.” y nói, đem đề tài dời đi.

Đối phương nhìn y một lúc, tựa hồ mới nhớ tới sự việc hồi trước, chậm rãi từ trong túi tiền lấy ra một tờ giấy đã gấp gọn gàng, Jeffery đang muốn lấy tới thì Ron ngay lập tức thu về: “Ách, tôi, tôi không phải đến đây đưa hóa đơn.” Hấn nói, “tôi biết có hơi ngu xuẩn, có điều tôi rất muốn quen biết anh, tôi xưa nay chưa hề có ý định muốn quan hệ với cảnh sát, mà... xin lỗi, những người ra dáng người bên cạnh tôi cũng không có nhiều...”

Jeffery nhìn hấn một lúc, cười rộ lên: “sao lại nói như vậy, trên thế giới này ngoại trừ tội phạm, phần lớn

đều là những người tốt rất đáng để kết bạn.” y nói_____ y vừa nãy còn nghĩ ngợi vì sao người này lại căng thẳng như vậy, vậy nên theo bản năng muốn hỏi [bên cạnh anh là những loại người như thế nào] nhưng cuối cùng y vẫn nhịn được kích động này. Dù sao người này không phải tội phạm, hơn nữa hôm nay là một ngày nghỉ đầy ánh nắng mặt trời, không đáng dùng một phương thức gấp gáp này nói chuyện.

“hơn nữa tôi cho rằng hai chúng ta đã thành quen biết. tôi có chút đói bụng.” Jeffery nói, đứng lên đi tìm ví da.

“Tôi mang tiền.” Ron nói.

“nếu anh không cho tôi trả tiền hóa đơn giặt đồ, thì ít nhất nhường tôi mời anh một bữa cơm chứ.” Jeffery nói.

Đúng lúc này, “đùng” — căn phòng đột nhiên phát ra âm thanh vang dội, giống như có món đồ nào rơi xuống đất. Jeffery quay đầu nhìn sang, thân thể nhanh chóng căng thẳng đề phòng, một tay lần xuống bên hông, Ron nhìn thấy dưới chiếc áo T-shirt là chuôi súng, xem ra người này bất cứ lúc nào đều mang vũ khí. Người kia hướng về nơi phát ra âm thanh đi tới, chân đi trên nền nhà không phát ra một tia âm thanh, khiến người ta nghĩ đến con báo đang đi săn mồi.

Y hướng Ron làm một thủ thế an tĩnh, hướng về phía cửa sau đi tới, tay Ron cũng vô thức rời tới vũ khí mang bên hông, hẳn cũng không muốn Jeffery nhìn thấy trên người mình mang súng, nhưng an toàn cá nhân tốt xấu vẫn trọng yếu hơn điều này.

Lại không nói có người cướp bóc gì đó, Jeffery vốn là thiên địch của hắn. có quỷ mới biết vì sao chính mình lại xuất hiện ở nơi này.

Hắn vênh tai lên, tựa như hành động quen thuộc khi đụng tới những kẻ nguy hiểm, tinh thần tập trung cao độ. Phía sau xác thực truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, không thuộc về mình, không thuộc về Jeffery, mà là người thứ ba.

Sau đó Ron thấy được người xâm nhập kia.

Người kia chậm rãi từ hành lang đi ra, đang lăm la lăm lét nhìn xung quanh, một mình đứng đó tựa như con thỏ bị con sói nhìn chăm chăm, nhìn qua so với bọn họ còn căng thẳng hơn, trong tay cầm khẩu súng.

Hắn vẫn là một người thiếu niên, tay chân gầy gò giống que diêm, có lẽ quần áo trên người quá mức cũ kỹ rộng lớn, lại giống như thuộc về người lớn tuổi hơn, áo nói lỏng lẻo móc trên người, nỗ lực muốn thể hiện khí chất của người trưởng thành.

Nhìn lại trong phòng có hai người, hắn đầu tiên là trợn to mắt, sau đó đột nhiên giơ cao súng trên tay, chỉ vào Jeffery.

Ron lúc ấy đang đứng sau Jeffery, làm cho hắn không thể hiểu được chính là, khi nhìn thấy tên trộm kia, Jeffery vốn đang nắm chặt đuôi súng liền buông lỏng ra, đem đó đặt vào thắt lưng. Rõ ràng đối mặt với một tên tội phạm cướp bóc đang cầm súng trên tay nhưng dáng dấp kia của y chỉ như phát hiện được một đứa trẻ nhà hàng xóm đi tới tìm đồ ăn.

Y đứng thẳng người, mở ra hai tay.

Người thiếu niên nhìn qua có vẻ sợ hãi hơn so với bọn họ, tuy rằng lén lút vào nhà ăn trộm là chuyện vô cùng đáng sợ, nhưng trên thực tế, phần lớn những người cướp bóc và bị cướp bóc đều đồng dạng sợ hãi.

“mày không nên ở nhà!!” đứa bé kia nói, âm thanh khàn khàn, hình như đang thời kỳ vỡ giọng, “tao chú ý phòng này hơn một tuần lễ, nơi này căn bản không có người ở!!”

“tôi gần đây luôn phải tăng ca, tối hôm qua mới có thể trở về nhà ngủ một giấc. xem ra vận may của chúng tôi không quá tốt.” Jeffery nói, tiếng nói của y không hề có tính công kích, quả thực so với thời miên còn hiệu quả hơn.

Thằng bé tay cầm chuôi súng đã nắm đến trắng bạch, hắn giật giật môi, lại không nói ra được lời nào rõ ràng, tình huống này hoàn toàn ngoài dự liệu: “đem, đem ví da của mấy người ném qua.” Hắn nói.

Ron không biết tại sao Jeffery lại không mang khẩu súng ra, nói cho hắn biết y là cảnh sát, khiến hắn bỏ lại súng xoay người rồi dùng còng tay còng hắn lại, sau đó gọi điện thoại cho anh em trong cục. Có điều hắn xác định, một khi đứa bé này lấy được ví da, liếc mắt liền nhìn thấy huy hiệu của cục điều tra liên bang trên mặt, sau đó biết mình phạm tội lần đầu đã đụng tới một củ khoai lang bỏng tay.

Ron chậm rãi đi lấy ví da của mình, tiền bên trong không coi là nhiều, không đáng cho bất luận kẻ nào liều mạng đến nguy hiểm cả tính mạng.

“hãy nghe tôi nói, nhóc, tôi là cảnh sát.” Jeffery nhẹ nhàng nói.

Trong trí tưởng tượng của Ron, câu nói này vốn dĩ tràn đầy cứng rắn cùng lực sát thương, nói cho bọn tội phạm cướp bóc này hắn đã chọc đến người không chọc nổi, nhưng lúc Jeffery nói ra câu này lại giống như đang nói lời xin lỗi, tràn đầy cảm giác bất lực.

Quả nhiên, người đối diện đột nhiên trợn to mắt, Ron rất hoài nghi tiểu tử này chân kinh quá độ sẽ lập tức bóp cò súng.

“nhóc có biết nếu như giết tôi, sẽ có hậu quả gì rồi, đúng không?” Jeffery nói tiếp, âm thanh trước sau vẫn rất ôn hòa, “nhóc còn trẻ, con đường tương lai còn rất dài, nếu như nhóc nổ súng___ vậy rất dễ dàng, chỉ cần bóp cò súng sẽ xong, nhưng sau này nhóc sẽ biến thành một người mang tội danh giết người, cả đời đều chịu đuổi bắt, hoặc bị giam trong ngục. cuộc đời này của nhóc sẽ vì một phát súng liền thay đổi, nhóc thật sự muốn như vậy phải không?”

Thằng bé nhìn chăm chăm y, Ron nghĩ, đứa nhỏ này rất dễ bị dọa, tay của hắn đang không ngừng run lên, ánh mắt tràn đầy do dự, hắn thậm chí đã từng bước nhỏ lui về sau. Hành động ấy khiến hắn nhớ tới mình lúc còn bé, tuy rằng cầm súng cướp bóc hiện giờ đã là một trong những việc trong lý lịch của mình, nhưng Ron xác định mình không một chút nào thích nó.

“tôi cảm thấy nhóc nên dành chút thời gian để suy nghĩ thêm, không đáng phải vội vã ở đây để làm ra quyết định.” Jeffery nói, “nếu như nhóc để súng xuống, quay người rời đi, tôi đảm bảo sẽ không làm gì cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, được không?”

Đối phương vẫn nhìn hắn chăm chăm, không chút phản ứng. âm thanh Jeffery vẫn cực kỳ ổn định, khiến Ron nghĩ đến sĩ quan chỉ huy trên chiến trường, khiến mọi người sẽ chiều theo lời của y đi thực thi nhiệm vụ.

“đặt khẩu súng lên mặt bàn, từ sau cánh cửa rời đi, trở lại bên cạnh người thân của nhóc đi, được không?” y nói.

Thằng bé cứ đứng như vậy trong chốc lát, sự hung ác tàn bạo trong ánh mắt dần dần biến mất, hắn đặt khẩu súng lên bàn, lui hai bước, sau đó theo hướng ngược lại chạy đi.

Ron theo bản năng muốn ra ngoài đuổi theo, Jeffery một phát bắt được cánh tay hắn, nói: “đừng đuổi theo, để cho hắn đi đi.”

Ron quay đầu lại, Jeffery từ trên bàn cầm lấy chiếc súng được bỏ lại, kiểm tra chủng loại, thu vào trong một chiếc túi, thật giống như y cả ngày đều gặp phải những vụ án về tội phạm trộm cắp, không có chút nào đáng để ngạc nhiên.

Y cứ như vậy đến súng cũng không lên nòng, cứ để một tội phạm tự động chạy đi, theo suy nghĩ của Ron mà nói thì quả thực có chút khó mà tin nổi. dưới cái nhìn của hắn, hơn phân nửa sẽ lấy súng ra uy hiếp làm thịt cả nhà hắn, say đó còn muốn chảy vài giọt máu, uy hiếp tính mệnh mới có thể chấm dứt.

“anh vì sao lại làm như thế?” hắn nói, “tôi là nói, hắn có lẽ đã từng giết người, trong tay hắn có súng, không ai có thể đoán được sau đó sẽ phát sinh chuyện gì. Mà anh thậm chí đến súng còn không rút ra.”
_____ nếu như hắn cũng giống như mình, là một đứa bé bị cảnh sát giết chết cả nhà, biết thân phận của Jeffery, như vậy nhất định sẽ nổ súng.

“hắn nhìn qua không phải quá tệ,”Jeffery nói, “tôi trước đây vẫn thường xuyên cùng những đứa bé này nói chuyện, bọn họ chọc lấy phiền phức phần lớn đều không phải xấu từ trong xương, có lẽ chỉ vì một số chuyện, quá thất kinh hoặc bị bạn bè cổ động, vân vân.”

“tôi lại không cảm thấy chuyện này nhỏ một chút nào.” Ron nói, trừng mắt nhìn cánh cửa đang đập ra đập vào, vừa nãy bọn họ cách viên đạn chỉ chừng vài bước. đối lại mình sẽ không dễ dàng thả đi như thế coi như xong.

“tay cầm súng của nó vẫn luôn run, vẻ mặt đó cùng với việc muốn giết chúng ta không bằng nói là sợ tôi không cẩn thận bị nó giết đi, cần gì phải đi thương tổn tình cảm của nó chứ.” Jeffery nói, “hơn nữa trong khẩu súng cần bản không bỏ đạn, từ tư thế cầm súng của nó cần bản nó không hay dùng, đây có thể là món đồ nhặt được.”

“Không đạn?” Ron cất cao giọng, hẳn đây cũng không nghĩ đến.”Làm sao anh biết không có đạn?”

“Tôi mới vừa nhìn ra.” Jeffery nói.

“Tôi là nói, lúc trước sao anh biết bên trong hộp đạn trống không?” Ron nói.

“Tôi không biết.” Jeffery nói, rót nửa chén rượu cho hắn, khách nhân này nhìn qua có vẻ kinh hãi, đến nỗi từ nãy đến giờ vẫn đảo quanh mỗi một vấn đề này.

“muốn uống ít không? Xem ra anh không nên tới tìm tôi kết bạn, những năm gần đây chỗ ở này của tôi càng ngày càng nguy hiểm.” Y nói, liền đi thăm dò xem xét cửa sau, phát hiện từ sau khi Kate làm gãy vẫn luôn để đó chưa sửa lại, không trách được sẽ kéo tội phạm tới đây.

Cô ấy nói không sai, y mặc dù là cảnh sát, nhưng đối với việc trong nhà thì xác thực so với người thường cũng không bằng.

“không còn cách nào, mấy đứa trẻ kiểu này rất nhiều.” y thở dài, ngược lại cũng rót cho mình nửa chén, “tuy rằng tôi là một người công tác cuồng, nhưng tôi không thích cầm súng đi khắp nơi truy người. tên nhóc kia nếu xâm nhập nhà dân ăn trộm đồ còn nổ súng, tệ hơn còn làm bị thương cảnh sát, vậy đời này nó sẽ mãi không thoát thân được. nó vẫn còn nhỏ, không biết hậu quả sẽ như thế nào, nhưng tôi là cảnh sát, nhìn thấy những sự việc như vậy rất nhiều, dù thế nào cũng phải tận lực hỗ trợ. Người vào ngục giam càng ít càng tốt.”

Y liếc mắt nhìn đồng hồ sơ trên ghế salon, Ron biết mỗi một tên trên tờ giấy kia đều là những hung thủ của vụ án trọng đại khiến người ta giật gân.

Trên thế giới này mỗi ngày đều có người bởi vì những loại nguyên nhân khác nhau mà giết chết người khác, mà y đối mặt với kẻ phạm tội cướp bóc liền tình nguyện đem súng thu về phía sau.

Này cùng với giáo dục huấn luyện trước của Ron không hề giống nhau, hành động này được xem là ngu xuẩn buồn cười, có điều hẳn một chút cũng không thấy buồn cười chút nào.

Hắn quen thuộc những ngã rẽ đường đi, hẳn quen thuộc với những người rơi vào khổn khó, kia một chút cũng không cảm thấy buồn cười.

Hắn đột nhiên nhớ tới không bao lâu trước kia Kate đã nói, chồng của cô có không ít vấn đề, nhưng hẳn thực sự là người tốt.

Lời này một chút cũng không sai.

Cả người hần rối như tơ vò đứng trong phòng khách, Jeffery thay quần áo, cứ như vậy yên tâm đem hần ném ở chỗ này, thật giống như không chút nào lo lắng mình sẽ đến cho hần một viên đạn hoặc cái gì tương tự.

Cũng không phải hần thực sự muốn như vậy, chỉ là... đời này Ron chưa từng gặp qua người tốt lành gì. Cũng không phải nói những người kia rất xấu, bọn họ cự nhiên cũng có ít sự tình phiền muộn, có điều hần chưa từng thấy một người nào tốt quá mức.

Hần cũng không vì cuộc sống của mình rồi cảm thấy kiêu ngạo, tại thời điểm hần tiến vào ngành nghề trong Mafia, hần liền bỏ qua đại đa số người đã có con, để cho cuộc đời của mình thêm một phần mong đợi. nói một cách chính xác, từ khi cha mẹ chết thì hần liền có những hành động ý nghĩ như vậy.

Nhưng việc đó không có nghĩa hần sẽ không có cảm giác, sẽ không vì thời điểm sắp tử vong đột nhiên cảm thấy sợ sệt_____ hần đời này ngoại trừ dần vật kẻ khác thì không thấy có chút ý nghĩa nào.

Cả cuộc đời căn bản không có ý nghĩa, triết học nhân sinh của Ron chính là nhu vậy, vốn tất cả chỉ là hư không, dành thời gian cho hưởng lạc mới là thật. tuy rằng sẽ có lúc hần tình cờ giết mình tỉnh dậy vì ác mộng, hần cũng sẽ cảm thấy lo lắng cùng hư không.

Ron không phải kiểu người đa sầu đa cảm, nhưng cái này không ảnh hưởng đến tâm tình bây giờ của hần, cảm thấy có một tia ngóng trông, việc này liên quan đến người cảnh sát kia, nếu như một người có cuộc sống cả đời như vậy, có phải y sẽ không gặp ác mộng, tại thời điểm y chết đi nhanh chóng, cũng sẽ không rơi vào một mảnh đen kịt hư không, mà có chút chân thật, sẽ có đồ vật ấm áp bỏ vào tứ chi của y.

Mặc dù bây giờ con đường mình đi tuyệt nhiên ngược với con đường của người kia.

Jeffery mặc áo khoác đi ra, có lẽ vì được nghỉ ngơi, y không mặc ây phục, bên ngoài chỉ khoác một chiếc áo màu xám nhiều nếp nhăn, nhìn qua chẳng khác gì được nhét dưới gầm giường một năm về trước, bên ngoài từng vòng từng vòng như nấm.

“trời ạ, anh chắc phải đem nó giặt một chút, anh sẽ không phải trực tiếp lấy đồ này từ trong máy giặt đồ ra chứ?” Ron nói, người cảnh sát nhún vai, biểu lộ một chiếc áo khoác như vậy chẳng có gì ghê gớm.

“được rồi, anh ít nhất nên đem tất cả khóa cửa đổi một lần,” Ron nói, “anh có biết có bao nhiêu tội phạm muốn lấy mạng của anh, căn phòng này đến một điểm phòng bị đều không có.”

Bọn họ đi ra ngoài cửa, Jeffery thuận lợi cài cửa lại, vừa trả lời, “tính cảnh giác của tôi rất tốt.”

Ron thừa nhận người cảnh sát này so với lần đầu tiên gặp mặt thì có vẻ lợi hại hơn, nhưng hần đối với câu nói này của y vẫn cực độ hoài nghi.

“cái này cũng không thể đem cửa sau mở toang như vậy, trong ấn tượng của tôi cuộc sống bên ngoài của nhân viên điều tra trong cục điều tra liên bang vẫn rất nguy hiểm.” Hấn nói.

“lời ấy cũng đúng một chút.” Jeffery nói.

“một mình anh ở?” Ron hỏi lại, hấn thực sự muốn biết tình huống của y giờ như thế nào, tuy rằng đề tài này có hơi nguy hiểm.

Đối phương ngừng một chút, “Đúng thế.” Y nói, nói tới gia đình — chỉ một câu như vậy — vẫn cứ rần rần thường lúc y mất đi công tác, y đổi chủ đề, “anh đói bụng không? Tôi đói đến quá chừng, còn muốn một ly cà phê để định thần một chút. Buổi chiều tôi còn cần phải đi đến cục một chuyến, tra ra lai lịch của khẩu súng này.”

Ron gật đầu, xem ra y và Kate thực sự ly thân, trước khi tới đây, hấn đã từng đi tới đi lui nơi này mấy lần, xem y cùng Kate có qua lại hay cô ta có ở đây hay không mới dám xuất hiện_____ tuy nói Jeffery là một người rất được, nhưng lúc biết được chuyện về Kate phỏng chừng sẽ tệ hơn thế.

Hấn biết Kate vì sao rời y đi, lấy phương thức công tác của y, cô thực sự cùng với thủ tiết chẳng có gì khác nhau, chỉ là việc nhà phải làm của cô nhiều hơn mà thôi_____ tỷ như những túi hồ sơ chồng cô để lung tung lộn xộn, bên trong là những bức ảnh cho dù Ron vẫn có thể nhìn nhưng vẫn cảm thấy tinh thần như bị ngược đãi.

Như vậy cũng không tồi, mình có thể tự do tự tại ở trong gia đình y đi dạo loanh quanh, xem như sai lầm đó không tồn tại.

Đó là lần kích động nhất thời vô cùng gay go, Ron thường thường vẫn “nhất thời kích động”, bởi vì hấn không có nguyên tắc hành vi thường này của mình cần giữ vững, nhưng rốt cục có một ngày, hấn vì một lần kích động ngày đó mà hối hận không thôi.

Hấn chưa từng nghĩ cứ như vậy nhận thức một người, đi vào cuộc sống của hấn, cùng hấn nói vài câu, biết rõ hấn rốt cục là loại người như thế nào.

Này rất kỳ quái, thế nhưng... chỉ là gọi điện thoại, tại sao lại không chứ.

Hấn hiện tại nói không ra vì sao mình sẽ có lúc cùng Jeffery đồng thời ăn cơm, nhưng cảm giác này có vẻ không xấu.

Jeffery thuận thực mở cửa nhà hàng, xem ra y thường xuyên tới nơi này ăn cơm.

Đó là một nhà ăn phong cách vùng phía Tây, tường, bàn đều được đánh bóng từ những thứ thô kệch xù xì nguyên bản, mấy bà cô cùng nhau đi vào, giờ chính là thời gian cao điểm của bữa ăn trưa.

Ron vừa mới đi tới cửa thì một người khách lướt qua người, người sau mặc một thân cảnh sát chế phục, đại khái tuần tra đi tới đây ăn cơm, đem Ron sợ hết hồn. sau đó hấn ý thức được, Jeffery nói nhà ăn tốt, hơn phân nửa là những nơi người cảnh sát kia thường tới.

Đời này, Ron không nghĩ tới sẽ có một ngày cùng hấn sẽ cùng một đồng người cảnh sát ngồi gần nhau như vậy, còn đồng thời hòa bình ăn cơm. Trung gian tình cờ còn có người hướng Jeffery chào hỏi, điều này làm cho Ron cả người đều không dễ chịu.

Có điều hương vị thức ăn ở đây quả thực không tệ.

Cũng không phải tất cả cảnh sát đều rất tà ác, bọn họ phần lớn đều là những người bình thường, Ron vừa ăn cơm vừa nghĩ, vị này chính là một FBI ở trong quán rượu đóng vai mỗi nhử... một cái hôn dưới ống kính rõ ràng hiện lên trong đầu của Ron, một hồi lâu hấn vẫn không có cách nào đẩy ký ức ấy ra, trong đầu tràn đầy hình ảnh chiếc áo T-shirt màu đen của Jeffery, đường nét bó sát dưới hông, hơi thở lúc y dán tới trên người hấn, thổi qua bên tai, bên tóc...

“Làm sao vậy?” Jeffery hỏi.

“Cái gì?” Ron nói.

“anh nhìn tôi chăm chăm, làm sao vậy?” Jeffery nói, “Có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì.” Ron nói, hấn thống hận những cảnh sát kiểu này chỉ một vài hành động liền có thể nhìn ra vấn đề, sau đó tra ra vài tật xấu.

“Chỉ là tối hôm qua, ” hấn nói, “anh nhìn qua cùng ngày hôm nay hoàn toàn khác nhau, tôi là nói, lúc anh ở trong quán bar cùng đồng nghiệp nằm vùng. Tôi hỏi anh nhiều lần, anh vẫn luôn không chính diện trả lời vấn đề của tôi, anh xem, tôi không chút nào kỳ thị đồng tính luyến ái, tôi chỉ là có chút...”

“anh không phải là kết bạn với GAY đến nghiện chứ?” Jeffery cười rộ lên, không chút nào rõ ràng tâm tư đang rất phức tạp của Ron, “lúc ấy tôi đóng vai người bị hại, Ron, anh cho rằng vì sao tên kia ở trong quán rượu có một hàng ngàn người lại lựa chọn tôi? Bởi vì tôi đóng vai loại hình hấn thích, có bạn trai, thể nhưng bị người ta thao túng lạnh nhạt, trong lòng không tự tin, lấy việc quyến rũ đàn ông làm thú vui, để tìm về cảm giác khống chế của mình.”

Ron nhìn cảnh viên cao to, tuy rằng xung quanh nơi này có rất nhiều cảnh sát làm cho hấn căng thẳng, mà người này ngồi trên ghế salon uống rượu lại tao nhã đẹp trai đến vậy, không có nửa điểm mê hoặc do dự. Hấn không biết tại sao đối với câu trả lời này của y cảm thấy thất vọng.

“không trách, cho nên hiệu suất của các anh mới cao như vậy, tôi còn đang suy nghĩ anh vì sao xác định được hấn nhất định sẽ đi quyến rũ mình.”

“chúng tôi đã bỏ rất nhiều thời gian nghiên cứu người bị hại, này cùng với loại hình hung thủ giống nhau, đó cũng là cánh cửa học vấn.” Jeffery nói, cũng không ngại nói về công việc chuyên nghiệp của mình, đặc biệt đối với người mình có hảo cảm, là người mới vừa rồi y còn suýt làm liên lụy.

“chuyện này với việc diễn xuất của mấy diễn viên cũng có chút tương tự, có điều muốn hiểu rõ tâm lý hung thủ lại muốn đi vào nhân vật người bị hại, mới có thể lý giải được cảnh tượng khốc liệt của vụ án. Sau khi tiến vào nhân vật, anh phải có thời gian dài bảo trì trạng thái, như vậy mới vừa không bị người khác hỏi dò, lại có thể cân nhắc được cách thức trả lời đối phương, sẽ không bị xảy ra sai sót.” Y nói.

Khó trách, Ron nghĩ, tôi ở bên cạnh nhìn y chăm chú nửa ngày, y và người kia luôn ra sức ve vãn, tuy rằng hình thức ve vãn có hơi kỳ quái, nói thí dụ như dùng tư thế mập mờ đi bàn luận về tiền lương cùng với thời hạn công tác.

Bọn họ nhất định rất quen thuộc, hẳn lại nghĩ, quen thuộc đến liên giả dạng tình nhân cũng không cần tiến vào tình huống, chỉ tùy tiện nói chuyện phiếm cũng có thể mê hoặc mười phần.

“Các anh làm rất tốt.” Hấn nói, “Vụ án này vừa mới bắt đầu nhìn qua quả thực như án không đầu mối, căn bản không có cách nào phá, mắt thấy còn nghĩ cảnh sát sẽ vô lực chấp hành án lệ. Manh mối chỉ là đồng xác chết được ném dưới cống ngầm, phát sinh tại những nơi như thế, cũng sẽ không có người nào nguyện ý nói mình thấy những gì, nhưng các anh vẫn giải quyết rất tốt.”

“người bạn của anh đã giúp chúng tôi một đại ân, tôi nghĩ phần lớn người sẽ rất đồng ý giúp đỡ, ngoại trừ biến thái, không một ai thật sự thích nhìn người khác bị khổ sở, chỉ là bọn họ sợ chọc tới phiền phức.” Jeffery nói.

Michael cũng rất sợ chọc tới phiền phức, hẳn đời này thống hận nhất chính là cùng cảnh sát giao thiệp, nhưng vẫn bị anh thuyết phục, Ron nghĩ.

Điện thoại di động của Jeffery đột nhiên vang lên, hấn tiếp cú điện thoại, lẳng lặng nghe một lát, nói câu “Tôi sẽ tới ngay”, sau đó nhấn tắt điện thoại.

“Làm sao vậy?” Ron hỏi.

“Gần đây thực sự là mùa phát sinh phiền toái, ước gì tội phạm từ bi, ít nhất còn lưu lại cho tôi một giấc ngủ.” Jeffery nói, ăn miếng bánh mì cuối cùng, nói người phục vụ đem hóa đơn lấy đi, “xin lỗi, tôi phải đi về cảnh cục một lát.”

“lúc anh trở về nhất định phải đem khóa cửa đổi đi.” Ron nói.

Jeffery ngẩn ra, nở nụ cười, “Tôi sẽ chú ý.” Hấn nói, hướng về Ron chào tạm biệt, quay người rời đi.

Jeffery mới vừa đi, Ron tại chỗ này một lúc cũng chờ không được, vội vã rời khỏi phòng ăn, nơi này khắp

nơi là cảnh sát.

Từ đầu tới đuôi chỉ có một người cảnh sát như vậy đối với hắn mà nói, cùng người khác không đồng dạng giống nhau.

5. Chương 5: Lần Thứ Hai Gặp Lại Kẻ Điên Cuồng Giết Người

Jeffery nhận được điện thoại, thẳng nhóc tới hôm qua tới được giờ đã bỏ trốn.

Sáng sớm hôm nay, địa phương nơi giam giữ nghi phạm đã xảy ra hỏa hoạn, vì vậy lực lượng cảnh sát đem hắn chuyển sang một chỗ khác giam lại, trong quá trình di chuyển đã xảy ra tai nạn xe cộ, một chiếc xe va chạm vào mặt sau đuôi xe, tài xế chết ngay tại chỗ, lúc cảnh sát chạy xe tới hiện trường thì trong chiếc xe giam giữ phạm nhân đã không còn một người.

Tối hôm qua tên tội phạm kia đã uy hiếp Jeffery muốn đi tới tìm y, cho nên sau khi chuyện xảy ra, trong cục liền lập tức báo cho Jeffery.

Làm một cảnh sát trong tổ điều tra sát nhân nguy hiểm_____ hơn nữa trong tay vẫn luôn chỉ tiếp nhận đại án tương tự nhau, y đã nhận được nhiều uy hiếp như vậy, đến nỗi giờ nhận được đều có chút mất cảm giác, có điều thêm một việc này, không khỏi cũng thực hiện quá nhanh.

Tối hôm qua, bọn họ thẩm vấn người thanh niên tên Sifu De này đến hơn nửa đêm, kẻ này thần nhiên nhận tội, mặt khác còn nói ra bốn nơi giấu xác chết mà cảnh sát truy tìm mãi không ra, nhìn qua không một chú ý mình sẽ bị xử phạt như thế nào. Hắn đại khái từ trước có lẽ đã định sẽ bỏ mình.

“đừng oán giận, tôi vẫn luôn đi bên cạnh cậu, sẽ không đi đâu cả.” người hợp tác với y_ Rick nghiêm túc nói, “nếu Sifu De tới tìm cậu, người anh em, một kẻ cố chấp cuồng tuy rằng phạm tội nhưng vẫn được xem là hành động có trật tự, mà tôi tin tưởng hắn sẽ vượt qua mọi nguy hiểm khó khăn, mặc kệ kết quả thế nào sẽ liều mạng đến bên cạnh cậu.”

“tôi chờ hắn, hắn đừng có quá sợ hãi mà nhất định không tới.” Jeffery nói, nhìn chồng hồ sơ trên bàn, hình ảnh rải rác, từng bộ từng bộ ảnh xác chết vô cùng thê thảm.

Bọn họ đã quyết định dùng Jeffery làm con mồi lần nữa, thử đem cái tên chết tiệt đang chạy trốn kia dẫn ra ngoài. Loại tội phạm kiểu này tuy rằng hung ác, có điều với hành vi của hắn đều có những dấu vết dễ lần theo, là kẻ không không chế được dục vọng của mình, không khó để lần thứ hai bắt được.

Người của cục cảnh sát mãi không rảnh rỗi, hiệu suất phá án mãi không thể đạt tới trăm phần trăm, trên thực tế hiệu suất phá án chỉ thấp đến tầm 20 phần trăm, nói cách khác mãi mãi đều có một đồng lớn người bị hại luôn đặt ra trước mắt, đồng thời có rất nhiều hung thủ nhỡ ngoài vòng pháp luật, lượn lờ xung quanh.

Tuy rằng bản thân là người luôn bận rộn truy tìm những kẻ mang tội danh giết người, nhưng là một nhân viên của cục điều tra liên bang, trước mặt Jeffery vẫn xếp một chồng những vụ án chưa được hoàn thành. Vào lúc này, trên tay, trong đầu y chính là lo nghĩ vụ án bắt cóc, một người con gái trẻ mười hai tuổi trong một đêm khuya vào cuối tuần trước, từ trong phòng ngủ của mình liền mất tích, cha mẹ cô nhận được tin uy hiếp tống tiền, quyết định lặng lẽ giao tiền mà không báo cảnh sát.

Có điều cuối cùng trong lúc giao tiền liền xảy ra vấn đề, vợ của ông ta lén lút báo cảnh sát, người kia bắt đầu tiến hành điều tra bí mật_____ tuy rằng không ở hiện trường, nhưng từ hồ sơ xem xét, lực lượng cảnh sát địa phương kỳ thực đã xử lý tương đối khá_____ cũng không biết tội phạm từ nơi nào biết được tin tức, hẳn gọi điện thoại tới đe dọa rằng nếu bọn họ còn dám báo cảnh sát thì sẽ giết chết bé gái kia.

Hai ngày sau, xác chết của cô bé kia bị phát hiện trong một thùng rác cách nhà chừng một km, thủ đoạn xử lý xác chết của kẻ kia quả thực khiến người ta kinh hãi, cô bị nhiều vết bầm trên người với da tím lại vì lạnh, có những người cảnh sát yếu đuối lúc nhìn thấy còn muốn nôn ra ngoài.

Jeffery gặp được rất nhiều án kiện lớn ghê rợn, nhưng cái này vẫn được đặt hàng đầu. ham muốn của người trưởng thành dù có biến thái thế nào đi nữa thì cũng không nên xúc phạm tới mấy đứa trẻ.

Cục điều tra liên bang sở dĩ sẽ tập trung xử lý vụ án này, cũng không phải bởi vì nó gần state, mà cha của cô bé kia có quen biết với chính phủ, hẳn liền cho rằng sự việc này sẽ là một cơ hội để tuyên truyền.

“những vụ án được chúng ta xử lý điều tra những năm gần đây với những bản ghi chép với tấm ảnh lưu lại cũng đủ để làm được chục bộ phim kinh dị.” Rick nói, cầm ly cà phê đưa cho y.

Jeffery nhận lấy, nhấp một hớp cà phê trước sau vẫn rất khó uống khiến cho tinh thần được tỉnh táo, nói, “tôi không nghĩ ra một kẻ bắt cóc vì sao lại biến thái như vậy, nếu như hẳn chỉ cần tiền, bởi vì đối phương gọi điện báo cảnh sát mà phẫn nộ, hẳn sẽ không biến thái đến mức dùng thủ đoạn phanh thây như vậy.”

Rick gật đầu, “cái này tôi rất tán thành, tôi nghĩ hẳn vốn chỉ muốn kiếm tiền, nhưng bị bé gái kia kích thích đến tính cách hay một thứ gì đó điên cuồng trong người, vì vậy hẳn liền biến thành một tên biến thái điên cuồng giết người, làm những hành động được chi phối bởi tính dục.” hẳn nói.

Jeffery liếc mắt nhìn hồ sơ, ánh mắt liền nhìn qua phần tập ảnh bên cạnh, y cầm lấy một tập hồ sơ khác che lại nó, tuy rằng đã nhìn qua rất nhiều hình thức giết người, nhưng cái này vẫn làm cho y thấy không thoải mái.

Tập tin được che phía trên là báo cáo khám nghiệm tử thi, trên mặt không biết ai làm đồ ít tương trên đó, khiến y chú ý tới một hàng, là mấy chi tiết nhỏ được pháp y viết lại vài câu.

“xác chết bị hủy và hành hạ quá tệ hại, pháp y rất khó xác định chính xác được thời gian tử vong.” Jeffery nói, “thậm chí ngay cả xác định người đã chết mấy ngày trước cũng rất khó nói, trình độ hủy xác chết thể này hiện giờ vô cùng hiếm thấy. E rằng cô gái này trước khi thủ phạm phát hiện gia đình báo cảnh sát đã bị giết chết.”

Rick ngẩn ra, cảm thấy hướng suy nghĩ này cũng rất tốt: “nói cũng phải, nếu không phải vậy thì thực sự không khó tưởng tượng, sẽ có người dùng phương pháp cẩn thận, phức tạp, lại biến thái như vậy đi xử lý xác chết của một đứa trẻ, này ít nhất cũng khiến hấn bận bịu cả ngày. Có lẽ hấn cần bản không phải có tính cách biến thái, chỉ vì muốn che dấu thời gian tử vong.”

“rất có thể như vậy, bắt cóc hay tổng tiền gì đó đều chỉ trên danh nghĩa.” Jeffery nói.

“có điều đây vẫn là mẹ nó một vụ án giết người biến thái, chỉ là động cơ ban đầu không phải vì tiền. chúng ta vẫn nên hướng về phương diện này điều tra một chút đi.” một người khác trả lời.

“tôi đi gặp cha mẹ người bị hại một lát.” Jeffery nói.

“cậu không cần phải độc ác như vậy, hai người kia giờ đang nguyên rửa tất cả, bọn họ đương nhiên rất thương tâm, giờ cùng với bọn họ tán gẫu không phải ý kiến hay.” Rick nói.

“có thể ngay từ đầu vụ án này vốn dĩ không phải vụ bắt cóc, chúng ta một lần nữa đến đó tìm manh mối.”

Rick suy nghĩ một chút, hấn vốn không tán thành người đồng nghiệp liều mạng làm việc như vậy, đặc biệt y còn có một sát thủ đồng tính luyến ái đang theo dõi chăm chăm y không rời, nay còn gặp phải một vụ án đồng dạng khủng bố như vậy, khiến người ta giận sôi gan, hơn nữa còn ẩn dấu khả năng rất lớn là bị người hại, bọn họ phải nhanh chóng đem tạp chủng kia bắt về quy án.

Vì vậy, hấn gặt đầu biểu thị đồng ý.

Gia cảnh của cô bé kia không tồi.

Cha là tổng giám đốc một công ty cỡ trung, cùng người vợ cực kỳ ân ái, chỉ có duy nhất một đứa con gái. lúc Rick cùng Jeffery đi thông báo cho người thân kẻ bị giết hại, bà vợ kia khóc lóc cuồng loạn, cơ hồ ngất đi, hai cảnh sát đều nghĩ đến có nên đem bà đi bệnh viện hay không. Ngay cả ông chồng đều cả người run rẩy, cả mấy tiếng đồng hồ liên tiếp đều nằm trong trạng thái ngẹn ngào.

Nhóm cảnh sát không dám cho bọn họ xem thi thể, cuộc sống của hai người đã bị hủy đến đủ triệt để, nếu như bị thi thể vấy vọ kinh khủng cùng với hiện thực tàn nhẫn đó đả kích, e rằng bọn họ sẽ không có cách nào để đứng lên.

Ngày hôm sau, hai cảnh sát đi tới đại viện người bị hại, đứng bên ngoài nhấn chuông cửa, bên trong máy bộ đàm là âm thanh người cha bị đè nén: “các cậu tới đây làm gì.”

“chúng tôi còn có vài chi tiết nhỏ muốn hỏi một chút, có thể vào nhà không?” Jeffery nói.

Người đối diện bên kia trầm mặc một hồi, ngay tại thời điểm Jeffery nghĩ hấn sẽ bảo hai người rút, cửa liền

mở ra. Hai người đi vào, bên trong đại viện, thậm chí được cắt tĩa chỉnh tề, đài phun nước được phủ dưới ánh mặt trời tinh khiết, nhưng trong căn nhà mỹ lệ này hiện tại bị một sự đả kích mang tính hủy diệt.

Cha cô bé ngồi một mình trong phòng khách, nói rằng: “vợ của tôi hiện tại không muốn gặp bất cứ người nào.” Hắn cầm trong tay chén rượu, dưới mí mắt là dày đặc bóng tối, nhìn qua như một người đã làm bạn với rượu một lúc lâu.

“tất cả tình huống của vụ án tôi đều đã nói, cảnh sát các cậu cũng từng tham gia điều tra, đến cùng còn có điều gì muốn hỏi?” hắn nói.

Hai người cảnh sát cùng không muốn ông một lần nữa hứng chịu thống khổ đã trải qua___ cho dù có được sự cho phép của gia đình, nhưng sự thăm vấn đối với ông vẫn là một loại dần vật___ nhưng có những cái thống khổ đều rất cần thiết. biết đâu nó sẽ để lại manh mối cần thiết.

“chúng tôi muốn hỏi vài vấn đề, trước đó Annette có cùng ông đề cập tới gì không, cô có từng ném qua món đồ gì, hoặc là người xa lạ nào muốn nỗ lực tiếp cận cô ấy.” Jeffery hỏi, nếu có người có đủ khả năng nửa đêm canh ba đi vào trong phòng của cô, như vậy chắc chắn hắn đã chăm chú theo dõi cô rất lâu. Kể bắt cóc hơn phân nửa trước khi vụ án xảy ra đã cùng nạn nhân nói chuyện___ bọn họ không hi vọng khuôn mặt của mình bị bất kỳ người nào nhận biết hoặc nhận ra sự nguy hiểm, nhưng biến thái cuồng sẽ không như vậy.

“các cậu đã hỏi, chúng tôi chưa bao giờ phát hiện được sự khác thường nào... tôi vẫn luôn bận rộn, căn bản không dành được chút thời gian nào để quan tâm con bé, nghe nó nói chuyện...” cha cô bé nói, âm thanh nghẹn ngào, hầu như nói không thành lời.

“mong ông nhớ lại một chút, cô có nhắc qua đầu mối gì không.” Rick nói.

“chẳng có cái gì cả!!” người cha kêu lên, âm thanh chiếc cốc bị va xuống đất, “con gái của tôi đã chết, các cậu đến một chút đầu mối đều không tra được, như vậy có thể cho tôi cùng vợ của tôi yên tĩnh một lúc hay không!!”

Cốc không bị vỡ, vật thể lạnh như băng vẫn duy trì nguyên dạng, theo thăm trải nền lăn tới bên cửa sổ.

Jeffery nhìn qua liếc ra ngoài cửa sổ liền thấy có thứ gì trên sân cỏ nhúc nhích, y quay đầu, phát hiện được một con chó sói Đức, nhìn qua rất to lớn lại tràn đầy cảnh giác, nghe được âm thanh cãi vã liền sốt sắng nhìn chăm chăm người bên trong cửa sổ, quá nửa là được huấn luyện để canh nhà canh cửa. lần trước hai người đến đây nhưng không thấy nó.

“đây là chó nhà ông nuôi sao?” y hỏi.

Người cha buồn bực phát tay một cái: “đúng, có một đoạn thời gian căn bản không có tâm tư chăm sóc nó, liền đem nó tới trung tâm bảo vệ động vật. hiện tại Kelyne tâm tình rất kém, tôi nghĩ có thể mang về giúp cô một chút.”

“tôi có thể mượn dùng nhà vệ sinh một lát được không? Tư tiên sinh?” Jeffery hỏi.

“đương nhiên, các cậu đã tới đây nhiều lần, biết nó ở đâu đúng không.” Một người khác nói, ông ngồi trở lại ghế salon, ần ần mi tâm, nhìn qua rất mệt mỏi.

Jeffery cùng Rick trao đổi ánh mắt, tuy rằng không biết Jeffery muốn làm gì, nhưng Rick quá quen thuộc y, biết y đây là muốn hấn yểm trợ.

Jeffery lên lầu, mở cửa phòng vệ sinh, ấn xuống bồn cầu rồi xoay người đi ra, lặng lẽ hướng về một hướng khác đi tới, y cảm thấy đôi vợ chồng này có chút vấn đề, muốn tiến hành một ít điều tra ngầm.

ở nhà phát sinh vụ án bắt cóc, kỳ thực phần lớn là nhà có thành tựu, thế nhưng án kiện này thực sự quá tàn nhẫn, cho nên bọn họ sớm loại bỏ khả năng là hai vợ chồng này gây án, nhưng đến bây giờ vẫn có không ít điểm đáng ngờ không cách nào loại bỏ.

Tỷ như lúc phát sinh án, lấy tính cảnh giác của con chó thì tại sao đến rên cũng không rên một tiếng, như vậy người phạm tội chính là người quen, nếu như muốn nó uống thuốc ngủ, vậy thì sau khi bọn họ đến hai vợ chồng phải nói ra thông tin này mới phải.

Hấn ở trong phòng tắm tìm thấy trong đồng lớn quần áo chưa giặt qua, sau khi sự tình được phát sinh, nhóm người hầu vẫn chưa tới làm, sinh hoạt của hai vợ chồng này cũng rơi vào ứ đọng, vì vậy liền tích một đồng quần áo. Jeffery tìm kiếm trong đồng đồ, sau đó y phát hiện phía dưới có đồng quần lót của đàn ông, phát hiện một điểm đỏ tung tóe.

Nhìn qua như máu, nếu như đó là cà tương, vậy không có lý do gì dính ở nơi riêng tư như vậy, mà đối với quần lót của đàn ông lại càng không liên quan đến chu kỳ kinh nguyệt.

Hai vợ chồng nhà này không hề cập tới có người bị thương, sau khi đứa con gái xảy ra chuyện, bọn họ thậm chí còn chưa đi ra cửa.

Y cẩn thận đem quần lót bỏ vào túi, cảm giác như mình như một kẻ trộm tình dục cuồng đi trộm quần áo, hơn nữa còn là đồ dùng của đàn ông.

Hấn trở lại phòng rửa tay, nhấn xuống cần gạt của bồn cầu, biểu thị chính mình vừa mới ra khỏi, sau đó rửa tay một cái, trấn định đi xuống lầu, sau đó liền tiếp xúc với ánh mắt người đồng nghiệp, người kia lập tức biết y đã phát hiện thứ gì, liền lộ ra một cái mỉm cười.

Rick đứng lên, Jeffery nhìn về người đàn ông nói rằng: “cảm ơn ông đã hợp tác, chúng tôi sẽ cố gắng tìm ra được hung thủ.”

Đối phương mỗi một xoa mi tâm, cũng không để ý đến bọn họ, Jeffery cùng Rick liền cùng nhau rời đi.

Mới vừa tới cửa, Rick lại hỏi, “Tìm được cái gì?”

“phải về kiểm nghiệm một chút mới biết đó có phải chứng cứ hay không, tôi chân thành hi vọng đó không phải.” Jeffery nói, y nói cho hắn biết chuyện về chiếc quần lót kia.

Rick cau mày: “tôi cũng hi vọng không phải, bọn họ nhìn qua rất yêu đứa bé này. Nếu vậy bọn họ dĩ nhiên có thể phanh thây đem thủ đoạn tàn nhẫn đó với con gái mình... trời ạ, tôi quả thực không nghĩ ra được tại sao, Thượng đế phù hộ không phải là bọn họ, là một tên biến thái nghiện luyện đồng làm ra.”

Jeffery u buồn gật đầu. lúc tra án điểm trọng yếu nhất là bảo trì khai mở tư duy, hướng tất cả phương diện để liên tưởng cân nhắc, mà không thể duy trì theo nguyện vọng của bản thân.

“được rồi, trở về thôi, tôi căn bản không nên cho cậu đi ra ngoài thế này, cục trưởng đại nhân mà biết lại chẳng lột da tôi ra ấy chứ.” Rick nói, “tên biến thái kia theo dõi chăm chăm cậu, trời mới biết hắn từ cục đá nào nhảy ra.”

“coi như hắn là tên biến thái cuồng tình dục thì đó cũng là chuyện của hắn.” Jeffery nói, “cũng không thể hi vọng tôi phải ru rú ở nhà cả ngày, không đi làm công tác của mình đi.”

“cho dù có công tác cũng không nên đụng tới nòng súng.” Rick nói, đi tới xe bên cạnh, lấy ra chiếc chìa khóa.

Sau đó động tác của hắn liền cứng đờ tại đó, nụ cười thoải mái đọng lại trên khuôn mặt, thật giống như trước mắt hắn đã đụng tới thứ gì đó cực kỳ khủng bố. Sau đó Jeffery nghe được một tiếng súng sắc nhọn.

Nó gần ở bên tai, khiến màng tay phát ra âm thanh ong ong, người cộng sự của y run một cái, thẳng tắp ngã xuống về phía sau.

Giữa trán của hắn xuất hiện một vết đen, xuyên qua làn da, máu chảy xuống, xương cốt, đại não, cặp mắt mở lớn, tất cả vào thời khắc đó đều đọng lại.

Sự sinh động cùng với sinh mệnh đã biến mất, hắn ngã trên mặt đất, biến thành một bộ... người trong tổ cảnh sát ngày thường đều nhìn thấy cái này, một bộ thi thể.

Nòng súng màu đen từ trong cửa lộ ra, giống như ma quỷ phun tim, thè lưỡi liếm như một người bình thường, nhưng lại đem một sinh mạng hủy diệt.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông cầm súng nhô đầu ra, nòng súng đen kịt, tản va mùi vị thuốc súng, mặt của người kia băng lãnh cứng nhắc, như một ác quỷ được chui ra từ địa ngục, mỗi sợi tóc đều lộ ra ác ý cùng hưng phấn.

“này, rất nhanh đã gặp nhau, trưởng quan.” Hấn nói.

Jeffery đứng nơi đó, cảm giác như mình từ thế giới bình thường rơi ra ngoài, màng tai còn vang lên âm thanh ong ong, cảnh tượng trước mắt tựa như ác mộng, khủng bố mà hư huyền.

Y nghĩ, hấn hấn đã theo dõi mình một thời gian, khi bọn họ đi phá án, người kia cạy cửa xe, trốn vào trong chỗ ngồi bên ghế lái. Xe quân cảnh dán màng___ lúc theo dõi sẽ vô cùng thuận tiện, cũng để phòng ngừa người ngoài có thể nhìn vào___cho nên không thể nhìn thấy hấn núp ở bên trong.

Bọn họ lần này đi ra ngoài không hợp quy định, có điều hệ thống phòng ngự của xe quân cảnh rất tốt, cho nên lúc mở cửa xe cũng không để tâm.

Sifu De khẳng định là kẻ rất am hiểu khóa xe, tựa như hấn am hiểu việc nổ súng cùng uy hiếp, đây không tính là kỳ quái, những người có nhu cầu giết chóc, đối với loại chuyện này rất có tài năng. Có lẽ đầu của bọn họ so với ống khói địa ngục còn đen hơn, nên sẽ không ngừng suy nghĩ những chuyện như vậy.

“Lên xe.” Sifu De nói, lùi tới chỗ kế bên ghế lái, nòng súng vững vàng chĩa vào y. Jeffery thần thờ lướt qua xác chết đồng sự, ngồi ở chỗ ngồi ghế lái.

“Đóng cửa lại, lái xe.” Đối phương nói.

Jeffery đóng cửa lại.

“Tôi nói rồi tôi sẽ tìm đến anh, sĩ quan cảnh sát, tôi nhanh như vậy đã tới, cao hứng không?” Sifu De nói, trong thanh âm lộ ra hứng thú đầy tà ác.

Thanh âm kia giống như xà bò qua vỏ đại não, nổi lên một luồng hàn ý ảm ứ.

Sifu De lùi về ghế sau, nòng súng chĩa sau gáy của y, như vậy càng dễ dàng uy hiếp, giống như mấy kẻ giết người càng thích kiểm soát trong bóng tối nhiều hơn, phía sau chiếc màng che, phía sau ngôi nhà, trong những chiếc xe màu đen thường xuyên được chiếu trên phim ảnh, hoặc trong những tòa nhà bỏ hoang chẳng hạn.

Một cánh tay của hấn đặt trên bả vai của Jeffery, ngón tay cái kề sát trên gò má người cảnh sát, nhẹ nhàng ma sát, thật giống như hấn chỉ làm động tác tùy ý đùa bỡn đồ vật.

Jeffery biết đây là ám chỉ đùa giỡn nhỏ của kẻ đi săn, biểu thị hấn chỉ đang bắt giữ con mồi, muốn mất đi hết thấy sự khống chế, chính thức lưu lạc thành một vật phẩm tùy ý hấn làm thịt.

Y khởi động xe, nỗ lực không nhìn tới thi thể của kiệt thụ, y còn vô pháp tin tưởng hấn đã chết, hấn chỉ cần một ít thời gian.

Y đem chuyện này cận thận áp đến góc cuối cùng của não, không muốn chạm tới nó, hiện tại y còn phải nghĩ đến chuyện trước mắt. cái này... mẹ y đột nhiên phát bệnh nhồi máu cơ tim, vợ cùng người đàn ông khác lên giường, từ đó đến nay, y đều ở suốt đêm trong cảnh cực tăng ca.

Trên thế giới này, mỗi một phút đều có những vụ án hung ác phát sinh, xác chết đặt trước mắt, sinh hoạt của một người sống liền bị hủy diệt, không cho phép y dừng lại, nếu khóc, y sẽ hỏng mất.. mọi việc đều từ trên đầu y trực tiếp ép tới.

Y nghĩ, tiếng súng lúc này có thể kinh động đến người xung quanh, những người chứng kiến có thể báo cảnh sát, mà hiển nhiên hung thủ không hề quan tâm tới những việc đó, cái hấn quan tâm chỉ là dục vọng của chính mình. Vì thế hấn mới không để ý đến việc xuống địa ngục, hoặc xuống những nơi tối tăm hơn thế.

Cảnh sát rất nhanh sẽ tới, khoảng chừng mười phút, không ngừng sẽ biết chuyện Rick.. cùng với y bị hung thủ cưỡng ép. Khi đó tất cả cục cảnh sát sẽ có một lực lượng được điều động đi truy lùng và một nhóm người phải tăng ca, có điều sẽ mất khoảng bao nhiêu, ba giờ hay bốn giờ chờ đợi hay nó có thể không tồn tại, hay là y sẽ gặp phải vấn đề hàng đầu..

Y theo sự sắp xếp của hung thủ tiếp tục lái xe, y không một chút nào muốn nghĩ đến sau khi mình chiếu theo lệnh được làm sẽ phát sinh chuyện tốt đẹp gì. Có điều Jeffery biết, đối với loại khổng chế cuồng này, làm trái với hấn cũng chỉ khiến cho sự tình càng tệ hại hơn mà thôi.

Y không thể chết ở chỗ này, không thể cùng đi vào nhà xác cùng với đồng nghiệp, mặc kệ thế nào, y còn phải đem người này ra công lý.

Ít nhất nỗ lực đem ra công lý.

Cảnh nhanh càng tốt.

Hai người ngồi trên xe đi được mấy cây số, Sifu De nói y quẹo vào con đường nhỏ, sau đó tại một trạm xăng dầu bỏ hoang đổi một chiếc xe, xe kia nhìn qua vừa cũ vừa tồi, biển số xe đã bị hỏng một nửa, được dựng trên đường cái, đảo mắt đã biến mất trong dòng xe cộ đang chạy. Xem ra hấn đã có kỹ thuật tốt trước đó, là một sát thủ liên hoàn đã phát điên, những chuyện hấn làm được thực sự không kém.

Sau khi bọn họ đổi xe, liền đi mười mấy cây số, địa phương đi qua càng ngày càng hẻo lánh, mà chỉ thị của Sifu De vẫn luôn rõ ràng, hấn rất sáng tỏ địa phương nơi mình muốn đi tới.

Một địa điểm hấn cất giấu xác chết nhưng không khai ra?

Jeffery nhìn chằm chằm phía trước, theo hiểu biết chuyên nghiệp của mình, y cần thiết phải cùng hung thủ làm chút chuyện, biết rõ tình huống bây giờ khiến y mím chặt môi, một câu cũng không nói thành lời. y không biết lúc mình mở miệng sẽ nói ra cái gì, Jeffery đã nỗ lực áp chế mới không để cho bản thân mất đi sự khống chế.

Y biết như vậy rất không chuyên nghiệp, nhưng y thực sự không có một biện pháp nào... như trên giấy tờ văn bản đã nói, cùng với hấn bình đẳng giao lưu, biến mình thành đáng về hấn yêu thích, biến y thành đồng đẳng của hấn hay cái gì đó tương tự. điều này thực sự làm cho y chán ghét.

Trước đây việc này cũng rất đáng ghét, mà xưa nay vẫn chưa có thời khắc nào giống như bây giờ bết bát như thế. chỉ khiến cho người ta hồng mắt.

Hai người đi khoảng chừng nửa giờ, đi xa ra khỏi nội thành. Cục cảnh sát đã hoàn toàn điều động, cũng tìm tới chiếc xe bị vớt, nhưng bọn họ không tìm được Sifu De, không tìm được người cảnh sát, Jeffery biết hấn sẽ không lưu lại bất kỳ thứ gì để cảnh sát có thể lần ra manh mối.

Hung thủ chỉ dẫn y đi trong rừng cây, quẹo trái quẹo phải, càng ngày càng xa, y nhìn thấy một ngôi nhà xưởng bỏ hoang, nằm trên mảnh đất tựa như bị vứt bỏ nhiều năm, không hề hoạt động và khẳng định được sau đó mãi mãi cũng không có người lại gần nó. Đến nỗi người ta còn lười đi hủy nó đi.

Thời gian chờ xuống xe, Jeffery nghĩ, chờ y thanh tỉnh lại mới có thể tìm kiếm cơ hội công kích hấn, sau đó y muốn giết đứa tạp chủng này.

Đầu năm nay thực sự muốn phát điên, mà Jeffery cảm thấy đây là ý nghĩ duy nhất khiến cho y thoải mái nhất lúc này.

Y ở trong rừng dừng xe lại, Sifu De dùng súng chỉ vào y, làm hành động nói y xuống trước, Jeffery thuận theo hành động, sau đó chiếu theo lời hấn đi vào tòa nhà đen tối u ám.

Tòa nhà này rất khó hình dung, nếu như muốn so sánh, vậy nó là bối cảnh địa điểm hành hạ giam cầm đến chết tuyệt hảo được chiếu trên điện ảnh, toàn bộ nhà xưởng đều lộ ra một bầu không khí âm u cũ kỹ, đại diện cho hiện thực bị vứt bỏ, cùng với sức mạnh khiến người ta không thể phản kháng.

Đồ vật trong phòng phần lớn đều bị hủy đi, sau khi tiến vào vẫn không thể nhìn ra hóa ra đây đã từng là nơi sản xuất, chỉ có vài linh kiện không được sử dụng nên bị gở được vứt nơi đó, yên tĩnh nhìn tất cả những thứ này.

Không ngờ Sifu De đối với nơi này tương đối quen thuộc___ nói không chừng nơi này chính là nơi tiến hành những ảo tưởng điên cuồng của hấn, ai cũng không thể nói chắc được sinh hoạt hàng ngày của sát thủ liên hoàn sẽ là những gì___ hấn đem Jeffery đến một phòng nhỏ, nơi này chỉ có mấy bình lớn bao xung quanh tạo thành một phòng đơn nhỏ.

“Đi vào.” Hấn dùng súng dí sát vào hông của y nói.

Jeffery đi vào, nghĩ ngợi nếu như hấn vẫn cứ giam y ở bên trong thì làm sao bây giờ, cho dù y bây giờ vẫn còn đang sáu tuổi cũng không cách nào từ cánh cửa sổ như vậy chui ra ngoài.

Bất quá hẳn sẽ không có... thứ được xem như “vận may” đó đi? người này muốn từ trên người mình tìm về tự tôn đã mất, hoàn thành sự chi phối trước đây___ hẳn nửa đời người đều từ trên người khác vội vàng thực hiện chuyện này.

Hắn sẽ đổi với y động thủ.

Y xoay người, Sifu De đang cười híp mắt nhìn hắn, một bộ phải cố gắng suy nghĩ làm sao thay đổi biểu tình lúc này của y.

“Cởi quần áo.” Hung thủ nói.

Jeffery mặt không thay đổi bắt đầu cởi quần áo, sau đó theo sự dẫn dò đem quần áo cởi ném ra bên ngoài, Sifu De nhìn chằm chằm tình cảnh này, nói rằng, “anh sợ sệt sao?”

Jeffery mở nút áo tay ngừng một chút, hắn nói rằng, “mày hi vọng tao sợ sao?”

“là tao đang hỏi mày.” Sifu De nói, giơ súng trên tay hắn lên.

“mày hi vọng tao sợ hãi, nếu như tao thực sự không sợ chết, vậy ngay cả chút chuyện khiến mày thấy hưng phấn này cũng không làm được, đúng không?” Jeffery nói, “thật con mẹ nó đáng thương!!”

Sifu De dùng chuôi súng đột nhiên đánh vào trên đầu y, tràn ngập tàn bạo, máu tươi nóng chảy chảy xuống, Jeffery xuyên thấu qua dòng máu theo dõi hắn, ánh mắt không chớp động nhìn thẳng.

“mày không sợ? Không quan trọng.” Sifu De nói, “tao biết, mày còn đang tức giận, có điều chúng ta còn có thời gian, rất nhanh, mày liền cảm thấy sợ. Sau đó mày sẽ khóc lóc quỳ gối trước người tao xin tha, nhưng không cần quá vội vã, chúng ta còn có thời gian rất dài rất dài.”

Có nên nói thời điểm hắn nói câu “thời gian rất dài rất dài”, tốc độ đã chậm rãi cực kỳ, âm thanh kia thực sự khiến người ta tê rần cả da đầu. Jeffery nghĩ, y vừa nãy đã phạm vào sai lầm, không nên đi khiêu khích một người điên có lòng tự trọng quá lớn, khiến sự xung đột bạo lực của hắn tăng vọt.

Bất quá quần nó sao được, nói chung kết quả thi thể của mình sẽ không đẹp để được tí nào.

“Tiếp tục cởi.” Sifu De nói.

Jeffery mặt không thay đổi đem quần áo còn sót lại cởi ra, trong lòng vẫn tận lực duy trì biểu tình nghiêm nghị của mình, y không chút nào muốn nhìn tên kia chỉ vì nhìn thân thể của mình liên cương lên. Đủ buồn nôn.

Y rất nhanh thoát sạch sẽ quần áo, cả người trần như nhộng, lúc này việc y muốn bản thân giữ vững tôn nghiêm không phải chuyện dễ dàng, Jeffery nhìn chăm chăm vào ánh mắt đối phương, nỗ lực biểu đạt bản thân đang cực kỳ khinh bỉ.

“đứng thẳng người, cho tao ngắm nghía cẩn thận.” tội phạm nói, “được rồi, xoay một vòng.”

“mày không thể tự mình ra trần sao? tình thánh?” Jeffery nói, làm sao cũng không không chế được lúc mở miệng nói chuyện, âm thanh y cực kỳ tràn đầy ý tứ giấu cợt, y biết như vậy rất tệ, nhưng y thực sự không thể áp chế xuống.

Đối phương liếc mắt nhìn hắn, một bộ biểu tình “Chờ chút tao chậm rãi trừng trị mày”, cúi đầu tìm kiếm trong quần áo Jeffery —— lúc trước hắn đã tìm qua một lần, có điều lần này cũng không phải tìm vũ khí, mà là tìm ít đồ tư nhân trong túi_____ xem ra không thể không chế sự chấp nhất của hắn, miễn cho lạc thú lập tức kết thúc.

Chuyện này đối với cả hai người đều đủ khó khăn, Jeffery nghĩ, nhẫn nhịn không hề nói ra lời khiêu khích.

Tên kia mở túi đồ của y, sau đó thấp giọng cười nhẹ: “Hử? Nhìn xem tao tìm được gì này, Jeffery, mày đúng là một đồ điểm không lúc nào không động dục, có đúng không?” hắn từ trong túi lấy ra thứ gì đó, đó là quần lót của một người đàn ông, đã mặc qua.

Jeffery nghĩ, chứng cứ bị ôi nhiễm, có điều hai người bọn họ với hành vi từ trong nhà kẻ tình nghi trộm đồ cũng không phải hành động đứng đắn gì, chỉ hi vọng hắn đừng đem đồ vật này loạn ném, y còn hi vọng sau đó có thể lấy về xét nghiệm máu... A, chờ y còn sống sót ra khỏi cánh cửa này rồi nói sau đi.

6. Chương 6: Sinh Hoạt Tồi Tệ

hung thủ đứng ngoài cửa hý hoáy quần lót, tựa như đối với phát hiện này hết sức hài lòng.

Jeffery nghĩ, này nói không chừng sẽ là cơ hội cho bản thân sửa chữa sai lầm___ y vẫn luôn không biểu lộ ra chính mình sợ hãi, mà chiếc quần lót trong túi lại càng phù hợp với xác định của mình trong lòng Sifu De “đồ điểm”

Một đồ vật lạnh như băng rơi xuống bên chân: “đem tay phải của mày cùng ở đường dẫn ống sưởi kia.” Người bên ngoài nói, đó là còng tay của Jeffery, hắn thật sự biết cách tận dụng đồ vật.

Jeffery chậm rãi đem còng tay nhặt lên rồi đem mình còng lại, sau đó một bên đem còng trên ống đường dẫn, tuy rằng vật kia nhìn gì đến tệ hại, nhưng nói về độ cứng hay chắc chắn thì thật giống như rất không dễ dàng để giật xuống.

Trong suốt quá trình y luôn nhìn chăm chăm vào Sifu De, nhưng người kia vẫn chĩa súng vững vàng về phía y, không cho Jeffery một cơ hội nào. Y quen thuộc nhất trong quá trình còng tay, biết khi nào thì nó sẽ thành tối trọng yếu.

Hắn chỉ có đem mình còng lại thì cái tên quỷ nhát gan kia mới dám dán lại đây, nếu không hắn chỉ có thể đứng xa xa nhìn lại, hoặc là hắn sẽ trực tiếp nã trên người y một phát súng, sẽ không chết người___ ít nhất sẽ không phải lập tức chết___ nhưng lại đầy đủ ngăn chặn hết thấy phản kháng.

Quả nhiên, người phía trước chậm rãi tới gần, y cảm giác nòng súng lạnh như băng xẹt qua sống lưng, làm cho da gà cả người y đồng loạt nổi lên.

“nói cho tao biết, Jeffery, đó là quần lót trắng đàn ông nào? Hắn cho mày sung sướng sao?” Sifu De nói, dán người lên thân thể của y, để thân thể lạnh băng của hắn hưởng sự ấm áp từ xương cốt.

“mày có biết, tao vốn nghĩ mày chỉ là một người cảnh sát nằm vùng, giả dạng làm một thằng điếm, có điều trong xương tủy mày chính là người như vậy, đúng không?” hắn nói, bắt đầu xoa nhẹ vuốt ve trên cơ thể y, “phát hiện này làm cho tao cực kỳ cao hứng, nếu không phải vậy thì sẽ khiến người ta có biết bao tiếc nuối đó mày biết không.”

Jeffery không nói gì, máu theo thái dương chảy xuống, y đem máu đang chảy qua đôi mắt lau khô ráo. Cái cần thiết của y bây giờ là tầm nhìn.

Jeffery cảm thấy đầu gối tê rần, Sifu De đạp y một cước, y chập vạt quỳ trên mặt đất, chiếc còng tay vẫn dính trên ống dẫn, phát ra tiếng kéo kẹt rên rỉ nhưng không đứt rời.

Sifu De dán người tới, ngón tay dò vào thân thể y.

Cả người Jeffery run lẩy bẩy, y nghe được hung thủ hỏi lại: “sợ sao?”

Tiếng nói của hắn không đè nén được hưng phấn, y có thể cảm giác được mình đang kề sát vào một nơi nào đó đã cứng rắn. Jeffery nghĩ, cái chỗ “chó chết” đó là nơi hung thủ tìm kiếm thức ăn, y rõ ràng có thể ngửi được mùi vị của nó.

Y không quản mình giờ có thừa nhận hay không, nhưng y sợ hãi, đó là sự thật.

Trước mặt y đã từng bày ra vô số hình ảnh của người bị hại, những suy nghĩ đó khiến những thứ này trở nên đặc biệt gian nan.

“tao biết mày sợ,” Sifu De nói, “mày nên sợ hãi, mày coi mày là ai, cả ngày uốn éo mông trên đường cái lang thang, câu dẫn đàn ông, mày nên phải sợ, mày nên bị giáo huấn cẩn thận.___”

Jeffery hít một hơi thật sâu mãi đến khi khoang ngực cảm thấy đau đớn.

Y giờ nên khuất phục? hay nên phản kích? Phản kích sẽ làm hắn nổi điên lên, mà khuất phục không có nghĩa mình sẽ chạy thoát, ngược lại có khả năng càng cung cấp lạc thú quá khích cho đối phương.

Mà y chết cũng không muốn cung cấp cho tên kia bất kỳ một chút thỏa mãn nào.

“biết bọn tao vì sao tóm được mày không?” y nói, tiếng nói của Jeffery đầy quyền uy, bình tĩnh, không có tình cảm, thật giống như báo cáo trên những buổi họp báo đơn thuần.

Đối phương ngừng một chút, sau đó một tay nắm lấy tóc của y, cưỡng bách y ngửa đầu ra phía sau, nói rằng: “bởi vì mày lẳng lơ như con chó mẹ, mày___”

“bởi vì tao nhìn như người ngu ngốc, trong đầu chỉ có một ý nghĩ làm sao quyến rũ kéo mày lên giường, đúng không?” Jeffery nói, “mày cho rằng bị dọa một cái tao sẽ ngắt đi, khóc lóc xin tha, cho nên mày mới dám đi tới đây, làm bộ như mày không giống năm đó ở trong phòng thiết bị công cộng khóc lóc xin tha, không phải kẻ vô năng căn bản không thể cứng lên nổi___”

Sifu De lôi tóc y, mạnh mẽ đem y va đập vào tường xi măng, động tác cuồng loạn.

Jeffery cười rộ lên, thanh âm nghe vào chẳng khác gì người điên, có lẽ bởi vì y đang bị người không ngừng đem đầu đụng vào tường, máu tươi theo trán chảy xuống, xẹt qua hai bên má, từ dưới cằm rơi xuống đất. thật giống như y đang mang một chiếc mặt nạ nóng bỏng bằng máu.

Y nói tiếp: “ròng rã ba năm, trong tầng hầm nhà trọ tại Ruth, mày ngoại trừ khóc cùng khiến người ta thương mày, thì cái gì cũng không làm, đúng không? Tao đoán cha mày sẽ chắc chắn không cảm thấy kinh ngạc, hiểu không? Nhóm phân tích hành vi qua hồ sơ của mày tìm được, thực sự tình cảm dạt dào, khiến người ta cầm khăn tay màu hồng nhỏ nhỏ lau nước mắt, cha của mày nói như vậy sao hắn đem mày cho tên kia đã nói vậy sao? tao đoán, nguyên văn của hắn là [tao liền biết mày nhìn vô dụng ẻo lả như vậy mẹ nó chỉ có thể] ___”

Sifu De đột nhiên nhảy dựng lên, một cước đạp trên người y, sau đó bắt đầu điên cuồng quyền đấm cước đá.

Jeffery cảm thấy nòng súng đã rời khỏi đầu mình, hung thủ đã mất đi tự chủ, sự chú ý của hắn đã không còn trên người con mồi, trong quá khứ của hắn, sự thống khổ phần nộ vẫn là cái đầu tiên.

Những thứ đó quá cường đại, hoàn toàn che đi y, bất quá nói ngược lại thì đời này hắn vẫn chưa thoát khỏi ký ức đó.

Jeffery im lặng, có vài giây y cảm thấy mãnh liệt mê muội. thật giống như có âm thanh khác xuyên thấu qua nói chuyện với y, nghe vào có vẻ như giống cha y, tràn ngập uy thế cùng với sức mạnh khổng lồ. Quá

khứ, y nghĩ, mang theo một tia khinh thường với chiến thắng.

Y từ trong dòng máu tươi nhìn được người đàn ông kia, hắn đã hoàn toàn điên rồi, hắn nghĩ, y vì sao biết được cách làm mình nổi điên, biết nỗi sợ hãi trong xương hắn, hết thấy đều trong không chế.

Bão tố đánh sập vào, y nhắm ngay cơ hội, một tay kéo chân trái Sifu De, đem hắn kéo đi một hướng khác.

Người kia một chân chạm đất, một chân khác lại cố chấp muốn đá y, toàn bộ không chịu sự khống chế của lý trí cùng lý học, vì vậy chân đứng không vững, té lăn trên đất.

Có điều phản ứng của hắn vẫn rất nhanh, hắn cụp tay xuống bóp cò súng, đạn bắn vào trên tường.

Nhưng hắn cũng chỉ có một cơ hội nổ súng này, Jeffery cầm một tay chế trụ tay của hắn, đột nhiên uốn người một cái, súng rơi trên mặt đất, một chiếc đầu gối gắt gao đặt trên cổ họng hắn, y biết vị trí này nếu dùng sức thì người này sẽ tuyệt mệnh.

Sifu De theo dõi y, trong mắt hắn vẫn như cũ chỉ có sự phẫn nộ mất khống chế lúc vừa nãy, lửa giận đã qua nhiều năm lại càng điên cuồng lên, thiêu hủy nhiều sinh mệnh của nhiều người như vậy.

Jeffery cầm lấy súng, dính trên trán của hắn, mở chốt bảo hiểm ra, y biết bất cứ lúc nào cũng có thể lấy được mệnh người này.

“đến đây,” Sifu De nói, “nổ súng đi.”

Jeffery không nhúc nhích, người này đối với tử vong không chút do dự, hắn sớm biết mình sẽ phải chết đi. Hắn không biết lúc hắn chỉ có một mình___ làm sao đối mặt với những linh hồn kia, mà năng lực cảm giác e rằng đã sớm bị tai nạn từ nhỏ tiêu diệt sạch sẽ.

“đừng như một đồ điểm mới thấy súng lần đầu tiên.” Sifu De nói, “tao giết bạn của mày, tao thấy hắn, tao giết hắn, không hề có chút nào do dự_”

Jeffery nhìn hắn, y nhớ tới tình cảnh lúc hai người đi tới xe, đồng thời y biết những hình ảnh kia sẽ dính lấy y cả đời, từ trong ác mộng nhô ra, lại đừng nghĩ thoát khỏi.

“mày có biết, sĩ quan cảnh sát, tao có một loại cảm giác, chính mày cũng không sạch sẽ hơn là bao.” Hung thủ nói, “không giống mày nhìn qua chính trực, dùng cảm cùng với con mẹ nó dương quang xán lạn, không phải sao?”

Hắn cười ha hả, sự điên cuồng kia khiến y thấy được một thứ có hơi quen thuộc, thứ kia cùng với linh hồn của y được hấp dẫn lẫn nhau. Nó không quá mãnh liệt, thế nhưng nó ở nơi đó, mãi mãi vẫn tồn tại ở đó.

“nổ súng đi.” Sifu De nói, “mày muốn giết tao, không phải sao.”

Jeffery biết hắn đang chờ y nổ súng, đưa hắn xuống địa ngục. những người này đều chuẩn bị đi xuống địa ngục.

Y đột nhiên cười rộ lên, nụ cười kia thậm chí còn rất ôn nhu, y nói: “mày muốn tao giết mày đúng không?”

Y chậm rãi đem súng đẩy ra, “tao sẽ không giết mày, nó sẽ hại tao mất đi công tác. Dem mày nhốt vào ngục giam càng tốt hơn, mày nhìn qua rất đẹp trai, những tên kia chắc chắn sẽ thích những loại như mày. Mày biết không, bọn họ mỗi một người đều là kẻ khổng chế cuồng, đời này đã chịu rất nhiều tội lỗi, cho nên muốn bắt những người khác để hả giận. cảnh sát trại giam có lúc sẽ quản những chuyện như vậy, nhưng có lúc sẽ không, đặc biệt là đối với những kẻ đã giết chết cảnh sát như mày. Bọn họ thậm chí còn sẽ tạo cơ hội cho mấy tên đồng tính luyến ái thực hiện, thuận tiện nói một chút, nơi đó không có cửa sổ, thật con mẹ nó giống như tầng hầm.”

Y nhìn thấy đồng tử người đối diện đột nhiên co lại, sắc mặt tái nhợt, những lời nói kia kinh khủng như vậy, làm cho hắn nháy mắt trở về những năm trước kia, là nỗi tuyệt vọng sợ hãi của một đứa bé.

Y nhìn chăm chăm hung thủ kia, biết biểu tình của mình vừa lãnh khốc lại nghiêm nghị, tựa như cha của y vậy.

Người kia lúc nói những lời này rất có cảm giác thành tựu, mà Jeffery không chút nào cảm giác được thành công, y cảm thấy bên cạnh trái tim vô cùng đau đớn, làm cho xương cốt cả người y đều phải co đến.

Đau đến mức y không nói được một chữ, đau đến mức hắn muốn đi thương tổn những người xung quanh.

Jeffery bị đánh đến đại não chấn động, cộng thêm mấy nơi gãy xương và bầm tím nơi phần mềm, nằm viện một thời gian.

Có điều y vẫn mang một thân bằng bó tham gia tang lễ Rick. biểu tình của tất cả mọi người đều rất nặng nề, bọn họ mất đi một người anh em, bọn họ đều không ngừng mất đi anh em. Tiếp tục sẽ có càng nhiều hơn những người gia nhập vào, nhưng cái này không có chút nào làm không khí lễ tang dễ chịu hơn.

Trong thời gian đó, chỉ thị kiểm nghiệm máu trên chiếc quần lót đã có kết quả, báo cáo tới tay.

Là máu người bị hại.

Nếu như vụ án này tồn tại một tên nghiện luyến đồng, như vậy vị kia có thể là người cha đang cực kỳ đau khổ. Có điều hắn thực sự khổ sở, bởi vì hắn đã mất đi một đối tượng vô cùng nhu thuận để đùa giỡn.

Có điểm đột phá, lực lượng cảnh sát rất nhanh đem sự tình điều tra cháy nhà ra mặt chuột, trên thực tế, chỉ cần cho người kia chút áp lực thì bà mẹ kia hoàn toàn tan vỡ.

Cô vẫn luôn không biết gì về việc chồng mình đi dâm loạn đứa con, bà yêu ông vô cùng, đương nhiên cũng yêu cuộc sống yên tĩnh ưu việt của ông, tin tưởng mình là một người phụ nữ hạnh phúc. Thẳng đến ngày đó, Annetten không thể chịu đựng được sự ngược đãi của người cha, đã cắt cổ tự sát.

Tự sát quá phân nửa bởi vì chịu không được thống khổ, cảm thấy mình không có đường để đi, đó không thể là một hành vi của một đứa bé, nhưng vì đứa bé này bị hành vi của người cha đưa vào tuyệt cảnh.

Trên người cô để lại rất nhiều vết thương cũ, đó tuyệt đối không gạt được chúa Kito___ đương nhiên sẽ có chuyện khám nghiệm tử thi, một cô bé mười hai tuổi, gia đình ưu việt, là một nữ sinh luôn luôn vui vẻ, ở trường được hoan nghênh, bởi vì không chịu được gánh nặng của sinh hoạt nên tự mình hủy diệt, nghe thế nào cũng đều thái quá.

Không biết vì sao người cha nói tất cả cho vợ của mình, người kia dĩ nhiên sẽ nghĩ đến mình đã mất đi một người con gái, tuyệt không thể mất đi chồng, khiến nhà này sụp đổ.

Hiện tại nếu con gái đã không còn, không bằng hai người nỗ lực đi khôi phục “cuộc sống bình thường”. Vì vậy, hai người đồng thời lên kế hoạch giả tạo vụ án uy hiếp cướp con tin, che dấu những dấu vết cũ xấu xa trước kia, qua loa lấy lệ nguyên nhân cái chết của đứa con gái!!

Lúc trước hướng điều tra của y và Rick rất chính xác, Jeffery nằm trên giường bệnh, đem hồ sơ khép lại suy nghĩ, hai vợ chồng này tại sao dứt khoát báo cáo con gái mất tích, ngược lại lại nghĩ ra được thủ đoạn biến thái phan thanh như vậy?

Có lẽ bởi vì người cha cất giấu khuynh hướng bạo lực, cũng bởi vì người vợ ngu xuẩn hợp mưu của ông ta, trên thực tế bà ta giống như phù thủy hung ác tràn đầy ghen tỵ, cũng không biết hạng người gì mới có thể dùng phương pháp phức tạp tàn nhẫn như vậy đối xử với đứa con của mình? Đến thì thể của cô cũng đều phải nhục nhã?

Y mệt mỏi nhắm mắt lại, đây thực sự là địa ngục.

Jeffery nằm lại trên giường, đến ngày thứ năm, Ron đến.

Mấy ngày qua đồng nghiệp viếng thăm thực sự chưa từng dứt đoạn, việc Rick hi sinh vì nhiệm vụ là chuyện lớn, bị Sifu De gây ra những vụ án trốn ngục xếp chồng, sự kiện bắt cóc cảnh sát, dẫn đến vụ án này được đẩy lên thành vụ án có tính chất truyền kỳ, bên ngoài huyền ảo sôi sục.

Có điều Jeffery vẫn thật bất ngờ khi Ron tìm tới nơi này, bọn họ cũng không quá quen thuộc, Ron không thể biết được chuyện y tiến vào bệnh viện, trừ khi hắn đặc biệt đi tìm hiểu qua.

Lúc người bạn mới này tiến vào, Jeffery đang ngồi trên giường nhìn tạp chí của đồng nghiệp mang tới, người đồng nghiệp kia từ nhà sách mang một đồng lớn [sách báo tuyệt vời cho những người chỉ ở một thân một mình], còn biểu thị chờ y sau khi những vết thương lành lặn, còn muốn y mang đến trong cục cung cấp cho mọi người cùng nhau chia sẻ.

Không giống suy nghĩ của phần lớn mọi người, trong cuộc sống nghỉ dưỡng của nhân viên điều tra sẽ rất khi gặp những vụ án giết người, những quyển sách với tình tiết vụ án liên quan, bọn họ rất cần xem những thứ thoải mái vui vẻ, để thả lỏng tinh thần đang căng thẳng___ nếu như nói trên thế giới này ai có kiến thức về mặt đen tối nhiều nhất, vậy các tội phạm vẫn còn kém những người cảnh sát rất xa.

Cho nên, khi Ron đi tới, phát hiện Jeff đang cầm trong tay sách [công tử nhà giàu], cảm thấy hơi kinh ngạc.

Đương nhiên, phần lớn những người đàn ông đều thích xem cái này, chỉ là Jeffery cùng với trong tưởng tượng của hắn không giống nhau, tuy rằng hắn và người cảnh sát này kỳ thực không một chút nào quen thuộc.

Trên thực tế, đối phương vừa mới mười lăm phút trước cự tuyệt lòng tốt của đồng nghiệp giúp y gọi gái, cũng đề nghị trả tiền thay cho y, có điều bác sĩ bên cạnh liền la hét: “gái? Các cậu muốn mạng nhỏ của hắn à!?” khiến Jeffery cảm thấy có chút mất mặt.

Sinh hoạt của cảnh sát không gian ác như Ron thường nghĩ, cũng không thuần khiết như hắn thường tưởng tượng.

Có điều Ron thực sự phải cố hết tất cả dũng khí mới dám đi tới nơi này. Ở đây có vẻ giống như nhà hàng lúc trước Jeffery dẫn hắn tới, ở cửa hắn đã thấy không ít đồ ngành cảnh sát đến đây thăm khám bệnh. lúc tiến vào, Ron còn trốn vào phòng vệ sinh để tránh một tổ điều tra liên bang, khuôn mặt mình trong hồ sơ của bọn họ phỏng chừng đã sắp đến chỗ cao.

Nếu như Jeffery cùng những đồng nghiệp này quan hệ tương đối tốt, vậy việc y phát hiện thân phận của mình chỉ là chuyện sớm muộn. loại quan hệ này vốn đã không sáng suốt, mà Ron vẫn nghĩ cần phải tới xem tình trạng thương thế của Jeffery một chút___ nếu như bạn muốn qua lại thân thiết với một người, tất nhiên bạn sẽ không thể vì lo sợ đồng nghiệp của hắn nhận ra, liền trong lúc người kia bị thương bạn sẽ trốn ru rú ở trong nhà.

Hắn đã nhìn qua mấy tin tức gần đây, tuy rằng họ nói không tỉ mỉ___ phần lớn đều là tư liệu bảo mật___ nhưng đủ để biết Jeffery đã gặp phải phiền phức lớn, đồng nghiệp hợp tác của y bị hi sinh, bản thân cũng bị thương không nhẹ.

Vào một buổi chiều, Ron chọn thời gian đang trong giờ làm việc để đi thăm bệnh, trong phòng chỉ có mỗi mình Jeffery, bên người chất đầy túi quà tặng, phần lớn đều là hoa tươi, đẹp đẽ tươi tốt, được vây quanh một người bệnh nhân sắc mặt tái nhợt.

Tuy rằng Jeff là một cảnh sát xui xẻo, có điều khí sắc của y cũng không tệ lắm, khả năng là do huấn luyện nghiêm khắc trước đây. nhưng lần này nhìn thấy y, Ron cảm thấy y hư nhược không ít. có lẽ vì quần áo

bệnh nhân quá lớn, hoặc là màu dải băng trắng quấn trên đầu, khiến y tựa như một giấy liền muốn tan biến.

Nhìn thấy Ron đến thăm bệnh, Jeffery lộ ra một nụ cười, “làm sao biết tôi ở nơi này?” y hỏi.

“hàng xóm anh biết, tôi đi tìm anh không thấy, một bà lão cạnh nhà nói cho tôi biết, bà nói anh thường xuyên giúp bà thông cống rãnh nước.” Ron nói, trên thực tế sau khi hắn biết Jeffery bị thương liền giả bộ làm bạn bè đến nhà y hỏi thăm, nhấn chuông cửa quả nhiên không có ai trả lời, liền làm bộ chạy sang nhà cách vách đi hỏi, hắn cũng không muốn chạy đến cục cảnh sát hỏi những thứ như vậy.

“anh ở khu nhà đó có vẻ rất được hoan nghênh.” Hắn nói, bà lão kia giảng giải nói với hắn nửa ngày cuộc sống bây giờ cỡ nào đen tối, bà không dám ra ngoài sau sáu giờ, bà bảo từ lúc có người cảnh sát bên cạnh bà đã có bao nhiêu an tâm.”

“biết có cảnh sát ở bên cạnh, trong lòng sẽ có một phương diện nào đó thấy an toàn bảo đảm.” Jeffery nói, đem quyển tạp chí để qua một bên, Ron chú ý tới phía dưới có một chồng hồ sơ, trên có viết mấy tên phụ nữ, hắn ý thức được những người kia hơn phân nửa đã chết.

“anh ở trong bệnh viện, còn phải xem hồ sơ?” Hắn hỏi.

“bọn họ muốn nghe ý kiến của tôi một chút.” Jeffery nói, “dù sao cũng không thể ngồi không không xem gì, hồ sơ với quyển [công tử nhà giàu] kia không kém nhau là bao. Có lẽ tôi sẽ cung cấp được một ý kiến nào đó cho họ, khiến hung thủ mất đi một ít thời gian ở trên đường cái du dương.”

Y cầm lấy hồ sơ, vô thức vuốt ve bìa ngoài, đó là sắc thái xúc cảm quen thuộc qua nhiều năm của y, có điều tên trên đó cùng với độ dày đều không giống nhau.

Ron nhú mày, đương nhiên Jeffery luôn luôn một bộ dạng này, nhưng y giờ đã quá hư nhược, mà một người suy yếu như vậy không nên dành thời gian cho công việc.

“anh có biết làm như vậy đối với thân thể không tốt?” Ron nói.

“biết, bác sĩ tâm lý của tôi nói tôi không nên với loại chuyện này quá độ lo âu, quá lo lắng với vụ án sẽ không tốt.” Jeffery nói, vẫn cầm hồ sơ, “tôi nên dành nhiều thời gian ở bên cạnh mẹ, lúc trước bà bị bệnh nhồi máu cơ tim, suýt chút nữa gặp chuyện không may. Cha tôi mất sớm, làm một đứa con lại không thể hầu hạ bên bà.”

Xem ra mẹ của y không có chuyện gì, đáng giá để vui vẻ. Ron chưa bao giờ là một kẻ sẽ lo lắng chết sống của một người, mà người cảnh sát này là người tốt, không nên gặp phải quá nhiều tai nạn.

Hắn thanh thanh cổ họng, “tôi biết anh gặp phải những chuyện kia, thực sự.. sẽ làm anh khiếp sợ, lúc trước lúc chúng ta vẫn cùng nhau ăn cơm, anh nói có việc phải rời khỏi, lúc gặp được anh lần thứ hai thì

anh đã xảy ra chuyện đáng sợ như vậy.”

Jeffery đột nhiên cười rộ lên, “tôi thấy những tờ báo kia, bọn họ nói tôi bị cưỡng gian, còn nói muốn làm một bộ phim chân thực, mấy nhân viên điều tra trong cục còn muốn đánh cược xem ai sẽ là người diễn vai của tôi.”

Ron nhất thời không nói ra lời, hẳn không biết y vì sao có thể đem chuyện này nói ra thoải mái như vậy, một người đàn ông đùng phải một tội phạm cưỡng dâm điên cuồng giết người, đem người ta cắt xẻ lung tung, còn đem thân thể trần truồng công ở trong rừng cây sâu ra cùng với một căn phòng nhỏ giết người, người đó còn là kẻ mới vừa giết đồng nghiệp của y, chỉ nghĩ thôi đã khiến da đầu của hắn tê rần. tuy rằng Ron là kẻ liều mạng, nhưng chuyện như vậy không phải là sự việc nằm trong phạm vi mà hắn có thể tiếp nhận.

Càng rõ ràng hơn nữa, cuộc sống của người cảnh sát này thường xuyên tiếp xúc những chuyện như thế, còn là một lượng lớn trong thế lực bóng tối. hẳn nhin không được hỏi, “anh luôn xử lý những chuyện như vậy, tôi là nói... nhìn theo góc độ người bị hại suy nghĩ, hoặc là theo lập trường của hung thủ để suy nghĩ vấn đề hay gì đó, sẽ không cảm thấy đáng sợ hoặc gặp ác mộng sao?”

Jeffery nhìn hắn một lúc, không chính diện trả lời vấn đề này___ y đương nhiên sẽ gặp ác mộng, chỉ cần đầu óc của bạn không phải đá thì sẽ cảm thấy sợ hãi. Nhưng cái này không đáng để biểu lộ ra, y nên làm nhạt đi cảm giác này, chứ không phải tăng mạnh nó.

Hắn nghiêng đầu nhìn chiếc tủ đầu giường, Ron nhìn thấy một món đồ chơi kỳ lạ hình hươu cao cổ, đó là đồ bằng đất nung, thủ công, không được gọi là tinh tế, nhưng nhìn ra được người làm đã rất chăm chú. Bên cạnh còn có thiệp chúc mừng làm bằng tay, bên cạnh còn có món đồ chơi bằng lông tơ.

ở đây ngoại trừ mấy thứ hoa tươi bình thường ở ngoài, còn có vài món quà tặng được bày qua rất đặc biệt.

Hắn hoài nghi cầm cây cặp hươu cao cổ, nói: “anh có con sao? này nhìn qua là mấy đứa trẻ làm.”

“đơn giản? là Bei Leite đưa cho tôi,” Jeffery nói, “có một vụ án cướp bóc ở ngân hàng, bên trong tội phạm đang giam giữ con tin, tôi cứu được cô bé. Đứa bé ấy là một người rất tình cảm, vừa qua sinh nhật chín tuổi, ước mơ sau này được làm một bác sĩ thú y, bởi vì con bé cảm thấy những động vật kia nên nó cuộc sống tốt hơn.”

Y thông thả ung dung dựa vào gối sau, nhìn con hươu cao cổ, “tôi muốn con bé lớn lên, rồi học gì đó, sau đó đi nơi con bé thích, làm những chuyện nó yêu thích, mọi người và những con thú kia sẽ rất thích nó.” Y nói.

Y liếc mắt nhìn những thứ trên bàn, “luôn xem những thứ kia thực sự khiến người ta phát rồ, tôi nghĩ điều duy nhất có thể trung hòa những điều khiến người ta thất vọng này chính là những người như con bé. Tôi đã cứu rất nhiều người, bọn họ sẽ tiếp tục cuộc sống của chính mình, làm chuyện mà mình muốn làm, như vậy đã là đủ rồi.”

“anh làm tốt vô cùng.” Ron ôn nhu nói.

Hắn đời này đều chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng hay dùng ngôn từ tràn ngập nhẹ nhàng như thế, người cảnh sát này quá mức ôn nhu khiến cho hắn tan nát cõi lòng.

Hắn từ bên trong áo khoác lấy ra một chiếc hộp, hướng về người trên giường bệnh nói rằng: “đây là món quà tôi tặng anh.”

Jeffery nhanh chóng tiếp nhận chiếc hộp, món đồ này chính là một chiếc hộp cũ đựng socola, hắn nói như vậy chắc chắn hắn sẽ không mua những thứ quà tình nhân cho y, thế nhưng y không thể nghĩ ra bên trong nó sẽ là thứ gì.

Y đón lấy, mở nó ra, một con rùa nhỏ từ bên trong rớt xuống, đồng thời còn mấy cây cỏ ươn nhẹp cũng rớt ra ngoài.

Y ngơ ngác nhìn con vật nhỏ đang bò bò, nhất thời còn chưa kịp phản ứng lại. y đã bị thương rất nhiều lần, thường xuyên nhận được quà tặng, hợp cảnh một chút thì sẽ nhận được bó hoa, ngày hôm qua y còn nhận được từ cục cảnh sát một thư cảm ơn__ trả qua liên tiếp vô số đối kháng liên tiếp, đại diện cục điều tra liên bang cùng với cục cảnh sát địa phương đều miễn cưỡng thừa nhận đối phương vẫn rất có tác dụng.

Tri kỷ hơn một chút, y nhận được một máy chơi game, mấy quyển sách về tình dục, ti vi nhỏ, mà đây là lần đầu tiên có người đến thăm bệnh đưa cho y con rùa.

Jeffery thu nhận rất nhiều món quà rất khác thường, nhưng đây tuyệt đối là món quà kỳ quái nhất y nhận được.

Y cẩn thận đem con vật kia cầm lên, con rùa với bốn móng vuốt đang liên tục chao đảo quấy động, trên thân ẩm ướt, so với đồng tiền xu thì lớn hơn một chút, một bộ dạng yếu ớt tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủm xuống.

“tôi không biết đi thăm bệnh nhân nên đưa cái gì, khi còn bé nhà của tôi nuôi mấy con rùa đen, rất khả ái đáng yêu, cho nên...” Ron nói, nhìn qua có hơi lúng túng, thành thật mà nói, năm đó hắn không phải nuôi mấy con rùa đen, mà là nuôi một đám rùa.

__ đó là nỗ lực của cha hắn nuôi sủng vật để buôn bán nhưng cuối cùng thất bại, hắn cho rằng nhỏ bé, giá cả tiện nghi là những con vật có thể khiến nhiều người yêu thích, mà những người khác lại không nghĩ như vậy, cho nên có một thời gian công việc chính của Ron chính là nuôi rùa.

Lúc cha còn sống, hết thầy đều rất náo nhiệt ấm áp, mà ông lại thường xuyên đem mấy chuyện này phá hỏng, nhưng trên mặt ông luôn mang theo vẻ tươi cười, thật giống như chuyện đó căn bản không đáng kể, ông vĩnh viễn là người thắng cuộc, [ít nhất tôi tìm được lạc thú]- ông đều nói vậy. Đi liền với ông, sinh hoạt không hề đáng sợ, mà là việc khiến người ta mạo hiểm và hưng phấn.

Ron đối với ông luôn xưng hô là “thuyền trưởng”, mà hẳn vẫn rất nghiêm túc gọi mình là “thủy thủ”, mẹ lại biến thành “thuyền phó mỹ lệ đầu tiên”.

Một bầy rùa đều bị hẳn gọi thành “thuyền viên gặp nạn”, muốn thủy thủ Ron hỗ trợ chăm sóc. Những việc kia rất thú vị, chúng nó đều nhỏ bé như vậy, lại đem phòng khách biến thành một thị trường rộng lớn, tự có một đám sinh vật đang rộn rộn ràng ràng sinh hoạt, nhìn qua thực sự khiến người ta hưng phấn.

E rằng hưng phấn vốn vẹn chỉ vì hẳn có một người “thuyền trưởng”, khi đó ông vẫn còn sống, không bị bọn buôn ma túy kéo tới mấy chuyện phiền toái, mẹ cũng sẽ luôn tươi cười với hẳn, bên cạnh hẳn, với thuyền trưởng, có ông, cũng coi như có tất cả.

“tôi thấy nhà của anh rất lộn xộn, lại một điểm sinh khí cũng không có, hàng xóm bên cạnh cũng không có người phụ nữ nào, tôi nghĩ tặng anh một con vật, có lẽ nó sẽ giúp đỡ được gì chẳng. Nếu như tặng mèo hoặc chó, vậy công việc của anh nhờ may sẽ đem nó chết đói.” Hẳn nói.

“... Con rùa cũng sẽ chết đói.” Jeffery rầu rĩ nói.

Cuối tuần y thường xuyên không trở về nhà, sau khi Kate rời đi thì nó còn trầm trọng thêm, hiện tại suy đi nghĩ lại có lẽ y nên đem con vật nhỏ này gửi trong cửa hàng thú cưng.

“tôi có thể giúp anh cho nó ăn.” Ron nói, ngữ khí cấp tốc, thật giống như hẳn đã một mực chờ đợi nói ra câu này.

Jeffery quay đầu nhìn hẳn, trong đầu không hiểu ra sao nghĩ đến một vụ án cưỡng gian. Hung thủ cũng dùng thủ đoạn này để lôi kéo tình cảm của cô gái kia___ bởi vì đi công tác, con chó con của mình không ai chăm sóc___ các cô gái phần lớn sẽ không từ chối việc chăm sóc sủng vật, vì vậy vào một ngày nào đó, một buổi tối nào đó, một tên tội phạm với ý đồ bất chính lần thứ hai có cơ hội mở đèn vào nhà. Con chó đáng thương kia một lần nữa bị lợi dụng, chính mình còn tạm thời chăm sóc nó quá một tuần lễ.

Trời ạ, Jeffery nghĩ, y đã quá chú ý đến mấy vụ án, suy nghĩ hoàn toàn đổ bộ lên hướng nhân tính đen tối rồi.

“cảm ơn,” y nói, “đây là lần đầu tiên tôi nhận được một con rùa.”

“cửa hàng thú cưng cho tôi một chiếc hộp pha lê.” Ron nói, từ trong túi lấy ra một hộp pha lê óng ánh long lanh, Jeffery nghĩ, nếu hẳn chỉ đưa chiếc hộp thì cảm giác trên sẽ đúng mực hơn nhiều.

Có điều khi Ron chạy đi lấy nước vào trong hộp thủy tinh, đem con rùa cùng hai thủy thực vật nho nhỏ bỏ vào, sau đó đặt ở đầu giường y, Jeffery cảm thấy được đặt một con vật cùng với y ở chỗ này là một ý không tồi, vật còn sống cùng với quà tặng khác cảm giác thật sự không giống nhau.

“Rất đẹp.” Hẳn nói, rùa đen nhỏ hoạt bát bò tới bò lui.

“thật vui vì anh nói như vậy, tuy rằng tôi biết con vật đó chẳng đẹp đẽ là bao.” Ron nói.

“tôi cảm thấy được những thứ sống sót năng động gì đó đều cực kỳ xinh đẹp.” Jeffery nói, đối với cuộc sống, yêu cầu của y thực sự là điểm thấp nhất, y nghiêng đầu nhìn con rùa, quyết định nhất định sẽ đem con rùa này nuôi sống__ nhưng y đến cây xương rồng đều có thể nuôi chết.

“anh còn cần gì không? Lần sau tôi sẽ mang đến giúp anh.” Ron nói.

“tôi hiện tại chỉ muốn thẳng thắn tắm.” Jeffery nói.

Y sĩ bên cạnh đang giúp y đổi thuốc cấp tốc phản ứng, “tuyệt đối không thể.” cô nói.

“tôi biết, con người luôn có quyền lợi ảo tưởng mà.” Jeffery nói.

“nhìn qua chỉ có thể giúp cậu lau qua thân thể một cái, trên người cậu thân thể quá nhiều, không thể đựng chàm nước, vợ của cậu ngày hôm qua không phải đã tới sao?” y tá hỏi.

Biểu tình Jeffery cứng đờ một lúc: “cô ấy sẽ không tới nữa.”

Cô y tá biết mình đập phải mìn, hai vợ chồng này nhìn qua đều rất bình tĩnh, bà vợ còn không ngừng khóc lóc, xem ra có thể đã ly hôn những không nhất định cãi lộn: “cũng may cậu còn có bạn bè.” Cô an ủi.

Jeffery yên lặng gật đầu, Ron rất muốn hỏi, “cần tôi giúp anh lau qua thân thể một cái không,” các loại, tuy rằng hắn biết như vậy khẳng định không thể, chuyện như vậy có bệnh viện phụ trách, hơn nữa coi như y cần người giúp đỡ, cũng không đến phiền phiền phức đến mình, quan hệ của bọn họ còn chưa tốt đến mức kia. Có điều hắn thật sự rất muốn hỗ trợ.

Vậy hắn sẽ là chuyện rất dễ dàng, bệnh nhân trong bệnh viện cần phục vụ quá lớn, tay Jeffery lộ ra rất gầy__ e rằng y cũng không khỏe mạnh giống như trước, hắn nhìn thấy xương quai xanh lóa lóa được lộ ra ngoài của y, khiến người ta muốn nhìn xem làn da dưới bộ y phục kia...hắn cấp tốc đem tấm mắt mình dời đi, ý thức được ý nghĩ của chính mình đã chạm vào một khu vực cấm nào đó.

Hắn quay đầu đi làm bộ muốn đi mở cửa sổ, lấy việc dời đi sự chú ý, lúc này, hắn nhìn thấy dưới lầu có mấy người cảnh sát đang đi tới__ bọn họ mặc thường phục, nhưng Ron chỉ cần liếc mắt nhìn trong đám người liền nhận biết được đó có khả năng là cảnh sát.

Đã đến giờ tan việc.

Hắn quay đầu, mỉm cười.

“Hơi trễ, tôi đi về trước, lần sau lại tới.” Hấn nói.

Jeffery gật gật đầu, cùng hấn chào tạm biệt, Ron cẩn thận tránh né thang máy, rời đi bệnh viện, đi thăm bệnh nhân quả thực còn chẳng khác gì làm kẻ trộm.

Trong phòng bệnh, Jeffery giơ tay lên lấy phần hồ sơ, mở nó ra.

Một cô gái bị đâm chết bên trong sân vận động, từ ngực đến thân thể đều bị xé ra. Cô còn đang học cấp ba, mái tóc dài màu vàng óng, là đội trưởng đội cổ động viên, tính tình vui vẻ bề ngoài khả ái, hình dạng lúc chết lại vô cùng thê thảm. Đối phương hiển nhiên đối với dung mạo có mức xuất sắc của cô mang sự thù hận, ở phía trên bị rạch rất nhiều vết đao.

Trong mình máu tươi tung tóe, con mắt màu xanh lục đại ra, Jeffery đem hồ sơ khép lại, hít một hơi thật sâu thật dài, sau đó chậm rãi mở ra.

7. Chương 7: Sự Trống Rỗng Của Cuộc Sống

Thời gian làm việc của Ron phần lớn vào buổi đêm, sau khi rời đi bệnh viện, hấn trực tiếp đi tới địa bàn của gia tộc, là một quán bar thoát y vũ.

Michael ngồi ở chỗ sáng hơn một chút, hững hờ trở người xem báo, đối với một người đồng tính luyện mà nói, được sắp xếp vào một môi trường công tác thế này là một việc tương đối không nhân đạo, Ron đối với mấy người đàn ông thấy cả mạch máu đang nhảy múa trên sàn thực sự một chút hứng thú cũng không có, nói theo cách của Michael, nếu nói Ron đến xem một đồng đàn ông ẹo tới ẹo lui thì sẽ có cảm giác bây giờ của hấn, cho nên cũng không trách Michael trước một nhóm em gái lỏa thể có thể mặt không đổi sắc xem báo.

Nói tới người đàn ông lỏa thể, trong đầu của Ron liền hiện lên rõ ràng hình ảnh dáng người cảnh sát kia nằm trên giường bệnh, đương nhiên y không phải lỏa thể, nhưng nói đến gợi cảm, thì ở y có thể được xem là như thế.

Hấn sẽ nhớ tới bàn tay của người bệnh được lộ ra ngoài dưới bộ áo bệnh nhân rộng thùng thình, cùng với màu sắc quá tái nhợt...hấn kinh hoảng muốn loại đi ý nghĩ này, đi tới trước mặt Michael, hỏi: “đang nhìn gì thế?”

“vụ án hiện nay đang vô cùng xôn xao huyền ảo.” Michael nói, “về người cảnh sát tên Jeffery đúng không? Tờ báo gần đây hình như ám chỉ y đụng phải một kẻ tội phạm có tính xâm hại, tên khốn kia thực sự có diêm phúc lớn, tôi vẫn cảm thấy vóc người cảnh sát kia rất khá___”

“câm miệng!!”Ron nói.

Người kia đưa ánh mắt dời ra tờ báo trước mặt, kinh ngạc nói: “cậu uống lộn thuốc?” hần nói.

“tôi... ngày hôm nay tâm tình không tốt lắm.” Ron nói, hần không nên tùy tiện tức giận với Michael, người ở nơi này rất quen thuộc với những từ như vậy, cho dù đối với người có quan hệ không tệ với mình cũng thế, đây là vấn đề của ngôn ngữ cùng với môi trường sống.

“đúng vậy, cậu hình như mỗi tháng đều có mấy ngày tâm tình không tốt.” Michael trào phúng, “tôi không biết thương thể của y có nặng hay không, có lẽ không còn cơ hội để tiếp tục làm cảnh sát nữa chẳng.”

“y sẽ, y trời sinh để làm nghề này.” Ron nói, quay người đi ra ngoài, nơi này hôm nay có vẻ không có chuyện gì, hần đã nhắm mắt nghĩ nên trở về nhà sớm nghỉ ngơi một lát.

Mới vừa tới cửa liền thấy lão đại của bọn họ đi tới, tên là Larry. Nhìn qua tâm tình không được tốt lắm. Larry Dover? Là một người không giống với đa phần những người trung niên thành công ở giai đoạn hiện giờ, đều phát phì tóc từ từ thưa thớt cùng với cái bụng càng ngày càng bành trướng___ có người nói trong những tụ hội thì đề tài được quan tâm nhiều nhất là ___ vóc người hần cường tráng, được bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua so với tuổi trẻ tầm hai mươi tuổi còn chẳng khác nhau là bao.

“hey, Ron.” Hần chào hỏi, trước đây không lâu người tài giỏi đứng đầu vì bị bệnh tim đột phát nên qua đời, từ đó Larry bắt đầu đem lực chú ý tập trung trên người Ron, có ý định bồi dưỡng hần làm người thừa kế chính thức. đây vốn là mục tiêu theo đuổi của hần, nhưng từ khi Ron ý thức được điểm này, hần phát hiện bản thân đối với cái này cũng không phải đặc biệt hưng phấn. Larry đi tới, tay khoác trên bả vai của Ron: “tôi có chuyện muốn nói với cậu, Ron, cậu gặp Sorensen không?” hần vừa hỏi, vừa lôi kéo Ron đến một nơi âm nhạc không quá lớn nói chuyện.

“không có, ngày hôm nay hần hình như không tới.” Ron nói, người Larry hỏi chính là một trùm khác dưới trướng hần. người kia kéo Ron đến một phòng riêng, đuổi nhóm khách hàng với gái điếm đi chỗ khác, trầm giọng nói rằng: “tôi cảm thấy thằng kia dạo gần đây có điểm không đúng.”

“Làm sao vậy?” Ron hỏi.

“ngày hôm qua hần còn suýt nữa đánh chết một gái điếm.” Larry nhíu mày, “con bé kia còn chưa tới hai mươi tuổi, nếu như lúc trước không phải đi nhầm đường, giờ nó nên học trong trường đại học mới phải. nó cũng chỉ muốn kiếm ít đồng tiền để sống, chúng ta mặc dù là xã hội đen, nhưng cũng không nên làm loại chuyện này, đúng không?” Hần nói.

“chuyện này có vẻ như không phải việc Sorensen sẽ làm, hần cả ngày chỉ thấy phiền muộn nhìn chẳng khác gì nhà thơ, chỉ biết mỗi uống rượu.” Ron nói.

“hần nói con bé kia cười nhạo hần, cùng hần tranh cãi, còn nói muốn tố giác gì đó.” Larry nói, buồn bực khoát tay áo, “đều là nói bậy, tôi không phải cảnh sát, nhưng có thể nghe ra hần đang bịa chuyện, tên kia cũng không biết dạo gần đây mắc cái bệnh thần kinh gì?”

Ron suy nghĩ một chút, nói rằng: “hắn gần đây thực sự có hơi quá mức.” Ron nhớ tới hai ngày trước tên kia hướng về hắn la to, vốn vẹn cũng bởi vì mình nói một câu chuyện cười chọc phải hắn ____ thuận tiện nói một chút, câu chuyện cười ấy cũng rất bình thường, trước đây người kia chưa bao giờ bởi vì một chuyện nhỏ nhặt này mà tức giận như vậy.

Ron với hắn là cùng cấp bậc, lại càng không thể tưởng tượng được nếu kẻ kia bức mình sẽ dãi ngộ như thế nào đối với gái điểm.

“cậu chú ý người kia xem hắn rốt cục bị làm sao.” Larry nói, Ron gật đầu, lão đại vỗ vai hắn liền rời khỏi phòng riêng.

Ron biết Larry có ý gì__ bọn họ làm nghề trong bóng tối này chịu không ít áp lực, có lẽ cảm giác tội ác mãnh liệt quá mức, hoặc làm quá nhiều việc đối với tương lai của mình có chút suy tư, sẽ chạy đi tìm cảnh sát mật báo, làm người làm chứng chẳng hạn. coi như không phải, đối với tâm tình nóng nảy như vậy sẽ ảnh hưởng đến chất lượng công việc.

Trong thế giới xã hội đen này, toàn bộ tổ cảnh sát điều tra phạm tội sẽ nhìn chăm chăm vào những loại người như vậy__ dường như trong những kẻ nhu nhược yếu kém trong bầy thú này__ một chút sơ sẩy thôi liền có thể liên lụy đến tất cả mọi người.

Hắn đang muốn từ phòng riêng đi ra, đột nhiên nghe được sát vách truyền đến âm thanh phụ nữ đang rít gào.

Tại những nơi như này xuất hiện âm thanh gào thét của phụ nữ là rất đổi bình thường, đại bộ phận mọi người sẽ làm như không nghe thấy, mà âm thanh này lại đặc biệt đáng sợ, khiến người ta nổi da gà, khiến mọi người nghĩ đến hiện trường vụ án phanh thây__ Ron chưa từng tới những hiện trường án phanh thây bao giờ, cũng cảm giác nó y hệt như lúc này. Làm bộ tình thú cũng kêu thật sự chân thật thảm thiết như vậy, chênh lệch ở đây chỉ có âm thanh quá lớn mà thôi.

Hắn bước nhanh đi ra ngoài, mở cánh cửa phòng ngăn.

Cửa trong không khóa nên thuận lợi bị kéo ra, sau đó Ron nhìn thấy cảnh tượng một bộ giết người chưa toại. hơn nữa nếu bây giờ hắn không xông tới, vậy có thể sẽ biến thành một cảnh giết người thành công.

Sorensen đang nắm tóc lòi một gái điểm liều mạng và đập vào tường, một bộ dạng chẳng khác gì cô ta giết cả nhà hắn. Ron xông tới kéo lại, hét lớn: “anh đang làm gì, buông tay ra, Sorensen!!”

Sức lực tên kia lớn đến đáng sợ, một bộ dạng hoàn toàn rơi vào điên cuồng, Ron vất vả lắm mới đem hắn kéo ra, cô kia ngay lập tức liền khóc lóc chạy ra ngoài.

“anh sao vậy, Sorensen?” Ron hỏi, tay đè lại vai hắn, làm một bộ quan tâm.

Người kia hít một hơi thật sâu, né tránh ánh mắt của hắn: “con chó cái này muốn chết!!”

Ron một chữ cũng không tin, người phụ nữ kia nhìn thấy ánh mắt của Sorensen còn kém trực tiếp đào một cái động trốn dưới sàn nhà, có điều Ron vẫn thân thiết ôm lấy bờ vai của hắn, nói rằng: “vì một người phụ nữ mà tức giận thành như vậy thật không nên.” Hắn đem Sorensen đi tới ngồi trên quầy bar, gọi hai ly rượu, chờ đến khi cả hai ly đều vào bụng mới hỏi: “anh gần đây hình như tâm tình không tốt lắm, làm sao vậy?”

Sorensen nâng ly uống xong, đơn giản nói bartender lấy cho hắn một bình, tu hết một nửa mới mở miệng nói: “cậu có khi nào có cảm giác này không? Đột nhiên không biết mẹ nhà nó mình đã làm những việc quái gì.”

Trong đầu Ron bắt đầu hướng về câu nói này suy xét, tự hỏi người này có thể đi tìm cảnh sát báo nguy hay không, vừa nói: “có ý gì, anh là nói, đột nhiên cảm thấy được hết thảy đều đang nằm mộng sao?”

“tôi đã sắp bốn mươi, thời gian trôi qua thật là nhanh.” Sorensen nói, “này nghe vào thật đàn bà, tôi chỉ là___”

Hắn liền tu nốt nửa bình rượu, mới nói tiếp: “tôi không biết mình những năm gần đây đều đã làm những việc gì, nếu có thể có một ngày xác định sự chân thật theo lời của tôi đã nói, tôi chỉ có thể nghĩ đến.. tôi giết bao nhiêu người.” hắn nói, bộ dáng kia đang nói chuyện với Ron lại càng giống như đang lầm bầm lầu bầu một mình.

“tháng trước tôi nhận được một bức thư, là một người đàn bà nào đó đã quan hệ qua gửi tới, tôi không nhớ rõ tên, thậm chí còn chẳng nhớ rõ tôi có từng quan hệ với cô ta hay không. Cô ta nói mới vừa kiểm tra được mình mắc bệnh AIDS..” hắn dừng một chút, khuôn mặt bị hãm vào trong bóng tối không nhìn rõ lắm, “nói tôi tốt nhất đi bệnh viện kiểm tra một chút..”

“kết quả thế nào?” Ron sốt sắng hỏi.

Sorensen lắc đầu một cái, “chẳng có chuyện gì, tôi tránh được một kiếp, Ron. Có điều kết quả này không thể làm giảm đi được tâm tình trước đó, tôi luôn luôn nghĩ... tôi có lẽ sẽ phải chết, nhưng con mẹ nó tôi đời này rốt cục có cái gì___”

Ron cũng gọi thêm một ly, nghe Sorensen oán tránh cuộc đời này của hắn, có mấy người trời sinh thích oán giận, mà Sorensen không phải thuộc loại người ấy, hắn đem mình giả dạng thành một kẻ hung ác dữ tợn, từ chối biểu lộ ra một chút mềm mại nào.

Người kia cũng không biết bởi vì rượu, hay là sự việc lần này đem hắn đánh bại lợi hại, bất quá người này nhìn qua cả đời không đặc biệt xem trọng thứ gì đó___ đương nhiên ở trong thế giới Mafia này cuộc sống của hắn vẫn rất tốt.

Lúc rạng sáng, hắn đem Sorensen say đến bí tử trở về, hắn không biết nên xử lý việc này như thế nào, cuộc

sống sinh hoạt của người này thực sự giống như một đồng hồ độn khiến người ta bó tay toàn tập, đồng thời có một loại chất độc hại nào đó có thể khiến người ta không vui liên tiếp được tích lũy dần.

Lúc hần rời đi, Ron nghe được người gái điếm kia cùng với người bạn của mình nhỏ giọng trò chuyện, cười nhạo Sorensen “căn bản không cứng lên nổi.” xem ra đây chính là nguyên nhân người kia nổi nóng.

Anh ta ý thức được mình già rồi, Ron nghĩ, mà trong cuộc sống của hần lại một mảnh mờ mịt trống không. Bọn họ có thể giết người uy hiếp, có thể lãnh khóc vô tình, nhưng vẫn có vấn đề hư vô mà trí mạng khó có thể đối phó.

Nửa tháng sau, Sorensen xảy ra tai nạn xe rồi chết.

Bác sĩ nói là vì hần uống rượu nhưng vẫn lái xe, mà Ron tin tưởng rằng vận may của hần không tốt mà thôi. Ron đối với kết quả kia không chút nào bất ngờ, loại chuyện làm hần nghĩ là chuyện đương nhiên khiến cho Ron cảm thấy một trận khủng hoảng.

Jeffery vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, giờ cũng gần đến giai đoạn chuẩn bị xuất viện nên y nằm không an phận chút nào.

Sáng sớm một ngày, y thấy Ron chạy đến trước giường bệnh của mình, gì cũng không làm, chỉ nhìn mình đến ngẩn người.

“làm sao vậy?” Jeffery hỏi, đem hồ sơ đặt lại đầu giường.

“một người bạn của tôi mới chết.” Ron nói.

“...tôi rất xin lỗi.” Jeffery nói, y đã sớm quen với tử vong, mà mỗi lần loại chuyện này phát sinh, y cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Ron nghĩ, nếu như y biết mình là loại người như thế nào, y sẽ không nói như vậy mà sẽ muốn mang cho hần một chiếc công tay.

“Trước đây nhà hần rất nghèo, hần nói với tôi từ nhỏ đã có ước mơ rất lớn, chính là mua một căn biệt thự có bể bơi, lúc mua đồ dùng sẽ không phải cân nhắc tính từng đồng từng xu, mọi người sẽ không xem thường hần, hần luôn luôn hướng về phương diện này nỗ lực, hiện tại hần đều đạt tới.” Ron nói.

Jeffery nhìn hần, không đáp lời, y biết người này đang muốn nói hết những lời trong lòng.

“hần bị tai nạn xe cộ chết, từ trước đến nay hần chưa bao giờ lái xe không cẩn thận như vậy, cha mẹ hần cũng vì tai nạn xe cộ mà qua đời, hần vẫn luôn luôn sợ hãi điều này.” Ron nói, “hần uống quá nhiều rượu, tốc độ quá nhanh, trong báo cáo nói hần quả thực giống như đang tìm chết. bọn họ hỏi tôi có phải hần

muốn tự sát hay không, hắn đương nhiên không muốn tự sát, hắn...”

Ron ngừng một lúc, nói rằng: “hắn là một nhân vật rất cứng cỏi kiên cường, sinh sống dưới nòng súng, cả người giống như được làm bằng sắt thép, không có bất cứ tình cảm gì.. tôi chưa bao giờ biết sẽ có một việc hoài nghi mình bị AIDS liên đem hắn đánh bại, tôi là nói, hắn quả thực chính là kiểu người ngày ngày liếm máu trên lưỡi dao mà sống.”

Hắn quay đầu nhìn con rùa đang bò tới bò lui trên bàn, có lẽ vì nó còn nhỏ cho nên mới phá lệ hoạt bát.

“tôi nghĩ, đó là vì hắn đã già rồi.” Ron nói, “thế giới này đại khái là vậy, nó vốn không công bằng. Lúc bản thân vẫn là một đứa trẻ sẽ cảm thấy ước mơ về tương lai thế nào cũng tốt đẹp, đối với thế giới cảm thấy oán hận cũng được, họ.. họ sẽ muốn tiếp tục sống, sau đó đạt tới ước mơ. Nhưng sau khi trưởng thành, tất cả liền bắt đầu tiêu tan.”

Hắn cầm lấy bể cá bằng pha lê kia, nói: “nó sau khi trưởng thành, cả ngày sẽ nằm nhòai trong bể nằm bất động, khi nó bỗng nhiên nhìn lại, phát hiện mình đã rơi vào trong hoàn cảnh bế tắc nhất, không hề cứu vãn được nữa, chỉ lưu lại một mảnh tối tăm cùng chán ghét... e rằng lúc nó còn có thể cảm nhận được, việc chết đi là một lựa chọn không tồi.”

“A,” Jeffery nói, “nhưng sống sót mới có cơ hội thay đổi.”

“nhưng có một số việc không có cách nào thay đổi.” Ron nói.

“không có việc gì là không thể thay đổi.” Jeffery nói, “tôi cảm thấy so với cái chết thì chỉ cần có thể thay đổi một chút thôi cũng cảm thấy khá hơn không phải sao.”

Ron tò mò nhìn y, hỏi: “anh đã từng có ý nghĩ tương tự sao?”

“rất ít,” Jeffery nói, nhún nhún vai, “tôi luôn là kiểu người bận tâm quá độ, là người có cực độ lo lắng nghiêm trọng, đã có một quãng thời gian tôi còn bị cưỡng bách đi gặp bác sĩ tâm lý, nên tạm thời bị cách chức một thời gian, cũng bởi vì cấp trên lo lắng tinh thần của tôi sẽ hỏng mất. tôi luôn luôn lo lắng xem có bao nhiêu tội phạm ở ngoài đường du dương, hắn đang làm những chuyện biến thái gì. Tuy rằng biết rõ tội phạm sẽ không thể diệt bỏ, nhưng đây đầu của tôi luôn suy nghĩ những chuyện như vậy.”

Y duỗi tay, điều này hiển nhiên làm y vô cùng khổ não.

Ron nghĩ hắn có lẽ vĩnh viễn không thể hiểu được cảm giác này, đây là một cảnh sát luôn luôn cứu người, y nhìn những món quà trên tủ đầu giường thì lòng đầy cảm kích biết ơn, khi mọi người cảm thấy tuyệt vọng thì y sẽ kéo họ, cố gắng để họ không thể nào buông tay cuộc sống.

Đó là cái gì đó hắn sẽ không bao giờ có được.

“đừng để bản thân đến tình cảnh đó, Ron.” Jeffery nói.

Ron ngẩng đầu nhìn y, cặp mắt kia dường như nhìn thấu được tất cả. Có lẽ y đã nhìn qua quá nhiều tội ác trong cuộc sống, Ron nghĩ, hẳn muốn ngồi mãi ở đây, cả ngày với người kia cùng nhau chờ đợi, thế giới tựa hồ như sẽ dễ chịu hơn nhiều. Nhưng tình huống ấy lại không có khả năng, tất cả mọi thứ không phải sẽ tốt hơn, hẳn không phải là y, không phải là người không thẹn với lương tâm, hẳn vĩnh viễn là một kẻ giết người, cuộc sống không có chút giá trị gì.

“tôi muốn đi,” Ron nói, “cố gắng dưỡng bệnh.”

Hắn đứng lên, thời gian tan tằm sắp đến rồi, hẳn không muốn va chạm với đồng nghiệp của y, bọn họ chênh lệch nhau quá lớn.

Đang chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên cúi người xuống, hôn một cái trên môi người kia.

Động tác của hắn nhanh như vậy, Jeffery căn bản không phản ứng kịp, hơn nữa y không thể nghĩ ra tại sao Ron đột nhiên hôn mình.

Ron rời đi môi y, vỗ vỗ cánh tay của Jeffery: “anh là người tốt, Jeffery, anh có thể sống sót là vinh hạnh của tôi và tất cả mọi người.” hắn nói, sau đó lộ ra một nụ cười rồi rời khỏi phòng bệnh.

Jeffery nhìn cánh cửa từ từ đóng lại, một lúc vẫn không thể phản ứng được chuyện này cuối cùng là sao.

Rất nhiều người đã từng nói Jeffery là một cảnh sát ưu tú, siêng năng tận tụy như thế nào, liều mạng như thế nào, sức quan sát tốt như thế nào, nhưng Jeffery không cảm thấy như vậy.

Nếu như y có thể như vậy, có lẽ tinh thần y sẽ không ở hai năm trước nằm trên bờ vực của sự sụp đổ, mãi đến khi thủ trưởng uy hiếp nếu như y không nghỉ ngơi liền cho y rời khỏi ngành.

Y có bệnh trầm họa loạn thần kinh, đời này đều không có cách nào yên tĩnh, thật giống như luôn có một con quái vật đuổi theo sau y. Mặt khác, y xác định có quái vật thật sự đuổi theo sau mình.

Qua nhiều năm như vậy, tuy rằng công việc hiện nay của y vẫn có hơi quá mức, nhưng Jeffery đã học được làm sao điều tiết được tâm lý của chính mình, đương nhiên y vẫn không thể mang danh hiệu “người tốt” ở bên mình___ người kia nghe vào tựa như một việc không liên quan đến bản thân, đồng thời vĩnh viễn không bao giờ có dính líu đến nó.

Việc duy nhất y có thể làm chính là làm tốt công việc của mình.

Ở trong bệnh viện dưỡng nửa tháng, cũng trải qua nửa tháng an dưỡng, Jeffery trở lại cương vị công tác của mình___ đương nhiên không ai hi vọng y sẽ cầm dao thật sừng sực đi liều mình___ nhưng nghênh đón y

lại là một đối tác khác.

Khi đó, thời gian nghỉ ốm vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, nhưng Jeffery đã ở trong nhà đợi đến mức muốn phát điên, y sáng sáng đã chạy đến phòng làm việc, hi vọng mình có thể giúp đỡ việc gì đó cho bản thân bận bịu. dù sao, có đến hay không thì y vẫn nhận được tiền, vậy chẳng bằng đi làm việc cho rồi.

Y may mắn không bị thủ trưởng đuổi ra ngoài, các đồng nghiệp mặc dù đối với thái độ cuồng công việc này cực kỳ khó hiểu, nhưng vẫn cho Jeffery hẳn một chồng hồ sơ cao ngất, hạ lệnh cưỡng chế y chỉ có thể nhìn tài liệu, không thể mang súng ra ngoài chạy loạn.

Thậm chí đến trưa, nhóm đồng nghiệp còn mang hẳn bánh gato đến, tuy rằng chưa khôi phục hẳn đi làm lại là một việc làm không tốt, những cũng cần phải ăn mừng vì y đã trở về với mọi người trong cục.

Gần đây trong cục đang dốc toàn lực điều tra một đại án___ làm cảnh sát chính là không bao giờ được yên tĩnh___trường hợp rất xấu, vụ án vô cùng ác liệt, cũng vì thế mà truyền thông cũng tham dự vào, nếu như người chết là gái điếm hoặc đàn ông lang thang thì bọn họ hơn nửa chỉ có thể dùng một không gian rất nhỏ để nói về nó.

Kẻ giết người hầu hết đều giết một lúc một nhóm người, là một quần thể được quan tâm nhất, cũng là lượng người nhiều nhất trong nhóm các gia đình trung lưu.

Án kiện này sau khi phát hiện đã nổi lên bốn phía, chết mười hai người, hung thủ vào thời điểm hừng đông liền lên vào gia đình, dùng phương pháp giết người tàn nhẫn nhất để sát hại cả nhà, bày thi thể ở trong phòng khách, mặc trang phục lộng lẫy bằng mấy bộ đồ ăn bằng bạc, trò chơi biến thái này hiển nhiên khiến cho hẳn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

và sự khiêu khích này làm cho mọi người dân cực kỳ phẫn nộ, áp lực che cả bầu trời cứ vậy mà tới.

khi Jeffery ngồi chờ ở trong văn phòng, hầu như tất cả đồng nghiệp của y đều ra ngoài điều tra phá án, y cũng chỉ ở trong cục với những cuộc họp nhỏ mới được tham gia.

Khi Jeffery ngồi trong phòng họp, nhìn từng cái lấp lóe với thi thể thê thảm trên máy chiếu, Downer lại gần, nói rằng: “tôi cảm thấy cậu rất hợp với công việc bên ngành phân tích hành vi phạm tội.”

“tôi cũng chỉ có thể làm cái này.” Jeffery than thở.

Downer với y không cùng một bộ phận, cái tên này chủ yếu làm nhân viên văn phòng, chuyên phụ trách phân tích tâm lý phạm tội, có thể đem mọi tài nguyên nhân lực ở trong cục này điều động.

“nếu như cậu cảm thấy câu nói của tôi mạo phạm cậu, vậy tôi sẽ xin lỗi.” Downer nói, “tôi cảm thấy cậu ở trong văn phòng làm việc so với cầm súng ra ngoài bắt tội phạm thì càng hữu dụng hơn nhiều.”

Jeffery quay đầu nhìn hấn, người bên cạnh thản nhiên nhìn lại, “có muốn cân nhắc đến khoa phân tích hành vi tội phạm không?”

Jeffery quay lại nhìn máy chiếu, hình ảnh xác chết của cả gia đình được đặt trên bàn, phương pháp tử vong của mỗi người đều không giống nhau, rất giống một loại hình biểu diễn. hai tháng trước, thủ trưởng y đã từng ám chỉ tương tự, lấy học lực của Jeffery thì nên có một bước phát triển khác. Đây là lần đầu tiên y nhận được một lời mời rõ ràng như vậy, hơn nữa lại là một ngành gần đây tương đối được ưa chuộng.

“tôi sẽ cân nhắc, có điều tôi muốn làm bên lĩnh vực này một thời gian nữa.” Jeffery nói.

Downer nhìn y một lúc, gật gật đầu: “cậu biết nếu như cậu tới, cùng với việc cứu người đều giống nhau, đúng không? Đắc chân vào một khu vực ít nguy hiểm hơn không có nghĩa là tác dụng sẽ bị giảm bớt.” hấn nói.

“tôi biết.” Jeffery nói.

Y biết đáp ứng lời mời này đối với năng lực và tiền đồ của y đều tốt nhất. nhưng y cũng không có ý định tiếp tục đề tài này, chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình trước mặt.

Rất nhiều cảnh sát không thích ngồi văn phòng, so với việc nhân viên an toàn làm việc trong này, bọn họ càng thích việc cầm súng chạy toán loạn khắp nơi. Có điều Jeffery làm công việc ở lĩnh vực này, không phải bởi vì y chán ghét văn phòng, cũng không phải vì có thể trực tiếp tóm gọn phạm nhân___ khoa phân tích hành vi xử lý các vụ án mà nói mới thực sự là nhiệm vụ lớn, cũng là khía cạnh khác của vấn đề.

Bác sĩ tâm lý của y đối với những việc này có thể tỉ mỉ làm ra rất nhiều công thức học thuật thật chi tiết và đầy đủ, nhưng đối với Jeffery mà nói, công việc kia là việc tốt nhất y tìm tới, để giảm bớt những lo lắng quá nghiêm trọng của mình.

8. Chương 8: Bản Án Tử Cũ

Mười hai giờ đêm, toàn bộ cục cảnh sát tràn ngập trong không khí mùi cà phê nồng nặc với từng ánh mắt mệt mỏi thức trắng đêm.

Downer cầm một hộp bánh ngọt hình vòng tròn đi tới trước mặt Jeffery hỏi y có ăn không, Jeffery bảo ăn rồi cầm lấy một chiếc.

Nhìn bộ dạng của Downer xem ra đã chuẩn bị con đường dài thức đêm___ hấn đi trên con đường làm một nhân viên văn phòng, mặc dù có súng nhưng không thể cầm lấy nó đi ra đường bắt đuổi phạm nhân, tuy rằng những tội phạm hấn bắt được cũng đồng dạng không ít.

“có chuyện,” Downer nói, “tôi thấy cậu bây giờ cũng không có cách nào ra khỏi cửa, nên muốn hỏi ý kiến cậu một chút. Cậu vẫn nhớ chúng ta trước đây có điều tra một hung án giết người trong phòng, vì thế mà bị yêu cầu tạm dừng các vụ án điều tra khác để toàn lực làm cái này hay không. Lúc ấy trong tay tôi còn cầm một vụ án, sự việc phát sinh ở phụ cận nên nhóm cảnh sát mới giao tới, muốn nghe ý kiến của chúng ta, tôi có nhìn một chút liền cảm thấy thực sự có chỗ không đúng.”

“vụ án nào?”

“một vụ án đội trưởng cổ động viên trung học bị giết bên trong sân vận động.” Downer nói, “phần lớn mọi ý kiến đều nghiêng về chuyện bị giết vì tình, bọn họ đều cảm thấy được cô ta có cuộc sống riêng không quá đứng đắn, bị một cô gái vì hận thù mà giết chết, còn dùng dao gash rạch mặt cô ta.”

“tất nhiên tôi biết cậu có xem qua, cũng đồng thời có nêu ra ý kiến nên mới tìm cậu.” Downer nói, “vụ án đó tôi đến giờ vẫn không bỏ xuống được, dù sao hiện tại cũng không có việc gì nên muốn nói với cậu. tôi còn nhớ cậu có ý kiến rằng chiếc dao đem mặt cô ta xé rách mới là trọng điểm mà vết rạch trên đây cũng chỉ là phương thức hung thủ giả tạo hiện trường mà thôi?”

Tôi chẳng qua cảm thấy cô ấy sẽ không có một cô gái vì hận mình mà nửa đêm canh ba chạy đến sân vận động, hơn nữa nhìn trong hình xem, cô ấy ăn mặc.. Ách..”

“căn bản cái gì cũng không mặc, cậu không cần nói bóng gió ấp úng như vậy, tôi rõ ràng ý của cậu, cô ấy đi ra ngoài hẹn hò.”

“đúng, tôi cảm thấy trong vụ án này chắc chắn phải có một người đàn ông, nhưng người này từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện.” Jeffery nói, “đương nhiên, đây chỉ là một ít ý kiến của tôi mà thôi.”

“có lẽ có một cô gái mượn danh bạn trai cô ta để hẹn cô tới?” Downer nói.

“áo yếm của cô được cởi ra nhưng lại không hoàn toàn được gỡ xuống, cho nên không giống bị làm nhục, nói chung, tôi thấy không có khả năng tình địch của cô ta sẽ làm loại chuyện này. Nói một người đàn ông hẹn cô, sau đó trong thời điểm hẹn hò ra tay giết người còn ăn khớp hơn một chút.” Jeffery nói.

“có thể tìm được người đồng quan điểm với mình thật tốt,” Downer nói, “trên thực tế, tôi cảm thấy những vụ án giết người vẫn đồng thời liên tục xảy ra, chỉ có điều nó được giấu đi rất sâu nên không ai phát hiện.”

“có người bị hại nào khác không.” Jeffery hỏi.

“để tôi tìm đồng hồ sơ trước kia, cậu chờ chút.” Downer nói, cả người sức sống mười phần chạy đến phòng làm việc của mình rồi ôm một tập hồ sơ đến, “tôi vẫn luôn mang theo bên người, mặc dù nói hiện tại cần toàn lực phá án vụ án giết người kia, nhưng tôi vẫn không muốn quên đi cô gái đáng thương này.”

Hắn đem tập hồ sơ đặt trên bàn của Jeff, “tôi tìm được một ít vụ án tương tự, vụ án gần đây nhất là ở

khoảng tám chín năm trước, kẻ giết người liên hoàn của chúng ta càng ngày càng thuần thực, hắn đã thuần thực việc bố trí hiện trường, đem hướng điều tra của chúng ta chệch quỹ đạo.”

Hai người nhìn nhau một lúc, Downer nhún vai: “đương nhiên đây là suy đoán, nếu như không phải cậu cũng có ý kiến tương tự tôi thì đại khái tôi liền từ bỏ. Nhưng bây giờ tôi nghĩ nên từ hướng này điều tra một chút xem.”

“cậu muốn tôi điều tra vụ án này sao?” Jeffery nói.

“cậu giờ làm vụ án này sẽ thuận tiện hơn nhiều, chỉ cần yêu cầu cấp trên nơi cậu muốn đến là được. kẻ tình nghi đó đang học ở trường trung học lân cận, thuộc sự quản lý của liên bang.” Hắn gõ gõ hồ sơ, “chúng tôi sẽ điều tra tóm gọn được kẻ giết người của vụ án giết cả gia đình kia, nhưng cậu phải điều tra vụ án này giúp tôi, nếu không tôi ngủ đêm cũng sẽ không ngon giấc chút nào.”

“vô cùng tình nguyện.” Jeffery nói.

Downer nở nụ cười, thủ trưởng đứng phía sau yêu cầu hắn đi làm việc, hắn liền hướng Jeffery phát tay một cái rồi chạy đi.

Jeffery nhìn bóng lưng của hắn lại nhìn lại tập hồ sơ, có thể y thực sự nên xem xét gia nhập vào khoa phân tích hành vi, nhìn vào bảng biểu thời gian thì cũng phải thận trọng xem xét.

Y không biết đến khi nào thì y sẽ làm như vậy, nhưng nghe vào cũng không phải là một tương lai quá tệ, phải không.

Jeffery mở tập hồ sơ, đem từng bức ảnh bày ra trên bàn.

Downer cung cấp cho y rất nhiều tài liệu, xem ra hắn thực sự rất coi trọng vụ án này, có thể tìm được một đồng hồ sơ như vậy khẳng định đã phải điều tra đến mấy ngày, huống hồ hắn lại là người vốn nằm trong bộ phận đặc biệt bận rộn.

Những người bị hại này đều tương đối trẻ tuổi, hoạt bát rộng rãi, ở trong lứa bạn cùng tuổi cực kỳ được hoan nghênh. Jeffery tìm tới nạn nhân bị giết đầu tiên, lúc cô ta bị giết mới có mười sáu tuổi, vụ án nhìn qua tựa như vội vàng sơ ý, giữa ban ngày ban mặt ở trong một đường mòn của công viên.

Hết thấy những sát thủ liên hoàn kiểu này, mỗi khi giết người đều có quá trình tiến hóa, càng về sau thủ pháp càng thuần thực, cho nên nếu như tìm được án mạng đầu tiên của kẻ kia, nói không chừng sẽ lưu lại manh mối gì đó.

Y cau mày lật xem hồ sơ, không, không phải cái này, hành vi lần này của hắn đã tương đối thuần thực, mặc dù nơi xảy ra vụ án chưa toàn vẹn, nhưng chuyện này đã cách nhiều năm, hoàn toàn không đủ để khiến lực lượng cảnh sát tìm tới đây đủ manh mối xác thực.

Jeffery mở máy tính, nỗ lực mở rộng địa điểm xảy ra vụ án, lúc trước có phát sinh vụ án nào cố ý gây thương tích hay không. Một kẻ sát nhân liên hoàn không thể vừa mới bắt đầu đã giết người, nhất định phải có một quá trình diễn biến.

Việc tìm kiếm được kết quả thực sự khiến người ta giật mình.

“thế nào rồi?” Downer nhô đầu ra hỏi.

“tôi nghĩ nên điều tra những ghi chép phạm tội của vị chưa thành niên ở khu vực này tầm ba mươi năm trước.” Jeffery nói.

“đều đã được lưu trữ, cậu không biết bọn họ là người chưa thành niên sao.” Downer nói. Jeffery ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau một lúc, nhân viên điều tra cúi đầu, “được rồi, điều tra vụ án đến cùng cũng nên học được cách xâm nhập phi pháp.”

“không bị phát hiện thì không phải là xâm nhập phi pháp.” Downer nói. Một người khác bắt đầu thuận thực khôi phục những ghi chép bị xóa bỏ, trong số liệu này có mấy người trẻ tuổi non dạ có vi phạm sai lầm, có một ít người sẽ có thói quen cả đời khó sửa những hành động từ thời niên thiếu như dùng dao mổ trâu cắt tiết gà.

Có những lúc phá án càng giống như những trực giác tuần hoàn, đó là khi bạn chờ đợi quá lâu trong sinh hoạt kiểu này sẽ tôi luyện được bản năng vượt qua những câu chuyện phức tạp suy lý.

Jeffery đã tìm ra được hơn một trăm vụ án đặc thù có tính phù hợp, nhưng y chỉ chú ý tới một cái trong đó___ đó là một thiếu niên mười bảy tuổi đâm ba nhát dao trên bụng củ một du học sinh nữ, cô gái đó là một học sinh đến từ Anh quốc, trong tài liệu có mô tả hình dáng [cao mét rưỡi, tóc xoăn màu vàng kim] các loại.

Vết dao không quá sâu, nó hơi nghiêng nên bị xé ra, người bị hại không có nguy hiểm về tính mạng. Thiếu niên một bộ dạng thật lòng nhận sai, nói hấn cùng cô có quan hệ yêu đương, sau khi cãi vã vì quá mức kích động nên mới phạm vào tội lỗi như vậy. Nhưng Jeffery nghĩ, nếu như chỉ quá mức kích động vậy ba vết dao kia cũng quá nhiều, và vết dao cũng quá dài.

Y tiếp tục nhìn xuống, đứa bé kia hình như không bị xử hình phạt nào quá nặng, Jeffery thấy trong hình là một thiếu niên tóc đen rất tự tin, cảm giác như mình đã tìm được một kẻ tình nghi.

Y bắt đầu dành thời gian điều tra tình huống hiện giờ của người kia, phát hiện hấn cùng với những kết quả suy nghĩ của họ cờ hồ giống nhau như đúc.

Nếu để cho những hàng xóm xung quanh hấn nói. Aitken? khẳng định là một kẻ mê người, là người có thái độ hiền hòa, hấn mở một công ty sửa chữa xe, có vợ và đã ly hôn, không ai hiểu rõ hấn có suy nghĩ thâm sâu thế nào, cũng không biết dự vọng hấn ra sao. không ai có thể tiến vào phòng của hấn, sau đó từ trong góc âm u có thể lật ra được những thứ liên quan đến ngược đãi, giải phẫu cùng với sách báo khổng

chế tình dục.

Lúc Jeffery tìm đến người kia là vào một buổi chiều dương quang rực rỡ, dưới những tia sáng màu đỏ vàng chiếu xuống tàn cây cối bên đường, đối phương đứng dưới ánh nắng rửa xe, thủy châu tung tóe, dưới ánh mặt trời lại càng thêm muôn màu muôn vẻ, khó mà tin nổi nó đẹp đến mức nào.

Hắn nhìn qua rất anh tuấn, ống tay áo được xắn lên trên khuỷu tay, lộ ra những bắp thịt cường tráng, Jeffery nhìn không được suy nghĩ bộ dáng người kia dùng đôi tay này cầm lấy con dao đâm đâm vào trong thân thể những người phụ nữ kia.

Nhìn thấy Jeffery, người kia quay đầu lại, lộ ra một nụ cười mù mịt, lại tựa như ánh mặt trời rực rỡ bên cạnh: “có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?” hắn hỏi.

Jeffery theo bản năng lấy ra huy hiệu cảnh sát, sau đó y cảm thấy một trận ớn lạnh tề nhĩ liền dừng ngay động tác lại.

Xung quanh không có người, khả năng bởi vì bây giờ đang là giờ làm việc, mặc dù ban ngày những bên trong khu đất hoàn toàn trống rỗng, những vết thương xương cốt của y vẫn chưa lành lặn hẳn, chỉ cần đi quá xa sẽ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, mà hiện tại bản thân đang đối mặt với một kẻ tình nghi giết người liên hoàn với thân thể cực kỳ cường tráng.

Jeffery cũng không phải là một cảnh sát đặc biệt đem an toàn của bản thân lên đầu, làm việc đều không theo quy củ. Thế nhưng thời khắc này y có chút hối hận, y không nên một mình một người đi tới nơi này. Y biết, hết thảy những kẻ đã giết chết nhiều người như vậy đã không còn tính người, bọn họ lãnh khốc tàn nhẫn, thực sự không thể cảm nhận được sự thống khổ tuyệt vọng của người bị hại dù chỉ là một chút, bọn họ lại càng giống như quái vật không cách nào câu thông.

Mà bên cạnh Jeffery đã không còn bóng người, Rick đã chết, ánh mặt trời chiếu vào nơi đó, tất cả đã không phải là thứ khó có thể chịu đựng được. Jeffery đột nhiên cảm thấy một trận mê muội mãnh liệt, bác sĩ đã nhắc nhở qua y sẽ có những di chứng như vậy, nhưng bản thân lại là kẻ rất ít nghe lời thầy thuốc.

Khi Jeffery phản ứng lại, người đàn ông đang rửa xe đối diện đang đỡ cánh tay y, vừa nói: “anh không có việc gì chứ?”

“không có chuyện gì, chỉ là hơi.. choáng váng đầu.” Jeffery nói, nỗ lực cho mình đứng thẳng.

“anh đang run rẩy, có cần gọi bác sĩ không?” một người khác nói.

Jeffery lắc đầu một cái, ngay lúc này người bên cạnh đột nhiên căng cứng một chút, sau đó hỏi: “anh là cảnh sát?”

Jeffery sợ hết hồn, y quay đầu, vừa vặn ngược với ánh chiều tà nên khuôn mặt người kia có vẻ rất đáng sợ.

Y có thể cảm giác được sức mạnh chống đỡ trên cánh tay của mình, phía trước là gara đen ngòm, người này chỉ cần mười giây là có thể đem y kéo vào trong đó.

“anh mang theo súng.” Aitken nói, hắn vừa nãy dù Jeffery có thể cảm nhận được sự tồn tại của vật đó.

Jeffery hít sâu một hơi, “đúng vậy, đồng nghiệp của tôi đi mua cà phê, cho nên tôi muốn đi xem tình hình một chút. Cậu có biết vụ án giết người toàn gia gần đây không?” y nói.

Jeffery cảm thấy đối phương đã thả lỏng một ít, trả lời: “đúng, giới truyền thông gần đây đưa tin về vụ án này rất nhiều, thật quá bất hạnh.”

Y làm bộ cực kỳ tùy ý, thật giống như đến đây là việc không quá quan trọng, theo lệ hỏi dò: “thực sự như vậy, chúng tôi có nghe người làm chứng phản ánh lại, hung thủ lái chiếc xe Ford màu đen, vừa vặn thấy cậu mở xưởng sửa xe nên tôi nghĩ đến hỏi xem.”

“gần đây không thấy chiếc xe nào như vậy đến tu sửa, có điều tôi có thể giúp các anh tra hỏi một chút.” Đối phương nhiệt tình nói, hầu hết những kẻ mang tội danh giết người đều luôn đối xử với cảnh sát rất tốt, bởi vì bọn họ đại biểu cho quyền uy.

“quá tốt rồi.” Jeffery nói, chần chừ có nên đi theo hắn vào hay không, y sợ hãi nếu mình đi vào trong đó liền không ra được nữa.

Theo ý kiến của bác sĩ tâm lý, coi như thân thể y giờ không có vấn đề nhưng căn bản cũng không nên trở lại làm việc nhanh như vậy, Jeffery đối với lời này không thêm để ý tới, bây giờ nhìn lại mới thấy lời bác sĩ nói cực kỳ đúng đắn. y cảm thấy quanh thân phát lạnh, gara để xe chẳng khác gì quái thú đang nhếch to miệng chờ đợi con mồi, tựa như hắc ám đã nuốt chửng Rick, bây giờ đến phiên y.

“làm sao vậy?” đối phương quay đầu lại hỏi, dáng người Jeffery không phải lùn, nhưng người này lại cao hơn y nửa cái đầu, thân thể cũng lớn hơn một vòng.

“không có gì, chỉ là hơi choáng đầu mà thôi.” Jeffery nói, lấy điện thoại ra, “tôi phải gọi điện thoại cho đồng nghiệp một cái, miễn cho hắn trở về lại tìm không ra, trời mới biết hắn còn đang làm cái quái gì.”

Y bấm số điện thoại của Downer, nếu như chính mình xảy ra chuyện gì ở đây thì ít nhất cũng không nên không có chứng cứ nào để lại.

Một âm thanh du dương từ chiếc điện thoại truyền tới, Jeffery quay đầu, ở cuối con đường Downer đang xuống xe hướng bên này đi tới, nhìn qua tâm tình có vẻ không quá tốt.

Y thấy hắn hướng về phía tội phạm tình nghi mỉm cười một cái, sau đó mặt lạnh quay đầu đối diện với Jeffery: “tôi nói cậu chú ý vụ án một chút nhưng không nói cậu chạy tới đây, tôi nghĩ tự cậu tự biết sức khỏe của mình như thế nào!!” hắn nói xong liền liếc dãy số trên điện thoại đi động, sau đó nhận ra là đây

số của Jeffery.

“nhìn qua cậu vẫn biết đấy chứ.” hấn nói, ngẩng đầu nhìn Aitken: “Aitken tiên sinh đúng không? Hi vọng cậu có thể theo chúng tôi về cục điều tra một chuyến, được không?”

Xem ra đi pha án phải trên hai người cũng có lý của nó, ít nhất lá gan lớn không ít.

Nghi phạm ngẩn ra, lộ ra một bộ biểu tình [các anh không phải nhầm lẫn rồi chứ], vô tội cực kỳ nói: “chờ một chút, các anh nói tôi bị tình nghi sao?”

“không, chỉ muốn nói chuyện riêng một lần thôi.” Jeffery nói.

“tôi đã nói tôi với tên thủ phạm chết tiệt giết cả nhà kia một chút quan hệ cũng không có!!” Aitken cất cao giọng, chuyện này hấn thực sự bị oan uổng.

“như vậy cậu khẳng định sẽ không ngại đi đến cảnh cục với chúng tôi một chuyến đúng không?” Downer nói, “nếu như cậu trong sạch, sẽ không mất quá nhiều thời gian của cậu.”

Đối phương dùng bộ dáng không thể tin được sự ngu xuẩn của nhóm cảnh sát này, một mặt hoài nghi sự xác thực của sự ngu xuẩn này. Nhưng nếu bây giờ nói thẳng ra những hoài nghi của vụ án kia, vậy nguy hiểm của sự bất quả tang quả thực quá lớn.

“chúng ta cùng nhau trở về thảo luận rõ ràng, được không? Cậu có thể gọi luật sư.” Jeffery tâm bình khí hòa nói, nhìn thấy hàng xóm bên cạnh đi ngang qua tò mò nhìn tình cảnh này, y nói rằng: “cậu cũng không hi vọng chúng tôi dùng bạo lực, đúng không?”

“tôi thật không thể tin được!!” Aitken kêu lên, nhưng vẫn cẩn thận liếc mắt nhìn hàng xóm, có lẽ hấn vẫn lưu ý danh tiếng của mình ở khu này. Đối phương hướng hấn mỉm cười, hấn cũng mỉm cười trở lại, đến lúc này cũng không nên làm khó cảnh sát.

Hấn cực kỳ không tình nguyện tìm một nhân viên đến trông cửa hàng sửa xe của mình, sau đó cùng bọn họ đi vào trong cục cảnh sát. Một đường hấn không ngừng oán giận hành vi của lực lượng cảnh sát có cỡ nào ngu xuẩn, những gia đình đó vẫn đang còn chờ họ giải oan, nhưng ngược lại thì sao, bọn họ lại dùng thời gian cùng với tiền thuế nhân dân bỏ ra để quan tâm những sự tình buồn cười như vậy.

“tôi cảm thấy chuyện hợp tác của chúng ta không tồi chút nào.” Lúc ngồi trên xe Downer liền nghiêng người qua nói với Jeffery.

“mười phần sai rồi.” Aitken nói.

“Ồ, có thể, vậy chờ xem đi.” Downer nói, Jeffery cười rộ lên, hai người bọn họ lúc nói chuyện đều ăn ý mười

phần, mặc dù làm cảnh sát rất nhiều năm cùng rất khó có thể chỉ trong thời gian ngắn đã đạt được sự ăn ý như vậy.

Thẩm lý và phán quyết là cánh cửa phức tạp của học vấn.

Tựa như lần hỏi han lúc nãy, những cảnh sát điều tra thâm niên đều có thể dễ dàng tìm tới những góc độ kẻ tình nghi thường buông lỏng, lại giống như hai người bọn họ vừa nãy chia nhau đóng vai kẻ mặt đen kẻ mặt trắng như vậy.

Phòng thẩm vấn trống không, tất cả mọi người đang bận bịu công tác, đây cũng là may mắn để cho bọn có thể đem kẻ tình nghi này thẩm tra bao lâu thì thẩm tra bấy lâu.

Jeffery từ nơi lưu trữ vật chứng lấy được một bộ áo quần nhiễm máu của người bị hại đặt trên cạnh bàn để bảo đảm Aitken có thể nhìn thấy nó, sau đó đem từng bức ảnh để ngay bên cạnh, đem tăng hồ sơ chồng cao___dùng chồng hồ sơ cao ngất để tăng cường áp lực trong lòng của kẻ tình nghi là một thủ đoạn trong thẩm lý và phán quyết, có điều vụ này hầu như không cần tìm một bộ hồ sơ trống giả, vốn dĩ án này cũng có quá nhiều tư liệu liên quan.

Làm những hành động này mặt y đều không hề có chút cảm xúc, giống như đã định liệu trước.

Aitken trừng mắt nhìn đồng hồ sơ với vật chứng hoàn toàn không hề ăn khớp với vụ án giết người toàn gia mà cả người căng thẳng. Quan tâm đến vụ án này chỉ có hai cảnh sát liên bang, có điều Jeffery nỗ lực biểu hiện ra có rất nhiều người ở trong cục điều tra phá án này rất để ý___bọn họ cố ý lừa gạt hắn, sau đó có thể trắng trợn thẩm vấn.

“các anh dựa vào cái gì để nhốt tôi ở đây, muốn tôi nói chuyện với các người!!?” Aitken hướng y rống to, hắn đã bị ngồi trong này thẩm vấn mấy tiếng, hiện giờ đã là hùng đông.

Downer ngồi ở đối diện, mặc một bộ âu phục chính thức, biểu tình nghiêm túc. Hắn dùng một bộ băng lãnh giễu cợt người đối diện nói rằng: “tôi hi vọng cậu và người nhà của cậu có thể nói với nhau lời cuối cùng, Bill, bởi vì từ ngày hôm nay trở đi có thể là ngày cuối cùng cậu và người nhà có thể ở cùng nhau.”

Hai tay của đối phương siết chặt với nhau biểu thị hắn đang hồi hộp: “tôi không biết các anh đang nói cái gì, trước khi luật sư của tôi tới tôi sẽ không nói chuyện.” hắn nói.

“đừng làm bầu không khí ở đây càng thêm sốt sắng như vậy, Downer.” Jeffery nói, y dùng một bộ dạng thoải mái nhẹ nhàng nói, “không nghiêm trọng như vậy, không phải sao, cũng là chỉ từ trong nhà của hắn tìm ra được vài quyển tiểu thuyết đồi trụy, người đàn ông nào chẳng xem sách đồi trụy chứ.” ___ kỳ thực bọn họ chẳng có điều tra hay khám xét gì cả, thực chất chưa có chứng cứ xác thực nào nên chưa thể nhận được lệnh điều tra khám xét.

“từ khoa phân tích hành vi đã nhiều chứng cứ chứng minh không ít,” Downer nói, biểu thị hắn và Jeffery là hai ngành khác nhau, đang cùng nhau hợp tác điều tra.

“một ít sách báo đòi truy không thể chứng minh cho cái gì!!” Aitken cấp tốc nói, đồng ý với ý kiến của Jeffery, “đừng nói cho tôi các anh không có, tôi là người trưởng thành, có mua những thứ này thì cũng là tự do cá nhân.”

Downer liếc cái nhìn lắc lểm theo dõi hắn, một bộ phát ngôn viên quốc gia không thể hiểu dự vọng cơ bản của nhân loại.

“chúng tôi đều biết mỗi người đều muốn làm một số việc, đều là việc thường tình.” Jeffery nói, “nếu như nói không nghĩ nữa thì đúng là nói bậy, nhưng nếu như muốn liên khó tránh khỏi đi làm. Càng cô ấy đều rất đẹp, cũng rất lãng lợ, ai có thể không suy nghĩ tiếp đây.”

Y ngồi ghế bên cạnh nhìn ngang kẻ tình nghi bên cạnh, nhìn qua vô cùng thân mật.

“đúng, các cô ấy cực kỳ xinh đẹp, nhưng cùng tôi có quan hệ gì_” đối phương nói, nhìn chăm chăm vào những bức hình kia, nhìn qua cũng không đối với các cô ấy náy điều gì. Còn có thể nhìn ra chút khoái cảm trong đó.

Những hành vi như vậy của tội phạm chính là thứ khiến người khác buồn nôn, mà Jeffery đã học được phải làm sao biểu hiện mình đồng tình với họ, sau đó dụ ra những điểm hữu dụng, như vậy y làm sao để đóng vai người bị hại, nhưng y cũng hiểu được phải làm sao để đóng vai một kẻ giết người.

“được rồi, Jeffery, cậu cứ nói như vậy thực sự tôi muốn đem cậu tổng ra ngoài.” Downer làm ra một bộ cực kỳ không cao hứng.

“được rồi, tôi rất xin lỗi.” Jeffery dùng một bộ không chút thành ý nói, “tôi cũng đã điều tra rất nhiều vụ án như vậy, mỗi một kẻ phạm tội làm ra những chuyện như vậy đều có nguyên nhân của nó, một người sẽ không bỗng dưng đi giết người. mẹ của hắn quá mức ngang ngược, vợ của hắn ngoại tình, công việc của hắn không thuận lợi hoặc người thân của hắn đã chết...” y nhìn chăm chăm khuôn mặt của Aitken, nhìn thấy hắn từ từ buông lỏng.

“bọn họ có máu có thịt, Downer, cậu không cần làm một bộ cứng nhắc như vậy, tuy rằng bọn họ đã có chút xúc động quá mức, nhưng bọn họ đều là người sống.” Y nói.

Aitken nhún vai biểu thị tán thành, xem ra hắn thắng được người này một phần hảo cảm.

“lúc thực hiện những hành vi như vậy, cậu có cảm giác như thế nào, Aitken, cậu cảm thấy sợ không?” Jeffery tiến đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng hỏi.

“tôi không biết anh đang nói về chuyện gì?” Aitken nói.

“cậu không cảm thấy sợ hãi? Như vậy, cậu cảm thấy hưng phấn sao?” Jeffery nói.

Một người khác hít một hơi thật dài, Jeffery biết hắn đang cố gắng tìm về quyền khống chế của bản thân, y tiến gần thêm một chút, lấy tay mình đặt trên vai hắn____ xâm nhập vào không gian hành vi riêng tư đôi lúc sẽ thu được hiệu quả áp bức tốt: “chúng tôi tìm được chứng cứ, Aitken, chúng tôi tìm thấy thứ cậu đã giấu đi.”

Y nhìn thẳng vào ánh mắt của Aitken, thấy hắn dần tuyệt vọng, y không giống như vừa nãy một bộ tùy tiện, mà giờ đã trở nên băng lãnh không một tia buông lỏng.

“cậu làm những chuyện kia, Aitken.” y nói.

Người kia nhắm mắt lại, lại mở, dùng âm thanh rất nhỏ nói rằng: “các anh không thể...”

Jeffery cười rộ lên, thật giống như y thấy tất cả những chi tiết nhỏ, đồng thời có thể lý giải quan sát nó: “cậu làm, đúng không?”

“những cô gái đó chỉ là gái điếm.” Aitken nói.

Aitken nhận tội? tuy rằng bọn họ không đi tìm những thứ mà Aitken đã giấu đi hay gì đó, cũng không biết đó là những thứ gì, những người mang tội giết người liên hoàn đều sẽ lưu lại vài thứ làm kỷ niệm mới có thể đạt được sự thỏa mãn cùng với sự chiếm giữ.

Hiện tại bọn họ chỉ cần nhìn theo lời khai của hắn đi tìm những thứ đồ vốn không biết kia là tốt rồi.

Hai người đi tới cửa phòng thẩm vấn, Downer nói rằng: “chúng ta làm như vậy có được xem là kẻ xui khiến xưng tội hay không?”

“giao cho cán bộ kiểm soát được rồi, bọn họ được thành lập để làm cái này.” Jeffery nói, “Edy là cán bộ kiểm soát tôi thấy tốt nhất, cô ấy có thể đóng đinh hắn.”

Downer hướng y vươn tay ra, nói rằng: “thời gian hợp tác với cậu rất vui vẻ, Jeffery.”

“hợp tác với cậu cũng rất vui vẻ.” Jeffery nói, cầm tay của hắn.

Tay của hắn thật ấm áp, Jeffery đã không hề cảm thấy sợ sệt, tuy rằng không bao lâu trước đây, Aitken còn là một người to con đáng sợ, nhưng y vẫn có thể đem tâm tình của hắn nắm trong lòng bàn tay, làm cho hắn thuận lợi đền tội. những thương tổn kia vẫn sẽ hại tới y, tuy rằng cần một thời gian, thế nhưng Jeffery đã có một đồng sự thật tốt bên cạnh.

“thật sự cậu không cần nhắc đến bên kia của chúng tôi sao?” Downer hỏi, “cậu có thiên phú như vậy, Jeffery, cậu có thể nhìn thấy hắc ám, lý giải phương thức sự tồn tại của nó.”

“tôi sẽ thận trọng suy tính.” Jeffery nói.

9. Chương 9: Tiệc Tối Xã Hội Đen Và Sự Kiện Âm Sát

Buổi tối hôm đó, gia đình bị hại thứ năm xuất hiện.

Bọn họ vốn là một gia đình có cuộc sống sinh hoạt mỹ mãn tuyệt vời với tương lai tương sáng, nhưng rồi cứ như vậy bị dính một kết cục nhuốm đầy máu tanh, nó khiến cho mọi người chỉ nhìn bức ảnh thôi cũng khó có thể chịu đựng được.

Hung thủ dường như nghĩ rằng có quá nhiều phương tiện truyền thông đưa tin về một gia đình ấm áp hạnh phúc là nạn nhân của vụ giết người mà quên đi sự tồn tại của chính mình, là một việc nhọc nhằn không thể nào khoan dung được. Cho nên tại hiện trường vụ án lần sau hung thủ đã để lại một bức thư cười nhạo lũ cảnh sát vô năng kém cỏi.

Loại tội phạm này cũng không hiếm thấy, bọn họ là những kẻ cảm thấy bản thân làm được một vài chuyện tà ác ngông cuồng lại càng có cá tính, có điều phần lớn cảnh sát đã cực kỳ mệt nhọc, lại gặp phải một kẻ tội phạm tà ác kiêu ngạo bình thường đều có thể là một con người tiêu chuẩn trong quần thể này lại càng thêm khó khăn. Vì thế, nhóm nhân viên điều tra lập tức liên hệ với truyền thông, công tác ngược xuôi hi vọng thông qua đó để hiểu được hành vi của bọn họ nhằm không chế những hành động trái pháp luật đó.

Tuy rằng công tác rất bận nhưng đối với việc Jeffery luôn chạy đi điều tra Aitken Bill đều cảm thấy bất mãn, cấp trên cảm thấy cực kỳ lo lắng liền phái thêm một cộng sự mới cho y, cường chế y không cho phép làm thêm ngoài giờ mà phải sớm một chút trở về nghỉ ngơi.

Tuy nhiên khi Jeffery về đến nhà đã là mười một giờ đêm.

Y đem xe đỗ xong, xa xa có thể nhìn thấy ngôi nhà của mình đang ở trong cảnh tối tăm, lạnh lẽo không một bóng người.

Y nhớ tới Ron – một người bạn kỳ quái – hẳn hỏi y có phải đối với cuộc đời cảm thấy hư không, y vẫn ý thức được tại một thời điểm nào đó bản thân xác thực đã sản sinh một cảm giác cực kỳ lạnh lẽo và thất vọng, thật giống như mình bị cả thế giới này vứt bỏ.

Y muốn có một ngôi nhà có người chờ ở đó chứ không phải là một căn phòng lạnh như băng, y thực sự không muốn dựa vào mảnh hắc ám yên tĩnh đó chút nào, mà đó lại là nơi bản thân mình cư trú.

Jeffery quay người cầm túi hồ sơ dày đặc, xuống xe hướng về căn nhà đi tới, vừa đi vừa đưa tay lấy chìa khóa nhà.

Mới vừa tới cửa đã thấy một bóng đen ngồi ở chỗ đó, Jeffery sợ tới mức tay cầm ngay lấy súng, nhưng đối phương cũng không biểu hiện ra tư thái muốn công kích, hắn ngẩng đầu nhìn y, dưới ánh đèn yếu ớt chiếu lên một khuôn mặt tuần lãng mà có thêm những đường nét đặc biệt nhu hòa: “anh lại làm thêm giờ, Jeffery.”

Jeffery ngẩn ra, “Ron?” y nói. Từ sau chuyện lần trước y đã không gặp lại người trước mặt này, tuy rằng những hành động lúc trước của hắn có vẻ như rất muốn làm quen với mình. Hắn đưa cho y con rùa đen, nó sống rất tốt, vẫn luôn bồi bên cạnh y – đây chính là việc không thường thấy.

Jeffery thả chiếc súng trong tay ra, vừa mở cửa vừa nói: “anh luôn ở đây chờ tôi?”

“tôi muốn nhìn con rùa đen một chút.” Ron nói.

Jeffery cũng không cảm thấy người này sẽ chờ ở đây trong vài giờ – quần áo của hắn dính đầy sương đêm chỉ vì muốn đến xem con rùa đen có khỏe mạnh hay không, nhưng y thật vui mừng khi lúc bản thân trở về ngôi nhà đen kịt này vẫn có một người ở bên trò chuyện với mình.

Y mở cửa nói: “nó còn sống.”

Jeffery mở đèn, Ron nhìn thấy trong phòng khách này một chiếc vại cá rất to, đây tuyệt đối có thể nuôi một đám cá cảnh nhiệt đới với đầy đủ đồ dùng, nhưng giờ phút này nước trong bể chỉ còn lại một tầng với một rùa nho nhỏ úp sấp nằm bên trong chiếm tất cả tiện nghi.

“tôi mua trang bị tự động cho thức ăn cho nó.” Jeffery giới thiệu.

Ron nhìn bể cá, “nhưng cuối cùng anh cũng không trở lại, cả đêm tăng ca, nó một mình chờ đợi sẽ rất cô độc.”

“dù sao phòng làm việc của tôi rất nhiều người, khắp nơi đều là hình ảnh đầy máu tanh cùng với những người đang không ngừng về đề tài tử vong, nó phảng chừng sẽ không hề vui sướng.” Jeffery nói, trong phòng làm việc đều là mùi vị máu tanh cực kỳ nồng, lại thêm ngôn ngữ mọi người thường dùng đều là “máu”, “vết đao”, “số người tử vong”, “tâm lý vận vẹo” các loại.

“cho nên tôi mới dẫn thêm một người bạn đến.” Ron nói, sau đó hắn từ trong túi tiền móc ra một chiếc hộp nhỏ, từ bên trong lấy ra một con rùa khác.

Jeffery cảm thấy thực sự không hiểu nổi những hành vi của người này, chiếc túi của hắn không ngừng phát sinh những sự kiện khó lòng làm người ta tin nổi, lại giống như đang làm ảo thuật mà đưa cho y con rùa khác. Có điều y vẫn nhìn Ron đem con vật nhỏ kia bỏ vào bồn cá, nó cùng một con khác e rằng muốn gặp gỡ một con khác cũng phải mất một quãng thời gian, vại cá này thực sự quá lớn.

“e rằng sau này tôi sẽ có một quần thể rùa đen nhỏ.” Jeffery nói, không thể xác định mình cũng không phải

quá mong chờ tình cảnh này. Có điều cả ngày suy nghĩ những sự kiện mưu sát với những tâm lý biến thái đó thì ngẫm lại chuyện này vẫn làm cho y cảm thấy thoải mái.

“sẽ không, hai con này đều là đực.” Ron nói.

“chúng nó sẽ không đánh nhau chứ?”

“không có một con rùa cái ở đây, tôi không nghĩ hai con rùa này có lý do gì để nó đánh nhau, đặc biệt lại ở trong không gian sung túc tràn đầy đồ ăn.” Ron nói, sau đó hắn bốc lên một câu, “chúng nó có thể cùng nhau làm việc khác, nhu cầu ái tình không nhất thiết phải có một đực một cái.”

Xung quanh đột nhiên trầm mặc một hồi, Ron lúng túng đến mức hận không thể tìm một chỗ để chui vào, hắn đem đề tài đến một lối chắc chắn y không muốn dây vào, hắn không hi vọng Jeffery đang cho là hắn đang ám chỉ cái gì.

Cảnh giác liếc nhìn qua, Jeffery không nói gì, điều này làm cho Ron càng thêm căng thẳng.

Hắn nhớ tới cách đây không lâu, hắn ở tại trong phòng này hôn môi người kia.

Vốn dĩ hắn muốn nụ hôn đó không dính tới nhu cầu bên trong, kia chỉ vẻn vẻn là hành động một người đối mặt với một người mình rất thích, làm ra một hành động tính là thân mật. Cũng không có một người đàn ông nào sẽ vì một nguyên nhân không giải thích được đi hôn môi một người đồng giới, đặc biệt hai người bọn họ chỉ gặp qua mấy lần, quan hệ cả hai vẫn là tình huống một là binh một là kẻ trộm.

Cho nên hắn càng không xác định được quan hệ này từ khi rời bệnh viện không lâu, một buổi tối nào đó hắn thậm chí còn có một giấc mộng thân mật cùng với Jeffery, hắn ở trên giường bệnh hôn môi y, gỡ bỏ lớp áo đồng phục bệnh nhân rộng lớn, xoa xoa thân thể y. Tuy rằng rất không muốn nghĩ như vậy, nhưng giấc mộng kia trắng trợn như thế khiến hắn không thể lừa mình dối người, nói cho hắn biết cái hôn kia không phải là kiểu nhu cầu trên phương diện hữu nghị.

Ai sẽ mơ tới giấc mơ đặt người bạn của mình dưới thân, sau đó làm ra một ít...

Cho nên hắn rốt cục không đi tìm đi, ít nhất hắn đang cố gắng ngăn chặn nó. Cho tới hôm nay, Ron chạy tới chân cầu thang nhà y, mà Ron lại cảm nhận bản thân mình đã làm rất tốt.

“muốn uống chút gì không?” Jeffery hỏi.

“không cần...” Ron nói, sau đó lấy dũng khí, nỗ lực giải thích cục diện khó xử mà mình vừa mới làm ra, “tôi lúc đó... không biết tại sao lại làm như vậy.”

“cái gì?” Jeffery nói.

“tại trong bệnh viện,” Ron nói, “tôi là nói...”

“thành thật mà nói, tôi cảm thấy hành động của anh chỉ là một biểu hiện thân thiện.” Jeffery nói, “tôi trước đây đã cứu một thằng bé bị bắt cóc, ngay khi chúng tôi đem sợi dây thừng trên người nó bỏ xuống, hành động của nó chỉ ôm chầm lấy tôi hôn nửa ngày.”

Lúc đó y còn rất trẻ, cứ như thể bị một người con trai mãnh liệt hôn một trận làm cho y buồn bực đôi chút, nhưng hành động cứu người đều thực sự tốt đẹp.

“đúng vậy.” Ron nói, hẳn không biết trả lời như thế nào với câu nói này. Hẳn nên cảm thấy vui mừng vì Jeffery chẳng hoài nghi gì cả, nhưng không biết vì sao Ron cảm thấy hơi thất vọng.

Hắn nhìn túi hồ sơ Jeffery lộ ra một góc, trên đó viết tên một người thanh niên trẻ tuổi, hẳn nghĩ người này đại khái cũng đã chết.

“gần đây trên ti vi đều nói đến vụ án mưu sát toàn gia, các anh gần đây bận bịu cái này sao?” hắn hỏi, “e rằng tên tội phạm kia không thích những gia đình hạnh phúc, cho nên nhất định đem bọn họ hủy diệt mới cảm thấy công bằng.”

“có lẽ đi. Trên thế giới này có rất nhiều người không cách nào cùng người khác thiết lập mối quan hệ để tìm kiếm một nơi có cảm giác an toàn.” Jeffery nói, y ở trên ghế salon ngồi xuống.

“đúng, người chung quy cũng phải có người nào đó bên cạnh...” Ron lẩm bẩm nói, hẳn trước đây không nghĩ tới những vấn đề như thế, Ron là một người lãnh khốc trong xã hội đen, tinh thần nhất định không thể có vết nứt___ đây là yêu cầu của nhóm “đồng bọn” – sẽ không bao giờ có thể cân nhắc tới đề tài ôn nhu các loại.

Thế nhưng lúc nhìn thấy người cảnh sát này, hắn bắt đầu không thể nào không chế suy nghĩ tính toán tới việc đó.

“đúng vậy.” Jeffery nói, thực sự khi y về tới nhà, đã lâu rồi không một bóng người ở, chỉ là một căn nhà tối đen, y cũng không quen được những bầu không khí như vậy, nhưng nhìn tình hình công việc của y xem, phát sinh chuyện như thế cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Hai người bọn họ ngồi rất gần, Ron cảm thấy bầu không khí có chút không giống, hẳn không thể nói được là lạ chỗ nào, nhưng có một giây đồng hồ bầu không khí xung quanh có chút không giống nhau.

Hắn quay đầu nhìn xem người kia, đối phương đang dùng điều khiển từ xa ấn ti vi, đường nét khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ, không còn là khí chất sắc bén như lưỡi đao, lại là dáng vẻ hơi chút mệt mỏi nhu hòa càng say lòng người...

Tay Jeffery ấn vào điều khiển, ti vi đột nhiên mở ra, âm thanh không lớn, trên lý thuyết nó sẽ không thể

nào ảnh hưởng đến tâm tình đang rất lãng mạn của Ron – một người trong mưa bom bão đạn vẫn không thể nào quên gọi điện cùng với vợ kẻ khác tâm tình ve vãn.

Nhưng trong ti vi xuất hiện một hình ảnh nho nhỏ khiến hắn có cảm giác như bị sét đánh.

Đó là một tin tức đang phát sóng sự kiện phán quyết thẩm lý của Mafia, hắn liếc mắt liền nhìn thấy trong ống kính là một người đàn ông tên Lin Nade. Bọn họ xem như là người quan hệ tốt nhất trong gia tộc – tuổi tác gần gũi, giao tình cũng lâu, thường thường cùng nhau ăn cơm làm việc.

Chính là gương mặt quen thuộc đó, màu tóc đen ngắn, một khuôn mặt đẹp trai tươi cười không tim không phổi, có điều trong ti vi cũng không xuất hiện một cách chính diện. Hắn chỉ là đứng tay chỉ vào đầu lưỡi mình bày tỏ sự lưỡi biếng, hành động đó được nói với người đàn ông trung niên đang đối chứng, đây là một thủ thế uy hiếp phổ biến trong giới “cẩn thận lời nói của mày.”

Bên trong ống kính, ông chủ của hắn Lin Nade với khuôn mặt mỉm cười, từ màn ảnh lướt qua, hắn gần đây dính tới vụ án mưu sát, nhưng hắn vẫn đầy tự tin mình sẽ không bị nắm được chuôi.

Biên tập viên đang dùng một bộ dạng băng lãnh – e rằng còn có chút ghét, hắn không xác định nói – phiên xử nhóm Mafia được diễn ra chiều nay, bọn họ là những kẻ thù chung của tất cả mọi người.

Hắn đột nhiên cảm thấy một trận buồn bực, trong lòng không biết tại sao lại mãnh liệt dấy lên phần nộ, trong cuộc sống của hắn, khi bản thân xuất hiện phần nộ này, hắn sẽ làm chuyện ác liệt nhất cùng người khác, sau đó nó sẽ làm tâm tình hắn bình tĩnh hơn.

Người cảnh sát bên cạnh đang xem ti vi, đôi mắt màu xanh lam đang phát sáng dưới những tia sáng màn hình tựa như có một loại cảm giác mộng ảo. Ron không biết mình tại sao lại như vậy, nhưng hắn đột nhiên đến gần, nắm lấy tóc của y, dùng với hôn vào miệng người kia.

Hắn có thể cảm nhận đối phương tựa hồ rất ngây dại, vô lực không biết làm thế nào, hắn liền kích động tiến sâu thêm một bước. Ron dùng lưỡi cạy môi của y, có chút ý tình dục tấn công vào vòm miệng của Jeffery, độ ẩm kia khiến cho hắn thấy một cảm giác quen thuộc, làm cho Ron thấy rất hưng phấn.

Hắn cảm thấy đối phương nhúc nhích một chút có vẻ như muốn phản kháng, tuy rằng Ron rất quen thuộc những chuyện như vậy, hắn cũng biết hiện tại bản thân đang áp một người cảnh sát đã chịu qua những cuộc huấn luyện chuyên nghiệp, không qua mấy giây hắn sẽ bị giáo huấn. Vì vậy, tay của Ron thuận thế mò tới giữa hai chân y, tựa như làm như vậy có thể làm cho bản thân phát tiết được tâm tình.

Sau đó, không ngoài dự đoán, trên tay truyền tới một trận đau đớn, kỹ năng chiến đấu của người cảnh sát này rất tốt, có điều Ron cầm chặt tay y, Jeffery nhất thời không thể tránh thoát.

Nếu như lại qua mười mấy giây, hai người nhất định sẽ đánh nhau – có lẽ Jeffery còn có thể căn cứ trên lực cánh tay hắn mà tìm ra được tư cách miễn cưỡng của mình – nhưng tại thời điểm này, trong ti vi truyền đến tiếng súng sắc bén. Ron đột nhiên buông Jeffery ra, quay đầu lại nhìn màn hình.

Hắn biết vừa mới bắt đầu nghe được tin tức liền chuyển đến phát sóng trực tiếp – tối nay là sinh nhật Larry, hắn từ khi bước ra phiên tòa liền nghênh ngang đến bữa tiệc sinh nhật. Vì vậy một nhóm cảnh sát đã chờ ở nơi đó, lướt qua một số bức ảnh cùng tấm giấy phép, một phóng viên mới cầm máy ảnh chụp liên tiếp, sau đó cảm nhận “ông chủ xã hội đen sau khi rời khỏi phiên tòa liền chạy đi mở tiệc lớn” là một tin tức trào phúng và đầy hiếu kỳ cỡ nào, không thể nào buông tha một đề tài tốt như vậy.

Ron vừa nãy chính là từ tiệc sinh nhật kia rời đi, hắn cũng được mời đến tham gia bữa tiệc rượu đó, có điều hắn cảm thấy được cuộc sống này càng ngày càng trở nên vô nghĩa, sau đó không thể ức chế ý nghĩ đi đến gặp gỡ Jeffery, là một người cảnh sát rất đặc biệt lại luôn luôn vì truy nã tội phạm mà bận rộn.

Vì vậy hắn và Larry chào tạm biệt rồi rời đi tiệc sinh nhật, chạy đến dưới bậc thang nhà Jeffery – nếu như đồng bạn của Ron biết hắn đi nơi nào, không đem hắn giải quyết ngay mới là lạ – nhà y không ngoài dự kiến là không có ai, hắn thậm chí đêm nay không có hi vọng có thể nhìn thấy y. Nhưng bây giờ, hiện trường phát sóng trực tiếp trong yến hội lại truyền đến một tiếng súng sắc bén, cho nên lực chú ý lập tức đã bị lôi đi.

Trên màn hình loạn lên, máy chụp hình lúc ẩn lúc hiện, có điều giữa những kẻ hở đang lay động, Ron vẫn nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, đồng bạn của hắn không có chuyện gì, người chết là một cảnh sát – có lẽ không chết, nhưng trên đầu anh ta toàn là máu, có lẽ không còn cứu chữa được nữa.

Hắn tuy rằng mặc thường phục, nhưng như ống kính chiếu vào một khuôn mặt vô hồn, Ron liền nhận ra người này. Đó là bởi vì Lin Nade – người anh em tốt của mình đã từng ở trong tay hắn chịu nhiều thua thiệt. Nói một cách chính xác, có một lần Lin Nade nhận mệnh giết chết một tên phản đồ, mà tên kia lại có giao tình với tổ điều tra liên bang, vì vậy mối thù từ đó được liên kết.

Lin Nade tại thời điểm nào đó đã không thể rời hiện trường, hắn đối với viên cảnh sát bắt quả tang liền nói năng lỗ mãng – “tôi nghe nói tên phản đồ kia là một kẻ đồng tính luyến ái, hơn nữa đặc biệt yêu thích cảnh sát.” Lúc đó hiện trường chỉ có hai người bọn họ, vì vậy đối phương không hề khách khí hướng trên đầu hắn nã một phát súng.

Từ đó về sau, mỗi khi Lin Nade nhìn thấy cảnh sát, hắn đều ở sau lưng nghiêng răng nghiêng lợi một phen, hiện tại, hắn rốt cục đã hoàn thành mối thù của mình.

Ở trên một chương trình phát sóng trực tiếp, trong bữa tiệc sinh nhật của Larry, một người cảnh sát bị giết chết, Ron cảm thấy hành vi của bọn chúng quá mức kiêu ngạo – Larry khoan dung hắn, hơn nữa cũng bởi vì chuyện lần trước hắn chịu thiệt thòi, vì vậy muốn tiến hành trả thù – trong thế giới ngầm của xã hội đen cùng cảnh sát, chính là thế này.

Bọn cảnh sát tổng sẽ không cách nào triệt để diệt trừ được xã hội đen, không quản bọn họ đã tận lực như thế nào, vì vậy liền sinh ra được mối quan hệ càng ngày càng phức tạp xoắn xuýt, giống như không có đầu đàn liền trở nên loạn lạc, một cái kết quyết định bởi một cái kết khác, sau đó liền tạo thành cái kết mới, thường xuyên qua lại như thế làm cho không một ai biết được sợi dây bắt đầu ở chỗ nào, mà như vậy cũng không còn quan trọng nữa.

Theo lời giải thích của Larry, pháp chế cơ cấu của Mafia đều căn cứ trên sinh tồn của con người mà sản

sinh ra nó, cho nên nhất định không cách nào diệt trừ. Mọi người muốn công bằng chia làm hai phương thức quang minh cùng hắc ám. Vì vậy hắn vẫn luôn cho rằng nghề nghiệp mình làm có cái gì không đúng, còn nói đó là một công việc được đạo đức tán thành.

Hắn tới chỗ nào đều bày ra giọng điệu của kẻ làm ăn: “nhu cầu sản sinh của thị trường, có người mua thì chúng tôi mới bán” các loại, mà đầu lĩnh của xã hội đen giết người thì thật đúng là không chút nào mềm lòng.

Jeffery đáng lẽ nên đối với hành vi mạo phạm của Ron sẽ cực kỳ tức giận, nhưng vào lúc này cũng bị những hình ảnh trực tiếp trên ti vi làm hấp dẫn, y nhìn chăm chăm vào màn hình, vì vậy sau một hồi tranh đấu trong phòng khách lại nhất thời hiện ra một bầu không khí chăm chú yên tĩnh.

“thật sự là gặp quỷ, dưới ánh sáng và nhiều người như vậy mà viên đạn kia cũng có thể bắn trúng.” Jeffery không thể tin nói, lực chú ý tất cả đều tập trung trên ti vi, tình huống của Ron cũng tương tự.

“với tình trạng như vậy không thể đánh lén.” Hắn nói.

“dĩ nhiên không phải đánh lén, Larry không thể sai một tay đánh lén chờ trong biệt thự của mình để nổ súng, trừ khi hắn đặc biệt nhớ tới ngục giam.” Jeffery nói, nhìn chăm chăm vào đồng bạn cộng sự của Ron đang hỗn loạn, “đấu súng phát sinh ở trong đám người kia, có người đứng bên cạnh hắn sau đó nổ súng.”

Y nhíu mày lại, ý thức được người cảnh sát kia lạnh ít dữ nhiều.

“vụ án này khả năng không quá khó tra,” Ron nghĩ một đằng nói một nẻo, tại mấy giây vừa nãy, hắn cảm giác mình cùng người đàn ông này có khoảng cách vô hạn tiếp cận, bất luận hồi đó hai người cùng nhau đánh nhau, lại cảm giác phần nộ là gì, nhưng có một lát bọn họ thật sự rất gần gũi.

Nhưng trải qua vài câu đối thoại lý trí như thế, một khoảng thời gian như thế lại trở nên giả tạo, khoảng cách hai người rất xa xôi, đây mới là trạng thái bình thường.

“không phá được.” Jeffery nói. “điều tra xã hội đen giết người mới quả thực là ác mộng, phần lớn kết thúc cuối cùng đều sống chết mặc bay, bởi vì không có ai sẽ đứng ra nói, không ai đi tìm công lý.”

Ron quay đầu nhìn y, vào lúc này y tỉnh táo không ít, đọng tới những chuyện liên quan y đều có thể làm cho mình tỉnh táo không ít.

“anh đối với xã hội đen rất quen thuộc sao?” hắn hỏi.

Jeffery lắc đầu một cái, “sở trường của tôi là án trên phương diện giết người, có điều cũng đủ biết vụ án này khiến cho mấy người trong sở cảnh sát nhúc nhích đầu – họ đều biết hung thủ là ai, nhưng chỉ có thể nhìn bọn họ nhớn nhạo ngoài phòng pháp luật”

“cho nên anh lựa chọn tổ giết người?” Ron hỏi.

“hả? Dĩ nhiên không phải, tôi cùng tổ điều tra phạm tội không thân quen chút nào, tôi chỉ...” Jeffery nói, sau đó y đột nhiên dừng lại, bởi vì y đã phản ứng lại lúc này người bên cạnh đang nói chuyện với mình đã làm gì, y cũng không nên thân mật nói chuyện với hắn như thế. Về mặt của Jeffery bây giờ đã cấp tốc lạnh nhạt đi.

Ron quen thuộc với biểu hiện này, hắn là người của xã hội đen, mà mọi người đều căm hận xã hội đen, cho nên hắn đã thấy quá nhiều người biểu hiện lạnh lùng phòng bị như thế. Nhưng lần này, hắn lại không giống như trước cảm thấy vô vị, cảm giác tức giận phần nộ lúc này đã biến mất mà hiện giờ chỉ thấy uể oải cùng vô lực.

“tôi bây giờ liền rời đi, sau đó sẽ không đến quấy rầy anh nữa.” Hắn nói, hắn cũng không đặc biệt dùng ngôn ngữ nho nhã lễ độ để nói, “tôi vừa này có lẽ bị ám ảnh.. tôi rất.. yêu thích anh, Jeffery, tôi trước đây không phải như vậy, tôi chưa từng chân chính muốn cùng người nào đó cùng nhau, cho nên tôi có hơi... không biết làm sao.”

Hắn lần đầu tiên ở trước mặt người khác cảm giác được an toàn cùng thư thích, nhưng chính hắn lập tức đem tất cả những thứ này đập phá, này cũng là đương nhiên, vì hắn vẫn là tên khốn kiếp.

Trên tivi vẫn còn chiếu khung cảnh hỗn loạn vì trận đấu súng, thế giới của hắn và Jeffery bị cắt đứt bởi một câu nói như vậy, hắn dĩ nhiên vẫn luôn không phát hiện. Hiện tại, nó rõ ràng còn ở giữa hai người.

Hiện tại trong tivi nghe được âm thanh của Lin Nade, ở đó mới là thế giới của hắn nên đi.

Ron quay người đi ra ngoài, một người như hắn đã đến tuổi này còn muốn tìm một người bạn, thật sự là quá ngu. Hắn sơ ý một chút đụng phải một tấm thảm ghế dựa được đặt trong phòng khách, vật kia ẩm một cái ngã trên mặt đất, đầu gối sưng mề đàu muốn chết người. Ron luống cuống tay chân đem chiếc ghế dậy, hắn trước đây đã có vài lần bị thương, nhưng lại cảm giác mấy giây này là thời điểm hắn mất mặt nhất.

Hắn cảm thấy Jeffery ở ngay phía sau mình nhưng không hề nói gì. Dưới một loại ánh mắt như ánh mặt trời, một tầng sắc bén đi tới, hắn thật sự hi vọng người này từ nơi này biến mất.

“Chờ một chút.” Jeffery nói. Giọng điệu của y không nặng, nhưng vẫn đem Ron sợ hết hồn. Hắn cảm thấy Jeffery cấp tốc đi tới phía sau, sau đó dừng lại.

“Sao, làm sao vậy?” Hắn lắp bắp nói, không biết mình đang chờ mong cái gì.

“Có người ở cửa.” Nhân viên điều tra nói, y cảnh giác lấy tay đặt ở bên hông đi về phía trước, Ron sau ba giây đồng hồ mới phản ứng được y nói cái gì, vội vã đi tìm súng.

Ánh đèn sáng rõ chiếu trên hành lang, bọn họ có thể thấy rõ một đôi giày trong bóng tối đang đứng ở trước

cửa Jeffery, có một người đứng ở nơi đó hoặc là chỉ có một đôi giày, vậy thì quý dị hơn dừng ở nơi đó, vừa không nói gì, cũng không gõ cửa, chỉ là đứng bất động.

Jeffery không biết đã trải qua bao nhiêu vụ án, cũng không biết có bao nhiêu kẻ liều mạng muốn làm cho y xuống địa ngục, cho nên vào lúc này, hai người đàn ông đều cả người căng thẳng, nằm ở trong tình trạng báo động mười hai vạn phần.

Bọn họ có thể rõ ràng nghe được hô hấp của nhau, lại như bắt đầu đan xen, sau đó trở nên nhất trí, nó khiến Ron nhớ tới người bạn trước kia. – hơn phân nửa là nghĩ đến chuyện giống vậy, Jeffery làm thủ thế “anh tới phía sau” thủ thế, sau đó cẩn thận đi tới cạnh cửa. Ron không biết vì sao sẽ ngầm thừa nhận chính mình mang súng.

Jeffery đột nhiên kéo cửa ra.

Đứng ở ngoài cửa là một cô gái chừng 20 tuổi với mái tóc màu nâu, cô cầm trong tay một đĩa thức ăn bọc giấy bạc, nhìn thấy cảnh cửa đột nhiên mở ra và có người đứng đó.

Hai người đàn ông ở bên trong cũng không nghĩ tới sẽ gặp một cảnh tượng như vậy, cô gái có bề ngoài cực kỳ xinh đẹp, cô mặc một chiếc khoác lông dê, bên trong là một chiếc áo lông bó sát người, phía dưới là chiếc váy nâu ngắn và chiếc bot màu đen, cô cầm đĩa thức ăn nhìn cực kỳ dễ thương, dành cho những người vốn nghĩ sẽ gặp phải người xấu mà mãnh liệt đánh vào thị giác.

Cô lộ ra nụ cười vui vẻ, “chào buổi tối, Jeffery, em nhìn thấy đèn nhà anh sáng, cứ nghĩ anh ở nhà một mình...” cô nói, giọng có chút lấp bắp hồi, sau đó ngượng ngùng hướng Ron cười cười.

Ron cũng cười, hần hiem thấy nụ cười ôn hòa như vậy. Trên người cô gái này có một loại hơi thở bình tĩnh, cả Kate cũng không có cảm giác như vậy, đó là một loại không khí khiến người ta nghĩ một loại mùi vị thuộc về gia đình.

Sau đó như nhớ ra điều gì đó, cô vội vã đem đĩa bưng cao một chút, “hôm nay em có làm thêm chút spaghetti, anh hâm nóng lại là có thể ăn, anh tăng ca muộn như vậy... em là nói, có lẽ anh sẽ nguyện ý nếm thử, ít nhất có thể lấp đầy bao tử.”

Jeffery tiếp nhận đĩa thức ăn, hướng cô lộ ra một cái mỉm cười, “cảm ơn tiểu thư Avery.”

Cô bé ngượng ngùng cười cười, vừa liếc nhìn phòng khách, sau đó nói, “ừm.. vậy em trở về.”

“ngủ ngon, đi đường nhớ cẩn thận.” Jeffery nói.

“ngủ ngon.” Cô nói, quay người về phía đối diện đi đến, một đường liền quay đầu trở lại hai lần. Jeffery vẫn luôn đứng ở đó, nhìn theo cô trở về đến nhà mới trở về phòng, đóng cửa lại.

“anh nên mời cô ấy đi vào ngồi một chút, cô ấy rất muốn vào.” Ron nói.

“quá muộn, không tiện lắm.” Jeffery lạnh nhạt nói.

Ron cười rộ lên, “anh không nhìn ra sao? Cô ấy đối với anh rất có hảo cảm.”

“tôi nhìn ra rồi.” Jeffery đem đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, mặt vẫn không đổi quay đầu nói, “nhưng tôi kết hôn rồi.”

“anh đang chuẩn bị ly hôn đấy thôi, chỉ chờ vấn đề về thủ tục.” Ron nói, “anh cần một người làm bạn, công tác của anh rất nguy hiểm, không thể mỗi ngày đều về khuya để đối mặt với một căn nhà lạnh lẽo không một bóng người, những sơn đen trong ngôi nhà này sẽ khiến anh phát rồ.”

Jeffery nhướn lông mày, người này nói trúng vào bộ phận nào đó trong lòng y. Y dừng lại làm động tác xua đuổi ý nghĩ đó và ra mở cửa sổ, “tôi sẽ không kết hôn nữa. Nếu như nói độc thân đối với bản thân không được, vậy thì kết hôn đối với người tôi cưới có lợi ích gì chứ? Tôi làm công việc này, cô ấy cần bản chẳng khác gì đang độc thân, mặc kệ là ai thì đối với người kia vẫn không công bằng.”

Ron cau mày, “đừng nói với tôi cả đời cậu sẽ trải qua một cuộc sống như hiện tại.”

“nếu như tôi muốn cho người kia một cuộc sống bình thường, trừ khi tôi rời đi chức vị này, nhưng điều đó là không có khả năng.” Jeffery nói, “cho nên tôi sẽ ở một mình, như thế mới công bằng, không phải sao?”

“thế nhưng tôi không cảm thấy công bằng.” Ron nói, “được rồi, tôi là một người rất tồi tệ, người như tôi suốt đời nhất định sẽ là kẻ cô đơn, nhưng anh không phải. Anh là một người vô cùng tốt, anh nên có được một người vợ cùng con cái, một gia đình bình thường ấm áp__”

Jeffery cười rộ lên, “đối với anh, như vậy là bình thường.” Y nói, ngừng một lúc mới nói tiếp, “anh cũng không tệ hại như anh nói.”

“Không, tôi rất tệ.” Ron nghiêm túc nói, “Mà anh là người tôi thấy tốt nhất, Jeffery.”

Vốn dĩ người cảnh sát đối với hành vi của hắn đã nổi giận trong bụng, nhưng lúc này nhìn thấy một bộ dạng chấp nhất liên cơ hồ có thể xưng là ánh mắt đơn thuần thì không thể nào tức giận nổi.

“Tôi không tốt như vậy, Ron.” Jeffery nói, đứng ở cạnh cửa bình tĩnh mà nhìn hắn.”Nếu như anh đi tìm, anh liền có thể tìm tới một người tốt, sau đó sẽ có một cuộc sống tốt, anh nên thử xem.” Y nói, sau đó mỉm cười biểu thị y không tức giận nữa.

Ron đột nhiên có một loại cảm giác, nếu như hắn bây giờ đi qua đó, lấy tay đặt ở trên vai y, nói cho y biết không thể cứu chữa được sự yêu thích đó, hỏi Jeffery có nguyện ý thử tiếp thu theo đuổi của hắn hay

không, hẳn không có những yêu cầu khác, chỉ muốn cùng y chờ đợi cùng nhau, thậm chí cái gì cũng không làm... Như vậy, e rằng hẳn sẽ đáp ứng cũng không nhất định.

Nhưng hẳn thử nhiều lần, khăn trương tay nắm thành quả đấm, lại không thể duỗi ra.

Ý định kia căn bản không thể nào – một âm thanh trong đầu vang lên – mày là một người trong xã hội đen, mà y là cảnh sát, một người bạn của mày mới mấy phút trước vừa mới giết đồng nghiệp của y. Hai người vĩnh viễn không thể có khả năng tiến lên một bước, sớm một chút rồi đi mới là một lựa chọn chính xác.

Cho nên, hẳn cảm thấy mình nên hướng Jeffery lộ ra một nụ cười được coi như có lẽ phép, nói câu “Tôi đi”, liền hướng phía ngoài cùng chiếc xe trong bóng tối đi đến. Ánh sáng cảnh cửa chiếu sau phía lưng hẳn, chiếu sáng một con đường nho nhỏ, hẳn biết Jeffery vẫn luôn nhìn mình, dùng một loại ánh mắt ôn hòa ân cần nhìn tới, làm một người luôn sống trong những vụ án giết người, hẳn y sẽ quen thuộc với những việc đưa khách đến nơi an toàn sau đó đóng cửa lại.

Không thể quay đầu, hẳn tự nói với mình, Ron mở cửa xe ngồi vào, khởi động ô tô, rốt cuộc không thấy tia sáng kia chiếu tới.

xe hẳn hướng về trong bóng tối chạy tới, sau đó, hẳn cảm giác được cánh cửa ở phía sau đóng lại.

10. Chương 10: Âm Âm Sát Tương Quan

Trong suốt quá trình lái xe về nhà, cánh tay của Ron đều không ngừng run lên, hẳn dùng tất cả lực chú ý nhìn chằm chằm con đường phía trước mới nhận được ý nghĩ muốn đem xe tấp bên lề đường hoặc xoay bánh lái lái xe trở lại.

Điện thoại di động vang lên, Ron một tay cầm lái, một tay với lấy chiếc điện thoại, đối diện là âm thanh của Michael, “cậu ở chỗ nào vậy, Ron? Cậu biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không? Thật nóng nhiệt___”

“tôi có xem tivi, Michael.”

“vậy cậu nhanh đến đây một chút, Lin Nade một lát nữa sẽ được đi ra, đám cảnh sát kia căn bản không có bất kỳ chứng cứ nào, chúng tôi đang chuẩn bị mở tiệc chúc mừng đây.” Một người đàn ông cực kỳ hưng phấn nói.

Cái này cũng có chút ngoài ý muốn, nhóm cảnh sát kia coi như không có cách nào định tội thì ít nhất cũng phải đem hẳn tạm giam hai ngày chứ, Ron nghĩ. Hẳn vừa cầm tay lái đánh rề sang ngã ba, hướng về căn cứ địa điểm nghề nghiệp của mình.

Lin Nade cùng Larry đã từ cục cảnh sát đi ra ngoài, xem ra lực lượng cảnh sát đến một điểm biện pháp bắt

họ theo thường lệ cũng không có, Ron đến câu lạc bộ thì đúng lúc Lin Nade bước ra từ phòng rửa tay liền theo hướng đó đi tới.

Nhìn thấy Ron đến, Lin Nade một phát đập bả vai của hắn, chào hỏi, “hey, cậu vừa nãy đã chạy đi đâu vậy, Ron? Đừng nói với tôi cậu liền giống mấy đứa một sách đi họp đấy.”

Ron có lúc mơ hồ ước ao có được loại khí chất như Lin Nade – anh tuấn mê người, nụ cười ngây ngô cũng như tính cách của hắn, không đồng tình bất luận kẻ nào, từ trước tới nay cũng không bị mê hoặc, thời điểm hắn nổ súng giết chết một người thì nụ cười xán lạn khiến người ra run rẩy kia sẽ không động đậy một tí nào.

“tôi nhìn thấy tin tức, Lin Nade, các cậu điên rồi sao? Tại bữa tiệc sinh nhật của Larry mà giết một người cảnh sát?” Ron cất cao giọng hỏi.

“không, cảnh sát kia không phải do chúng tôi giết chết.” Lin Nade nói, vừa hướng về phía quầy bar muốn hai bình rượu, đưa cho Ron một bình. Hắn dùng một biểu tình buồn cười nhìn Ron – người này đang cười, “cậu bây giờ đang là cha đỡ đầu thời đại của bọn cảnh sát cùng xã hội đen sao Ron? anh bạn, cậu làm việc xấu xa ở mấy ngân hàng hiển nhiên cũng lợi hại, lại nói nếu chúng tôi muốn làm những chuyện này thì cậu làm sao sẽ không biết chứ.”

Ron nghi hoặc nhìn hắn, chính hắn cũng kết luận là Lin Nade làm ra, nhưng đột nhiên được báo rằng cái giết của giám đốc điều hành này chỉ thuần khiết là thả chim bồ câu – nhưng hắn tin tưởng Lin Nade sẽ không cần phải lừa gạt mình.

“vậy sẽ là ai?” hắn hỏi, thật là to gan, người kia dám ở trong tiệc sinh nhật của Larry công khai giết người.

“chúng tôi cũng đang điều tra, lần này tên kia xui xẻo rồi, một lần đầu đắc tội với cả hai phía lực lượng cảnh sát cùng bọn xã hội đen.” Lin Nade nói, hắn cười ha hả, thật giống như đang liên tưởng đến chuyện gì thú vị, “cảnh sát kia là tôi nhìn trúng, tôi còn chưa ra tay lại có người so với sát thủ đệ nhất còn nhanh hơn, thật khiến cho người ta không thể tin tưởng, tôi phải đem hắn bắt tới để quyết đấu mới đúng.”

“như vậy... các cậu đang ở đây thương lượng để làm sao tìm được hung thủ?” Ron nói, hắn vốn còn nghĩ mấy đại gia đang ở đây ăn mừng vụ giết người.

“đúng, tôi sẽ phụ trách chuyện này, cậu đến giúp đỡ đi.” Lin Nade nói, “dù sao cậu cũng không có việc gì, anh bạn, cậu nhất định là hỏng não mới đáp ứng Larry đi làm việc tại ngân hàng.”

“thế nào đi nữa cũng phải có người chịu đi tiếp quản việc này.” Ron nói.

Bây giờ xã hội đen không thể so với trước đây, quá trình tích lũy tư bản nguyên thủy từ huyết tinh đã hoàn thành, những đàn em của bọn họ đã có nhiều doanh nghiệp hợp pháp hóa. Ron không phải là người nổi nghiệp duy nhất trong này có văn bằng địa học, mà tất cả học phí này đều là gia tộc bỏ ra.

Hắn ở ngân hàng đã hỗ trợ rửa tiền trong mấy năm, gần đây còn kiêm quản lý sinh ý của mấy khách sạn, điều này không giống những khó khăn của những cửa hàng chân chính, bất kể là quản lý vẫn luôn đi giải quyết tranh cãi, xã hội đen lại càng có những thủ đoạn hữu hiệu hơn. Mà chủ yếu vẫn là những quy phạm pháp lý của việc quản lý kinh tế.

Nhưng đôi khi hắn vẫn rất ước ao tài hoa của của Lin Nade, là một tay bắn súng giỏi, lại có thân thủ đứng đầu chứ không phải là những kẻ am hiểu những khoản mục khác.

Bọn họ hướng gian phòng mở tiệc đi tới, Lin Nade cười lắc đầu, “hung thủ muốn giá họa cho chúng ta, thật con mẹ nó không muốn thiết sống nữa.” Hắn nói.

“hắn nhất định cho rằng nếu như xác định là bọn xã hội đen phạm tội thì bọn cảnh sát cũng sẽ không giống như truy tìm hung thủ của mấy vụ án giết người mà nhốt vào ngục giam.” Ron nói.

“tất nhiên, hắn có vẻ giống cậu có quan điểm lỗi thời về xã hội đen.” Người kia làm bộ thở dài, “chỉ có hòa bình mới có thể tiết kiệm tài nguyên, nói cách khác, hòa bình mới có thể cho chúng ta kiếm được nhiều tiền hơn.”

“này thật giống như không phải câu nói về nghề nghiệp của chúng ta.” Ron nói.

“Lin Nade cười rộ lên, “không có biện pháp, thời đại này không lưu hành những việc lấy dao chém người.”

Bọn họ đi tới, một tốp người nhìn qua so với ý nghĩ của bọn cảnh sát là bọn hắn tự mình động thủ còn nghiêm túc hơn nhiều, theo lời giải thích của Larry thì nếu như chính bọn hắn ra tay gây phiền toái thì sẽ tự nhận tội, nhưng lần này rõ ràng là có người khiêu khích quyền lực của bọn họ.

Vì vậy một giờ sáng ngày hôm sau, Lin Nade cùng Ron đều xuất hiện tại hiện trường vụ án.

Cảnh sát tổ điều tra phạm tội đã ở đó bao vây hiện trường, đồng thời có người giám thị, hai người từ xa xa nhìn hiện trường, Lin Nade chỉ vào một vị trí ngoài chỗ vây, “hắn bị bắn chính nơi đó, chúng ta qua xem một chút.”

“chờ một chút.” Ron nói, “nếu như không tất yếu, vẫn đừng nên tiếp xúc với nhóm cảnh sát đó, vì sao biết hắn đứng ở đó?”

“đối mặt với hồ bơi, theo hình ảnh được chụp lại.” Lin Nade nói cúi đầu xem một phần tư liệu của cục cảnh sát — đương nhiên là loại không hợp pháp kia.

Trong đầu Ron bắt đầu thiết lập cảnh tượng thời điểm phát sinh vụ án mạng, nói rằng, “cậu có thấy thi thể của hắn không?” đạn kia hắn là từ sau não hắn đi vào, không thể xuyên qua.”

“không nhìn thấy, tôi chỉ nghe mấy bên cạnh náo loạn, vẫn không đi qua đây, cảnh sát bên ngoài xông vào liền đem tôi bắt tới.” Lin Nade nói.

“đúng vậy, bên ngoài lúc ấy đều là cảnh sát.” Ron nói.

“mỗi lần chúng tôi tụ hội thì bọn nó cũng sẽ ở bên ngoài canh gác, không hổ là những người được Nhà nước trả tiền lương.” Lin Nade nói.

“Không, tôi là nói đạn, nó nhìn qua là từ bên ngoài bắn vào, mà nơi đó cũng không có khả năng có người ở khoảng cách gần bắn tĩa, trên đường toàn bộ đều là cảnh sát.” Ron nói.

Lin Nade ngẩn ra, cười ha hả, “cậu là nói, người làm chuyện đó chính là cảnh sát, là người của bọn hần? Đây quá đặc sắc.”

“Không nhất định, còn có một ít phóng viên ở đây.” Ron vừa nói vừa tiếp tục quan sát vị trí kia.

“Nếu như hung thủ thực sự muốn giá họa cho chúng ta thì cần gì ở trên đường mở súng, hần nên trốn vào trong biệt thự mới đúng.” Lin Nade nói.

“E rằng hần muốn trốn vào mà không được, đây là một cuộc tụ họp của Mafia chứ không phải là một tiệc cưới cơ động. Hơn nữa căn bản hần không cần cẩn thận như vậy, trong bữa tiệc sinh nhật của Larry có một cảnh sát bị giết, ai cũng sẽ nghĩ đến là do chúng ta làm ra.” Ron nói.

“Thời đại này thực sự là thế phong nhật hạ, đến cả xã hội đen cũng đều bị vu oan.” Lin Nade lắc đầu thở dài.

thế phong nhật hạ: xã hội ngày càng lụn bại

“Nếu như chúng ta có thể lấy được báo cáo kiểm nghiệm đường đạn thì tốt rồi.” Ron nói.

Lin Nade liền cười rộ lên, “Hoặc là tôi nên nói trình độ đạo đức của công dân càng ngày càng đề cao, đến cả xã hội đen cũng phải bắt đầu điều tra án giết người. Tôi có thể lấy được báo cáo đường đạn, lúc về có thể nói gián điệp trong cục cảnh sát sao chụp một phần cho chúng ta.”

“tốt nhất là nên có một bản sao của tất cả các thông tin có liên quan.” Ron cấp tốc nói.

không ít cảnh sát cùng xã hội đen có quyền thế đều lui tới, Ron chưa bao giờ yêu thích chức vụ này, hần đối với những tên kia căn bản có thể nói là chán ghét. Trong cuộc đời nghề nghiệp của hần lại càng xác định có rất nhiều cảnh sát trên thế giới tà ác như vậy.

Mà làm người ta an ủi chính là, hẳn biết có một người chính trực – như vậy đủ rồi.

“Đúng rồi, tiệc rượu mới diễn ra được một nửa cậu đã chạy đi đâu?” Lin Nade hỏi.

“Chỉ là đi hít thở chút không khí trong lành.” Ron nói.

Có một người như thế tồn tại là đủ rồi, hẳn không cần phải tới gần y, tiến vào cuộc sống của y. Cho dù vụ án này không phải Lin Nade làm ra thì thế nào? Hẳn vẫn giết nhiều người như vậy, tựa như trên tay của mình vẫn dính đầy máu tươi. Larry vĩnh viễn giống như cha của hẳn, mà Lin Nade – đời này vẫn là một người bạn của hẳn.

Hẳn đã thề rằng, máu của hẳn chảy ở trên tượng thánh, tượng thánh thiêu thành tro tàn. Hẳn ở trên con đường này, đã đi quá xa.

hai ngày sau, Lin Nade lấy được báo cáo điều tra của lực lượng cảnh sát.

“bạn cảnh sát nhìn qua có vẻ coi trọng đến đòi mạng.” Lin Nade nói, hẳn ngồi ở trên ghế sa lon, hai chân dễ dàng đặt trên mặt bàn, “Bọn họ thậm chí muốn khoa phân tích hành vi đưa ra một bản phân tích, theo lời giải thích của giám điệp thì hẳn phải tranh thủ cơ hội này mới sao chụp được toàn bộ tư liệu, cảnh sát hầu như bận rộn đến thời gian ngủ đều không có.”

“vụ án của họ đều quá nhiều, hơn nữa vụ án mưu sát toàn gia đều chậm chậm không phá nổi, gia đình bị hại mới đã xuất hiện.” Ron nói, hẳn ngồi trên ghế salong bày đầy rầy hồ sơ.

“ông anh, từ khi nào thì cậu bắt đầu có hứng thú với mấy vụ án giết người thế? Bất quá đây thực sự đủ kích thích.” Lin Nade nói, đối với những vụ án giết người, bọn họ chỉ là những quần chúng phổ thông nhưng vẫn tràn ngập sự mới mẻ tò mò, tuy rằng cũng đồng dạng là giết người, nhưng bọn họ cuối cùng cũng chỉ vì lợi ích, cũng không biết vì sao có những kẻ giết người lại không chút nguyên do gì đến chó gà người ta cũng không tha.

“tôi chỉ là... tình cờ nhìn một chút.” Ron nói, hẳn bỏ qua đoạn đối thoại này, hẳn không muốn đem những việc liên quan đến Jeffery thảo luận ở đây liền đem tất cả lực chú ý dán vào chồng hồ sơ.

Nhìn qua từng chồng hồ sơ mà nhân viên khoa phân tích đã cẩn thận xem qua, trên mặt còn có mấy lời giải thích, Ron lật tới tấm ảnh được phóng to, chính là tấm ảnh đặc tả bộ mặt của người bị hại.

Sau đó, bên cạnh còn có một dòng chữ nhỏ nhỏ khiến tim hẳn ngừng đập một cái, đó là dòng chữ “tại sao?”, chữ viết được viết bên trái bức ảnh, này rất giống chữ của Jeffery.

Hẳn đã từng ở những tập hồ sơ của Jeffery nhìn qua chữ viết, bút tích này rất giống...

Thực sự là gặp quỷ, tại sao hắn ngay cả xem hồ sơ đều phải nhớ tới Jeffery, đây là gặp quỷ như thế nào chứ, có lẽ chỉ là một đặc vụ liên bang nào đó lưu lại chữ viết mà thôi!

“Làm sao vậy?” Lin Nade hỏi, đem chân buông xuống đi đến gần nhìn Ron đang nhìn chăm chăm tấm hình kia.

“Nơi này có người viết [tại sao], bức ảnh có chỗ nào lạ sao? Lin Nade?” Ron nói, xem kỹ tấm hình kia.

Đây là một bộ dáng người chết rất bình thường, đôi mắt trợn ra rất lớn, vô hồn mà đại ra, có thể thấy rõ mắt mắt của sinh mạng, đem một người sống biến thành một đồng thịt không có sức sống.

Lin Nade nhún nhún vai, “Cùng tất cả người chết giống nhau.” Hắn nói, “Tên kia đã từng hướng trên đùi tôi nã một phát súng, tôi vẫn nghĩ phải làm thế nào để thịt hắn, nhưng hắn lại ở dưới mi mắt của tôi bị người khác giết.” Hắn suy nghĩ một chút sau đó cười rộ lên, “có điều căn cứ vào lý luận quyết định vận mệnh thì điều này cũng không khó lý giải, tính tình của hắn tệ hại đến mức độ kia thì bị người khác giết hại cũng rất bình thường. Tôi chỉ theo hắn nói một câu chuyện cười, hắn cự nhiên hướng tôi nổ súng!”

“Hắn hướng cậu nổ súng, không phải là bởi vì cậu nói đùa hắn, Lin Nade.” Ron nói, “Cảnh sát cũng không phải xã hội đen, không có xác xuất lớn chỉ vì cậu mạo phạm người ta mà bị bắn chết...” hắn dừng lại.

“Làm sao vậy?” Lin Nade hỏi.

“Mặt của hắn.” Ron nói, chỉ chỉ bên trái bức ảnh, “Nơi này bị bầm tím vì vết thương sao?”

Lin Nade đến gần, “Nhìn qua có vẻ như hắn bị giết trước đó do đánh nhau với người khác.” Hắn bình luận.

Ron nheo mắt lại, vậy dòng chữ “Tại sao” nho nhỏ được viết bên cạnh vết thương, đây là nơi cảnh sát giống Jeffery cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao người chết lại cùng người khác đánh nhau? Người đánh nhau với hắn có phải chính là kẻ giết người hay không?

“Ron.” Lin Nade nói. Một người khác quay đầu lại, Lin Nade đang xem hình ảnh toàn thân của người chết, vào lúc này lại không quá xác định mở miệng, “Tôi nghĩ tới Hilton đã từng nói với tôi một chuyện, không biết cùng chuyện này có liên quan hay không.”

“Hilton?”

“Chính là người gián điệp kia.” Lin Nade vung vung tay, “cậu coi như không nghe tên của hắn đi. Thời điểm hắn đem tư liệu đến cho tôi thì bọn tôi có hàn huyên một hồi, tôi không biết tại sao nhưng những người kia đều thích cùng tôi tán gẫu.”

“Bởi vì cậu nhìn qua rất thân thiện, mặc dù đó là gạt người. Hắn nói cái gì?” Ron hỏi.

“cảm ơn đã khích lệ, tôi yêu thích thân mật.” Lin Nade nói, “Hilton là điển hình của kiểu người thất bại, nói như thế... Tôi cảm thấy hắn là người cá tính vô năng.”

“A?”

“cậu có biết loại người như vậy không, ông bạn. Bọn họ luôn thích việc đàm luận nhiều vấn đề với cậu, hỏi cậu những chiến tích, nói khoác hắn một lần có khả năng làm bao nhiêu lần, mắng đàn bà là gái điếm, kỳ thực vì hắn không thỏa mãn được họ mà thôi.” Lin Nade nói.

Lin Nade có một gương mặt đặc biệt anh tuấn, nhìn qua tính cách vô cùng rộng rãi, nụ cười lại rực rỡ, cho nên mối quan hệ của hắn với phụ nữ phải nói là cực kỳ đồ sộ, tình cờ hắn thậm chí còn có thể dụ dỗ được một số người có khát vọng nam tính. Cho nên Ron vẫn cảm thấy đối với phương diện này Lin Nade phán đoán sẽ không sai.

“Hilton cũng không phải là hạng người lòng tham không đáy cho rằng tiền điều tối quan trọng đối với cảnh sát, hắn tiếp nhận tiền hối lộ của chúng tôi cũng bởi vì bà vợ của hắn.” Lin Nade nói tiếp, “kẻ đáng thương nghĩ trăm phương ngàn kế kiếm tiền chỉ vì thỏa mãn bà vợ. Tôi có một lần đi đến gia đình Hilton, hắn không ở nên tôi và bà ta liền lên giường...”

“cậu và vợ cảnh sát kia lên giường!?” Ron kêu lên.

Lin Nade tăng hăng một cái.” cô ta rất nhiệt tình mà.” Hắn nói, chuyện như vậy ở trong gia tộc không đáng đề xướng.” nhìn tôi xem, tình nhân của cô ta có rất nhiều, nàng nói Hilton ở trên giường...” Hắn cong cong ngón tay út, “nhưng Hilton căn bản không biết cô ở bên ngoài tìm tình nhân, tên kia nỗ lực kiếm tiền, thậm chí cảm dỗ xã hội đen muốn bù lại thất bại của mình ở trên giường, làm cho cô phải trung thành với hắn, ở lại bên cạnh hắn làm một người vợ hoàn mỹ.. hắn vì thế nên mới đem bản thân mình bức điên.”

“Cho nên?”

Lin Nade giơ tay quơ quơ bức ảnh, lộ ra một nụ cười đắc ý, “Tôi hoài nghi cái tên này là khách quý của bà vợ kia.”

Ron đưa qua tấm hình kia, một bức ảnh được cảnh sát nhìn qua đều cùng tất cả người chết giống nhau.” cậu làm sao mà biết được?” Hắn hỏi.

“Lúc hắn cho tôi tư liệu đã nói nhầm rất nhiều, liên quan tới bà vợ của hắn có lòng tham không đáy cỡ nào, tà ác như nào, chờ đã, tôi còn nhớ hắn nhắc tới cô ta đã đưa cho hắn chiếc kẹp cà vạt được đặc chế bằng ngọc thạch, cô ta là nhà thiết kế châu báu.” Lin Nade nói, hắn dùng ngón tay chỉ trước ngực xác chết, cà-ra-vat đối phương vẫn đặt ở trong bộ âu phục, mặt trên có thêm chiếc kẹp màu xanh lam.

“Tôi cũng có một cái kẹp Cà- vạt giống thế.” Lin Nade nói.

Ron quay đầu nhìn hần, người kia lộ ra một nụ cười vô lại không tìm không phổi, “cô ấy cho tôi, cô ta quyến rũ đàn ông, Ron, đàn bà muốn cho người đàn ông của cô ta một ký hiệu. Đây thậm chí cùng với chồng không có liên quan, chỉ vì đó là bản tính cô ta mà thôi. Tôi rất thích cô ta, chỉ tiếc tôi chưa bao giờ đeo caravat.”

Hần nhìn lại tầm mắt của Ron, biểu tình vô tội, “Nhìn cái gì? Có lúc làm tiểu bạch kiểm cũng tự có lạc thú của nó, tôi nói với cô tôi là thợ sửa ống nước rất nghèo, cô ta còn giúp tôi mua bộ đồ tây đây.”

“bà ta không nhờ cậu giúp bà ta sửa ống nước à.” Ron lườm hần một cái.

“Tôi đặc biệt am hiểu sửa ống nước.” Lin Nade kéo dài âm thanh, Ron không xác định hần nói ống nước rốt cuộc có phải là ống nước hay không.

“Nói như vậy, Hilton biết vợ hần cùng đồng nghiệp lên giường?” Hần hỏi.

“Tôi nghĩ đúng vậy.” Lin Nade nói, “Hần là kẻ thần kinh hề hề đến trình độ khó có thể dễ dàng tha thứ, không ngừng mà gọi cô ta là kỹ nữ, còn nói cô ta rất đẹp, đồng nghiệp –tôi xưa nay chưa từng có khát vọng hần phản bội chúng ta như thế, sau đó tôi sẽ nổ súng đem hần làm thịt.”

“Nếu như hần có nhiều oán niệm như vậy, làm gì không cho vợ hần một phát súng.” Ron nói.

“cậu không biết những người như thế, anh bạn, hần không có can đảm đi giết người vợ xinh đẹp kia, chỉ dám đem tức giận hướng tới thân thể người khác.” Lin Nade nói.

“Thật khó lý giải.” Ron nói, “cậu cảm thấy hần là kẻ giết người cảnh sát kia?”

“Đúng, thế giới rất nhỏ.” Lin Nade nói, nghiêng đầu xem bức ảnh, bộ dáng giống một đứa nhỏ nhưng nét cười của hần lại rất lạnh.”Chúng tôi bị một người phụ nữ gắn lại cùng nhau.”

“cậu không sợ bị hần giết?” Ron nói.

“Hần không dám.” Lin Nade nói, “Hần muốn giết tất cả những đàn ông đàn bà hần có thể giết, hần hận bọn họ, nhưng hần lại nhất gan để hướng về những kẻ mạnh hơn hần mà ra tay.”

Ron quay đầu nhìn hần, Lin Nade nhìn thẳng Ron, con mắt của hần màu đen kịt, từ khi bắt đầu biết Lin Nade, đôi mắt hần đều mang ý cười nhưng hoàn toàn không mang theo chút tình cảm đặc biệt nào, này tổng cho người ta cảm thấy hần vô cùng cứng rắn, “cậu là nói, bên trong cục cảnh sát hiện tại đang có một kẻ biến thái điên cuồng giết người.” Hần hỏi.

“Biến thái điên cuồng giết người? Người gọi Hilton như vậy? Đây thật có đủ ý.” Lin Nade cười hì hì nói, xuất phát từ nội tâm chờ xem trò vui.”Hần hoài nghi tất cả sinh vật nam tính cùng với vợ hần đều có quan

hệ, một người đàn ông đáng thương đổ kị đến điên rồi, nếu như hắn cầm súng tiểu liên tới phòng làm việc bắn phá, tôi cũng sẽ không sợ hãi.”

Hắn nhìn qua một điểm ý tứ bất an đều không có, Ron nghĩ, cho dù hắn đang ở tình trạng tình nhân của vợ hắn hay ở thời điểm đại khai sát giới cũng tương tự.

“chỉ mong buổi sáng cậu cùng hắn gặp mặt có thể trực tiếp cho hắn một viên đạn.” Hắn nói vừa nhìn chăm chăm hồ sơ. Lực lượng cảnh sát có khả năng đã phát hiện Hilton khả nghi, họ có thể cảm thấy uy hiếp không? Hoặc là người kia căn bản không phát hiện, mà Hilton đang có vọng tượng nghiêm trọng – có thể không thể nói tất cả đều là vọng tưởng – hắn sẽ giết bất luận kẻ nào hắn cho rằng cùng vợ hắn có qua lại.

Chữ viết kia thật sự không phải là Jeffery sao?

Đương nhiên không thể nào, nếu như vậy, người này rất có thể công tác bên người Jeffery, có thể cách hai văn phòng, hắn có thể tự do tự tại chụp hồ sơ, ra vào tất cả mọi nơi__

Này đương nhiên không thể nào là chữ của Jeffery, hắn là người trong tổ giết người, hắn rất có thể cũng bị điều đi, công tác trước mặt hung thủ...

Ron đứng lên, “Tôi đi ra ngoài một chút.” Hắn nói, đi ra ngoài phòng.

“Đi làm à?” Lin Nade ở phía sau gọi.

Ron há miệng, lại không biết trả lời như nào.

Đi làm à? Hắn không chút nào muốn suy nghĩ vấn đề này, bởi vì hắn biết một phần nguyên nhân, kia rất ngu xuẩn. Hắn chỉ là không thể khống chế chính mình lao ra.

Cho dù địa phương hắn muốn đi là nơi hắn cực kỳ sợ hãi và chán ghét.

11. Chương 11: Bạn Bè... ?

Jeffery mơ về lúc còn nhỏ, người cha đang đánh đập y.

Mà xa xa, mẹ đang nhìn lại, ánh mắt bà tê dại lạnh lùng chẳng khác gì y đang ở một hành tinh khác hay y căn bản không tồn tại, vĩnh viễn không có bất kỳ sự giúp đỡ bản thủ nào.

Y bị dày tót không gian vũ trụ xa xôi tĩnh mịch chờ đợi sự ngược đãi và tử vong. Sự cô độc sợ hãi hoàn

toàn chiếm lấy y, xâm chiếm toàn thân là cảm giác đen kịt băng lãnh mà nó so với tử vong càng tệ hại hơn. Càng sâu, sự cảm hận giống như hạt giống đang kiên định sinh trưởng rồi dần lan tràn.

Một ngày nào đó, y nghĩ, một ngày nào đó y muốn giết chết tên khốn kiếp này.

Nơi xa xôi phẳng phát truyền tới âm thanh của ti vi, y mở mắt.

Downer đang ngồi trên ghế salong uống cà phê, nhìn thấy Jeffery tỉnh dậy liền hướng y lộ ra một nụ cười, “hey, tôi phát hiện cậu có khuynh hướng công tác cuồng, cái này cũng không tốt, trước khi bắt được tội phạm thì cậu cũng bị đổ rồi.” Hắn nói.

“tôi cho rằng tại mọi thời điểm công tác vẫn ngủ được lại là một khuynh hướng tốt.” Jeffery nói.

“cậu hình như đã mơ thấy ác mộng, tôi còn đang muốn đánh thức cậu đấy.” Downer nói.

“cảm ơn trời đất, ác mộng đã làm tôi tỉnh lại.” Jeffery nói.

Y vuốt vuốt mái tóc rối như tơ vò, thời điểm làm việc chính là thời gian bận rộn nhất, mọi người sẽ âm ỉ náo loạn, tất cả mọi việc đều được sắp xếp đầu vào đây, tràn đầy lý trí và quy phạm.

Y từng cho rằng ác mộng này vĩnh viễn sẽ không bao giờ kết thúc, mà cho tới bây giờ nó đã sớm bị tiêu diệt chỉ dư lại một giấc mộng có cái bóng mơ hồ.

“hiện tại chúng ta chỉ giăng lưới chờ đợi mà thôi.” Downer nói rằng, “tôi đánh cược tên kia sẽ tới tham gia lễ truy điệu của họ, hắn có kích động mãnh liệt đến điều tra nó.” ____ bọn họ còn đang vì vụ án ám sát toàn gia kia mà bận đến sứt đầu mẻ trán, nhưng có lúc chỉ dùng chút thủ đoạn thì hung thủ sẽ tự động tìm tới cửa.

“Chỉ hy vọng như thế.” Jeffery nói.

Downer nhìn hắn còn đang đánh ngáp, đề nghị, “Tôi muốn đi ra ngoài uống ly cà phê, cùng đi không?”

“Được rồi.” Jeffery nói, đem hồ sơ khép lại cùng Downer đồng thời hướng phía cửa đi ra ngoài.

Quán cà phê kia là một phần của tổng bộ, cũng là nơi thả lỏng nghỉ ngơi rất tốt sau thời gian công tác. Hai người mới uống cà phê được một nửa thì Jeffery thấy một chiếc đầu nhô ra từ cánh cửa sổ, Ron đang đứng tại rìa đường nhìn chăm chăm mình, thật giống như một cái huyền ảnh.

“bạn của cậu?” Downer hỏi với ngữ khí cảnh giác.

“đúng thế.” Jeffery nói, hướng Ron làm thủ thế bảo người kia đi vào.

“Không nguy hiểm chứ?” Downer hỏi.

“Không có.” Jeffery nói, nghĩ thầm cái tên này thực sự là làm vụ án lớn quá nhiều nên thần kinh quá nhạy cảm.

Ron đi tới, một bộ dạng bản thân là gián điệp có một manh mối quan trọng muốn báo cáo, Downer thức thời đứng lên, nói rằng, “tôi đi trước, các cậu nói chuyện đi.”

Ron lộ ra một chút miễn cưỡng biểu thị nụ cười cảm kích, Downer quay người rời đi, hắn liền ngồi xuống chỗ người kia vừa ngồi lúc nãy tiếp tục nhìn chăm chăm Jeffery.

“Làm sao vậy?” Jeffery nói.

“anh vẫn khỏe là tốt rồi.” Ron nói, “Tôi tới... Tôi là nói, tôi vốn là muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng đi ngang qua nơi này liền thấy anh đang uống cà phê, tôi còn tưởng rằng tôi hoa mắt.”

“trong lúc làm việc cũng nên làm biếng một chút chứ, uống cà phê trong văn phòng quá nhiều rồi,” Jeffery nói, “có chuyện gì sao?”

Ron nhìn y một lúc, càng nghĩ đem tầm mắt dời đi chỗ khác.”Cũng không phải có chuyện gì...” Hắn tăng hắng một cái, “Chỉ muốn xác định một chút xem anh có khỏe không thôi.”

“Tôi rất khỏe.” Jeffery nói.

Người đối diện không lên tiếng nhưng không có ý tứ rời đi, liền trầm mặc như vậy hồi lâu, hắn mở miệng nói rằng, “chúng ta lần trước có thấy vụ án kia.. thế nào rồi? Liên quan đến tiệc mừng xã hội đen có cảnh sát bị tập kích ấy, các anh cảm thấy đó là do tổ chức Mafia làm sao?”

Jeffery chỉ nhìn hắn, không lên tiếng.

“tôi nhớ chúng ta đã nói người nổ súng ở khoảng cách rất gần, đạn hình như từ hướng con đường phía ngoài bắn tới, nhưng nơi đó toàn bộ đều là cảnh sát.” Ron nói.

Jeffery đem cà phê đặt lên bàn, nhìn hắn.”anh hình như đối với vụ án mưu sát này đặc biệt có hứng thú.” Y nói.

Ron cảm thấy lòng bàn tay mình có chút mồ hôi, hắn nỗ lực muốn để cho bản thân mình thả lỏng một chút.

“Tôi chỉ là có xem qua mấy tờ báo các loại, gần đây mấy tờ báo tràn ngập bầu trời đều là sự kiện này, cho nên tôi... gặp quý, tôi đối với vụ án giết người này một chút hứng thú cũng không có!” hấn nói ra, trừng mắt nhìn nhân viên điều tra với một biểu tình kinh ngạc.

“tôi cảm thấy hứng thú với mấy trang báo in về kinh tế, thị trường chứng khoán, quý, còn có mẹ nhà nó tỉ giá các loại! Tôi mỗi ngày đều nhìn chăm chăm mấy vụ án giết người, những vụ chết tiệt về sát thủ liên hoàn, vút thi, cưỡng dâm, phá bom! Bởi vì tôi biết cả ngày anh đều làm cái này, vì những vụ án này mà chạy tới chạy lui, tôi nhất định muốn biết anh hiện tại đang làm gì, mà tôi vừa nghĩ tới anh có thể bị những tên khốn kiếp kia thương tổn thì tôi đều muốn sắp điên rồi!___ tôi chỉ có thể cả ngày nhìn chăm chăm những tin tức chết tiệt kia, tuy rằng con mẹ nó tôi biết mình cái gì cũng đều không làm được!” hấn nói.

Jeffery kinh ngạc nhìn hấn, một bộ dáng không phản ứng kịp. Ron yên tĩnh lại, hấn nghe được hơi thở dồn dập của chính mình, quả thực hấn thực sự không biết lúc này mình vừa nói cái gì, hấn cũng không biết những lời đó như thế nào có thể phát ra.

“tôi cảm thấy người giết kẻ cảnh sát kia có thể là người của các anh, anh nên cố gắng cẩn thận hơn.” Hấn nhanh chóng nói, “anh có thể đã tìm tới hấn, người cảnh sát kia trên mặt có vết ứ thương.. thật gặp quý...”

Kia dĩ nhiên không phải là chữ viết của y, hấn nghĩ, cố gắng đem câu nói này nuốt trở về, hấn không nên xem qua phần hồ sơ kia.

“nói chung anh nhất định phải cẩn thận, hấn rất có thể là người ở bên cạnh anh...” hấn nói, nỗ lực tổ chức lại ngôn ngữ của mình, nhưng những lời kia dưới tầm mắt của Jeffery đều bắt đầu liễng xiểng.

“có rất nhiều cảnh sát chết tiệt, bọn họ nhìn qua là đồng nghiệp của anh, bắt tội phạm, bảo vệ công dân nhưng có phải.. bọn họ cái gì cũng sẽ làm, vì tiền hoặc vì thứ khác mà tùy tiện tổn thương người khác...” hấn nghe được giọng nói của mình, Ron rõ rệt muốn đề tài quay trở lại nhưng chúng nó rất tự nhiên muốn phát triển theo hướng khác, hấn không thể làm gì hơn là ngậm miệng lại.

“Tôi biết.” Jeffery nói.

Tiệm cà phê truyền đến tiếng huyền não bên ngoài đường phố nhưng giữa hai người lại lại lâm vào một mảnh vắng lặng.

Ron nghe được chính mình nhẹ nhàng ho khan một tiếng, “Liên quan đến người hung thủ kia...”

“Chúng tôi đã khoanh vùng đối tượng được.” Jeffery trả lời.

“Hi vọng là người đó trùng với suy nghĩ của tôi.” Ron thì thào nói.

“Chứng cứ đầy đủ.” Jeffery nói, chậm rãi nhấp một hớp cà phê, hai người cùng nhau tránh né ánh mắt của đối phương, xung quanh lại lâm vào trầm mặc, chỉ có ngoài cửa sổ lại đang âm ỉ.

Một hồi lâu, Jeffery mở miệng, “anh có thể gọi điện thoại lại đây.”

“Tôi có chút hồ đồ.” Ron nói.

Jeffery nhìn hần một lúc, sau đó cười rộ lên, “Cám ơn anh đặc biệt tới tìm tôi.”

“Nhưng các anh đã điều tra được hần.” Ron nói, đứng lên, “Tôi đi, anh tiếp tục công việc đi.”

“Không cùng nhau uống ly cà phê sao?” Jeffery hỏi.

Ron dừng lại, quay đầu nhìn y.

Jeffery khoát tay, “Tôi nghĩ chúng ta đều không có việc gì gấp, không phải sao?”

Ron lẳng lặng nhìn y một lúc, mở miệng nói, “Tôi rất nguyện ý ngồi xuống cùng anh uống cà phê. Mà trước đó, chúng ta đều hiểu tôi đối với anh có suy nghĩ như thế nào, không phải sao?”

“Đúng thế.” Jeffery nói, “phục vụ, cho một ly cà phê.”

Ron chậm rãi trở lại chỗ ngồi ngồi xuống, nhìn chăm chăm Jeffery. Hần không xác định mình không phải là nên ôm ấp một chút ảo tưởng hay lập tức rời đi, cách nơi này thật xa.

“tôi ngày mai phải đi ra tòa làm chứng.” Jeffery nói, “chính là vụ án hung thủ liên tục cưỡng gian rồi giết hại kia, anh còn nhớ vụ án đó không?”

“là án con hoang đó đem anh trói đến sâu trong rừng rậm phải không?” Ron nói.

“đúng vậy, chúng tôi gặp phải vụ án kia, lúc ấy toàn cục mất một ngày một đêm đi điều tra hần. Lúc đó tôi thấy những người kia chết thì trong đầu liền thẻ rằng nhất định phải tìm được tên khốn kia.” Jeffery nói.

Y nhìn cốc nước ngẩn người, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng hần, “lúc đó tôi rất sợ hãi.” Y nói.

“Rick bị chết, thời điểm hần đem tôi đến chỗ nhà xưởng kia, tôi cực kỳ sợ hãi. Tôi không muốn bị một người đàn ông cường dâm sau đó giết chết, hần là... lại là tội phạm điển hình của ngược đãi cưỡng gian, tôi thấy qua vô số vụ án như vậy, tôi biết hần dẫn dắt người bị hại mấy tiếng, mấy ngày, hoặc mấy tuần sau đó sẽ chậm rãi giết chết bọn họ, hần là chuyên gia về phương diện này, hần thích xem bộ dạng thống khổ của người khác, nghe bọn họ la hét thảm thiết.” Jeffery nói.

Ron chăm chú nhìn y, cảm thấy tim mình đều sắp co lại thành một đoàn. Ánh nắng buổi trưa chiếu trên

người Jeffery nhưng không cách nào xuyên thấu qua bóng lưng của y, y có vẻ là người băng lãnh cứng rắn.

“đúng, tôi đã tóm được hắn lần nữa,” y nói, “thế nhưng tôi thật sự sợ hãi, hiện tại chỉ vừa nghĩ tới thôi thì cả người đã muốn run lên.”

Ron muốn đưa tay cầm chặt lấy bàn tay của y, nhưng cái gì hắn cũng không làm được, thế nhưng nghĩ muốn cho y một ít nhiệt độ. Rồi hắn thấy khuôn mặt tuần tú của người cảnh sát kia lại không thể đưa tay ra.

“Tôi liều mạng tự nói với tự mình phải tỉnh táo. Tôi tay không tắc sắt, trong tay đối phương có súng, hơn nữa còn là kẻ điên cuồng giết người, thứ tôi có thể sử dụng chỉ có đầu óc của chính mình mà thôi. Thời điểm đang đối mặt với kẻ tàn bạo, có lúc chúng tôi đều sẽ vô lực, việc có thể làm chỉ có tỉnh táo lại mà thôi.” Jeffery nói, “Mà tôi biết, chỉ cần một chút xú sai lầm, như vậy sẽ phát sinh cái gì.”

Ron nhẹ nhàng mở miệng, “Tôi trước đây trải qua không ít chuyện, biết không... Tôi rất xác định, nếu như tôi đụng tới tình huống đó, tôi căn bản sẽ không có cách nào phán đoán bất cứ chuyện gì, càng khỏi nói đến phân tích loại hình của hắn, sau đó tìm cơ hội không chế hắn.”

Hắn nhìn thẳng con mắt của y, nói rằng, “anh phải biết, anh thật sự rất đáng gờm.”

Jeffery nhẹ nhàng nở nụ cười, dáng dấp kia có chút thẹn thùng.

“Tôi thích phân tích những thứ kia,” y nói, “Tôi nghĩ nếu tôi am hiểu, hơn nữa có thể giúp được những việc khó khăn, vậy đương nhiên tôi hẳn là nên đi làm công việc này. Mà thật sự đã rất lâu không có ai không chút nghĩ ngợi vọt tới trước mặt tôi nói như thế, lo lắng an toàn của tôi, đương nhiên, có rất nhiều đồng sự như vậy, nhưng cùng anh không giống nhau. Tôi đã... có một thời gian dài không quan tâm đến những chuyện ngoài những kẻ phạm tội.”

Y ngẩng đầu nhìn Ron, nói rằng, “anh có biết, tôi ly hôn, hơn nữa trước khi ly hôn rất lâu, chúng tôi cũng không có mối quan hệ liên quan gì với săn sóc hay là việc quan tâm trao đổi.”

Ron cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh, thời điểm lần đầu tiên giết người đều không sốt sắng như vậy.

“Tôi hi vọng chúng ta có thể tiếp tục làm bạn.” Jeffery nói.

Ron có chút cứng ngắc, hắn không biết nên làm ra phản ứng gì.

Nhưng trong nháy mắt, Ron có kích động muốn đứng dậy rời đi, Jeffery sẽ không ngăn cản hắn, đây chắc chắn chỉ là một lời nói khách sáo phổ thông. Hắn không có cách nào cùng người kia chỉ là bạn bè, khi hắn ngủ trong đầu hắn chỉ nghĩ đến một mối quan hệ khác.

Nhưng là hần không có dũng khí như vậy, cho dù biết như thế sẽ vô cùng uất ức nhưng Ron thực sự không có dũng khí dứt khoát từ chối đề nghị của Jeffery.

Ánh mặt trời đã ngã về chiều, bóng người kia rơi xuống tay hần làm cho Ron cảm thấy vừa lạnh giá lại tựa như nóng lên.

Thân thể của y hầu như hãm hết vào trong bóng tối, làm cho y nhìn qua vừa ám muội vừa nguy hiểm, lại tựa như tản ra sức nóng cường đại.

Ron vững vàng cầm lấy cốc cà phê, uống một hớp nhỏ.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ trở thành bạn tốt.” Hần nói.

Ron cũng không cảm giác được mình cùng với y sẽ trở thành “bạn bè bình thường” như thế nào, hần cũng không tin hần với người cảnh sát kia có cái gì là “giao lưu bình thường” hay không, nhưng bây giờ tất cả chính là như vậy.

Buổi tối khi hần nằm trên giường, hần sẽ vì hành vi của chính mình mà cảm thấy hối hận.

Hần muốn nỗ lực ảo tưởng một ít chuyện có thể an ủi bản thân, tỷ như người cảnh sát kia không mặc quần áo, hần sẽ... nhưng y đã bạn của hần, hần không nên tự ảo tưởng những thứ đó.

Đây thực sự là ác mộng, sáng sớm ngày mai hần nên gọi điện thoại cho y, bảo muốn rút lại lời quyết định ngày hôm qua.

Sau đó Ron nghĩ tới buổi sáng ngày mai y sẽ phải đến tòa án, Jeffery sẽ bị một đồng thương tổn nghiêm trọng sau khi đi làm chứng cho vụ án giết người hàng loạt kia, sau đó hần sẽ ở lại bên cạnh y, hoặc an ủi y và sẽ không thể chạy tới để nói những chuyện sát phong cảnh như vậy.

Sau đó hần ý thức được, hần với người cảnh sát này chỉ là bạn là một chuyện đương nhiên.

Trừ khi người kia phát hiện bản thân đang dấu diếm tất cả sẽ bắt đầu hận hần.

Khó khăn nhất chính là, chuyện này nghe vào lại không phải là chuyện vô cùng xa xôi.

Chạy đến tòa án nghe quan tòa thẩm tra một tội phạm liên tục điên cuồng giết người cùng một người cảnh sát đang nỗ lực chính mình đi làm chứng theo Ron là chuyện vô cùng đại nghịch bất đạo và là hành động cần phải dấu diếm. Có điều sáng sớm hần rất kinh ngạc khi nhìn thấy Michael đang ở bên trong.

Đối phương hiển nhiên cũng rất kinh ngạc khi nhìn thấy hần.” Cậu tới nơi này làm gì, Ron?” Hần hỏi, bắt

an nhìn chung quanh một chút, bên cạnh không phải là người trong gia tộc mà là một nhóm người chuẩn bị ám sát hắn.

“Có lẽ là tới thăm cậu một chút, tôi thật bất ngờ khi cậu vẫn đồng ý làm chứng.” Ron nghĩ một đằng nói một nẻo, hắn cần bản quen mặt chuyện Michael đồng ý việc hắn đã từng mô tả lại hình ảnh kẻ giết người.

“A, này có chút khó có thể từ chối... Chủ nếu không phải kẻ tạp chủng kia giết rất nhiều người, mà là... cậu biết vấn đề tính hướng của tôi đúng không, cái người tạp kích chúng ta... Ách...” người kia nỗ lực giải thích — nếu như cậu biểu thị mình là kẻ đồng tình với người bị hại sẽ làm bản thân có vẻ mềm yếu.

“Người phản bội.” Ron tiếp lời.

“Không kém bao nhiêu đâu, cán bộ kiểm sát nói rất cần lời làm chứng của tôi.” Michael nói, sau đó cảnh giác tiến đến Ron, “hề, cậu sẽ không đem chuyện này nói cho gia tộc đi, cậu biết điều thứ ba trong điều lệ gia tộc đúng không—”

“điều thứ 3 nói [làm điều tệ hại đối với gia tộc] tôi cho rằng hành động của cậu bây giờ ngược lại lại là hữu ích với xã hội, không ảnh hưởng gì.” Ron an ủi hắn.

Michael nhìn qua có vẻ yên tâm hơn chút, nhưng vẫn không được tự nhiên nói rằng, “Làm chuyện hữu ích với xã hội nghe vào vẫn có chút kỳ quái, không phải sao?”

“Không, tin tưởng tôi, thêm một kẻ liên tục điên cuồng giết người đối với gia tộc không có bất kỳ chỗ tốt nào, thiếu đi một người chết càng có lợi với việc kiếm tiền hơn.” Ron nói.

“Tôi cho là chết nhiều người hơn mới tốt.” Michael kỳ quái nói, ở trong gia tộc ở địa vị của hắn không quá cao, mà khi mọi người không xâm nhập quá sâu vào nghề nghiệp này thì rất dễ dàng cho là bọn họ yêu thích các loại thể chiến các loại, mà thực sự lại không như vậy, bọn họ chỉ thích tiền.

“Trừ khi là chúng ta giết, mà cái ví dụ này lại không phải như vậy.” Ron liếc mắt khinh thường, lười cùng hắn giải thích, “đừng tin những tên ngốc nói trong mấy quyển manga, tiền là từ trong tay con người kiếm được, có người kinh tế mới phát triển, người sống so với người chết còn có giá trị hơn, được rồi, cậu đi vào chỗ ngồi của người làm chứng đi.”

Hắn đuổi Michael rồi cũng tìm một chỗ ngồi xuống, nỗ lực tìm kiếm thân ảnh của Jeffery.

Jeffery mặc một bộ âu phục ngồi ở chỗ ngồi của người làm chứng, anh ta nói chuyện cùng đồng sự sau lưng, nhìn thấy Ron liền lộ ra một nụ cười với hắn, mà người cảnh sát kia liền quay lại cảnh giác nhìn hắn.

Ron vốn muốn đi tới nói chuyện vài câu, nhưng người bên cạnh y làm hắn thay đổi chủ ý. Trước một ngày hắn ở tiệm cà phê đã từng thấy người cảnh sát này nói chuyện với y. Người phó cục cảnh sát kia dường như luôn biểu tình nghiêm túc vừa cảnh giác nhìn hắn khiến hắn không mấy dễ chịu.

Đối phương liếc mắt nhìn hắn rồi quay đầu hướng Jeffery nói gì đó. Ron không biết bọn họ có phải đang bàn luận về mình hay không.

Hắn cực kỳ không thoải mái ngồi ở phía xa xa, ít nhất trên phương diện xã giao, khoảng cách của hắn và Jeffery tựa như bầu trời cùng mặt đất.

Khả là ngoài ý muốn, quan tòa thẩm án tiến hành tương đối kịch liệt, những luật sư kia lại càng có năng lực dưới loại tuyệt cảnh tìm được luận điểm, tiến hành tuyệt địa phản kích. Kẻ tội phạm mặc một thân âu phục, tao nhã lễ phép đứng ở nơi đó, không có chút nào giống như trải qua những chuyện điên cuồng tàn nhẫn trước kia, thậm chí hắn còn cho rằng người kia đến một con sâu cũng chưa từng giết qua.

Bất quá chứng cứ phạm tội quá mức xác thực, bề ngoài này làm cho bồi thẩm đoàn có ấn tượng tốt đẹp có lẽ sẽ làm cho hắn không đến mức ngồi trên ghế điện, nhưng ngồi tù chung thân thì chắc hắn không có vấn đề gì.

Sau khi kết thúc phiên tòa, Jeffery cùng đồng nghiệp nói chuyện xong liền đi tới trước mặt Ron, nói rằng: “rất vui vì anh tới.”

“Tôi rất muốn nhìn thẩm lý và phán quyết của vụ án này.” Ron nghĩ một đằng nói một nẻo nói.

“Buổi chiều có chuyện không?” Jeffery hỏi.

Ron theo bản năng nhìn xung quanh một chút, không quá xác định y sau đó sẽ dành thời gian cho mình: “không có việc gì.”

“cậu có muốn đến chỗ tôi ngồi không? Lần trước đang nói chuyện liền bị tên kia đánh gãy. Nhưng bây giờ tôi nghĩ sẽ không có sự trùng hợp như vậy xảy ra, hắn sẽ chờ cả đời ở trong ngục.” Jeffery nói.

” cực kỳ tình nguyện.” Ron nói, lập tức quyết định không cần để ý đến Michael, hắn vốn đã quyết định chờ lát nữa sẽ cùng Michael đi ra ngoài.

“Muốn nói với bạn của anh một tiếng không?” Ron hỏi.

Ron cấp tốc hướng sang Michael làm tiếng lóng theo phương thức xã hội đen “Tôi có chuyện đi trước”, sau đó đối với Jeffery lộ ra một nụ cười nhiệt tình, “Đã nói.”

“Nhưng đủ hiệu suất.” Jeffery cười nói, hai người cùng nhau hướng về cửa tòa án đi đến. Ron cảm thấy nếu như Jeffery muốn mang hắn đi tới địa ngục, hắn cũng sẽ đi theo.

” có điều ở trong nhà của tôi không có đồ ăn nào.” Jeffery nói.

“Nhìn ra rồi, có lẽ chúng ta có thể tiện đường khi trở về mua chút đồ ăn.” Ron nói, vì đề nghị của mình mà cảm thấy đắc ý, như vậy có thể ở cùng y thêm một lúc.

Jeffery liếc mắt nhìn hần, “Được rồi, anh thích ăn cái gì?”

Cứ như vậy hai người ở trên siêu thị ven đường dừng lại, mua sắm một đồng nguyên liệu nấu ăn trở về ngôi nhà của Jeffery. Nhà y vẫn không thay đổi gì, vẫn bề bộn lộn xộn như cũ.

Hai người đem đồ ăn đi tới nhà bếp, rồi nhìn nhau một lúc, Jeffery mở miệng đánh võ trề mặ, “anh làm?”

“Ách, tôi sẽ không làm cơm, tôi nghĩ tới anh sẽ làm.” Ron nói.

Lúc này lại trề mặ thật lâu, Ron không quá xác định nhìn nhữn thứ đó, “có lẽ chúng ta nên thử xemm?”

“A, trước đây Kate còn có một vài quyển sách nấu ăn, tôi đi tìm xem.” Người kia nói, thử thăm dò mở chiếc tủ ra, tìm kiế một đồ vật hần chưa từng thấy qua.

“chỉ là nấu ăn mà thôi, hần sẽ không quá khó khăn.” Ron nói, quét mắt nhìn một đồng nguyên liệu nấu ăn, hơn 10 triệu hần có thể phân loại giải quyết, này phân loại rau dưa hần sẽ không khó.

Hần cẩn thận đem đồ ăn phân loại cẩn thận, Jeffery cuối cùng cũng từ trong dưới đáy tủ cầm ra được một quyển sách nhiều nếp nhăn, nhìn qua thời điểm vừa mới mua nó còn rất lộng lẫy, nhưng bây giờ lại chẳng khác gì như dưa muối đã ướp qua.

Người chủ gia đình cực kỳ khó khăn để mở nó ra, nỗ lực tìm tới cách làm thức ăn.

“có lẽ chúng ta chỉ có thể làm ít khoai tây?” y đề nghị.

“thực phẩm này tuy quen thuộc nhưng không tốt lắm, đó là nhữn thực phẩm rác rưởi.” Ron nói, tự tin lật sang trang khác, “chúng ta sẽ làm món bít tết tiêu đen này được không?”

Jeffery liếc mắt nhìn hần, nghiêm túc nói, “Tôi cảm thấy anh có thể có thiên phú về nấu ăn.”

Khích lệ này khiến Ron đã tự tin hơn nhiều, có điều tất cả chỉ giằng co 10 phút. Hần lấy thịt bò ra, chuẩn bị bỏ vào nồi liền không biết vì sao bị thiêu cháy. Ánh lửa cuồng liệt xông thẳng lên trần nhà, hai người đàn ông sợ đến mức cánh tay đều đặt trên cây súng.

“Làm sao bây giờ?” Ron không biết làm sao hỏi.

“Tôi không biết, có thể chờ một lát nó sẽ tự tắt ngúm? Jeffery nói.

“Phòng ở có thể bị cháy, điện thoại ở nơi nào?” Ron hỏi, Jeffery đem điện thoại di động đưa cho hắn, vừa nói, “Làm gì?”

“cứ tiếp tục như vậy phòng ở sẽ bị cháy, tôi nghĩ trước tiên nên gọi điện thoại cho đội phòng cháy chữa cháy.”

“Không cần như vậy, phòng bếp này được làm bằng liệu chống cháy nổ.”

Ron nghĩ một hồi, quay đầu nhìn y, “Vậy chúng ta ở đây, chờ dầu đốt rụi là tốt rồi?”

Jeffery trả lại hắn một ánh mắt không xác định, “có lẽ đi.”

Sau mấy giây lặng im, Jeffery nói, “Đúng rồi, trước hết tôi có thể đem bình gas đóng lại.”

“Nhưng lửa rất lớn.” Ron nói.

“Tôi đi đóng công tắc điện.” Jeffery nói, bò trên ghế khóa lại bình gas.

Lửa chậm rãi tắt đi, hai người đàn ông đồng thời thở phào nhẹ nhõm, làm cơm là việc thực sự nguy hiểm.

Ron nhìn nhà bếp đang bừa bộn khắp nơi, đề nghị: “chúng ta vẫn nên gọi pizza đi thôi.”

“Ý kiến hay, tôi đi gọi điện thoại.” Jeffery nói, hai người cùng rời đi nhà bếp đang thắm đến mức không nỡ nhìn lại.

Pizza quả nhiên là thực phẩm sạch sẽ thuận tiện nhanh chóng, điện thoại mới đánh ra không tới mười phút đã lập tức truyền đến tiếng chuông cửa, Jeffery chạy ra, sau đó ôm một hộp thực phẩm trở về. Ron dùng một biểu tình than thở nhận lấy, ném cho Jeffery một chai bia rồi bắt đầu khoái trá cơm trưa.

“Tôi không thích thái độ người luật sư kia đối xử với anh trong phiên tòa án.” Ron nói.

“bên trong những vụ án cưỡng gian, thủ đoạn hạ thấp người bị hại là biện pháp thường dùng nhất. Có điều hắn có thể thuyết phục được toàn bộ những người kia đang câu dẫn Sifu De cũng không thể khiến mọi người tin tưởng bọn họ câu dẫn Sifu De để cắt tay cắt chân của chính mình.” Jeffery nói.

“Nhưng bọn họ nói những câu kia... khiến tôi cảm thấy chán ghét.” Ron nói.

“Ai mà không chứ.” Jeffery nói, y hừ một tiếng, “Tôi ngay lúc ấy đích thực đang câu dẫn hắn, vậy thì thế nào, họ không thể nói bởi vì những người kia muốn thành người bị hại để lên giường rồi chính bọn họ hại chết chính mình được.”

Ron tăng hắng một cái, “Đúng rồi, ngày đó trong quán rượu, anh nói với tôi [cảm ơn đã hợp tác] là có ý gì?” Hắn hỏi.

Jeffery tựa hồ có chút ngoài ý muốn khi hắn còn nhớ câu nói đã quá lâu trước kia, “Lúc đó tôi phải giả dạng là bạn trai không ở đó muốn làm bộ dạng muốn quyến rũ người khác, anh nói chuyện với tôi vừa vặn có thể tăng hiệu quả như vậy, cho nên lúc ấy tôi không nghĩ muốn anh lập tức rời đi.” Y trả lời.

“anh lúc đó thoát nhìn... Ách, cùng trong ấn tượng không giống nhau.” Ron nói.

Jeffery cười ha hả, “Lúc đó nếu như anh không hỏi tôi có phải đang phá án hoặc là đợi lát nữa có muốn cùng nhau mượn phòng hay không, tôi sẽ nói “được, để tôi gọi điện thoại nói cho bạn trai công ty còn có việc các loại, tôi đã nỗ lực một ngày để cho mình có thể tiến vào nhân vật.”

Ron quả thực hi vọng Jeffery đang đóng vai người kia, như vậy hắn có thể trực tiếp đem y đánh gục ở trên ghế sa lon.

“Bọn họ tại sao cho anh đi làm con mồi?” Hắn hỏi.

“Bởi vì nghi phạm rất hung tàn, mà kỹ xảo vật lộn của tôi trong tổ là tốt nhất.” Jeffery nói.

Xem ra tôi hắn là nên xóa hết ý nghĩ này, Ron nghĩ.

“Tôi nghĩ buổi trưa hôm nay anh sẽ cùng đồng sự gặp nhau hay làm chút gì đó, dù sao làm chứng vẫn không phải là chuyện dễ dàng.” Hắn nói.

“Không...” Jeffery chần chờ một chút, “Bọn họ rất bận, vụ án kia vẫn không có manh mối.”

“Các anh đã làm được rất tốt, nếu như cả ngày tôi luôn đối mặt với mấy chồng hồ sơ xác chết kia thì thần kinh đã sớm hỏng mất.” Ron nói, đem hộp pizza trống không ném mất sau đó đi rửa tay, Jeffery vẫn không nói gì.

Bọn họ thanh lý xong đồng rác thải nhưng vẫn không dám để ý tới phòng bếp đang cực kỳ bừa bộn, những thứ kia chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta tuyệt vọng.

Jeffery ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn một góc túi giấy đang lộ ra ở trên bàn, đột nhiên nói rằng, “Tôi có lúc cũng cảm thấy tuyệt vọng, có một số việc nhất định phải làm nhưng lại không có nghĩa là nó sẽ không hỏng bét như vậy.”

Hắn đùa bốn túi giấy kia, “lúc tôi vẫn còn nhỏ, xưa nay không nghĩ tới mình có thể làm công việc này, giúp đỡ người khác hoặc cái gì tương tự. Tôi đã cho rằng tôi sẽ thay đổi giống cha tôi, căn bản đó chính là một ác mộng. Có lúc tôi cảm giác mình căn bản không thể thoát khỏi những thứ kia, bởi vì tôi vẫn thường cảm giác bản thân mình sắp điên rồi.”

Ron không biết nên nói cái gì, người này so với hắn đã có cuộc sống thực sự tốt hơn nhiều.

“Người đã làm được tốt vô cùng.” Hắn nói.

Jeffery lắc đầu một cái.”Rất nhiều người đã chết, Ron, làm nghề này anh không thể cứu tất cả mọi người, anh chỉ có thể cứu một vài người nhưng nó vốn là không nên có thương vong. Cho nên nó rất khó cho anh cảm giác bản thân đã làm được rất tốt, bởi vì tổn hại vĩnh viễn không nên phát sinh.”

Ron thật sâu nhìn hắn, người này là kẻ công tác cuồng, người này rất yếu đuối, mà hắn không biết nên làm hành động gì. Trong cuộc sống của hắn không có bất kỳ cảm nghĩ nhân tố nào có thể an ủi người này.

Hắn thăm dò đi tới trước mặt y, ngồi xuống bên cạnh.”Mỗi người đều thời điểm sẽ ủ rũ, bởi vì những chuyện gay go xác thực rất nhiều, nhưng anh sẽ khá hơn.”

Nhưng may mắn không cần hắn bỏ ra nhiều hơn an ủi, điện thoại Jeffery vang lên, hắn nhìn qua dây số một chút không quá vui vẻ nhận điện thoại. Ron yên lặng nhìn bộ dáng thời điểm người này làm việc, hắn muốn mình nên chấp nhận bản thân phải rời đi, nhưng hắn cảm thấy có thể cứ như vậy tình cờ lưu ở bên cạnh y cũng rất tốt.

“Không, tôi rất khỏe, anh bạn, tôi đã ở trên tòa làm chứng một ngàn lần... có lẽ không nhiều lần như vậy, nhưng khẳng định rất nhiều lần, đây không phải là chuyện lớn lao gì...” Jeffery đối với người đối diện nói, y kéo kéo ca-ra-vat, hai cúc áo sơ mi được mở ra khác hẳn với bộ dáng trên tòa của y. Ron nghĩ, nhưng đều rất có mị lực.

Y rất thả lỏng, y đang cười, như vậy rất tốt.

“Tôi biết rồi, biết rồi... Ở phía trên hàng thứ ba, bên trái trong ngăn kéo đầu tiên, tạm biệt.” Jeffery nói xong, nhấn tắt điện thoại.”Mỗi lần cứ vào lúc này, tôi đều hối hận chính mình đã tìm một công việc thời gian tăng ca lại tựa như thời gian ăn cơm bình thường.” Y oán giận.

“anh có vẻ như thường thường vào ngày nghỉ đều tăng ca.” Ron không yên lòng nói.

“Trọng điểm không ở ngày nghỉ, tôi chán ghét lúc đang hẹn hò bị gọi đi công tác.” Jeffery nói.

Ron suy nghĩ vài giây, không phản ứng lại lời này có ý gì.”Hẹn hò?” Hắn hỏi.

Jeffery hơi nheo mắt lại, nhìn qua có chút nghi hoặc.”Đương nhiên, Ron, chúng ta tốt nhất vẫn nên xác nhận một chút, anh nghĩ rằng chúng ta đang ở đây làm gì? tán gẫu phổ thông?”

“Ách... Không phải sao?” Ron hỏi.

Jeffery nhìn hắn một lúc, kỳ quái nói, “Tôi tại sao muốn hẹn một giám đốc ngân hàng vào nhà nói chuyện? Nói chuyện về tăng trưởng kinh tế hay là tiến triển mấy vụ án giết người?”

Nhìn thấy Ron theo dõi mình không nói lời nào, Jeffery khoát tay, “anh xem, tôi cho là chúng ta đã đạt thành nhận thức chung, chỉ sợ tôi không phải là một đối tượng rất thích hợp để giao du, nhưng tôi nghĩ anh đã nguyện ý cùng với tôi —— ”

Jeffery nói còn chưa dứt lời, bởi vì Ron lại gần, đột nhiên mạnh mẽ hôn lên môi của y. Jeffery sợ hết hồn, sức mạnh người kia rất lớn, không giống như đang hôn môi lại càng giống như đang công kích.

Đối với một người giám đốc ngân hàng mà nói, động tác của hắn thật sự đủ nhanh nhẹn, y nghĩ.

12. Chương 12: Hiên Nhiên Không Chỉ Là Bạn Bè

Điện thoại di động vang lên, Jeffery căn bản không có cách nào đi tiếp nó, bản thân chỉ có một phần tâm. Ron nhanh chóng đem y đặt trên ghế salon, Jeffery đem hắn đẩy ra, theo bản năng lấy cánh tay đặt trên lồng ngực hắn —— một hành động công kích vừa nói “chờ đã”, sau đó lấy điện thoại di động.

“cậu tốt nhất nên có lý do để gọi điện thoại cho tôi...” y tức giận nói, “trời ạ, tìm cái vật chứng cũng khó như vậy sao, ở gần kéo phía dưới cùng!” y oán giận đem di động nhấn tắt.

Ron kéo caravat y, híp mắt nhìn lại, “tôi rất muốn đem tay anh trói lại.”

“đừng hi vọng chuyện đó.” Jeffery nói.

“tôi biết tôi không nên hi vọng quá nhiều, nhưng anh trong lúc làm tình cũng đi nhận điện thoại?”

“có lẽ chỉ có những chuyện rất trọng yếu.”

“nhưng anh đang trong thời gian nghỉ phép. Thật giống như bất cứ lúc nào anh đều nhớ đi nhận điện, thậm chí lúc cùng tôi đánh nhau——” Ron nói, hắn đột nhiên dừng lại, ý thức được mình đang nói việc chết tiệt nào.

“thời điểm tôi nhận điện thoại khi hai chúng ta đang đánh nhau?” Jeffery nói, “tôi không nhớ rõ tôi cùng anh ____” y cũng chậm rãi dừng lại, Ron có thể cảm giác được thân thể người dưới thân dần trở nên cứng nhắc, lần trước hắn đè lên thân thể này thì y cũng trở nên cứng nhắc từ chối như vậy, có điều tình huống hai lần tuyệt nhiên bất đồng.

Jeffery nhìn chòng chọc khuôn mặt của Ron, người kia quả thực hi vọng chính mình không phải là khuôn mặt đó, coi như hủy cả khuôn mặt cũng tốt.

“tôi nghĩ tôi biết anh là ai,” Jeffery lẩm bẩm nói, “anh là người đàn ông ngày đó ngủ với Kate...”

Y cũng không lập tức tức giận đem Ron đẩy ra mà cứ nằm như vậy, bật cười, thật giống như y đã mất đi năng lực phản ứng, “chúng ta xác thực đã đánh một trận, sau đó tôi liền triệt để cùng Kate chia tay... ông trời ạ, tôi vậy mà không nhận ra anh...” y nói.

Ron bị nụ cười giễu cợt của y làm cho lòng đầy hốt hoảng, hắn ngơ ngác nhìn y, toàn bộ đầu óc đều không kịp phản ứng. Trời ạ, đây thực sự là việc vui quá hóa buồn điển hình!

“anh... cứ như vậy sau lần đó anh luôn luôn xuất hiện trước mặt tôi, anh đến cùng là muốn làm gì? Thượng vợ tôi, sau đó đối với ông chồng cũng có hứng thú? Cũng thật đủ hoàn toàn ____” Jeffery đột nhiên đẩy Ron, thật giống như lúc này mới phản ứng được tư thế đáng xấu hổ của bọn họ.

Ron chật vật ngồi trên đất, đem bàn trà đựng tới khiến nó dời đi vài thước, bản thân hoàn toàn không chút phản ứng.

Jeffery chậm rãi từ ghế salon ngồi xuống, caravat của y không còn, cúc áo đã được mở ra bốn cái có thể nhìn thấy hơn phân nửa lồng ngực, thoát nhìn tương đối gợi cảm. Mà ánh mắt của y lại lộ ra sát khí mãnh liệt, nồng đặc khiến cặp mắt xinh đẹp kia đều có vẻ trống rỗng.

Y gấp rút hô hấp nhìn khuôn mặt quen thuộc kia mà phần nộ tới cực điểm, một loại sức mạnh muốn giết người bị đè ép đang chung đụng cùng nhau đến nỗi thân thể khó mà chịu đựng, hai đầu gối đều gần như nhũn ra.

Y có thể đối mặt với tình nhân của vợ, cũng có thể bình thản xử lý sự phản bội của người kia, thế nhưng y xưa nay không nghĩ tới một trường hợp như vậy, liền như vừa nãy, y cự nhiên suýt chút nữa cùng tình nhân của vợ lên giường.

“anh đến cùng muốn làm gì?” Hắn nói, “Từ đó về sau, anh luôn ở trước mặt tôi, nói cái gì muốn cùng tôi kết giao bằng hữu, anh đến cùng mẹ nhà hắn muốn làm gì? Trả thù? hay là ham muốn kỳ quái trên giường của anh!?”

“Tôi xin thề, tôi không có ác ý ——” Ron nói.

Jeffery mãnh liệt đem hấn kéo dây, Ron một lần nữa muốn đứng kề bên y, nhưng vẫn không được. Jeffery gắt gao nắm chặt hấn, cơ hồ đem áo sơ mi của hấn xé thành hai nửa.

“Đó chỉ là một lần sai lầm, tôi thậm chí không quen biết cô ta! Nếu như tôi biết tôi sẽ đụng phải anh, tôi chết cũng sẽ không ——” sẽ không thương cô ta, không, e rằng sẽ không quan hệ với tất cả những thứ anh không thích. Tôi sẽ chuẩn bị một cách tốt hơn, chờ đợi anh đến bên trong cuộc sống của tôi, mà không giống như bây giờ rối tinh rối mù như vậy.

Jeffery dùng sức đẩy hấn một cái, kêu lên, “Cút khỏi phòng của tôi! Cút ra ngoài, trước khi tôi giết anh ——” y tức giận đem hấn đẩy ra ngoài, không chần chừ một giây đồng hồ y ngã mạnh mẽ lên cánh cửa, gấp rút hô hấp. Y không biết nếu liếc mắt nhìn người này thêm một chút nữa thì có thể lấy súng đem hấn làm thịt hay không.

Y trừng mắt nhìn cánh cửa muốn đem mình bình tĩnh lại, tên kia thông minh không gõ cửa, nếu không động tác kế tiếp của y có khả năng chính là trở lại ghế salong cầm khẩu súng đi tới.

Y chậm rãi trở về ghế salong ngồi xuống, trên đó một mảnh ngổn ngang trào phúng biểu hiện vừa nãy cảm xúc của hai người đã mãnh liệt như thế nào. Y thậm chí còn có thể nhớ rõ ràng cảm giác đầu lưỡi người kia ở trong miệng của y tìm tòi quấy đảo, nhớ tới hơi nóng phun trên cổ y, còn có cảm giác đồ vật nào đó giữa hai chân hấn dính trên bắp đùi y.

Y vì sao lại làm chuyện này? Ai sẽ cùng với vợ người ta lên giường sau đó sẽ đuổi theo chồng người ta tiến hành một đoạn ái tình? Y không hiểu, mà y không chút nào có thể suy nghĩ rõ ràng.

Jeffery dùng tay che mặt, ngồi ở chỗ đó, một thời gian rất lâu không nhúc nhích.

Ron vẫn đứng ở cửa.

Hấn ít nhất đã ngăn người một tiếng đồng hồ, thế nhưng hấn không dám đi gõ cánh cửa kia. Jeffery thống khổ như vậy, biểu tình bị thương tổn như vậy làm hấn thấy sợ sệt, ít nhất hấn mất một buổi chiều để chuẩn bị tâm lý cũng không có cách nào đi đối mặt với y.

Ron đời này chưa từng vì chuyện nào mà hối hận qua, tại thời điểm khi sự kiện kia phát sinh, cũng chỉ là một lần gặp gỡ phổ thông, tuyệt không nghĩ tới nó sẽ thành một tan nạn muốn hủy diệt cả đời hấn.

Hấn ngồi ở trước bậc thang nhà Jeffery, thật giống như Ron ngồi chỗ này tuyệt đối không cần phải đối mặt với kết cục tồi tệ đó. Như vậy hấn tình nguyện ngồi lâu một chút. Nếu như hấn ngồi đây mấy ngày, và mấy ngày đó sẽ không làm cho hấn tuyệt vọng, vậy một trận ngồi như vậy cũng quá có lời.

Nhưng chờ tôi ngồi đây đủ lâu sẽ phải tỉnh lại? Tôi sẽ biết đây là việc mê luyến không quá thiết thực, tôi sẽ quen thuộc với trạng thái này, sau đó có thể về nhà, Ron nghĩ. Vì vậy hấn cứ ngồi chỗ đó, nhìn mặt trời chậm rãi chệch đi, thời gian chậm chậm đi qua.

Hơn nữa, đây thực sự là ác mộng, vài tiếng sấm thanh thúy bổ xuống, khí trời đột nhiên âm trầm giống như chuyển đêm, trời bắt đầu đổ mưa.

Ron ngơ ngác nhìn bầu trời, mãi đến khi những giọt mưa rơi xuống hắn mới ý thức được chuyện gì xảy ra, hắn có chút hối hận lúc này vì sao không lái xe lại đây, vậy ít nhất bây giờ hắn có một nơi trú mưa. Nhưng bây giờ Ron không thể làm gì hơn là ngồi đây chờ đợi, ít nhất phía dưới hành lang có thể tránh né một chút— tuy rằng không tới một phút, hắn cứ như vậy bị ướt triệt để.

Nhưng hắn vẫn ngồi ở chỗ đó, trừ việc này ra cái gì cũng không muốn làm, thân thể như bị dích chặt, lại càng như nặng thêm, vô lực mà cố chấp.

Nước mưa rất lạnh, điên cuồng tấn công trên người hắn, làm cho Ron run lên liên hồi. Hành động này ngược lại càng khiến Ron thư thái một chút.

Trời tối, cơn mưa nhìn qua đến một điểm muốn dừng cũng không có. Ron nghĩ nghĩ có phải hắn đã bỏ lỡ dự báo một cơn bão sắp ập tới hay không, bây giờ hắn muốn đi về e rằng cũng rất khó tìm được xe.

Hắn lau qua nước mưa trên mặt, không chút nào cảm thấy tiếc nuối hay sinh khí.

Cửa phía sau đột nhiên mở ra, hắn quay đầu, Jeffery mặt lạnh đứng ở nơi đó. Đứng quay lưng với ánh sáng khiến Ron không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt y, nhưng hắn vẫn cảm thấy một luồng ánh sáng sắc bén đi tới.

“Này.” Ron chào hỏi, “cho tôi ngồi đây một lúc, tôi sẽ đi.”

“Hiện tại liền rút.” Jeffery cắn răng nghiêng lợi nói.

“Tôi không có xe.” Ron nói.

Jeffery hít một hơi, rất rõ ràng đang ức chế tức giận. Y quay người đi về trong phòng nhưng vẫn chưa đóng cửa, Ron ngồi ở trong cơn mưa rào, ngơ ngác nhìn gian phòng ẩm áp, hắn đột nhiên có một loại ý nghĩ điên cuồng, hắn có thể cứ như vậy đi vào, sau đó từ phía sau ôm lấy người kia, gỡ bỏ y phục của y, đem y áp ở trên sàn nhà. Thân thể của Jeffery vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, khẳng định không phải là đối thủ của hắn...

Cứ hoảng hốt nghĩ như vậy, Jeffery mặt lạnh đi tới, sau đó đem một chuỗi chìa khóa ném đến trên người Ron, mặt trên mang theo nhiệt độ ẩm áp khô ráo trong phòng. Người kia mở mắt nhận lấy, Jeffery nói, “Chìa khóa xe, bây giờ rút khỏi phòng của tôi, sau này không cần gọi điện thoại cho tôi, xe để bên lề đường, chìa khóa đặt ở trong hòm thư là được.”

Ron thưởng thức chiếc chìa khóa trong tay, sau đó cười rộ lên, “anh biết không? Tôi tưởng tưởng đến anh sẽ không xuất hiện sớm như vậy đuổi tôi đi, tôi vừa này vẫn ngồi đây thiết lập những tình huống giả định

rồi nghĩ đến thực tế, anh sẽ từ trên chiếc cửa sổ ló ra nửa cái đầu, trong tay cầm chiếc súng hướng tôi hét lên, “nhanh rút ngay cho tôi, không thì tôi sẽ nổ súng.”

Jeffery mặt lạnh nhìn hắn, tựa hồ đang hoài nghi hắn có phải bị xối choáng váng hay không.

Ron tiếp tục nói, “Sau đó tôi sẽ, [anh bắn đi, tôi chết cũng sẽ không đi], sau đó anh thật sự nổ súng. Có điều bản thân tôi vẫn suy nghĩ, anh không phải là người không có lương tâm, anh bắn trúng bụng của tôi. Tôi ngã trên mặt đất, máu tươi chảy tới mép cửa... A, tôi hận cơn mưa này sẽ đem máu lênh láng chảy ra, nhìn qua không thể không khiếp đảm sợ hãi. Sau đó anh sững sờ vài giây, liền chạy đi mở cửa, nói với tôi: [tôi đã gọi xe cứu thương, tôi sẽ trả tiền giải phẫu] thật giống như lúc anh đã nói với tôi sẽ trả tiền giặt là quần áo vậy.. sau đó, chúng ta liền cứ như vậy ở trong bệnh viện tán gẫu. Lại sau đó, tôi liền có thời gian ở bên cạnh anh, cũng có thể lại thắng được anh cũng không chừng.”

“Tôi sẽ không trả tiền giải phẫu.” Jeffery âm u nói.

“Vậy anh ít nhất cũng nên đi bệnh viện nhìn tôi, đưa bó hoa hoặc gì đó.” Ron nói.

“Tôi sẽ không đi.” Jeffery nói.

“tên nhóc vô tình.” Ron thở dài, liền quay đầu nhìn cơn mưa bên ngoài, “Tôi sẽ ngồi một lát nữa, được rồi, có lẽ nếu chờ thêm lúc nữa anh thật sự sẽ lấy súng bắn tôi. Anh ít nhất cũng sẽ gọi xe cứu thương đứng không?”

“Tôi lúc đó đã tức giận đến sắp điên rồi.” Jeffery nói.

Ron quay đầu nhìn y – một kẻ không thấy rõ biểu tình, Jeffery tiếp tục nói, “tôi lúc đó thực sự muốn đem hai người giết chết. Tôi biết nhiều người đàn ông lúc bị phản bội đều sẽ nói như vậy, nhưng chuyện tôi nói không phải nói đùa, tôi thật sự muốn đem hai người đều giết nếu như không có cuộc điện thoại kia...”

Anh khi đó còn nhớ đến cục cảnh sát có khả năng sẽ gọi điện thoại tới, Ron nghĩ, cho dù là đang cùng với gian phu đánh nhau. Những sát ý của người kia cũng không thể nói là quá tệ, anh trời sinh là người tốt.

“trước kia... từ lúc chúng tôi bắt đầu, tôi đều luôn cố gắng duy trì mối quan hệ với cô ấy thật tốt.” Jeffery nói, “tôi nỗ lực cho bản thân thành một người chồng, tôi nghĩ tới chuyện tình cảm tôi trọng yếu kia lại thật bại, nhưng cô ấy lại dùng một phương thức triệt để ấy không nhìn tới tôi... cùng mẹ nhà nó một loại khốn kiếp...”

Y bị ép đến ngừng lại để khống chế lại âm điệu của mình.

“tôi nghĩ cô ấy hận tôi, mà tôi không hiểu vì sao. Cô có thể rời đi, có thể làm như không hề thấy tôi, nhưng không cần dùng... không nên dùng loại phương thức kia.. cho tôi hi vọng, rồi sau đó hủy diệt, lại một lần nữa cho tôi hi vọng, sau đó lại... tôi chưa bao giờ mất khống chế như vậy...”

Ron nhìn y, ánh mắt của hắn vừa ôn nhu vừa cẩn thận, trước mắt có một cái bóng yếu đuối như vậy, hắn sợ chỉ cần chớp mắt một cái sẽ đem y vỡ vụn đi.

“sau đó tôi bắt đầu một mình sinh hoạt, tự nói với bản thân sẽ không thành vấn đề. Bây giờ cũng không dễ dàng, tôi không biết anh sẽ cảm thấy tôi là hạng người gì, nhưng tôi luôn cảm thấy cuộc sống thật rối loạn, Ron, tôi không có ngu đến mức cho bản thân sẽ ngồi trong phòng làm việc 24/24h, hoặc nghiêm chỉnh mỗi khi đến cuối tuần sẽ không trở về nhà là việc bình thường. Tôi chỉ là một người luôn chờ đợi một thời điểm nào đó sẽ phát điên lên, tôi không khống chế được.”

“bác sĩ tâm lý của tôi đã nói, tôi phải học đi yêu một người, chân chính quan hệ một mối tình cảm tốt đẹp, nó sẽ cho tôi biết hết thấy đều sẽ tốt, tôi có thể dừng lại, có thể sinh hoạt.... mà chính tôi lại đem nó làm hỏng, chính cái đó tôi cũng không giữ được.”

“thế nhưng anh xuất hiện, anh khiến tôi cảm thấy được mình nên thử nghiệm lần thứ hai, nó sẽ khiến cho người mong đợi, ái tình vốn là chuyện khiến cho người ta chờ mong. Đương nhiên, hai người đàn ông sẽ không thể nói đó là một tình yêu bình thường, nhưng tôi thích anh, anh nhìn qua rất tốt, tôi nghĩ tôi có thể thử xem... thử một lần nữa, nó sẽ không hỏng bét như trước, như một cái ác mộng...”

Ron cảm thấy Jeffery cười rộ lên.

“Sau đó, đây chính là kết quả thử nghiệm.”

Hiện tại, lập tức rời đi, Ron tự nói với mình.

y cảm giác rất tệ, mà chuyện này lại không dừng lại ở đây, Jeffery, nếu như y biết hắn là ai, đã làm chuyện gì thì không thể tưởng tượng nổi bản thân sẽ tạo thành vết thương nặng đến đâu, hắn có thể đem y bức điên. Y vốn đã đủ tệ rồi, đừng dùng bộ dạng vô cùng đáng thương đứng ở cửa như vậy...

nhưng hắn cảm giác được bản thân đột nhiên đứng lên, ôm chặt lấy người kia, mạnh mẽ dùng môi hôn lên môi của y. Thân thể bọn họ dính cùng một chỗ càng giống như lúc đang đánh nhau quăn thành một khối, xương cốt đều va chạm đến đau đớn.

Hắn đem Jeffery đụng đến lão đảo trên sàn nhà, dùng sức ngăn chặn y, đầu lưỡi cạy đôi môi của y, ngón tay bắt đầu cuồng nhiệt tìm kiếm trong thân thể, gỡ bỏ áo sơ mi của Jeffery, dùng hết tất cả đi âu yếm y, hiện tại hắn nóng vô cùng, lý trí đang dần hòa tan lại bị quăng lên chín tầng mây.

Jeffery nắm chặt ngay phía sau lưng hắn, y đau đến đòi mạng, y không biết được y đang mãnh liệt phản kháng hay đang hòa theo hắn, hay là cả hai đều không phải. Y chỉ biết đau đớn kích thích đến một kích động dã thú nào đó, làm cho y cả người đều bùng cháy, hắn thô bạo gỡ bỏ áo sơ mi của y, khuy áo bốn phía bay ra.

Hắn nắm lấy quần dài kéo ra, không biết có phải hắn đã đem nó xé ra hay không, nhìn bộ đồ tây kia có vẻ không rề rà chút nào. Thân thể của bọn họ quăn quýt lấy nhau, có lẽ song phương đều quá kích động, dùng

lực quá mạnh, làm cho hắn không nhận rõ những bộ phận bất đồng của nhau.

Có điều Jeffery so với hắn bình tĩnh hơn nhiều, y nhìn thấy cánh cửa vẫn hé mở, vì vậy duỗi một chân ra, đẩy cánh cửa tiến vào.

Trong phòng ẩm lên, ánh đèn vàng nhẹ nhàng phả lên người, mưa gió bị ngăn cách bên ngoài, tất cả nhìn qua có vẻ ấm áp mà an toàn.

Ron đem quần dài y kéo tới mắt cá chân, sau đó tay của hắn dò vào quần lót, trực tiếp bắt được tính khí của y. Jeffery hít một hơi, hắn không xác định đó là đau đớn hay là khoái cảm, nói chung, hết thấy đều thô bạo lẫn lộn cùng nhau.

“Tôi nói đều là thật, đều là thật...” Ron thì thào nói, “Tôi muốn anh, tôi yêu anh, này đều là thật...”

Tay của hắn hoạt động, Jeffery cảm thấy khoái cảm mãnh liệt đột kích thân thể của y, sau đó toàn bộ lý trí của y đều hãm vào, quần lót cũng bị cởi ra, đây là lần đầu tiên cùng đàn ông làm chuyện này nhưng không thấy một chút ngại nào, hết thấy đều mãnh liệt như ngọn lửa cháy rụi dính chặt vào nhau.

Ron không ngừng hôn y, mang theo một sợi sức mạnh cuồng nhiệt đem y hoàn toàn cuốn vào.

Cáo trào đến khiến cả hai không thể khống chế, cứ như vậy bị kéo lên không cách nào ngăn cản, ngón tay Jeffery chăm chú bám chặt trên bắp vai của Ron, gấp rút hô hấp.

“tôi thích nhìn biểu tình này của anh...” Ron nói, không ngừng hôn lên môi của y, ngón tay của hắn không ngừng sờ mó thứ giữa hai chân Jeffery.

“Chúng ta đang ở trên sàn nhà.” Jeffery nói.

“Sàn nhà rất tốt, trong ảo tưởng vừa nãy của tôi có sàn nhà.” Ron hàm hồ nói, sau đó hắn ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo ý cười.

“Tôi cảm giác rất tốt, Jeffery, tôi chưa từng có cảm giác tốt như vậy. Tôi lần đầu tiên cảm thấy được sống sót là việc tốt đẹp như vậy.” Hắn nói.

“Tôi nhất định là điên rồi.” Một người khác trả lời.

“Tôi nghĩ tôi cũng vậy.” Ron nói, hắn vuốt ve thân thể người kia, cảm giác được bản thân muốn cả đời được nằm trên sàn nhà như thế.

Tay của hắn không dấu vết lần mò đi tới bộ phận phía sau như còn muốn tiếp tục, Jeffery đột nhiên bắt lại

cánh tay hắn, “anh đang làm gì thế?” y nói.

“anh không biết tôi muốn làm gì?” Ron nói, hắn muốn tiếp tục thâm nhập sâu nhưng cánh tay đối phương vẫn rất dùng sức.

“Chúng ta vừa này đã đủ điên rồi, hiện tại tốt nhất là không muốn bao quát cả bộ phận này.” Jeffery nói. y cảm thấy bộ phận cứng chắc của Ron đang để ở trên bắp đùi của chính mình, y duỗi tay sờ soạng hắn, nghe được đối phương nhẹ nhàng lấy hơi.

“Cái này tôi sẽ phụ trách, nhưng chúng ta tốt nhất nên tiết chế một điểm.” y nhỏ giọng nói, “Vừa này phát sinh những chuyện kia đã đủ tệ hại rồi.”

“Không tệ chút nào, tôi chưa từng cảm thấy tốt như vậy...” Ron nói, Jeffery lột xuống quần dài hắn, ngón tay trực tiếp vói vào bên trong, trên chọc tính khí của Ron.

Ron không ngừng hôn y, thật giống như môi y là bảo vật cực kỳ quý giá, cứ âu yếm như vậy đến nỗi không có cách nào để rời đi đôi môi của y.

“Tôi ngày mai còn phải đi làm, không thể làm quá nhiều.” Jeffery nói, “có điều sau này chúng ta còn có nhiều thời gian.”

Sáng sớm khi Ron tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm ở trên giường Jeffery, người kia đã tỉnh dậy, đang nhìn hắn chăm chăm, thật giống như đang nhìn kẻ tình nghi trên lưng mang vô số án mạng đáng sợ, cần phải tốn rất nhiều sức lực to lớn để cân nhắc xử trí như thế nào.

Đương nhiên cũng có thể đây chỉ là ảo giác của hắn, hoặc cảnh sát chính là yêu thích nhìn những người khác như vậy.

Hắn nhìn Jeffery mấy giây liền lộ ra một nụ cười, không quá chắc chắn ngày hôm qua bản thân không phải đã làm mộng xuân, những hồi ức đó hết thảy đều ở trong trạng thái cuồng dã, mưa vẫn lớn, thật giống như hắn chỉ đang thêm mắm thêm muối nó mà thôi.

“tôi sẽ không nấu bữa sáng, chúng ta tốt hơn hết vẫn nên gọi thức ăn ngoài.” Jeffery nói, y ngồi chỗ đó, chặn theo lồng ngực trượt xuống mãi đến phía dưới bụng kia, nhìn qua cực kỳ câu nhân.

Ron nuốt nước miếng, nói rằng, “ngày hôm qua đồ ăn vẫn còn, đặt trong lò vi ba một chút là có thể ăn.”

Jeffery quay đầu tìm quần áo, phát hiện xung quanh căn bản không có, khả năng đã bỏ vào cửa.

Y kéo chiếc chăn khoác lên người, hướng về phía tủ quần áo đi tới. Ron cấp tốc bị cuốn đến một điểm dư thừa cũng không có, hắn ở phía sau kêu lên: “này, anh tốt nhất nên để lại cho tôi ít chăn chứ...” sau đó lấy

gối che đây chỗ yếu hiểm, tuy rằng bọn họ tối hôm qua đã nhìn thấy của nhau, nhưng không biết tại sao chỉ cần nhớ tới đó lại có cảm giác như bản thân muốn say rượu.

Jeffery đem bản thân bọc đến mức tựa như con tê tê, từ tủ quần áo lấy ra bộ đồ ngủ để mặc trên người, sau đó cầm một chiếc khăn ném cho Ron.

“Đây là đồ dùng của nữ!” Người phía sau bắt mẫn nói.

“Chỉ nhiều hơn mấy cái nơ con bướm mà thôi, không phải là không thể mặc.” Jeffery nói, mặt không thay đổi hướng nhà tắm đi tới.

Ron vạn phần không tình nguyện nhìn cái áo ngủ kia, sau đó quyết định đem nó biến thành khăn tắm chỉ vây quanh hạ thể, từ trong tủ treo quần áo của Jeffery tìm một bộ quần áo mặc vào —— chờ cho y tắm rửa xong.

Hắn mặc quần áo đi tới nhà tắm, mở cửa ra, người kia đang tắm liền bị hành động này sợ hết hồn, theo bản năng cầm chiếc khăn tắm vây quanh bên hông.

“Tôi cũng muốn tắm qua một chút.” Ron nói, vừa đánh giá vóc người đối phương.”tối hôm qua chúng ta đã nhìn của nhau rồi, anh sẽ không muốn phủ nhận nó chứ.”

“Đương nhiên sẽ không, nhưng ít ra anh phải chờ tôi giặt xong chứ!” Jeffery nói.

Ron không chút nào khách khí chui vào, “Chúng ta cùng nhau tắm có thể tiết kiệm không ít thời gian cùng nguồn nước.”

Hắn kéo xuống chiếc khăn tắm quấn quanh hông của Jeffery, từ phía sau ôm y, hành động trên tay đến một chút do dự cũng không có, trực tiếp tìm được vị trí giữa hai chân. Người kia hoài nghi vùng vẩy một hồi nhưng không gian quá nhỏ, Ron lại túm quá chặt, căn bản không có biện pháp cự tuyệt.

Tối hôm qua quá mức hỗn loạn, cùng với sáng sớm thanh tỉnh làm chuyện như vậy cảm giác hoàn toàn khác nhau, Jeffery nhìn thấy một tay người đàn ông cầm lấy chỗ đó của mình liền cảm thấy máu cả người dâng lên đỉnh đầu. Nhưng Ron hoàn toàn không chế hạ thân của y, hai tay hắn vòng qua hông mình, dùng cả hai bàn tay thao túng bộ vị nhạy cảm, vừa lôi kéo vừa ve vuốt. Jeffery đem mặt xoay qua chỗ khác, khuôn muốn nhìn xem tình cảnh này.

“sáng sớm là thời điểm giải quyết chuyện này rất tốt.” Ron nói, hạ thân đè chặt trên mông của Jeffery, nhẹ nhàng ma sát.

Động tác này làm cho đối phương không quá thoải mái, nhưng Ron túm chặt lấy y_____ kỳ thực bất luận hắn đặt tay ở nơi nào cũng không xác định được mình có thể áp chế được y, mà nơi này tuyệt đối không thành vấn đề.

Hắn nhất định ở ngay giây đầu tiên đã phải nhắc nhở chính mình những sự kiện thực chất đã xảy ra, đồng thời muốn lặp lại ôn tập để không phải tất cả khả năng thực sự có thể biến thành giấc mơ.

Hôm nay là thời gian kết thúc kỳ nghỉ của Jeffery, y vẫn luôn ngóng trông đến thời điểm này, nhưng lúc xoay người lại hôn Ron, y lần đầu tiên cảm thấy được nhiều hơn một ngày nghỉ cũng không tồi.

Thời điểm ngày hôm nay đem Ron đuổi ra ngoài, y làm sao cũng không nghĩ đến sẽ có một loại cảm xúc mãnh liệt vào ban đêm như thế. Mà tất cả cũng không đặc biệt kỳ quái.

Khi tỉnh táo lại, y cũng không tin Ron thực sự có mục đích biến thái nào, tất cả chỉ là sự trùng hợp bất hạnh.

Y là cảnh sát, y biết phải làm thế nào để nhìn người. Mặc dù trên phương diện tình cảm, y vẫn luôn luôn xử lý không quá tốt.

Không may, tuy rằng đùng phải chuyện tốt tối trọng yếu trong đời, nhưng y vẫn có những quyết định chính xác.

Jeffery vừa tới phòng làm việc, vừa nghĩ ngợi ngày hôm nay có thể không cần tăng ca và sẽ sớm rời đi, y hẹn Ron cùng nhau ăn cơm tối. Xét thấy ở nhà hai người chỉ có thể gọi thức ăn ngoài, cho nên bọn họ quyết định đi ra ngoài tìm quán đồ ăn.

Vừa tới văn phòng, Jeffery liền thấy trên bàn bày một tấm ghi nhớ màu trắng, y mở nó ra, đó là một tin nhắn từ Downer.

___ tôi nghĩ nên chờ cậu đến thời gian làm việc, nhưng thực sự không kịp lúc, cho nên muốn đi trước để tìm một vài chứng cứ. Tôi không xác định nó có đúng hay không nên không gọi người khác, những ngày qua cảnh cục đã quá lãng phí sức lực và đủ khoa trương. Cậu nếu thấy thì tới tìm tôi, chúng ta đã quên mất một chuyện, tên cuồng nhiệt kia thích náo động, giới truyền thông viết thư cũng không bị thao túng, mỗi một trường hợp đặc biệt cũng không thấy bóng dáng của hắn, chúng ta tựa hồ đã quên mất việc thống kê những người đã xuất hiện ở hiện trường, tỷ như những phóng viên chân chính. Có lẽ xưa nay hắn đều không lên lút gửi cho tòa soạn nên chúng ta không tra ra được nguồn tin, chỉ có một người luôn ở đó tự biên tự diễn, cậu hẳn là biết tôi đang nói tới ai.

Phía dưới có chữ ký của Downer.

Jeffery biết hắn nói tới ai, vẫn luôn thu được tin tức hung thủ chủ yếu vẫn là những phóng viên của mấy tờ báo. Nếu như đúng là hắn, đây thực sự là một hòn đá hạ hai con chim ___ hắn không riêng chỉ có mỗi có chứng nghiệm giết người mà còn được tăng lương trách nhiệm___ mặc dù đối với kẻ giết người này tiền đã không còn quan trọng.

Cái tên này ngớ ngẩn sao, hẳn là nhân viên văn phòng, không phải chỉ cầm một khẩu súng không có nghĩa là hắn có thể cùng kẻ xấu chơi bắn nhau, hẳn đến cùng có biết ý nghĩa của nhân viên văn phòng hay không!

Jeffery phần hận nghĩ, vừa cầm tờ giấy bỏ vào túi liền gọi điện thoại cho nhân viên tiếp viện, dù sao chuyện này đối với nhân viên cảnh sát đã đủ mệt, không thể để ý thêm một chuyện gì nữa.

Sau đó, y gọi qua số điện thoại của Downer vừa đi ra ngoài.

13. Chương 13: Vụ Án Giết Người Toàn Gia Bị Phá

Đường giây điện thoại được kết nối, bên trong truyền đến âm thanh không hề căng thẳng của Downer, “tôi đương nhiên còn sống cũng vừa mới tới cửa tòa soạn, động tác của cậu chậm như vậy nên cũng chỉ có thể ở ngoài cửa chờ tôi đi ra. Không cần gọi tiếp viện, tôi chỉ đi hỏi một chút mà thôi, tất cả bây giờ chỉ là suy đoán.”

“nếu như đoán đúng thì làm sao bây giờ?” Jeffery chất vấn.

“hì vọng ông trời phù hộ.” Downer nói, sau đó cúp điện thoại, thật giống như hắn chỉ đang đi ăn bữa cơm bình thường mà thôi.

Jeffery cũng không biết có nên khẩn cầu ông trời phù hộ tên kia hay không, nếu như đúng, Downer hoàn toàn đang mang tính mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn, y không thể làm gì hơn là nhấn ga, dọc đường đi không biết đã vượt qua mấy chiếc đèn đỏ. Nghĩ nghĩ nếu như đối phương không phải hung thủ thì y sẽ bảo Downer đi trả tiền phạt, nếu như đúng, vậy hãy để cảnh cục giúp hắn chi trả.

Y đi đến phòng làm việc được cho là của người phóng viên kia, phát hiện cửa đóng chặt. Đây cũng không thể nói đó là tín hiệu tốt hay không, khả năng người kia là kẻ thích đóng kín cửa khi làm việc, nhưng không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Jeffery lấy khẩu súng ra, gõ cửa một cái, “có người không?” y hỏi, cũng không nói mình là cảnh sát.

Bên trong không có âm thanh, Jeffery thấy có chút không đúng liền mở chốt bảo hiểm, ngay lúc này cánh cửa được mở ra từ bên trong.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng vô cùng có tính chấn động, Downer đứng ở nơi đó giơ hai tay lên, sau lưng của hắn là một người đang dùng súng chĩa ngay vào đầu. Về mặt người nọ rất bình tĩnh, hành động giết người uy hiếp không biết đã làm bao nhiêu lần nên cực kỳ thành thạo.

“hiện tại im lặng không được nói tiếng nào nếu không bạn của mày cũng xong đời.” Alva nói, hắn có đôi mắt cùng mái tóc màu đen, tướng mạo cũng được xem là anh tuấn, có điều thông thường tính cách biến thái lại không quá liên quan đến bề ngoài nhiều lắm, “đem khẩu súng ném qua đây.” Hắn nói.

Jeffery suy tính mấy giây liền ném khẩu súng vào trong phòng, Alva nhanh chóng nhặt nó lên. Người này

quá bình tĩnh, y rất khó khăn trong việc muốn khống chế lại cục diện trong một thời gian ngắn.

“đi vào, hãy làm giống như mây đang đi vào nơi ở của phóng viên bình thường vậy, sau đó đóng cửa lại.” Alva nói.

Jeffery đi tới, y vẫn luôn nhìn vào mắt của Downer, nỗ lực dùng ánh mắt đó để nói cho hắn biết phải kêu viện trợ bên ngoài, có điều những người phía sau vẫn chưa chạy tới.

Downer nghiêm túc ____ vốn chỉ là một suy đoán liên quan đến hung thủ, cho nên hắn hơi chút mạo hiểm, mà cự nhiên lại trùng với kẻ giết người, hắn đời này vẫn chưa từng đụng được một cơ hội tốt như vậy.

Tốt đến quá mức thì đúng hơn.

“cậu muốn thế nào?” Jeffery nói.

Alva vẫn không mở miệng, Downer nhanh chóng nói rằng, “ở trong văn phòng giết chết hai cảnh sát, Alva, đây là một tin tức như thế nào hả. Đời này cậu vốn cái gì cũng không có, lần này rốt cục cũng tìm được cơ hội nổi danh.” Giọng điệu của hắn vẫn có bộ dáng quyền uy, thật giống như kỳ thực hắn đã dự liệu được tất cả.

Jeffery nhanh chóng liếc mắt nhìn hung thủ, coi như bản thân không phải là nhân viên phân tích chuyên nghiệp thì y cũng biết giọng nói này đại biểu cho việc muốn hung thủ xúc động, hỗn loạn, ở trong tay kẻ kia có hai chiếc súng, đó không phải là việc tốt.

Nhưng chấp nhận để cho hắn mất đi khống chế là biện pháp duy nhất, y nhìn chằm chằm Downer muốn nỗ lực từ trong ánh mắt hắn nhìn được bóng dáng kế hoạch đó.

“Đừng kích thích hắn, Downer.” y thử thăm dò nói, “cậu rất thông minh, Alva tiên sinh, chúng tôi đã tra xét thời gian rất lâu nhưng vẫn không tìm được manh mối.”

“Tôi đương nhiên biết cái người đã điều tra thời gian rất lâu, ” Alva dùng âm điệu vững vàng nói, “Tôi luôn luôn nhìn bọn mây, những chiêu thức đùa giỡn kia trước mặt tôi chỉ là mấy trò xiếc của đám con nít, tôi chỉ cần lấy bất biến ứng vạn biến là có thể xử trí chúng.”

“rất nhanh, toàn bộ thế giới đều sẽ biết bọn họ phạm phải sai lầm gì.” Hung thủ nói rằng, đại khái là nói biết hắn là một thiên tài giết người như thế nào, và phải dành đầy đủ lực chú ý về hắn ra sao.

Ánh mắt Jeffery cùng Downer giao trong chỉ trong vài giây, Downer chuyển đề tài, giọng điệu lạnh nhạt đi, “sẽ không có chuyện đó, nếu bây giờ hai người chết đều là đặc vụ điều tra liên bang thì e rằng chỉ vài năm sau, hội sinh viên ngành tâm lý học sẽ đem hình của mây từ trong túi giấy phủ đầy bụi lấy ra, sau đó liền trả về.”

“Không, toàn bộ truyền thông đều sẽ biết!” Alva nói, “bên trong các tòa soạn thì chính tôi đã là một phóng viên, nơi này đã xảy ra án mạng, tôi có thể điều động các thể lực truyền thông trong bóng tối, bọn họ sẽ xông tới, cũng không ngu xuẩn đến mức đi nhìn chăm chăm mấy scandal của mấy minh tinh nhằm chán hay phá sản mấy xí nghiệp kia, họ sẽ chú ý tới những tin tức thực sự có giá trị...”

“thôi đi, sẽ không có một người phóng viên nào dám chống lại những quy định của quốc gia.” Downer khinh thường nói, hắn đem giọng điệu cùng ánh mắt đều khí thế mười phần, “bọn họ vẫn tiếp tục chú ý tới thời trang của mấy cô em xinh đẹp, không ai biết đến mày, đúng, có người sẽ biết đến toàn bộ những hình ảnh của gia đình bị hại nhưng không ai sẽ biết mày, Alva.”

“tao đã xem qua những sách liên quan đến thẩm lý và kỹ xảo phán quyết, sỹ quan cảnh sát, đây là thủ đoạn mà bọn mày thường dùng, loại uy hiếp này đối với tao không thể sử dụng được, bởi vì tao biết đó là giả.” Hung thủ nói.

Xem ra vẫn là người trí thức.

“cũng có thể, nhưng thực sự không phải.” Jeffery dùng một bộ dạng thành khẩn, “theo tôi nhìn thấy thì cậu nên thu tay lại, Alva, cậu đã khiến xã hội này vĩnh viễn không quên được cậu, cậu đã giết 15 người.”

“chính xác là 17 người, còn có hai cảnh sát.” Một người khác âm u nói.

Downer xì cười một tiếng, “mày có biết hàng năm chính phủ đã kết thúc bao nhiêu vụ án loại này không, tiên sinh, mày đều tự cho mình là biết nhiều, kỳ thực cái gì cũng không biết.” ____ đương nhiên, Alva là kẻ không thích quyền uy, giọng điệu cười nhạo, nhưng ít nhất hắn e ngại giọng điệu loại này, người như thế chính là kẻ dễ dàng tin tưởng mấy tin tức báo chí mà không để ý tới bất kỳ ngôn ngữ đặc thù “mở ra tư duy” nào cả.

“nếu cậu chịu bỏ súng xuống như vậy sự tình sẽ dễ dàng giải quyết hơn, tôi đảm bảo chúng tôi sẽ đem vụ án này tuyên truyền trong giới truyền thông, bọn họ sẽ biết cậu có biết bao thông minh, dù sao chỉ nhìn những chuyện mà cậu làm cũng đủ biết rồi...” Jeffery nói, mơ hồ nghe được bên ngoài truyền tới âm thanh, tiếp viện cũng đã đến nhưng y không biết có phải bản thân quá sốt sáng nên sinh ra ảo giác hay không.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại vẫn có phiền phức lớn, kẻ điên rồ kia đang chìa súng lên đầu Downer, y cũng không thể chắc chắn mình khống chế được hắn hay không.

“có lẽ tôi chỉ có thể chữa lại một người, cái này sẽ khiến những người kia lên án tôi mạnh mẽ hơn.” Alva nói, nhìn chăm chăm Jeffery chuẩn bị nổ súng.

Jeffery nhìn chăm chăm nòng súng, cảm thấy tử thần gần trong gang tấc, không biết Rick trước khi chết có cảm giác gì, y cảm thấy trống rỗng rồi lại tỉnh táo đến cực điểm.

Nhưng đúng vào thời điểm này, Downer đột nhiên nói rằng, “mày bị gia đình rơi sao, Alva? Bọn họ đã từng hạnh phúc, đúng không?”

Trong nháy mắt, Jeffery nhìn thấy phần nộ trong mắt Alva.

Sự phần nộ kia khiến đầu óc hắn chỉ trong một thoáng bị lôi đi nơi khác, đó là hành động đối với quá khứ không thể nào kháng cự thuần phục, cho nên trong mấy giây đồng hồ này, sự chú ý của hắn không ở trên những người trước mặt.

Jeffery bay lên một cái, đem súng trên tay hắn đá văng, cùng lúc đó Downer đá một cước trên bắp chân của hắn.

Người kia thống khổ cúi xuống, nhưng cùng lúc, hắn chụp xuống chiếc súng khác trên tay kia rồi bóp cò.

Cửa thô bạo bị phá tan, mấy người cảnh sát liên bang được trang bị đầy đủ vũ khí xông tới đem Alva áp trên mặt đất, Downer nhanh chân chạy tới bên người Jeffery, người kia đang chăm chú đề lên cẳng chân của chính mình, máu tươi từ khe hở chảy ra.

“trời ạ, có nghiêm trọng không?” Downer hỏi.

“không cần lo lắng, chỉ mới sạt qua.” Jeffery nói, giọng điệu vẫn có chút chột dạ, y cảm giác bản thân mới từ địa ngục trở về, thế giới bây giờ vẫn có cảm giác hư huyền.

“nhanh gọi xe cứu thương!” Downer nói lớn.

Jeffery nói, “không cần gọi, chỉ là trầy da.”

Downer cau mày, nhìn chăm chăm chiếc chân bị thương, “tôi không nên chưa bàn bạc kỹ đã chạy tới đây, nếu như không phải tôi thì chúng ta đã không đụng phải phiền toái lớn như vậy.” Hắn nói.

“cậu đã cứu tôi một mạng.” Jeffery nói, nhìn thẳng vào con mắt của hắn. Cặp mắt màu đen kia có cả sự áy náy và chân thành, nhìn thấy thực sự khiến người ta cảm thấy an tâm.

“nếu như không phải tôi quá sơ sẩy thì căn bản không tới sự tình cứu hay không cứu tính mạng của cậu.” Downer thở dài, “vừa nãy tôi sợ ý một chút thôi thì hai chúng ta đã mất mạng.”

“chúng ta đều còn sống!” Jeffery nói, xe cứu thương đã mở cửa xuống dưới nhưng Jeffery kiên quyết không chịu dùng拐杖, Downer không thể làm gì hơn là cùng y đi thang máy.

“tôi bảo đảm chắc chắn sau này sẽ không có sự việc nào như thế phát sinh.” Downer nói.

Jeffery nhìn thấy bên ngoài đã dáo dác mấy phóng viên___ bọn họ khẳng định đã nhận được tin tức bởi vì sự tình phát sinh ngay bên trong tổng bộ tòa soạn của bọn họ ___ thở dài, “xem ra tôi lại phải làm danh

nhân một hồi rồi.”

Downer đỡ hẳn lên xe cứu thương, bác sĩ cắt quần dài rồi khâu vết thương lại, lúc này điện thoại di động của Jeffery vang lên. Y nhìn dây số một lát, là Ron___ bọn họ tách nhau ra chỉ mới hai giờ, có lẽ cuộc điện thoại này hỏi y công tác như thế nào.

Y tiếp cú điện thoại, đối diện truyền tới âm thanh khoái trá của người kia, [ngày đầu tiên đi làm cảm giác như thế nào, Jeffery?]

[A, vẫn như cũ.] Jeffery nói, nhìn bác sĩ giúp y khâu vết thương rồi đem cây bông dính máu ném mất.

[anh ở bên ngoài? Tôi nghe được âm thanh của còi cảnh sát.] Ron nói.

[Tôi đi làm cũng sẽ không ngồi trong văn phòng.] Jeffery nói.

“Hơn nữa đã muốn nghỉ ngơi do tai nạn lao động.” Downer ở bên cạnh nói, “Thời gian bị thương của cậu cũng đến thật nhanh.”

Âm thanh đối diện dần khản trương lên, [anh bị thương?]

[chỉ bị thương nhẹ thôi] Jeffery nói, đối với bác sĩ nở một nụ cười, [đáng tiếc chiếc quần của tôi cũng xong đời, nhìn qua chấp vá thật tồi tệ]

“phía dưới đã bị cắt bỏ, e rằng trong cục sẽ chi trả cho cậu ngay thôi.” Downer nói.

“tôi còn một chiếc hóa đơn tiền phạt cần phải chi trả đây.” Jeffery nói, quay đầu nhìn bác sĩ “tôi không sao chứ, bác sĩ?”

“không sao rồi, một tuần sau đến bệnh viện cắt chỉ sau đó kiểm tra lại một lần nữa.” Đối phương nói.

“cảm ơn.”

[anh chờ ở đó, tôi đi đón anh] Ron nói.

Jeffery chờ một lúc, người kia cấp tốc nói, [tôi nghe được âm thanh bác sĩ, nói anh bây giờ tốt nhất nên về nhà nghỉ ngơi, ông trời ạ, mới 2h không gặp anh anh liền đem mình bị thương rồi.]

Giọng điệu lo lắng khiến Jeffery cảm thấy có điểm ấm áp, nhưng lại không bỏ xuống được những việc ở đây, [nhưng chúng tôi vừa mới bắt được hung thủ...]

“cậu sẽ không phải còn muốn lưu lại để thẩm tra chứ?” Downer cất cao giọng, “lập tức trở về nghỉ ngơi, nếu như cậu thực sự không có chuyện gì thì thuận tiện viết luôn báo cáo cũng được.”

[anh bây giờ đang ở đâu?] Ron hỏi, Jeffery nói cho hắn biết địa điểm hiện tại, người kia nói lập tức tới liền cúp máy.

“lúc nào trở lại?” Jeffery đem điện thoại thu hồi, hỏi Downer bên cạnh.

“nếu như tất cả đều thuận lợi thì ngày mai còn có một buổi tọa đàm liền trở lại.” Downer nói.

“Tôi sẽ đến sân bay.” Jeffery nói.

“Liên quan tới đề nghị của tôi, cậu suy tính như thế nào?” Downer hỏi.

“Tôi rất thích làm việc cùng với cậu, Downer...” Jeffery nói, người kia cười rộ lên, y xác thực nắm giữ sức quan sát rất đáng chú ý, “thế nhưng”

“cậu tin tưởng sự lựa chọn của mình, Jeffery, mà cửa chúng tôi vĩnh viễn luôn vì cậu mở rộng.” Hắn nói.

Jeffery gật gật đầu, y không có cách nào quyết định muốn bản thân điều đi đến một thành phố khác, tuy rằng nơi đó có cơ hội công việc tốt hơn. Một mặt, Y phải ở lại thành phố này___ cho dù y biết đây là một chứng cương bách nào đó. Mặt khác, y đối với quan hệ mọi người ở nơi này tựa hồ không hề không ràng buộc như vậy.

Jeffery quay đầu vừa nhìn thấy Ron lái ô tô tới, người kia dừng xe, biểu tình sốt sắng hướng y chạy tới. Y lộ ra một nụ cười.

Vì vậy, từ sau ngày hôm qua đã nghỉ đến có hai ba ngày nghỉ cũng không tồi, bây giờ y chân chính có được một tuần nghỉ lễ chân chính.

Jeffery thoải mái ngồi trên giường, Ron đi thu dọn chén đĩa đi tới, đương nhiên hắn vẫn cân nhắc Jeffery bị tổn thương bên trong nên bọn họ không làm cơm nước nguy hiểm như trước, chỉ gọi một đồ ăn bên ngoài.

“có lẽ tôi nên nghiêm túc học nấu ăn.” thời điểm Ron đi vào trong phòng ngủ đã nói vậy, sau đó ở bên cạnh giường ngồi xuống.

“anh nên về nhà bếp của riêng mình mà học đi.” Jeffery nói.

“cũng không đến nỗi tệ đúng không, chỉ cháy hỏng một chiếc nồi mà thôi.” Ron nói.

“trần nhà đã biến đen.” Jeffery nói, “anh cả ngày đều ngồi ngốc ở đây, công tác ở trong ngân hàng rảnh rồi vậy sao?”

“ít nhất so với cục cảnh sát thì an toàn hơn nhiều. Anh vì sao chỉ mới tách ra có 2h đồng hồ đã cùng với một kẻ mang tội danh liên tục giết người đầu trí đầu dũng thế, sau đó còn bị thương?” Ron nói.

“không phải mỗi ngày tôi đều xui xẻo như vậy.” Jeffery nói.

Ánh mắt của Ron làm cho y không mấy tự nhiên, y chưa từng bị một người đàn ông dùng ánh mắt thân thiết yêu thương như vậy, nhiều năm qua y vẫn luôn quen thuộc với việc dùng ánh mắt ấy đi nhìn người khác, tỷ như Kate.

Ron đến gần hôn y, Jeffery vẫn ngồi ở chỗ đó, rất yên tĩnh cùng hân hôn môi, một nụ hôn rất hài hòa càng giống như một loại quan tâm nào đó, lại không giống sự hỗn loạn ngày hôm qua.

“tôi biết anh nhất định sẽ làm công việc của anh, cứu người là cảm giác rất tốt, nhưng tôi hi vọng tôi sẽ luôn luôn bên cạnh anh.” Ron nói, thật sâu nhìn y.

Jeffery vốn muốn tách rời khỏi ánh mắt của hân lại phát hiện hành động này tương đối khó khăn. Hân rất nguyên ý cứ thế dần dần theo dõi y, giống hệt hết thảy những việc được cho là yêu đương.

“được.” Y nói, Ron càng sâu hôn y.

Xem ra quan hệ của chúng ta vẫn nên xác định, Jeffery nghĩ. Tuy rằng cảm giác có điểm điên cuồng nhưng y thích có người này bồi ở bên người.

Trên đường Ron trở về thì nhận được điện thoại của Larry, muốn hân lập tức đến địa điểm tụ hội một chuyến.

Trong đầu Ron rối loạn cả lên, hân đã vào gia tộc được nhiều năm như vậy nhưng chưa từng làm bất kỳ việc nào có lỗi đến gia tộc, cho nên khi bị người gọi đến địa điểm căn cứ, hân cũng chưa bao giờ căng thẳng qua. Nhưng lần này không giống nhau, nếu như bọn họ biết mình đang cùng một người cảnh sát nói chuyện yêu đương, vậy tuyệt đối hân đủ tội.

Hân biết tình cảm này rất nguy hiểm, nhưng hân không dừng được. Trên thực tế, hân ngay cả suy nghĩ một chút thôi đều cảm thấy việc này so với ngày tận thế của thế giới còn gay go hơn.

Tôi vì sao lại đến mức độ này? Hân nghĩ, mà đại não vẫn kiên định từ chối đối mặt với hiện thực.

Vừa tới quán bar, Ron liền thấy Lin Nade đang ve vãn một gái điếm, người này có thể trò chuyện với bất kỳ ai, thật giống như trên thế giới không có đề tài nào hân không có hứng thú. Nhìn thấy Ron hân liền

nhật tình chào hỏi, “hey, đồng nghiệp, ngày hôm nay tôi thấy cậu ở trên ti vi.”

Ron sợ hết hồn, “cái gì?”

“trên ti vi, truyền thông gần đây mỗi ngày đều nói về vụ án giết người toàn gia mà, nghe nói đã tóm được hung thủ, tôi thấy cậu ở trên ti vi, thật biết tìm náo nhiệt nha.” Lin Nade nói.

Ron nhìn chằm chằm hấn nỗ lực muốn tìm ra chút đầu mối, tên này có phải chất vấn xong sau đó chuẩn bị giết hấn các loại không, nhưng trên mặt Lin Nade xưa nay vẫn chưa từng xuất hiện thứ gì, hấn có muốn giết người hay không thì đều cười với mọi người một nụ cười xán lạn.

“cậu xác định không nhìn lầm?” Hấn thử thăm dò hỏi.

“Đương nhiên không có, tôi nghĩ cậu rất tin tưởng ánh mắt của tôi.” Lin Nade khuếch đại làm ra một bộ mặt bị thương, “nhưng có điều cậu không nên thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh thì tốt hơn, cẩn thận với đám cảnh sát.”

“Tôi sẽ cẩn thận.” Ron nói, “Biết Larry gọi tôi đến có chuyện gì không?”

Người kia lắc đầu một cái, “cậu biết tôi chưa bao giờ quản chuyện của các cậu, tôi không hiểu rõ được những bộ dạng đùa bỡn đó, nhưng nhìn qua có vẻ có quyết định trọng đại nào đó.”

“Tôi đi xem xem.” Ron nói xong hướng về phía phòng hội nghị đi đến. Hấn cảm thấy lòng bàn tay mình đổ mồ hôi, cả người căng thẳng, đến bước chân đều mất đi vẻ hài hòa.

Hấn xưa nay không nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày xuất hiện tình huống như vậy, cũng như hấn xưa nay chưa từng nghĩ tới, hấn sẽ có một ngày làm ra được chuyện giống như có lỗi với gia tộc chuyện.

Thời điểm Ron gia nhập băng đảng xã hội đen vẫn là một đứa con nít. Phảng phất như cha mẹ hấn mới chết đi ngày hôm qua, thế giới xung quanh hấn vừa băng lãnh mà ngột ngạt, từ khi bọn họ chết đi, hấn xưa nay chưa có cách nào để những kẻ khiến người ta phát rồ rời đi, mãi đến khi hấn gặp Larry.

Hấn biết Larry sau khi hấn đi trộm xe của hấn ta. Hồi đó Ron đang bị nghiện, đồng thời cho rằng món đồ kia là vật duy nhất trên thế giới có thể giải quyết được vấn đề, mà ma túy luôn cần tiền để chống đỡ, cho nên hấn bắt đầu gia nhập vào băng nhóm trộm cướp để ăn cắp đồ vật.

Làm hấn kinh ngạc chính là sau khi người kia lấy được tang vật thì người tìm tới hấn không phải là cảnh sát mà chính là Larry.

Khi đó Larry còn là người tương đối trẻ tuổi, hấn nhìn Ron một chút sau đó đột nhiên hỏi, “cậu là Ron sao?”

Ron mờ mịt nhìn người thanh niên trước mắt, một chút ấn tượng cũng không có, Larry cười rộ lên, “cha cậu thế nào rồi? Tôi đã hơn 10 năm chưa thấy hấn, cậu nhìn qua giống hấn như đúc.”

“xem ra lần cuối cùng anh thấy hấn cũng không lâu, ông ấy chết rồi.” Ron nói, sau đó hấn nhìn thấy vẻ mặt của người nọ biến hóa rõ ràng, Larry kinh ngạc nhìn Ron, “cái gì? Hấn đã chết?” hấn hỏi.

Đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến giờ hấn nhìn thấy một người vì sự ra đi của cha hấn mà cảm thấy kinh ngạc cùng thương tâm, đây cơ hồ làm cho hấn có chút mê hoặc, hấn đã quá quen thuộc về sự lạnh lùng.

“Hấn chết như thế nào, cậu bé? Thân thể của hấn khỏe mạnh như trâu mà.” Larry nói.

Ron theo dõi hấn, muốn phán đoán mục đích vấn đề này ở đâu.

“Hấn chết như thế nào?” Larry chậm rãi hỏi. Tiếng nói của hấn rất ôn hòa nhưng Ron cảm nhận được sự lạnh lẽo trong đó. Đây là một kẻ giết người như chớp mắt, một kẻ có sức mạnh có thể uy hiếp người.

“Một người cảnh sát giết ông.” Hấn nói.

Larry nhìn hấn, đôi mắt đen đến mức có thể khiến người ta ngẹt thở.

“Nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra, Ron.” Hấn nói.

Ron trầm mặc một hồi, đột ngột hỏi, “Tôi nghe nói anh là xã hội đen, có thật không?”

“đúng vậy.” Larry nói.

Trực tiếp trả lời như vậy càng khiến Ron có chút bất ngờ, hấn nhìn chằm chằm cặp mắt kia hy vọng có thể từ bên trong nắm lấy cái gì.

“Có thể cho tôi gia nhập không?” Hấn hỏi.

“cậu có biết cậu đang nói cái gì không, cậu bé?” Larry nói.

“Tôi biết.” Ron nói, hấn biết sự lựa chọn của hấn không sai, cái này cũng là việc duy nhất hấn làm được, nhìn qua cũng là một sự lựa chọn không tồi.

“trong khi đó, chúng tôi muốn bàn luận về chuyện của cha cậu để cùng nhau giải quyết nó.” Larry ôn nhu nói.

Sau đó Larry mang hẳn tới một mảnh thế giới tối tăm, thế giới này tự có một hệ thống cân bằng, hẳn biết nếu đem bản thân mình giao ra thì hẳn có thể sẽ được người khác chống đỡ, mà hẳn cũng đang chân chính ủng hộ người ta ____ thời điểm gia nhập hội, trong đầu hẳn đau đơn đọc được “Trung thành” “Trợ giúp” và “Bảo vệ”, hẳn không xác thực được mình có hiểu rõ ý nghĩa của chúng hay không nhưng cái này khiến hẳn có cảm giác rất tốt.

Công việc của nơi này cũng không đứng đắn, mà trên thế giới lại có rất nhiều chuyện không đứng đắn.

Ron rốt cục đã giết người cảnh sát kia, mà quan trọng hơn là hẳn có một nơi ở của chính mình.

Hắn đem tất cả bản thân giao cho bọn họ ____ hẳn không nghĩ ra còn có cái gì có thể cho, tựa như hẳn không nghĩ ra mình có gì đáng để lưu giữ lại.

Hắn từng có một thời gian phụ trách điều tra những kẻ làm phản, hẳn quen thuộc những lý do của mấy kẻ đó, bọn họ sẽ vì tiền tài, tự do, gia đình mà chờ thời cơ phản bội gia tộc. Mà trước sau Ron không thể lý giải hết được những thứ này. Hẳn cứ nghĩ chuyện như vậy là lẽ đương nhiên, không chần chờ chút nào vì hẳn không cảm thấy được có thứ gì được coi là trọng yếu đáng giá để bản thân vì nó mà mất mạng.

Cho nên hẳn không nghĩ tới có một ngày việc này lại đến trên đầu của mình.

Hắn lần đầu thực sự cảm nhận được cảm giác đó, hẳn muốn một người, muốn một thứ nào đó, cho dù việc này có thể làm cho bản thân mất mạng hẳn cũng không cách nào chống cự ham muốn đó.

Lại như gia đình Ron, đó là hẳn không tiếc bất cứ giá nào muốn tìm về cảm giác ấm áp an toàn, nhưng nó sớm đã bị đánh mất lại chẳng cách nào có thể tìm về.

Mãi đến khi hẳn tìm tới Jeffery.

Hắn đi tới phòng hội nghị, Larry đang ngồi bên cạnh bàn trà, hẳn già hơn rất nhiều nhưng có vài thứ trước sau không thay đổi, tỷ như thái độ ôn hòa nhã nhặn kia, còn có mắt mắt sâu băng lãnh.

Xung quanh hẳn là những ô mìn đứng đầu, bọn họ đồng thời quay đầu nhìn Ron biểu tình nghiêm túc, này thật sự không bình thường.

Ron nuốt nước miếng một cái, “đã làm gián đoạn các anh họp bàn sao?” Hẳn nói.

Larry vẫy vẫy tay, “Không có, chúng tôi vừa nãy đang nói về cậu, lại đây.”

Ron tìm một chỗ ngồi xuống, tất cả mọi người đều một bộ dáng đáp nghiêm túc làm cho hẳn cảm thấy trên băng ghế dường như được hẳn châm điện từ.

“Nói tôi cái gì?” Hân hỏi, nở nụ cười.

“cậu gần đây làm rất tốt.” Larry mỉm cười, “Trên thực tế, chúng tôi đang thương lượng một chuyện, muốn hỏi ý kiến của cậu nên làm thế nào.”

“Chuyện gì?” Ron hỏi, vẫn là mười hai vạn phần cảnh giác.

“Chúng tôi muốn xây dựng một trung tâm giải trí cỡ lớn.” Larry nói.

“Cái gì?” Ron hỏi, không phản ứng lại.

“Chính quyền thành phố muốn ở đông khu xây dựng một tòa nhà giải trí cỡ lớn, chúng tôi muốn tham gia đấu thầu.” Larry nói, “nếu như chúng ta tham dự, có người sẽ bảo đảm được tiến vào, nghe nói nghề nghiệp này nhìn qua rất có lợi nhuận.”

“Các anh muốn xây dựng trung tâm giải trí?” Ron máy móc lặp lại.

“Từ mấy năm gần đây ở các nơi trên thế giới gia tộc của chúng ta cũng đã phát triển lớn, con đường hợp pháp tiến vào giới tài chính đã được tăng cường, năm ngoái đã đạt hơn 300 tỷ USD.” Người bên cạnh lời ít ý nhiều, “cho nên có lẽ chúng ta nên tập trung nhiều hơn vào con đường này.”

“Như vậy...” Ron mờ mịt phát ra âm thanh.

“cậu có nguyện ý đi làm hay không?” Larry hỏi.

“Làm trung tâm giải trí?” Ron hỏi.

“Đúng, tìm một đám người để làm giải trí.” Larry cười rộ lên, “Ban đầu tôi cho cậu vào đây cũng không khẳng định bản thân đã tìm được người tài trên phương diện kinh tế, cho nên mới có thể bồi dưỡng cậu quản lý sông bạc. Cậu ở ngân hàng làm việc rất tốt nên làm chuyện này cũng không có khó khăn gì lớn.”

“Các anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho tôi làm quy hoạch và quản lý một trung tâm giải trí?” Ron cất cao giọng.

“Có ít nhất là một triệu, đừng đập phá nó.” Larry nói.

Cứ như vậy, Ron lâm vào bên trong vòng quay giới giải trí.

14. Chương 14: Chuyện Xưa

Ron có lúc sẽ đem tư liệu đến nhà Jeffery bởi vì hai người đều có cùng một nguyên nhân là cả ngày sẽ tăng ca.

“anh đang làm gì đây?” Jeffery hỏi, đem hồ sơ khép lại vừa nhu nhu mi tâm.

“làm kế hoạch, cực căng.” Ron nói, hắn nằm nhoài trên bàn.

“tôi còn nghĩ anh đang làm việc tại ngân hàng. Jeffery nói.

“trong tương lai chúng tôi muốn đi vào giới giải trí.” Ron nói, “anh có thể rất được thu hút khi tôi được lên.”

Jeffery không thể hiểu nổi mà nhìn hắn, y có thể hiểu vì sao những tên tội phạm giết người liên lục không thể đành chỉ được việc giết người của họ nhưng đối với việc quản lý và thiết kế thì anh một chữ cũng không biết.

Ron cực kỳ kích động muốn nói với y một câu: “lần này là hoàn toàn hợp pháp.” Mà xét thấy y trước đây không biết hắn đã trải qua những chuyện trái pháp luật như thế nào nên nhịn còn chưa nói. Từ lần trước nhờ miệng tiết lộ sự thật, hắn đã nghiêm ngặt học xong phải làm thế nào để không chế cái miệng của chính mình.

Hắn liếc qua một trang kế hoạch, tuy rằng biết rõ có thể tiến vào nhưng hắn vẫn hi vọng có thể làm được tốt nhất— nếu như đây là buôn bán đầu tư hợp pháp, có thể không kiếm được tiền hay dùng bạo lực cũng không quan hệ gì, hoàn toàn chỉ là phạm trù quản lý kinh tế gì đó mà thôi.

“muốn uống cà phê không?” Jeffery hỏi.

“thêm hai viên đường, cảm ơn.” Ron nói, Jeffery đem cà phê cho hắn, hai người công tác cuồn cuộn ngồi trên ghế salon đồng thời thở dài.

“gần đây đụng phải vụ án phiền toái gì?” Ron hỏi.

Jeffery lắc đầu một cái, “mỗi ngày đều có những vụ án không thể hoàn thành. Trưa hôm nay tôi đưa người bị hại đến trung tâm hỗ trợ nạn nhân, nói cho bọn họ biết một người trong đó có kẻ thuộc diện tình nghi, vậy cũng thật không dễ chịu.”

“người bị hại là kẻ tình nghi?” Ron hỏi.

“đúng, phần lớn những vụ án mưu sát kỳ thực là những thành viên gia đình hoặc người quen làm ra.” Jeffery ưu buồn nói.

“Công việc này nhất định rất khó chịu.” Ron nói.

“có điều nó lại là một nền tảng rất tốt, có thể chia sẻ thống khổ. Mất đi người thân cận cảm giác sẽ rất tồi tệ.” Jeffery nói, y từ từ uống cà phê, hương thơm thuần túy tựa hồ có thể khiến cho linh hồn được tan băng, “tôi nhớ tới anh từng nói anh là cô nhi.” Y nói.

“đúng, bọn họ chết khi tôi còn nhỏ,” Ron trả lời, “ đại khái là lúc tôi 6, 7 tuổi đi, khi đó còn quá nhỏ nên không nhớ rõ cảm giác cụ thể thế nào.”

“Khẳng định rất thống khổ.” Jeffery nói.

” cảm giác căm hận quá nặng, tôi cũng không nhớ tới có phải tôi rất thương tâm hay không.” Ron nói.

“Căm hận?” Jeffery quay đầu nhìn hắn.

Ron nhìn chằm chằm chất lỏng trong ly, hơi nóng phả trên cằm của hắn, mỗi lần nhớ tới chuyện hồi đó thì ẩn sâu trong tâm hồn vẫn mang theo tức giận, “ những cảnh sát kia đến cuối cùng cũng không tìm được hung thủ.” Hắn nói.

Có điều lời nói ra hắn lại có chút hối hận, hắn có thể tức giận lên toàn bộ hệ thống pháp lý nhưng hắn không nên sinh khí lên người Jeffery, y đã đủ cực khổ, đây không phải là một chuyện y có thể thay đổi được, công tác của Jeffery đã đủ khiến y phát điên.

Jeffery không lên tiếng, bầu không khí lặng im khiến Ron cảm thấy càng ngượng ngùng.

Hắn tăng hắng một cái, “Xin lỗi, tôi có chút...”

“Tôi hiểu được.” Jeffery nói, ” buổi trưa hôm nay tôi còn bị đánh một bạt tai, tôi biết vậy có bao nhiêu khó chịu.”

Ron quả thực muốn chui sâu vào lòng đất, hắn liền ực một hớp cà phê, đem đề tài chuyển hướng, “Cha của anh cũng qua đời rất sớm ư?”

“Ừm.” Jeffery trả lời, nhìn qua đối với cái này không có hứng thú.

Ron quay đầu nhìn hắn, “ông ta làm cái gì?”

“ông ấy cũng là cảnh sát.” Một người khác lạnh nhạt nói.

“Ách, thừa kế nghề nghiệp của cha, xem như là nghề nghiệp gia đình rồi.” Ron nói.

“Không có quan hệ gì với hần.” Jeffery nói.

Theo Ron, Jeffery quả thực có lòng tốt quá mức, đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy y dùng giọng điệu này nói về một người, hơn nữa lại là cha mình.

“anh không thích ông ta?” Hần hỏi.

“Tôi không muốn nói về cái này.” Jeffery nói.

“Nếu như anh không thích nói... anh không có chuyện gì đúng không?” Ron hỏi.

Jeffery cười rộ lên, “Tôi không sao, hần đã chết, không phải sao.”

Cha của tên này đã làm gì, khiến một đứa con khi nói tới hần lại dùng một thái độ như vậy? Ron không nhận được nghĩ, đang chuẩn bị nói cái gì đó thì điện thoại đột nhiên vang lên, Jeffery nhanh chóng đứng dậy tiếp đón, nhìn qua nửa điểm cũng không muốn bàn lại chuyện này.

Y cầm điện thoại, lẳng lặng nghe một lúc. Ron vốn dĩ đang chuẩn bị hoàn thành nốt công việc của hần nhưng bầu không khí kỳ lạ này khiến hần nhận không được quay đầu nhìn y, không gian rơi vào im lặng khác thường. Một hồi lâu, Jeffery trầm thấp nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Y ngẩng đầu nhìn Ron, “Tôi muốn đi đến bệnh viện một chuyến, mẹ tôi đang chuẩn bị tiến vào phòng giải phẫu.”

“Tôi cùng đi với anh.” Ron nói. người kia gật gật đầu liền cầm lấy chìa khóa đi ra ngoài, đã là đêm khuya, xung quanh một màu đen kịt yên tĩnh.

Những ngày gần đây, Jeffery thường thường đi bệnh viện, mà Ron chưa từng cùng y đi qua.

Trong bệnh viện không nhiễm một hạt bụi, vách tường cùng sàn nhà phản xạ thứ ánh sáng lạnh lùng, hành lang trống rỗng, cho dù thỉnh thoảng có người qua lại vẫn không thể tiêu trừ cảm giác trống rỗng kia.

Phòng giải phẫu đã lên đèn, Jeffery ngồi ở ghế bên ngoài hành lang, Ron ngồi bên cạnh y, lấy tay đặt trên bàn tay của y. Mấy tháng trước hần từng nghĩ qua bộ dạng người này, vợ y sẽ ở bên cạnh an ủi y, nhưng bây giờ ngồi ở trước mặt Jeffery lại chính là mình. Trước đó hần sẽ không bao giờ nghĩ những chuyện này sẽ tới, nhưng thế giới này là như vậy.

Trong một đồng tai nạn, tình cờ cũng có những chuyện khiến người ta khó diễn tả thành lời cũng là một

chuyện thật tốt.

Anny từ hành lang khác đi tới, hần là dì của Jeffery, em của mẹ y. Ron nhớ tới âm thanh của cô, lần trước chính cô ta là người đã gọi cho Jeffery.

Cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ nhưng nó không quá hợp với vóc người của cô, bởi vì nhìn qua dáng người Anny hơi tròn, nhưng cô ta lại nghĩ mặc nó như chuyện đương nhiên làm cho người ta không thể không nghi ngờ thưởng thức của cô.

Cô ấy cầm trong tay một khay cà phê đưa cho Ron cùng Jeffery, sau đó chính mình cũng bưng một chén rồi ngồi xuống bên cạnh.

Chỉ mấy giây trôi qua nhưng bầu không khí im lặng đã bao trùm khắp hành lang, Anny phát hiện ra nên mở miệng hỏi, “Kate đâu?”

“bọn con đã ly thân.” Jeffery nói.

“Ồ.” Dì Anny gật gật đầu, “con nên sớm làm như vậy, cô ta là một gái điếm.”

Jeffery có chút lúng túng, “cô ấy chỉ là... Àch...”

“có cô gái nào đến chuyện chia tay cũng không thể chắc chắn được, dẫn vật một người đàn ông 3 năm.” Anny hừ một tiếng, “lại có người đàn ông nào ngu đến mức bị một người phụ nữ lừa bòn hơn 1000 ngày chứ.”

Jeffery nhấp môi dưới, có chút không chống đỡ được liếc mắt muốn cầu cứu Ron.

Ron còn chưa kịp mở lời thì dì Anny lại hỏi, “hần là bạn trai con hả?”

Trong hành lang đột nhiên im lặng hần lên, có điều lần này là lúng túng trong im lặng.

Jeffery hơi giương môi, “ách..” một dấu chấm lửng dừng lại 5, 6 giây, “đúng thế.” Y nói.

“Oh, người này nhìn qua so với người phụ nữ kia còn ra dáng chút.” Anny xoi mói nhìn Ron, người kia hoàn toàn không biết nên nói cái gì, hần chưa từng đụng phải những người đàn bà như thế này.

Cô liếc mắt nhìn đôi tay hai người đang dính chặt lấy nhau, dùng một biểu tình “quá thể” rồi cười rộ lên, “vừa mới bắt đầu đi?”

“Ừm... Coi như thế đi...” Jeffery lắp bắp nói, Ron cảm thấy được hấn đã rất muốn nhảy dựng lên để trốn đi.

Anny gật gật đầu.”con hận mẹ con sao, Jeffery?” cô hỏi.

“Không, tại sao nói như vậy, con không hận bà.” Jeffery nói.

“bà ấy cuối cùng cũng không chịu rời khỏi cha con, dì đã khuyên mẹ con rất nhiều, bà ấy chỉ là... không thể lựa chọn, bà chính là loại người như vậy. Con biết đấy,” Anny nói, “nhưng một người mẹ không nên làm như vậy, đương nhiên bà yếu đuối.. dì chẳng qua là cảm thấy bà đối với con mà nói cũng đã quá nguy rồi.”

Cô trào phúng cười rộ lên, “dì làm sao có thể khoan dung người đàn ông kia? Loại đàn ông đem con trai mình đánh gãy mấy cái xương sau đó mới đưa đến bệnh viện cấp cứu? Mẹ con còn nói con từ cầu thang ngã xuống, dì mới không tin.” Cô nói.

Jeffery không nói gì, chỉ là nhìn dưới mặt đất ngẩn người.

Mà Ron cảm thấy bàn tay hấn đang cầm chặt chẽ bàn tay kia, hấn càng nắm chặt lại tựa như cho người kia một chỗ dựa vào.

Anny nhìn ánh đèn phòng giải phẫu, ánh mắt như nhìn thấu tất cả.

“Nếu như bà chết ở chỗ này, dì không một chút nào kinh ngạc. Mẹ con căn bản không muốn sống, bà đã dùng một lượng lớn thuốc giảm đau, keo, nước xi- rô gì đó, đó là những chuyện mà người trẻ tuổi làm ra, mấy đứa trẻ cũng có thể phát điên nhưng đối với bà lại không sao cả. Sau khi hấn chết bà đã thành như vậy.” Cô nói.

“bà ấy rất... Rất yêu cha.” Jeffery nói.

“Tập chủng kia chết rồi, dì không một chút nào tiếc nuối.” Anny nói.

Jeffery dùng một cái tay bưng trán, “Anny...”

“Làm gì? Đừng nói con rất yêu hấn.” Anny nói, “con cho rằng hấn bây giờ thấy con và người kia cùng nhau sẽ có phản ứng gì? Nói cho con biết, hấn sẽ lấy súng chỉ vào đầu con, nói con trai của hấn là một mẹ nhà hấn đồng tính luyện ái, không bằng tự tay giết nó đi.”

Jeffery trừng mắt nhìn sàn nhà, biểu tình sầu lo mà sợ hãi, Ron lần đầu tiên nhìn thấy dáng dấp này của y liền biết lời của cô ta nói là đúng.

“Hấn sẽ giết con, con nên cao hứng khi hấn hiện tại đã không giết được con.” Anny nói.”dì biết hấn hiện tại

còn ảnh hưởng đến con tựa như ảnh hưởng của bà đối với hần, con không cần phủ nhận, Jeffery, hần là cha con.”

“Đúng, ông đã chết.” Jeffery suy nhược nói.”ông ta đã chết, hết thấy đều trôi qua...”

Anny cười rộ lên, “Đúng, cho nên con có thể muốn ly hôn liền ly hôn, muốn tìm người lên giường liền tìm người lên giường, hần rốt cuộc cũng không thể xen vào chuyện của con.”

“Hết thấy đều sẽ từ từ khá hơn...” Jeffery lẩm bẩm nói, ưu buồn nhìn ánh đèn phòng giải phẫu, hần vẫn luôn hi vọng như vậy, cứ nghĩ rằng cứ một ngày một ngày sẽ qua đi, nhưng thực ra lại không dễ dàng như vậy. Có người vĩnh viễn luôn tồn tại trong đầu của bản thân không thể lãng quên.

Vẻ mặt đó khiến Ron cảm thấy tim của mình như bị túm chặt, trước đây hần không nghĩ tới Jeffery sẽ gặp phải loại vấn đề này, hần nhìn thấy vẻ dương quang chính trực của y, tựa hồ vĩnh viễn không có chút nghi hoặc, thật khó có thể nghĩ đến cuộc sống trước kia của y sẽ như vậy.

Hần dùng một bàn tay khác đung vào cằm y, khiến y quay đầu nhìn mình, nghiêm túc nói rằng, “tôi không biết nên nói thế nào, nhưng tôi luôn luôn ở đây, anh biết đúng không.”

Hần vui mừng vì hiện tại bản thân đang nắm giữ quyền lợi được an ủi y, Jeffery cười rộ lên, Ron nhìn thấy Anny bên cạnh quàng cho hần một ánh mắt tán đồng, tuy rằng cô cũng không quá muốn cho hần nhìn thấy.

Đèn trong phòng giải phẫu tắt đi, một bác sĩ vừa đi ra vừa kéo khẩu trang, nó được đặt dưới cằm người kia được ánh sáng đèn chiếu vào khiến vẻ mặt càng uể oải lạnh lùng.

“Tôi rất xin lỗi.” Hần nói.

Jeffery đứng tại chỗ một lát sau đó chậm rãi ngồi trở lại ghế, thật giống khí lực bị hút hết, Ron đi tới, chăm chú nắm lấy tay của y.

Anny quay đầu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, khung cảnh này không thiếu trong mấy thảm họa vô tận nhưng hiếm thấy ảm áp lạ lùng, cho dù đó là hai người đàn ông, nhưng họ có quan hệ gì đây?

“bà ấy đã mất.” Cô nói.

Bác sĩ gật gật đầu, “Không thể qua khỏi cơn phẫu thuật, tôi rất xin lỗi.”

Anny lắc đầu một cái, cô vốn muốn nói một câu “Không có quan hệ gì với anh” các loại theo lễ tiết nhưng mãi không thốt ra được lời nào.

Mấy người y tá cũng đi ra từ phòng giải phẫu rồi tản đi, có một số sẽ dùng ánh mắt áy náy nhìn bọn họ, một số lại giống như không nhìn thấy gì.

Một người trẻ tuổi đi tới, có chút co quắp hỏi, “cậu là Jeffery, con trai bà sao?”

Jeffery ngẩng đầu lên, cô ta mặc một bộ quần áo bác sĩ, tóc vàng buộc sau ót, không dùng son phấn nhưng lại vô cùng xinh đẹp. Y mặt mũi gât đầu, cũng không biết nên nói cái gì.

“tôi là... Yixil, là một bác sĩ thực tập ngoại khoa, tôi vẫn luôn phụ trách bệnh tình của bà, chúng tôi có nói chuyện một lần...” cô nhìn qua có chút ngượng ngùng, “rất xin lỗi vì không cứu được bà, chúng tôi vốn cho rằng sau lần ca mổ trước đó đã có chuyển biến tốt...” cô nói.

Jeffery chỉ lắc đầu một cái, ra hiệu không phải là trách nhiệm của cô, trong lúc nhất thời không thể tìm trở về tiếng nói của chính mình.

Cô bất an đứng đó, cũng rất ít khi cùng người thân bệnh nhân trò chuyện.” Là như vậy, cô đã từng giao phó tôi một chuyện, hi vọng tôi có thể nói cho cậu biết...” cô ngượng ngùng cười cười, tuy rằng nơi này có hơi thở của cái chết, nhưng nét cười của cô vẫn rất ngọt ngào.” Tôi lúc đó hỏi qua câu nói trong lòng cậu đang suy nghĩ, tại sao bà không nói trực tiếp với cậu, nhưng bà nói nếu bà nói ra sẽ sợ cậu tức giận, bà không dám... nhưng bà thực sự hi vọng cậu sẽ đáp ứng nguyện vọng của bà...”

“Chuyện gì?” Jeffery hỏi.

“sau khi bà chết muốn cùng chồng an táng cùng nhau.” Yixil nói.

Jeffery ngờ ngác nhìn cô, thật giống như không để ý tới lời của cô có ý gì.

Ánh mắt kia khiến Yixil có chút bất an, cô nhỏ giọng hỏi, “Tiên sinh?”

Jeffery nhẹ nhàng cười rộ lên, nói rằng, “bà sẽ cùng cha tôi an táng cùng nhau, tôi bảo đảm.”

Hắn lắc đầu một cái, nụ cười trở nên trào phúng, “Này có cái gì không dám, bà biết bà chỉ cần nói, tôi nhất định sẽ đáp ứng, nhưng bà đều không đề cập tới, cứ nhiên sau khi chết đi lại sai người nói cho tôi biết, tôi có đáng sợ như vậy sao.”

“bà là sợ đối mặt với chính mình, Jeffery. Chị ấy cả đời đều đang trốn tránh chính bản thân mình.” Anny nói.

“cho dù bà ấy biết chồng đã làm những chuyện tệ hại gì, bất luận là con muốn hướng người kia dựng thẳng ngón tay giữa đi nữa nhưng vẫn biểu thị tha thứ cho tất cả.” Cô nói, “con cũng phải sống tốt, dĩ thật hạnh phúc khi thấy cuộc sống bây giờ của con cũng không đến nỗi tệ.”

Jeffery đứng ở nơi đó, không nói gì, Ron cảm thấy y đang chăm chú nắm chặt bàn tay của chính mình, sức mạnh lớn như vậy, làm cho hắn cảm thấy đau đớn.

Một quãng thời gian dài sau đó, Jeffery trở nên cực kỳ bận bịu, y muốn xử lý tang lễ, hơn nữa công việc của y cũng rất nhiều cần y giải quyết.

Ron cảm thấy y không ổn lắm, nhưng hắn chưa bao giờ là một kẻ biết đi an ủi người khác, đối với một người như thế mà nói, một người được sống sót đã là chuyện quá tốt đẹp. Hắn từ trên tivi thấy có người nói, nói chuyện với nhau sẽ trợ giúp không ít đến trạng thái tinh thần, vì vậy sau mỗi bữa tối, hắn chạy đến ngôi nhà Jeffery, hỏi y, “muốn nói chuyện hay không?”

Jeffery mới vừa tắm xong, tóc ướt đầm dề đang mặc chiếc áo tắm xem hồ sơ, y kỳ quái trả lời, “Không, tôi không có gì muốn nói.”

Từ câu đó Ron không hề có lời kích nào để nói ra, hắn không quá quen thuộc với quá trình này.

“Vậy anh muốn làm tình không?” Hắn hỏi.

“Không nghĩ.” Jeffery nói.

“Cũng không một người đàn ông bình thường nào không muốn làm tình.” Ron nói, hắn ngồi bên cạnh Jeffery, mái tóc ướt đầm của y buông xuống nhìn qua rất gợi cảm.

” phương pháp phán đoán của anh rất đặc biệt.” Jeffery nói, khép lại hồ sơ, tuy rằng cả người ẩm ướt nhưng một bộ buồn bực tùy thời đã bị nhen nhóm.

“A, căn cứ kinh nghiệm trường kỳ của tôi chính là như vậy.” Ron nói, hắn bị y làm cho trong lòng có chút ngứa ngáy, Jeffery ngoại trừ áo tắm thì đến quần lót cũng không mặc, trên người tỏa ra một loại mùi vị rất sạch sẽ. Hắn cẩn thận lấy tay đặt trên đùi y, hí hoáy dây lưng áo tắm, “Chúng ta đã có một tuần không có...”

“Tôi không muốn, tôi làm sao có thể nghĩ đến chứ.” Jeffery nói, “Tôi không biết tôi làm sao có thể... Tôi mới vừa rồi còn lật tới hình ảnh một xác chết của đứa trẻ bị giấu trong một tòa nhà xây dựng bỏ hoang, còn có một cô gái, cô ta vừa nhận được giấy báo đậu đại học thì ngay sau đó bị một kẻ chết tiệt cưỡng dâm sau đó giết chết.”

Ron biết y thực sự không muốn, hơn nữa chính mình nghe đến những chuyện này lại càng không có khoái cảm. “anh gần đây không đúng, Jeffery, tội phạm sẽ không biến mất, mỗi phút đều sẽ có người chết đi, anh biết, anh không thể giải quyết được tất cả mọi vấn đề.”

“Tôi biết, tôi chỉ phải.. Tôi chỉ phải..” Jeffery ném từng chồng hồ sơ lên trên bàn, nhìn chăm chăm mặt bàn với từng đồng hồ sơ lộn xộn, “tôi có lẽ nên tìm bác sĩ tâm lý, tôi cả đêm đã không thể ngủ yên...” y

muốn giơ tay đi cầm phần hồ sơ khác nhưng Ron liền đè lại vật kia ngăn cản động tác kế tiếp của y.

“Nói cho tôi biết anh làm sao vậy?” Hấn nói.

“Tôi không nói được.” Jeffery nói, “Tôi luôn nghĩ đến cha tôi, hấn...”

y ngừng một hồi lâu, cái đề tài này làm y cảm thấy khó khăn. Ron nói rằng, “Rất tồi tệ?”

“10 tuổi năm ấy hấn mang tôi đi nhà xác, giảng giải cho tôi một vấn đề một đứa con hoang vì sao bị đánh chết tươi vì để cho tôi nhìn đến ý chí của thượng đế.” Ông ta nói, “hấn chính là như vậy.”

“Trời ạ.” Ron nói, hấn chỉ có thể thốt ra được như thế, tình huống này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi hiểu biết của hấn.

“Hấn nói đó là ý chí Thượng Đế?” Hấn nói.

“Không, hấn nói đó là ý chí của hấn, muốn nhắc nhở cho tôi sau này gặp phải đồng tính luyến ái thì nên làm thế nào, không cần để ý những kẻ yếu đuối ngoài kia nói bậy, nói cái gì là nhân quyền với cá thể khác biệt.” Jeffery nói.

“Trời ạ.” Ron còn nói.

“cuộc đời tôi đều sẽ suy nghĩ làm sao thoát khỏi hấn, tôi nỗ lực làm một người cảnh sát tốt, không một phút muốn si nhục qua công việc của tôi.” Jeffery nói, “nhưng hấn... đều ở nơi đó, đều ở trong đầu tôi nói chuyện, hấn đã chết, nhưng hấn đều ở nơi đó!”

Ron ôm y – một người cảnh sát suy yếu bất lực, hấn chưa hề biết một người cảnh sát có thể suy yếu bất lực như thế, làm cho hấn không tiếc tất cả bảo vệ y.

Y không chỉ là một người “Cảnh sát”, y là một người đàn ông chỉ thuộc về mình hấn, chỉ muốn một cuộc sống phù hợp hài lòng. Hấn chưa từng nghĩ cứ như vậy an ủi một người.

Nhưng hấn không biết phải làm sao. Thống khổ này cũng không bắt nguồn từ thế giới bên ngoài, mà là được gây ra từ một kẻ đã chết đi. Lại nói nếu không phải thế, nếu như bắt nguồn từ bên ngoài thì hấn cũng không thể giúp sức, Jeffery rất yêu công việc của mình.

Jeffery đem trán áp trước ngực của hấn, lẩm bẩm nói rằng, “hấn ảnh hưởng tới mọi người, mẹ của tôi, tôi, hết thấy những kẻ hấn làm tổn thương... hấn đã chết rất lâu, mà tôi cảm thấy hấn vẫn luôn theo sau mình, nói cho tôi biết chết cũng là kết thúc. Bất luận tôi có kháng cự cỡ nào thì cuối cùng tôi đều trở lại gia đình, cũng tựa hồ so với hấn giống nhau.”

Y nhìn chăm chăm những hồ sơ kia, “trong người tôi chảy dòng máu của hấn, tôi làm giống công việc giống hấn... Tôi và hấn quả thực không hề khác gì nhau, chúng tôi cũng sẽ đi đến những hiện trường phạm tội, cũng sẽ đi tìm hung thủ như vậy, cũng đi hỏi dò người bị hại___ tôi không thể giống hấn, nếu như vậy tôi sẽ là người đầu tiên tự giết mình___”

Y ngừng một chút, Ron ôm chặt y, cái ôm này dùng sức quá lớn khiến cho y đau đớn. Tình nhân của y cũng không hiểu an ủi người như thế nào nhưng tâm tình mãnh liệt như thể thông qua thân thể ấm áp, thông qua mỗi một lần hô hấp khiến y có thể cảm nhận được được sự che chở và căng thẳng của hấn.

“anh là người cảnh sát tôi thấy tốt nhất, Jeffery.” Ron nói.

Jeffery có đến mấy giây nói không ra lời, bất an mãnh liệt cùng với sự sợ hãi vừa nãy sau một vòng ôm áp đã vô thanh vô tức biến mất. Y nhẹ nhàng cười rộ lên, “Đây chính là phương thức an ủi tốt nhất mà anh nghĩ ra cho tôi sao?”

“Tôi không biết nên làm như thế nào.” Ron nói, “Tôi từ trước tới nay không nghĩ tới sẽ có ngày anh khổ não như vậy, nếu có một ngày tôi muốn vào ngục giam thì tôi hi vọng người bắt tôi chính là một cảnh sát như anh vậy.”

“cái ví dụ này có vẻ rất kỳ quái.” Jeffery nói.

“anh là người tôi thấy tốt nhất, Jeffery, tôi hi vọng thời điểm bắt bắt nhất, có thể cùng người như anh ở cùng nhau... Đương nhiên, lúc ân ái cũng vậy...” Ron nói, hôn lên môi của y, người kia cũng ôn nhu hôn trả lại hấn.

Hấn biết những ý nghĩ kia của hấn thật ngốc ngếch, hấn đã không phải là một đứa trẻ mặc cho người khác làm thịt, hấn biết mình phải làm gì, cũng biết nên làm như thế nào.

Nhưng ý nghĩ này thật khờ dại.

Đại khái hai phút sau, Ron hỏi, “anh còn muốn làm tình sao?”

Jeffery cười rộ lên, “Tuy rằng tôi nên làm gì đó báo đáp những an ủi vừa nãy anh cho tôi, nhưng tôi có hơi chút buồn ngủ, Ron, anh có thiên phú trước mặt người khác dù người phạm tội, đây có thể khiến người ta nâng cao tài năng.” Y nói, nằm trên ghế salon đầu gối trên đùi hấn.

“Nghe vào hình như không giống như khích lệ.” Ron nói.

“Tôi đã có hơn một ngày không ngủ ngon.” Jeffery nói. Ron lấy ngón tay êm ái xoa xoa gò má của y, sau đó đến cổ, lại tới xương quai xanh, từng điểm từng điểm hướng xuống phía dưới.

Jeffery yên tĩnh nằm, biểu tình thuận theo giống như một đứa nhỏ, thật giống như nơi này là một chỗ an toàn trên thế giới.

Ron nghĩ thầm, nhìn như vậy cơ hồ có chút không giống y, trong ấn tượng của hắn, Jeffery là một người vô cùng có tinh lực, nhưng bây giờ y lại mềm nhũn như thế nằm ở bên cạnh hắn, thu lại tất cả sắc bén và căng thẳng, nhu hòa đến làm say lòng người. Hắn chưa bao giờ cảm thấy được một thời khắc nào giống vậy, cùng y thân cận như vậy.

Hắn đột nhiên có một loại kích động.

“Jeffery, chúng ta kết hôn có được hay không?” Hắn hỏi.

“A?” người kia phát ra âm thanh, một bộ dáng không phản ứng kịp.

“Kết hôn.” Ron nói, cầm lấy tay Jeffery, ngón tay của y thon dài trắng nõn, không giống một bàn tay thường thường cầm súng chút nào, vậy càng thích hợp cho việc mang một chiếc nhẫn xinh đẹp.”Tôi nghĩ để lại ký hiệu trên tay của anh, như thế sẽ thân mật hơn nhiều... anh thích dạng nhẫn như thế nào?”

“Ách...” Jeffery không xác định hắn đang có ý đồ gì, nhưng vẫn thuận theo hồi đáp, “Tôi muốn một cái kim cương.”

“Tôi ngày mai đi chọn.” Ron gật gật đầu, xoa xoa ngón tay Jeffery, đem những ngón tay nhỏ bé nhớ kỹ.”anh chỉ cần đưa lại cho tôi chiếc nhẫn bạc là được rồi, nhưng chúng ta nên thống nhất trên chiếc nhẫn kia sẽ khắc chữ gì.”

“Kim cương tốt hơn, có thể dùng đến giọt pha lê.” Jeffery kiến nghị.

“Giọt pha lê?” Ron hỏi.

“khi tôi tiến hành một vụ án quan trọng thì có cùng với một cô gái tên là Angela hợp tác, cô ấy vừa kết hôn nên có mang theo một chiếc nhẫn kim cương 3cara.” Jeffery nghiêm túc nói, “tình huống lúc đó có chút phức tạp nhưng chúng tôi quả thực bị khóa trong một tượng điêu khắc bằng pha lê, mà món đồ kia lại bị chìm trong nước, nước không ngừng từ khe hở tiến vào, chúng tôi chẳng mấy chốc sẽ trở thành thi thể ngâm trong nước chẳng khác gì đồ hộp.”

“Cuộc sống của anh thật đủ kích thích.” Ron nói.

“Pha lê rất bóng loáng, hơn nữa bên trong chẳng có cái gì cả, tôi không có cách nào đánh vỡ, chiếc nhẫn của cô lại giúp đỡ một phần.” Jeffery nói, “Kim cương rất cứng rắn, có thể dùng để cắt pha lê, cô ấy tìm rất nhiều con đường mà nước tiến vào, tôi vốn muốn từ bên trong đánh vỡ nó nhưng do nước bên ngoài đè ép quá nên nước từ ngoài ồa vào, tuy rằng kết quả so với dự định có bất đồng nhưng ít nhất chiếc nhẫn kia đã cứu mạng chúng tôi.”

“Cám ơn trời đất.” Ron nói, “anh muốn nhấn kim cương là vì muốn bản thân sẽ an toàn?”

“cũng có thể có thêm một sự bảo đảm đi.” Jeffery nói.

“Nói cũng phải... Tôi cũng phải một cái kim cương thật tốt.” Ron kiên định nói.

Jeffery cười rộ lên, Ron cũng cười theo, ngón tay của hắn nhẹ nhàng xoa xoa làn da của y nhưng không hề chứa ý tứ tình dục, đó chỉ là hành động biểu thị thân mật.

“Nói một chút coi, anh như thế nào đem mình đến bên trong tượng điêu khắc như vậy?” Ron hỏi, thư thích dựa vào ghế sa lon.

“A, khi đó tôi còn rất trẻ, tra án không có sách lược gì.” Jeffery lười biếng cùng hắn nói chuyện phiếm, “Có một cô gái nhảy lầu tự sát, mà nhìn qua giống một vụ án giết người được ngụy trang, dây quần cô ấy chỉ kéo được một nửa, có cô gái nào thời điểm tự sát sẽ quên mất kéo dây quần chứ...”

Bọn họ cứ như vậy thư thích trò chuyện, thời gian cứ bằng phẳng lướt qua, thật giống như vĩnh viễn sẽ như vậy.

15. Chương 15: Đây Là Một Sự Cố Tai Hại

Tang lễ của mẹ Jeffery đã qua được 1 tháng, tất cả đang chậm rãi phát triển theo hướng bình thường, nếu như mãi mãi cứ thế trôi qua thì có lẽ Ron sẽ thật sự tin tưởng thế giới này không tệ với mình chút nào.

Vào một ngày, hắn đã làm xong phần bảng biểu sổ sách trên máy vi tính, đang tính làm chuyện gì đó để buồn lòng một chút. Sau đó hắn nhớ tới thân thể của Jeffery, cha mẹ y qua đời, mà cha y lại ảnh hưởng rất nhiều tới y, tất nhiên là quá mức sâu đậm điều này làm cho hắn có chút hiếu kỳ người đàn ông kia là kẻ như thế nào. Nếu như mình và y đã có một mối quan hệ tình nhân sâu đậm, vậy cũng không thể đến cha mẹ người kia cũng không biết đúng không, vậy sao có thể nói là bản thân đã hiểu rõ y đây. Vì vậy, hắn đem tên Jeffery nhập vào máy tính nỗ lực tìm kiếm manh mối gì đó.

Cha y là cảnh sát, hắn nhớ tới máy tính này có thể tiến vào quyền hạn mạng lưới của giới liên bang, xã hội đen chung quy cũng nên hiểu thêm về giới cảnh sát mới có phần thắng.

Sau đó hắn rất khoái trá kiểm tra tư liệu người kia, Blanco Olver? Hắn ngẩn ra, Ron cảm thấy tên người này rất quen thuộc. Hắn mở ra bức ảnh, bên trong nhảy ra một khuôn mặt người đàn ông mặc đồng phục nam, Ron cảm giác mình như bị sét đánh, hoàn toàn giật mình ngay lúc đó.

Hắn quen khuôn mặt này, quá quen thuộc, đây là người đầu tiên xuất hiện trong ác mộng của hắn, nếu như nói trên thế giới này hắn sợ điều gì đó là thực thể, thì nhất định là một người đàn ông như thế. Một

bộ chế phục thẳng tắp, một đôi mắt nhạt đến mức không rõ đồng tử cùng với ngũ quan vì xưa nay tương đối tàn khốc mà có vẻ càng nghiêm khắc sợ hãi.

Khi hắn nhận thức Jeffery, hắn đã nghĩ rốt cục mình có thể quăng người đàn ông kia ra sau gáy, ít nhất nó sẽ chẳng làm cho hắn bị dằn vặt, thế nhưng hiện tại, hắn xưa nay không nghĩ tới sự tồn tại kia, sẽ cùng với Jeffery có một mối quan hệ sâu nặng như thế ____ người kia là cha y.

Sao có thể có khả năng!? Bọn họ... Không hề giống, tình nhân của hắn là người ôn hòa chính trực, y có chút yếu đuối, nhưng xưa nay không bao giờ chịu thỏa hiệp sự áp bức đen tối của hắn, y ____

Hắn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Jeffery, mình đang bị vây trong bóng tối ở phòng tắm, bên ngoài ánh đèn nhà trọ đang chiếu sáng lại mờ nhạt không rõ, hắn nhìn thấy Jeffery đi tới.

Phần nộ, hơn nữa lại đằng đẵng sát khí.

Một khắc kia, hắn tựa như trở về thời điểm đang còn là một đứa trẻ, nhìn người cảnh sát kia đi vào trong nhà, mà hắn chỉ trốn trong tủ quần áo như một con mồi bất lực.

Hiện tại, hắn nghĩ, tại thời điểm đó hắn nghĩ đến tình cảnh đó không hoàn toàn vì sự tăm tối chật hẹp trong nhà tắm, hoặc vì bản thân đột nhiên đa sầu đa cảm mà có một vài nguyên nhân khác.

Về ngoài của Jeffery cùng với cha y có điểm tương tự, như Jeffery đã nói qua, y chảy dòng máu của hắn, kế thừa gen hắn, nó thực sự phản ánh sự thật rằng y là con trai ruột của Olver.

Mà sau này, hắn không một lần nào đem bọn họ liên tưởng cùng nhau, đó là bởi vì khí chất giữa hai người. Tính khí của Jeffery và cha y tuyệt nhiên bất đồng, nếu như nói trên thế giới có cha con nào có tính cách chênh lệch to lớn, vậy đại khái chính là cha con Blanco, bọn họ tựa như một cụm từ trái nghĩa.

Thế nhưng hiện tại hắn thấy trong máy vi tính là bức ảnh kẻ giết người kia, là thành viên trong gia đình y, phía trên rõ ràng viết tên Jeffery, dòng họ Blanco tựa như một giấc mộng khủng khiếp.

Hắn đem trang web đóng lại, khuôn mặt đáng sợ kia cũng biết mất.

Như hắn đã từng tự tay giết ông ta như vậy.

Hắn vô lực ngã người sau thành ghế, một tay bịt mắt nhưng sự thực không thể nào biến mất. Người này xông vào trong nhà của hắn, sau đó đem nó đánh nát. Ông ta đem hai người yêu hắn nhất trên thế giới biến thành hai thi thể lạnh như băng, hơn nữa còn rất tự nhiên như một việc không liên quan đến mình rồi dẫn ra một nụ cười!

Hắn hận ông ta cả đời, hắn nhớ tới cảm giác thời điểm hắn bắn ra viên đạn đó, người kia ngã trên mặt đất

với vẻ mặt cứng ngắc cùng với cảm xúc giận giữ và mừng rỡ đan xen đem một người biến thành bộ thi thể để giải thoát. Hắn thậm chí sau khi giết ông ta vẫn không thể áp chế nổi hận thù và sợ sệt.

Người này là cha Jeffery. Là người thân máu mủ ruột thịt của y.

Hắn ngồi yên lặng, trong nháy mắt không biết bản thân xông đầu thứ tình cảm gì.

Ron chậm rãi rời đi máy tính trở lại phòng khách, ngồi trên ghế salon, đem bức ảnh biển xa một chút để có thể khiến hắn cảm thấy cuộc sống yên ổn.

Dưới móng đặt một chồng hồ sơ, đó là mớ công việc của Jeffery, hắn đem nó lôi lên rồi ném đến trên bàn trà, trên đó lại viết một cái tên hắn chưa từng nghe tới, lại một lần nữa, hắn nghĩ người này có khả năng đã chết.

Trong cuộc sống của Jeffery đều xuất hiện những người chết cần giải oan, mà y chính là đem toàn bộ sinh mệnh của mình thiêu đốt vào nó, nếu cứ thế chính y sẽ hỏng mất.

Nếu như nói cuộc sống của chính mình bị ông ta trong nháy mắt đánh vỡ, như vậy từ nhỏ ông ta cùng Jeffery đã cùng sống chung, vậy sẽ bày ra một bi kịch thâm khác nhau như thế nào?

Hắn dựa vào trên thành ghế sa lon, trong đầu không ngừng mà nghĩ, tôi yêu thích y, tôi thật sự rất yêu y.

Cái ý nghĩ kia làm cho hắn một loại kích động mãnh liệt muốn khóc thầm, hắn chưa từng cuồng nhiệt yêu cái gì, không muốn tiếc tất cả để có được, nhưng thế giới này lại bày ra cho hắn một khuôn mặt bà mẹ kế, nói cho hắn biết hắn không thể nào chiếm được.

Tôi chỉ vui mừng hạnh phúc vì y, hắn lại nghĩ, vì sao cứ một lần lại một lần xuất hiện những việc này. Thượng Đế nói cho tôi biết đi, tôi và hắn căn bản không xứng nên cứ một lần lại một lần nhắc nhở tôi và y cần tách nhau ra à!!? Tại sao chúng tôi không thể có một cuộc sống an ổn cùng nhau đây?

Hắn dùng hai tay che mặt chỉ để lại một mảnh tầm tối, hắn biết mình không thể mất đi y.

Bây giờ chuyện thực sự rồi tinh rồi mù cả lên, nhưng sự cố này lại như cảnh báo rõ ràng sáng tỏ, không thể nghi ngờ.

Tôi tuyệt đối không thể cho y biết chuyện này, tôi nghĩ bản thân tốt nhất cũng nên quên đi, hắn run rẩy nghĩ, chuyện này xưa nay chưa từng xảy ra, tôi không thể mạo hiểm chuyện gì để phải mất đi y.

Hắn cứ như vậy ngồi yên một buổi trưa, công việc gì cũng không làm, đến tận buổi tối hắn thậm chí còn không dám gọi qua cho Jeffery một cuộc điện thoại, mãi đến tận khi người kia đánh điện thoại tới.

“Nếu như đêm nay anh quyết định không tới thì ít nhất nên nói cho tôi một tiếng.” Jeffery nói.

Ron yên tĩnh nghe, thanh âm kia làm cho hắn cảm thấy quyến luyến như vậy, muốn cả đời tới gần y như thế.”Tôi chưa nói tôi không đi.” Hắn ôn nhu nói.

Đối phương ngừng một chút, “Hiện tại đã mười giờ.”

“Tôi hiện tại qua đó.” Ron nói.

“Nơi này đã không còn đồ ăn.” Jeffery nói.

“Vậy tôi cũng muốn qua.” Ron trả lời, cúp điện thoại rồi nhanh chóng cầm áo khoác đi ra ngoài. Hắn tuyệt đối không thể mất đi y, việc này thật là đáng sợ.

Hắn hiện tại chỉ muốn ôm y, cảm giác nhiệt độ cùng thân thể chân thật của y, thật giống như đó là sự cứu rỗi cả cuộc đời hắn.

Từ khi quen biết với Jeffery, hắn đôi lúc sẽ quên mất thế giới này đối với hắn luôn không quá tốt đẹp.

Còn đối với Jeffery, nó cũng chẳng ra sao.

Trong thời gian hỗn loạn bưng bưng đó, kế hoạch của Ron hoàn thành, đồng thời thuận lợi thắng thầu____ này cùng với cơ may không có nửa điểm quan hệ, nó chỉ quan hệ với xã hội đen với cộng đồng chính phủ về tiền tài và lợi ích mà thôi.

Trước khi khai mạc, Ron có ý nghĩ kỳ lạ là có một sự hối lộ nhỏ ở đây, đến nỗi hắn chỉ có thể bằng tài năng của chính mình nên được tham dự trả giá, nhưng loại chuyện thế này không phát sinh, hết thấy mấy kẻ phạm pháp hối lộ tham ô đều nhảy vào đấu thầu.

Điều này làm cho hắn cảm thấy chán nản không rõ, hắn bỏ ra một lượng lớn công sức làm kế hoạch lần này, hi vọng có thể dựa vào bản thân để thắng thầu.

Một trời xế chiều, hắn và Jeffery đi siêu thị mua sắm, bọn họ mua phần lớn thực phẩm ăn nhanh vừa thuận tiện cấp tốc, tuy rằng mùi vị không ra sao nhưng ít ra hai người cũng không phải là kẻ thích soi mói quá nhiều. Có điều ở nhà nhân nhả sinh hoạt nên hai người vẫn quyết định mua một ít thức ăn để sử dụng trong phòng bếp, lấy một ít làm thử nghiệm.

Ron từ xa nhìn thấy hai người đàn ông hơi quen mắt, một người đang đẩy xe, một người khác đang đem đồ vật ném lên xe.

“đừng có hướng về chiếc xe đẩy của tôi ném đồ, tôi sẽ bị xem là đồng tính luyến ái!” người đẩy xe nói, một bên trái phải nhìn phản ứng của mấy cô gái bên cạnh, Ron hơi ngoài ý muốn khi nhìn thấy Lin Nade ở đây, hơn nữa là cùng với Michael.

“tôi không thể đem những thứ này cầm trên tay được, nó quá khó khăn, anh bạn. Cậu không thể không có hình tượng mà tổn thương anh em trong gia tộc được.” Michael nói.

“đừng có dùng mấy quy củ đó dùng linh tinh, nếu như không phải Bill bị thương thì tôi muốn cùng cậu lăn lộn một chỗ sao? Thật là, tôi cũng không phải bác sĩ, làm gì bảo tôi đi chăm sóc bệnh nhân chứ.” Lin Nade mất hứng nói.

Ron nghĩ ngợi có thể Bill bị gì đó không tiện nên chờ ở bệnh viện cho lành, vì thế tạm thời cho Michael ở nhà tỉnh dưỡng_____ tên nhóc này không có sở trường nào khác nhưng đặc biệt có một căn phòng ở nơi cực kỳ hẻo lánh, từ khi bản thân phụ trách việc “kinh doanh hợp pháp” của gia tộc đến nay, cơ hội gặp mặt với bọn họ không nhiều như trước, Larry không hi vọng có bất cứ nguy hiểm nào, cho nên có một số chuyện hắn không rõ ràng lắm.

Hắn cấp tốc trốn sau gian hàng bách bích quy, Jeffery đẩy xe mua sắm tiếp tục hướng về phía trước, nhìn thấy hắn không đi theo nên quay đầu hỏi “Ron?”

Lin Nade đang chọn bánh bích quy liền nghe được tên Ron, ngẩng đầu lên đã thấy Ron đang nửa ẩn nửa núp bên đó. Hắn nhiệt tình hướng người kia chào hỏi, “hey, Ron, đã lâu không gặp, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu đi siêu thị mua sắm đấy.”

Nụ cười của Michael đã kéo lên một nửa thì nhìn thấy Jeffery bên cạnh, hắn sợ hết hồn__ hiển nhiên hắn thực sự đang làm mấy chuyện phi pháp, “này, Ron, Jeffery.” Hắn nói, “các cậu... à.. có công việc gì à..”

“Chỉ là mua ít đồ.” Ron nói, hắn cũng không muốn Lin Nade phát hiện tư cách Jeffery, hoặc là Jeffery phát hiện tư cách của chính mình, hi vọng cái đầu của Michael có thể động não nhanh một chút.

“Tại sao hai người các cậu lại cùng đi mua đồ?” Michael hỏi.

“Bởi vì chúng tôi đều cần ăn cơm.” Ron nói, “Chúng tôi đã mua xong nên đi bây giờ, các cậu bận bịu chuyện của mình đi —— ”

Tuy rằng hắn không đem Lin Nade giới thiệu cho Jeffery là không hợp quy củ, nhưng bất kể sau đó hắn hướng về Jeffery giải thích hay hướng về Michael giải thích đều so với người kia tốt hơn ____ Lin Nade quá sống động, hắn không xác định trong những hồ sơ tình nghi về hung thủ có hắn chiếm giữ một tờ hay không, dù cho Lin Nade đã nói khoác rằng trong đó hắn có hẳn một tử đầy.

“Jeffery? Banco Jeffery?” Lin Nade nói.

Ron sợ hết hồn, Jeffery quan sát hẩn một chút, nói rằng, “cậu là Lin Nade sao?”

Sau đó Ron nhìn thấy Lin Nade cười rộ lên, không phải là nụ cười nguy hiểm và thù địch, hẩn cười như kiểu đã lâu chưa nhìn thấy một người anh em tốt.

“ôi chúa ơi, thực sự là Jeffery. Những năm gần đây cậu đã đi đâu vậy, tôi luôn nghĩ cậu có phải bị người ta làm thịt rồi không?” hẩn nhiệt tình nói, đi tới ôm lấy vai của Jeffery.

Người kia vẫn thuận theo cho hẩn ôm lấy, hiển nhiên trong một đoạn thời gian mà không ai với ai biết đấy thì bọn họ đối với hành động này rất quen thuộc.

Jeffery nói rằng, “Lin Nade, tôi hiện tại đang...”

— y đại khái muốn nói y hiện tại đang làm cảnh sát, nhưng Lin Nade không cho y một cơ hội nói hết lời. Hẩn chuyển hướng rồi kinh ngạc nhìn Ron, giải thích, “tên nhóc này năm đó cùng tôi lăn lộn qua một đoạn thời gian, hẩn không nói cho cậu sao? Lúc bắt đầu đánh nhau hẩn thật sự có thân thủ tốt. Tôi còn nhớ lúc đó cậu ta rời nhà trốn đi?” hẩn nói, quay đầu nhìn Jeffery, “cái lão cầm súng đánh cậu đã chết rồi đúng không?”

“Ách, đã chết.” Jeffery nói, phần lớn những người có gia đình tan vỡ khi còn trẻ đều có những đoạn ký ức hoang đường này, y cũng không ngoại lệ.

“A, nếu như hẩn chưa chết tôi có thể cân nhắc giúp cậu giết chết hẩn.” Lin Nade nói, “Có một số việc cậu nói vẫn rất đúng, cậu khi đó nói tôi lớn lên nhất định sẽ làm một tên tội phạm. Cậu bây giờ đang làm gì thế?”

“cậu nói cậu đang làm gì thế?” Jeffery nói.

“đừng vậy chứ, tôi hỏi trước.” Lin Nade không hề phòng bị nói, bọn họ hỏi đáp chặt chẽ như vậy, giao tình kỳ lạ như vậy đến nỗi hai người kia căn bản không có thời gian chen vào, cũng không kịp phản ứng để nói cái gì.

“Nhìn qua cậu sống cũng không đến mức tệ lắm, Ron là một kẻ có tiền. Nếu như cậu tới bên Larry, tôi sẽ là người đầu tiên hoan nghênh.” Hẩn vui vẻ đem tất cả mọi chuyện đều lộ ra ngoài, hiển nhiên đã nghĩ những sự thật Jeffery cùng Ron trải qua nên làm cho hẩn cảm thấy rất an toàn.

Bất quá nhìn thấy ánh mắt đầy khó hiểu của Jeffery, hẩn vẫn bổ thêm một câu, “cậu cũng đang lăn lộn tại xã hội đen, đúng không?”

“Nhân danh Thiên Chúa, hẩn là cảnh sát!” Michael cùng Ron đồng thời kêu lên.

Lin Nade sững sờ đứng bên cạnh, phát hiện bản thân đang thân thiết ôm lấy vai cảnh sát liền nóng lòng đem tay nới lỏng ra.

“Cái gì? Các cậu đang đùa à?” Hắn một bộ kinh sợ bỗng nhiên hỏi lại, hi vọng hai người kia cho hắn tròng cười to khiến thế giới khôi phục lại dáng dấp lúc trước.

Nhưng không như mong muốn.

“Xã hội đen?” người đàn ông ở phía sau nghi ngờ nói, một người có tư cách cảnh sát xen vào khiến ba người kia chỉ cảm thấy lời này chảy ra một luồng khí lạnh âm u.

“Nhưng Ron, cậu và một người cảnh sát ở cùng nhau làm gì? Nằm vùng?” Lin Nade hỏi.

Jeffery sững sờ vài giây, sau đó quay đầu nhìn Ron. Ron cảm thấy được, cảm giác đối diện với địa ngục cũng chính là như thế.

Hắn rất hi vọng bản thân cứ như vậy biến mất dưới kia đôi mắt xinh đẹp kia, hoặc là đem một đoạn tình tiết này cắt đi, nhưng thực sự không có khả năng.

Jeffery mở miệng, mềm nhẹ lại làm cho hắn cả người tê dại, “anh làm trong... xã hội đen? Tôi còn nghĩ anh làm việc tại ngân hàng.”

Đồng tử Jeffery nhìn chòng chọc hắn, Ron nghĩ hắn không thể chạy thoát khỏi chuyện này, hắn vẫn luôn hi vọng có thể xem nhẹ việc đó, để nó thành một bí mật vĩnh viễn không được phát hiện, nhưng thực chất hắn vẫn biết đó là chuyện không có khả năng.

Lin Nade đối với công việc của Jeffery vẫn chưa từ bỏ ý định. “này, tôi nói vì sao cậu lại làm cảnh sát? Cậu không phải hận cảnh sát nhất sao?” Hắn hỏi.

“Bởi vì tôi mẹ nhà nó ý thức được những chuyện tôi làm ra lúc đó cùng với người cha chết tiệt kia của tôi giống nhau.” Jeffery âm u nói.

“Như vậy cậu không phải làm việc vì duy trì chính nghĩa sao?” Lin Nade nói.

“Con mẹ nó cậu chắc hẳn đã thấy nhiều trên TV, đừng giả bộ trong đầu chỉ có mấy đồng rác thải công cộng.” Jeffery nói, “không, vì cha tôi đem tất cả những loại người như vậy tiến vào ngục giam, tôi không có cách nào khoan dung những loại người như vậy ở bên cạnh tôi quấy phá. Một sự giống nhau tệ hại cũng không được.”

Ron xưa nay chưa từng nghe Jeffery nói như vậy, giọng điệu của y lúc nào cũng mềm mại nghiêm túc, thanh âm này từ trước tới nay Ron chưa thấy Jeffery dùng qua, nghe vào cơ hồ giống với Lin Nade – không

tim không phổi, vừa như khắp nơi trong thiên hạ đều là anh em tốt lại giống như có thể không chút lưu tình đem toàn bộ bọn họ giết sạch.

Tất cả mọi người đều có quá khứ của riêng mình, ngay tại đây đụng độ với nhau.

Lin Nade nói, “Oh, vậy cậu nên cảm ơn Ron, hắn đã tự mình đem kẻ tạp chủng kia vào ngục.”

Ôi chúa ơi, cái kẻ ngớ ngẩn này đang suy nghĩ gì trong đầu vậy!!

Jeffery quay đầu nhìn Ron, ánh mắt y giống như đóng băng không hề gợn sóng, có lẽ bởi vì trong lúc nhất thời đã xảy ra quá nhiều chuyện làm cho y không cách nào phản ứng lại, hiển nhiên năng lực trinh thám của cảnh sát vẫn phát huy tác dụng, y chậm rãi nói, “tôi nhớ tới anh đã từng nói cha mẹ anh bị cảnh sát giết chết.”

“Trên thế giới luôn có cảnh sát xấu.” Ron nơm nớp lo sợ nói.

“anh báo thù cho bọn họ, có đúng không?” Jeffery nói, đó cũng không phải là một câu nghi vấn.

Ron cảm thấy tim một trận run rẩy, có lúc hắn ở phòng thẩm vấn nghe được cảnh sát nói như vậy, nhưng hắn không nghĩ tới có một ngày nghe được Jeffery nói với mình như thế, đương nhiên cái ý nghĩ “không nghĩ tới” này rất phi thực tế.

“Thôi đi, hắn đã giết cha cậu, Jeff!” Lin Nade nói.

Không có ai có phản ứng, Jeffery còn đang nhìn Ron, Ron cúi đầu nhìn chằm chằm vào xe đẩy, đây là thực phẩm để tối nay hai người làm bữa tối.

“Đừng nói với tôi các cậu cũng không biết.” Lin Nade nói, tựa hồ cảm thấy rằng thảm họa này rất thú vị.

Michael đi tới kéo tay áo của hắn nỗ lực làm cho hắn câm miệng, người kia liền bỏ ra.

“cậu có thể bớt nói vài câu hay không?” Michael nói.

“Tôi chẳng qua là cảm thấy quá khôi hài.” Lin Nade nói, “Hai người bọn họ tạo thành một nhà có đạo đức, nhưng Jeff không biết Ron lẫn lộn trong xã hội đen, cũng không biết hai người bọn họ có thù giết cha, hai người bọn họ đến cùng là đang làm gì thế?”

Michael biết hai người bọn họ hiện tại đang “Làm gì”, nhưng hắn không có cách nào giải thích vấn đề này.

“cậu trước đây chưa bao giờ là một người ngu ngốc, Jeff.” Lin Nade nói, hắn nhìn chăm chăm Jeffery, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, giọng điệu lộ ra một ác ý vui vẻ, lại chẳng khác xa với những kẻ tâm thần.

“nếu cậu lại xuất hiện trước mặt tôi lần nữa, tôi sẽ mời cậu tới cảnh cục uống trà, Lin Nade.” Jeffery nói, y đem xe ném sang một bên rồi xoay người rời đi.

Một bộ quyết định bỏ đi không quay đầu lại.

“wow, hắn làm sao biết tôi đã đi quấy rối hắn.” Lin Nade nói, “Trước đây hắn đã cùng nhau làm anh em lẫn lộn trong giới cảnh sát nên giờ tôi muốn hỏi hắn chút tâm đắc đề nghị, cậu không biết trước đây hắn chán ghét nghề cảnh sát như thế nào đâu.”

Hắn dừng lại, Ron ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong lúc nhất thời giữa ba người đều bao trùm trong một mảnh trầm lặng không ý nghĩa.

“cậu trước đã biết hết đúng không,” Michael nói, “cậu biết chuyện người cảnh sát kia là cha y, đúng không? Cậu cũng không nói cho y biết cậu đến cùng đang làm công việc gì.”

“cậu bảo tôi làm sao nói với y!” Ron nói, “Nói tôi là cái con mẹ nó xã hội đen, còn giết cha y nhưng tôi rất yêu y, tôi không hi vọng chúng tôi tách ra, này con mẹ nó quá đáng thương rồi! Tôi sẽ không cùng y chia tay, tôi chết cũng sẽ không thả y đi!”

“Chà chà.” Lin Nade nói, “cậu xác thực rất đáng thương.”

Ron đột nhiên xông lên một tay tóm lấy trước vạt áo hắn, hướng về mặt hắn tung một quyền. Lin Nade không phải là kẻ đứng chờ đòn, hắn trở tay hướng về Ron cho một quyền. Mà người kia dù sao cũng xuất thân từ đầu đường, đã trúng một quyền cũng không ngừng lại, liền thuận thế ôm lấy hông kẻ đó đem hắn đẩy về phía sau.

Lin Nade đụng phải kệ hàng hóa hoa quả khô, những đồ kia theo về phía sau ngã xuống, bốn phía rải rác toàn đồ cá khô với nấm, hai người trong một mớ đồ lộn xộn cùng đánh thành đoàn.

Ron một bộ muốn đem tất cả thất bại đều phát tiết trong lần đánh này, Lin Nade chỉ muốn ra sức giãy dụa, thoát khỏi cái mớ hỗn loạn trước mắt. Michael đối với những bảo an vây quanh chỉ cười gượng nói rằng, “đàn bà, tất cả chỉ vì đàn bà.”

“đàn bà.” Bảo an tràn đầy đồng cảm nói, thật giống như cuộc chiến đấu này dường như không liên quan gì đến bọn họ, “mấy kẻ đàn bà đó luôn tìm những người đàn ông khác nhau để lên giường.”

“Chuyện này rất bình thường, mà trên thế giới có mấy người thật sự không nên đụng phải nhau.” Michael nói một cách khô khan, “Mỗi người đều có những chuyện muốn giấu kín, nhưng chỉ cần không cần thận đụng vào nhau thì mọi chuyện sẽ [toànah]”

Hắn làm cái thủ thế nổ tung.

Một người bảo an thật vất vả mới đem được hai người đang đánh nhau tách ra, biểu tình của Ron quả thực có thể dùng tuyệt vọng để hình dung, hắn nỗ lực cho chính mình bình tĩnh, không rít gào cũng không nỗ lực giãy dụa, thật giống như một kẻ đã chết.

Bảo an nhìn hắn, vừa nói với Michael, “wow, hắn nhất định rất yêu người phụ nữ kia.”

“mà có lúc cậu thực sự yêu cô ấy nhưng các cậu mãi mãi không thể ở cùng một chỗ.” Michael nói.

“Yêu ai liền dẫn người đó đi, không tiếc bất cứ giá nào!” Bảo an nói, không nghĩ tới hắn còn là một hình mẫu lãng mạn.

“Kia không thực tế, ông bạn.” Michael nói.

Từ trước tới nay Michael vẫn không phát hiện mình vẫn dựa vào hiện thực để bắt đầu.

Sau đó Michael hỏi Lin Nade, tại sao muốn nói những câu kia.

Kẻ đứng đầu này nhìn qua là một người không tim không phổi, nhưng nếu như quen thuộc hắn một chút liền phát hiện hắn chưa bao giờ là người ngu ngốc, hắn thậm chí có điểm quá mức thông minh. nếu hắn thực sự là người ngu ngốc thì sẽ không thể sống tới bây giờ.

“hai người kia sẽ không thích hợp ở cùng nhau.” Lin Nade nói, “tôi chỉ đem tình huống thực tế nói ra ngoài mà thôi, cậu vẫn biết tôi luôn là người theo chủ nghĩa hiện thực, cái gì gọi là [không có mắt nhìn] chứ?”

“đó là việc của Ron với Jeffery, chờ hắn chuẩn bị xong sẽ tự nhiên nói ra, cậu không đáng đi tung một cước kia.” Michael nói.

“Hắn vĩnh viễn sẽ không chuẩn bị kỹ càng.” Lin Nade nói, “cậu không nhìn thấy hắn trước mặt cảnh sát kia thì phần tự tin của mình đã biến mất không còn một mảnh.”

Hai từ “Cảnh sát” này khiến Michael tò mò hiếm thấy, hỏi hắn, “Hê, vậy nói một chút coi, trước đây Jeffery là dạng gì? Tôi lần đầu tiên nhìn thấy y là ở một vụ án giết người liên hoàn, y nhìn qua là một cảnh sát không chỗ nào chê được.”

“Tôi rất kinh ngạc y có thể làm một cảnh sát không chê vào đâu được, tuy rằng ngấm lại cũng không quá kỳ quái, ” Lin Nade nói, “y vẫn luôn có sức quan sát, hơn nữa y lại là kẻ lý giải được tội ác. Trước đây tôi cũng đã từng nói với y, [thằng nhóc cậu tôi đã thấy từ trong xương lộ ra được giọng điệu cảnh sát] y nghe thấy còn suýt chút nữa cùng tôi trở mặt.”

“cha y là cảnh sát rất tồi tệ, ” Lin Nade nói, “Có người nói bộ nội vụ còn muốn đi điều tra cái chết của ông ta, với xã hội có hàng ngàn kẻ phạm tội thì đó thực sự là tổn thất khi mất đi người cảnh sát như vậy, bọn họ nằm trong tay quyền lực cùng uy tín, cứ như thế sẽ không ai nghi ngờ bọn họ.”

Hắn nhún nhún vai, ký ức trở về lúc trước, khi đó một nhóm tương lai nhất định không thành tài cùng nhau sống bên mấy đứa trẻ có khả năng làm nguy hại xã hội lẫn lộn cùng trộm gà bắt chó. Bọn họ đến từ tứ phía, từ những nơi bỏ hoang đã lâu, từ những nơi chết cháy, từ những nơi văn minh trốn ra ngoài.

“chúng tôi là những đứa trẻ đều có xuất thân không ra sao, điển hình là có những người cha cặn bã thì những đứa con chắc chắn sẽ tiếp tục thành những kẻ cặn bã.” Hắn nói, “cha của Jeffery so với chúng tôi cũng không thua kém chút nào, cho nên y tuy rằng là đứa trẻ thuộc giai cấp trung lưu nhưng chúng tôi vẫn thu nạp nó, y có khí chất tương tự chúng tôi. Cậu có biết không, đó là những thù hận tối tăm nào đó.”

” ấn tượng của y đối với tôi khiến tôi rất khó tưởng tượng ra những điều đó” Michael nói.

“ngược lại tôi căn bản không thể tưởng tượng được bộ dạng hiện tại này của Jeffery.” Lin Nade nói, “Hồi đó y đã cùng với bọn cảnh sát đối chọi hăng say, chúng tôi đều nói y có lẽ rất muốn chết sớm, muốn bị nhốt vào ngục giam nhưng không được. Sau đó tôi bị thương, Larry đã cứu tôi, bồi dưỡng tôi làm sát thủ, tôi còn muốn giới thiệu y vào, có gia tộc bảo vệ sẽ khá hơn một chút. Nhưng tên nhóc kia nhìn qua không chút nào có thể tự mình bảo vệ, tôi cảm thấy y ở bên ngoài lẫn lộn quá nhiều điều dễ dàng bị nghiền nát, nhưng khi tôi có cơ hội trở lại tìm y thì có người nói y đột nhiên rời đi. Tôi lúc đó cho rằng y chết rồi.”

Hắn như có điều suy nghĩ nhìn chiếc sừng tê giác, nói rằng, “Kết quả hắn lại đi tới trường cảnh sát.”

“Xem ra suy đoán của cậu rất vô lý.” Michael nói.

“Thế giới này rất khó đoán.” Lin Nade nói, “Nó vốn dĩ rất khó khăn, làm tri thức có lúc vấn đáp còn sẽ đoán sai hai ba câu, chuyện như vậy đoán sai thì có gì đáng ngạc nhiên chứ.”

“Đúng vậy, rất khó đoán, ” Michael cảm thán, “đến cả Larry đều phải đang cố gắng để tẩy sạch sẽ dấu vết.”

“Hắn đã kiếm lời được rồi.” Lin Nade thở dài.

“Tiền bạc không bao giờ kiếm không đủ, Lin Nade.” Michael học theo ngữ khí của Ron nói.

“Đó được dựa trên những căn cứ rủi ro, đương nhiên thời điểm này kiếm tiền đã đạt được trình độ này là tiền kiếm từ việc làm ăn không thể so với tiền kiếm từ hoạt động phi pháp, hơn nữa nó cũng giảm bớt một phần lớn rủi ro nếu chính phủ động đến.” Lin Nade nói, “nếu có phạm tội thì người đáng chết chỉ cần giết chết là xong, có thể kiếm tiền liền kiếm được chậu đầy bát đầy, vì vậy họ sẽ bắt đầu trang bị những người giám hộ. Năm đó lẫn lộn trong xã hội đen không nghĩ tới sẽ có lúc thế này, có lẽ tôi nên cân nhắc đi con đường khác. Bất quá Larry có thể muốn giữ tôi lại, cho dù có làm chuyện gì thì cậu đều sẽ có một hoặc hai người muốn giết đúng không?”

“có thể hẳn vì muốn tiêu trừ chứng cứ mà tìm người đem tôi giết chết.” Michael nói.

“Cám ơn cậu đã cố vũ.” Lin Nade tức giận nói, “Nghe cậu nói như vậy tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều.”

“Người căn bản cũng không rõ ràng thế giới này đang xảy ra chuyện gì, Lin Nade, ” Michael nói, “Giữa người và người rất khác nhau, cậu là tội phạm, người đi cùng với cậu lại là cảnh sát. Cậu lúc ấy thực sự không đáng để trước mặt Ron nói những lời kia, hẳn sẽ xử lý cậu mà cậu cũng không phải Thượng Đế.”

“E rằng tôi thực sự hơi lảm lời.” Lin Nade nói, “nhưng tôi không nói chuyện vô nghĩa.”

Hắn khoát tay, “Đúng vậy Ron đang mang quan hệ của hai người tựa như vừa vô nghĩa vừa lộn xộn.”

Michael không lên tiếng, cùng Lin Nade thảo luận về chuyện vi diệu của tình cảm chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, hơn nữa bạn tốt của hắn đang sống trong một mối quan hệ rối tinh rối mù, khiến người ta khó có thể lý giải.

Hơn nữa phía phương xa có lẽ có người đang im lặng trong đau đớn.

16. Chương 16: Chính Thức Chia Tay

Ron cùng ông chủ siêu thị nói lời áy náy, bồi thường tổn thất về tài sản sau đó trở lại tìm Jeffery ____ những ngày qua hắn vẫn luôn ở đó, nơi này cơ hồ có cảm giác giống nhà của hắn hơn.

Sau khi trở lại ngôi nhà đó, Jeffery căn bản chưa từng trở về, cái này cũng không tính là bất ngờ. Hắn đánh điện sang cho y nhưng Jeffery không chịu tiếp. Y không thể giống như một kẻ đang giận đối người yêu rồi tắt máy vì điện thoại di động của y luôn phải mở 24/24h, án mạng giết người có thể phát sinh bất cứ khi nào, cho nên y chỉ có thể chống cự không nghe điện.

Ron thay đổi số điện thoại gọi qua, đối phương nghe máy nhưng vừa thấy giọng Ron nói “Jeffery” đã bị cúp ngay lập tức.

Hắn gọi qua đến lần thứ 7 đối phương rốt cục chịu nghe điện, y nói, [anh có thể đừng tiếp tục gọi tới hay không? Phía bên này của tôi đang có việc]

Có thể dưới tình huống hai người cãi nhau thì khả năng câu này chỉ là câu nói qua loa lấy lệ, nhưng đối với Jeffery thì có thể không phải. Ron nghe được bên kia điện thoại là âm thanh chiếc còi xe cảnh sát, còn có người mơ hồ nói [vết đao cắt] hay gì đó, vì vậy hỏi y, “anh đang ở đâu?”

“đang thực hiện điều tra án” sau đó Jeffery cúp điện thoại.

Y hoàn toàn trốn vào ngực của kẻ công tác, Ron nghĩ. Hắn muốn biết Jeffery tiếp tục làm những gì, y có thể hoàn toàn trốn vào công việc cường bách chính mình không dứt đi khỏi những vụ án mưu sát đó đến tận khi mắt mình hồng mới thôi.

Khi y chịu đựng những đả kích khổng lồ chính là biện pháp dằn vặt bản thân chủ yếu nhất, hắn cảm thấy nỗi lo lắng ngày càng mãnh liệt nên quyết định đi đến sở cảnh sát nhìn xem, Ron không một phút nào muốn đến gần nó, nhưng bây giờ hắn có thể trực tiếp chạy đến đây chỉ vì Jeffery ở đó.

Hắn đến nơi công tác của Jeffery, nơi này vẫn như thường ngày bận rộn đến kinh khủng, căn bản không còn ai có thể chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Nhóm cảnh sát đang tức đến nổ phổi hô to, có người lại trầm mặc uống cà phê thật giống như bị những kẻ tội phạm trong hiện thực cường bức đến hồng mắt lè sách. Đây là phân bộ đứng đầu nhất trong tổ giết người nhưng nhìn qua lại giống loại tội phạm giết người tựa như những kẻ điên đang đầy bụng thất bại oán khí chuyển loạn.

“hey” hắn kéo một cảnh sát nhìn dễ tính sang bên cạnh hỏi, “xin hỏi Jeffery có ở đây không?”

“y đi hiện trường có vụ án giết người đôi ở khu đông phố Apple. Cảnh sát kia cũng không ngẩng đầu liền nói, sau đó dường như nhớ ra cái gì, từ trên bàn lấy một tập hồ sơ hướng trong ngực hắn ném tới, nói rằng, “nếu như cậu đi tìm y thì đem cái này mang tới, đây là những tài liệu liên quan đến vụ án mà y nói tôi tìm.”

Trong đám người có một âm thanh của phụ nữ kêu to, “Landel, cái hồ sơ giáo án đã chỉnh sửa kia đâu rồi?”

“không biết, tôi không phải là người quản lý hồ sơ, madam.!” Một cảnh sát vốc người nhỏ bé đứng bên cạnh lớn tiếng nói trở về.

“cứ như vậy liền... đưa cho tôi?” Ron nhìn tập hồ sơ ngẩn người.

Đối phương liếc mắt nhìn hắn, nói rằng, “ừm, tôi đã thấy cậu, thời điểm phá vụ án mưu sát toàn gia chính cậu đã đi đón Jeffery đúng không?”

“Đúng thế...” Ron nói.

“Landel!” âm thanh kia gọi lại, giọng nữ cao ở đây lại đặc biệt có tính xuyên thấu, “đem vụ án chết tiệt kia tìm ngay cho tôi!”

“Đến đây!” Landel tức giận kêu lên, sau đó cũng không nhìn Ron một cái liền hướng đó đi tới. Người kia ôm chồng hồ sơ trước ngực đứng một lúc rồi bước ra ngoài, nhìn bộ dạng họ bận bịu như thế thực sự không thể ở lại đây gây thêm phiền phức, cũng chỉ làm sáng tỏ bản thân không phải là cảnh sát để tiện nhận hồ sơ.

Ron biết cái này là hồ sơ án liên quan đến hai thi thể kia, bởi vì ở chung với Jeffery cho nên hắn đã dưỡng thành thói quen tình cờ lưu ý một vài vụ án quen thuộc, hắn chỉ mơ hồ nhớ tới người chết là một phụ nữ có thai, không có chồng đang cố ở một mình tiếp tục sống sót, đồng thời bà ta cũng gần đến thời gian sinh nở.

Hắn cũng không hề quan tâm đến vụ án này quá nhiều, bên trong những vụ án kia lại càng bộc lộ tội ác cùng thống khổ khiến hắn không thoải mái.

Hắn cảm thấy Jeffery tiếp nhận đả kích đen tối ấy mạnh hơn hắn nhiều, mặc dù mình là một kẻ trong xã hội đen, mà ở phương diện này rất nhiều người nghi họ đã bị bại dưới tay cảnh sát.

“mỗi ngày đều có thể rời giường đi làm cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Jeffery đã nói như vậy. Câu nói này rất nhiều người đã nói qua, nhưng khi người kia nói ra thì tình huống lại nghiêm trọng hơn nhiều lắm, đó là một linh hồn bị hắc ám ăn mòn đến mức phải phát ra than thở.

Ron nghĩ, hắn đã đem Jeffery đẩy thêm một bước.

Hắn chạy tới hiện trường vụ án mưu sát đôi, người ở nơi này tụ tập phần lớn cảnh sát địa phương, bọn họ đang bận tới mất tới mũi, một người mặc đồng phục cảnh sát vác bụng bia đi tới nói với hắn Jeffery đã đi tới sân bãi phát hiện vụ án khác — trong tay cảnh sát đều là một đồng lớn những vụ án đang làm, nếu như hắn không bận bịu gì thì đưa qua cho y, người kia còn rất tốt bụng chỉ cho Ron địa chỉ.

“nói cho chú em biết,” hắn nói với Ron, “đừng nhúng tay vào chuyện của người khác, đây là vụ án của cảnh sát địa phương.”

“Tôi rất xin lỗi.” Ron nói.

Đối phương có chút ngoài ý muốn liếc mắt nhìn hắn, đại khái rất ít khi thấy đặc vụ liên bang nói lời áy náy. Cho nên lúc rời đi, ông ta còn đại nhân đại lượng vỗ vỗ bờ vai của hắn, hỏi hắn có muốn ăn bánh rán vòng hay không, những thứ đó đều được đặt ở trước bàn cạnh lối ra vào, cung cấp cho những ông lớn bất cứ lúc nào muốn ăn.

Hắn cứ thế chạy tới hai nơi cuối cùng lại chạy về cục cảnh sát, Ron nhìn thấy Jeffery đang cúi mặt ở trước đồng hồ sơ cũ, tựa hồ y muốn đem vụ án mất tích này giải quyết trong một ngày xong xuôi, nếu không y không biết sinh hoạt tiếp như thế nào. y không muốn nghĩ tới y muốn nhìn một người giống cha y suốt ngày ở ngoài đường dạo chơi, y không khổng chế được muốn đi đối kháng lại tất cả những thứ hung ác tội tệ, này là mục tiêu sống cả đời y.

Ron đi vào văn phòng thì thấy Jeffery đang ngồi vùi đầu trong mớ công việc, màn hình máy vi tính bị chặn đến mức chẳng nhìn được mặt mũi y đâu, đến hắn cũng bị chặn đến mức vô hình.

Một ngày không gặp, y nhìn qua tiêu tụy không ít, vành mắt biến thành màu đen, khuôn mặt cứng nhắc, đến chiếc cằm đã bắt đầu lún phún râu giống như một u linh ngồi trong đồng hồ sơ, có vẻ như chẳng mấy chốc sẽ bị nuốt chửng.

“Jeff?” Ron nhỏ giọng nói.

Đối phương ngẩng đầu lên nhìn hắn, sững sờ vài giây tựa như y vẫn chưa từ những vụ án kia hoàn hồn. “này.” Hắn nói.

“Này.” Ron nói, ôm hồ sơ đi tới trước mặt y, “Landel nói tôi đưa cho anh, mà tôi vẫn luôn không tìm thấy anh...”

“Quá tốt rồi, tôi còn đang tìm những thứ này.” Jeffery nói, “Đặt ở kia trên kia được không.”

Ron đem hồ sơ để xong xuôi thì vẫn thấy Jeffery còn đang cúi đầu xem hồ sơ, thỉnh thoảng sẽ lấy một phần hồ sơ khác ra so sánh. Bên cạnh đó là từng chồng hồ sơ dính đầy những câu chữ đáng sợ, giống những mảnh rối tựa như tơ vò của mấy vụ án giết người, có điều lại dùng những bức ảnh và chữ viết biểu đạt ra.

Ron ngồi xuống chỗ đối diện với Jeffery, nhìn y làm việc.

Jeffery vẫn không ngẩng đầu, thật giống như linh hồn của y đang còn ngâm trong công việc, căn bản chẳng có thời gian ngẩng đầu nhìn hắn cũng như không lo lắng những chuyện đã phát sinh lúc trước.

Ron đánh giá những hồ sơ kia, trên đỉnh cao nhất là một phần hồ sơ của 7, 9 năm trước, xem ra y đã đi đến phòng lưu trữ cướp sạch những tập hồ sơ ở đó.

Đó là những tòa nhà ghê tởm, khủng bố, hơn nữa sẽ không bao giờ được người ta phun sơn.

Hắn ngồi ở đằng kia nhìn Jeffery công tác, sắc trời đã dần tối đen nhưng Jeffery cũng không chú ý, bên trong thế giới của y thật giống như chỉ có những vụ án giết người trọng đại. Ron đi tới đem đèn mở sáng lên, miễn cho y nhìn thấy quá cực khổ, Jeffery cũng không chú ý tới.

Vào buổi tối, một người cảnh sát tới hỏi y xem y có muốn ăn thứ gì không, anh ta đêm nay đến phiên tăng ca nên bây giờ phải chạy đi mua đồ ăn. Jeffery không ngẩng đầu, thật giống như không nhìn thấy anh ta, mà Ron nghĩ y thực sự không nhìn thấy người kia.

Hắn bảo anh ta mua giùm Jeffery một cốc cafe đen với một bánh sandwich, hắn biết khẩu vị tối nay của y là như thế nào, tuy rằng hắn vẫn không biết làm cơm.

Cảnh sát chạy chân hỏi, “cậu vẫn luôn chờ ở chỗ này sao? Cậu muốn ăn gì không?”

“Tôi?” Ron có chút luống cuống nói, “tôi không phải là người trong cục cảnh sát.”

“nếu như cậu không ra ngoài ăn cơm thì cũng sẽ bị đói đúng không?” đối phương nói, “chúng tôi đói với

công dân vẫn rất thân mật, hơn nữa những thức ăn trong thời điểm tăng ca đều được nhà nước chi trả. Nói đi, muốn ăn gì?”

“Ách.. cho một một phần giống thế là được rồi.” Ron nói.

Đối phương nói câu “đã hiểu” liền rời đi. Ron có chút hối hận khi không nói trong ly cà phê của hắn bỏ thêm hai viên đường riga, nhưng hắn thực sự không tiện khi trở lại nhắc nhở người kia.”

Thời điểm cục cảnh sát tăng ca thì tần suất cao đến kinh người, Jeffery đã nói với hắn gần đây số vụ án tăng lên đỉnh cao, nhưng hắn không nghĩ tới một bộ cảnh tượng khí thế ngất trời như vậy.

Thỉnh thoảng sẽ có người chạy tới hỏi Jeffery, “vụ án đó điều tra như thế nào rồi?” Mà những người kia cũng dần ít đi, bóng đêm dần đi xuống, cuối cùng người cảnh sát gọi là Landel chạy vào nói một câu, “tôi về trước, Jeffery, đã trễ rồi, nên về nhà đi.”

Hắn vẫn ngồi như vậy hướng người kia nở nụ cười, Jeffery vẫn đắm chìm trong vụ án mạng, Ron nói rằng, “tôi sẽ trông chừng y.”

Đối phương hướng hắn làm khẩu hình “gặp phải phiền phức?” Ron mờ mịt gật đầu.

“đừng cho y làm quá muộn.” Landel nói, thở dài liền quay đầu đi xa.

Ron nghĩ những đồng nghiệp của Jeffery đều biết phương thức để giảm bớt áp lực này, hoặc là nói phương thức để trốn tránh hiện thực, có lẽ trong số bọn họ cũng có những người có không ít tật xấu đó.

Hắn ngồi ở đó, nhìn Jeffery xử lý từng tầng từng tầng hồ sơ, làm đến những ký hiệu phân loại, kim giờ vẫn xoay chậm chậm, hai người ngồi ở đó đến một chữ cũng không nói ra.

Mãi đến khi bầu trời bên ngoài chậm rãi chuyển trắng, Jeffery thất vọng đem một đống hồ sơ di chuyển lên phía trước, nhìn những tập sơn trắng trước mặt đến hai mắt nhắm nháy.

Ron nghĩ tới thời điểm lần đụng mặt với người kia ở cục cảnh sát, y nhìn qua suy yếu lại mất đi tính cảnh giác, lúc đó hắn thấy được làm một người cảnh sát kỳ thực cũng rất thảm. Hiện tại bộ dạng của y nhìn qua so với ngày hôm đó càng ngay go gấp mười lần.

Jeffery ấn hai tay ở trên bàn, nhìn thẳng phía trước sau đó y đột nhiên nói rằng, “con mẹ nó anh là một Mafia, mà anh vẫn không nói cho tôi biết.”

“tôi chỉ đang tìm một cơ hội thích hợp.” Ron nói, “anh xem, tôi cũng không làm những chuyện đặc biệt trái pháp luật..”

“anh đã nói anh đang làm tài chính.” Jeffery nói, quay đầu nhìn hấn.

“tôi đang làm tài chính, có điều là làm trong giới Mafia, anh có biết... chỉ là có chút không rõ ràng..” Ron nói.

“anh đến một chữ cũng không nói cho tôi.” Jeffery lặp lại, “chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, anh một chữ cũng chưa từng nói!”

“Tôi, tôi chỉ đang tìm một cơ hội, Jeff, chúng ta đều biết nếu anh biết những chuyện của tôi đang làm thì sẽ có phản ứng như thế nào, sẽ rời xa tôi.” Ron nói.

“không, không cho phép anh chuẩn bị nói cho tôi biết.” Jeffery nói, đứng bật dậy, sau đó như bị trút hết sức lực từ từ ngồi xuống, “hôm nay nếu không phải gặp được người quen nên sự thật mới được phơi bày, nếu như tôi không phát hiện thì anh vĩnh viễn sẽ không chuẩn bị nói cho tôi biết.” Y nói.

Ron hấp háy môi nhưng không phát ra lời nào, hấn luôn luôn nghĩ rằng sẽ nói như thế nào, nhưng bây giờ hấn biết Jeffery nói đúng.

“tôi không dám.” Hấn nói, “vừa nghĩ tới anh sẽ hối hận, sẽ rời đi tôi đều sắp điên rồi.. chúa ạ, tôi thậm chí còn giết chết cha anh, tôi không biết tất cả sẽ hỏng bét như vậy, tôi đã cho rằng tôi tìm được một người chung sống với tôi cả đời! Tôi không biết tất cả sẽ gay go tệ hại như vậy..”

Tay Jeffery vẫn như cũ đặt trên chồng hồ sơ, y nhắm mắt lại, một lát sau lại chậm rãi mở ra.

“chuyện của cha tôi.. là chuyện rất bình thường. Hấn thiếu nợ quá nhiều nên cần phải trả lại. Đó cũng là chuyện không quá kỳ quái.” Y nói.

“nhưng vì sao lại đúng lúc như vậy.” Ron nói, tôi không tin thần linh, Jeff, đời này tôi chưa từng gặp phải chuyện gì tốt đẹp, nhưng bây giờ tôi bắt đầu tin tưởng, mặc dù nó không phải quá tốt nhưng những điều xấu xa vẫn luôn ở đó. Nó nói tôi không xứng với anh, chúng ta không nên ở cùng một chỗ!”

Hấn nhìn chằm chằm những chồng hồ sơ đó, nó đại diện cho quy tắc và vũ lực, trước đây hấn thống hận nhất là những thứ này, nhưng bởi vì Jeffery nên nó đã có một loại ý nghĩa khác. Hấn nói rằng, “nhưng ngay cả như vậy, tôi có chết cũng không muốn từ bỏ!”

Jeffery trầm mặc nhìn hấn, ánh mắt của y quả thực khiến Ron tan nát cõi lòng. Hấn chiếm được tình yêu của người này, ánh mắt của y tràn đầy nhu hòa cùng yêu thương, hấn chưa bao giờ được một người ngay thẳng chính trực yêu như vậy.

Thế nhưng Ron nhanh chóng cúi đầu, theo dõi hồ sơ của y. Phía trên là những kẻ mang tội danh giết người chưa được kết án, là những tội ác vẫn chưa dứt đang ở trên đường lang thang bất tận.

Y nói rằng, “anh đã giết qua bao nhiêu người? Anh ở trong giới Mafia làm chức vị gì?”

Ron không nói gì.

Jeffery tiếp tục nói, “anh bình thường đang làm gì? Bên trong giới Mafia anh đang làm gì?”

Thời điểm y nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm đống hồ sơ trước mặt, biểu tình suy yếu đến tê dại, tất cả nơi này đều là tội ác.

“Không có những thứ kia.” Ron nói, “Không có những thứ đó.”

“anh đã làm gì?” Jeffery nói.

“anh muốn biết sao?” Ron nói, “Tôi có thể nói cho anh biết, tôi cái gì đều có thể nói cho anh biết, anh sẽ đem tôi bắt lại sao?”

“Người từng làm những gì?” Jeffery lặp lại. Thời điểm này y không có sự cảnh giác sắc bén khi thăm dò tội phạm, mà nhìn qua lại có chút suy yếu và băng lãnh.

Nhưng Ron có thể cảm giác được mùi vị thuộc về riêng cảnh sát, sự cố chấp này là bản năng của nghề nghiệp.

Tôi chủ yếu chỉ đang làm công việc về phương diện tài chính, hần muốn nói, những chuyện đó không phải là những việc đặc biệt thương thiên hại lý, này nghe vào giống một cái cớ, nhưng tôi xin thề tôi không làm những việc khiến anh sợ hãi kia, không có những việc trong hồ sơ án, tôi không phải là thành viên quan trọng trong giới, tôi không phải người Zehder, tôi không chân chính thuộc về gia tộc đó, tôi không muốn chia tay...

Nhưng những lời đó đến một câu hần cũng không nói ra, hần một lần nữa hỏi, “anh hỏi tôi đã từng làm những gì, là muốn bắt tôi sao, Jeffery?”

Jeffery nhìn chằm chằm mặt bàn, thật giống như đầu óc y không phải đang suy nghĩ để trả lời cho cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Tôi không có cách nào ứng phó cái này.” y đột nhiên nói.”Tôi không có cách nào ứng phó cái này, Ron.”

Ron không lên tiếng, Jeffery lục lọi dọn dẹp chồng hồ sơ trên bàn, thấp giọng nói rằng, “Tôi phải đi.”

Ron nhìn thấy y chọn hồ sơ để chuẩn bị mang đi, động tác rất có tính mục đích, cho dù y đang ở trạng thái này, tình thân của hần vẫn có thể chuẩn xác chuyên nghiệp sửa sang lại những tình tiết vụ án cho công

việc.

Hắn cảm thấy cổ họng phát khô, không thể nói một lời nào.

“anh không bắt tôi sao?” Ron nói.

Jeffery cũng không thèm nhìn hắn một cái, y cầm lấy hồ sơ cùng chìa khóa đi ra ngoài cửa.

Y đi tới cửa, dừng lại quay đầu xem Ron, “anh đi ra.” y nói.

Ron một lần nữa từ trong giọng nói kia nghe ra được sự phòng bị của cảnh sát, y sẽ không đem một thành viên của Mafia bỏ lại trong sở cảnh sát, nơi này có quá nhiều án kiện cùng tin tức cảnh viên.

Hắn đứng không nhúc nhích, nhìn chăm chăm Jeffery, đối phương đứng ở nơi đó, không trở lại nhìn y chỉ đang chờ hắn đi ra.

“đây là muốn chúng ta chia tay sao?” Ron nói.

Jeffery không nói gì, Ron rời đi phòng làm việc của y, hắn nghĩ, hiện tại hắn đang là một kẻ tình nghi.

Hắn đi qua người Jeffery, trong nháy mắt Ron ngửi được mùi vị của y, mùi vị thuộc về người yêu hắn, mang theo một chuỗi ký ức chân thật hạnh phúc, không có bất kỳ thứ gì có thể thay thế.

“tôi không muốn kết thúc đoạn tình cảm này.” Hắn nói.

Jeffery xoay người giữ khóa, y chuyên tâm nhìn chăm chăm khóa cửa, thật giống như trên thế giới này chỉ duy nhất có cái này là quan trọng.

Ron một phát bắt lấy bờ vai của y, đem y đè lên mặt tường, dùng sức áp môi lên môi của y.

Chồng hồ sơ trên tay Jeffery rớt xuống phát ra âm thanh va chạm với nền nhà, cứ thế tản ra trong không gian hoàn toàn yên tĩnh. Môi Jeffery vẫn quen thuộc như vậy, nhưng bên trong lại có thêm sự mờ mịt tiêu tụy, y dựa vào tường nhưng không phản kháng. Thật giống như cho tới bây giờ, y vẫn đang là một người hư huyền, đại não còn chưa phản ứng lại.

“Tôi không muốn chia tay.” Ron nói, mang theo hương vị của sự tuyệt vọng, “nhưng... Chúng ta đã xong, có đúng không?”

Jeffery cúi đầu, sau đó y ngồi xổm người xuống đi kiểm hồ sơ, Ron nhìn y, trong lòng nghĩ, xem ra đến lúc

kết thúc.

Hắn là người trong đảng Mafia, mà Jeffery lại là cảnh sát, hắn đã sớm biết bọn họ không thể lâu dài. Đúng, đó vẫn luôn là suy nghĩ trong lòng hắn, hắn chỉ là không muốn đem ngày này tiến tới quá nhanh, nhưng bây giờ hắn thấy Jeffery quỳ trên mặt đất nhặt những tập hồ sơ rơi vãi, hắn đột nhiên ý thức được hiện thực đó.

Mặc kệ bản thân có không nỡ lòng bỏ đi thì hai người bọn họ cũng bắt đầu có khoảng cách.

Chỉ là đoạn thời gian đó trải qua quá hạnh phúc, đến nỗi là cho hắn tin tưởng đó mới là cuộc sống chân thực, mà những kinh nghiệm trong mấy chục năm sinh sống của hắn cũng không đáng kể, và vẫn bị đặt qua một bên.

Và đồng thời, tâm trí hắn đều hiểu rõ những thứ tốt đẹp chi toàn là giả mạo, sự khủng khiếp tồi tệ với chính là hiện thực của cuộc sống.

“Được rồi, chúng ta chia tay.” Hắn nghe được tự mình nói.

Jeffery ôm hồ sơ đứng lên, chúng nó trong lồng ngực của y vừa hỗn độn vừa tối tăm. Hắn nhìn Ron một cái, nói rằng, “có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.”

Y đi về hướng thang máy, Ron trầm mặc đi theo phía sau y.

Jeffery nhấn nút đi xuống, Ron đứng bên cạnh y, có lẽ đây là lần cuối cùng có thể đứng gần y như vậy, nghĩ đến đây hắn thấy mình khó có thể hô hấp.

Nhưng hắn nỗ lực áp chế cảm giác đó, nếu như muốn chán chường hắn có thể trở về nhà là tiếp tục thể hiện, hiện tại không được.

“lúc trở về anh nên ngủ một giấc.” Hắn đối với Jeffery nói, “anh không thể đi tắm, đi cạo râu, thay quần áo rồi tiếp tục làm việc, anh cần một giấc ngủ.”

Jeffery “Ừ” một tiếng, Ron biết y sẽ không nghe theo.

Người không có cánh nào có thể đối với bản thân mình tốt hơn, mặc kệ y có rõ ràng những việc đó với mình sẽ tốt hơn thế nào. Có lẽ bởi vì tính hai mặt của y quá mức mạnh mẽ, đến nỗi nó cố chấp chậm rãi phát triển theo một hướng hủy diệt, nửa kia có lo lắng đi nữa cũng là chuyện vô bổ.

“anh không thể luôn luôn vùi đầu vào công việc.” Ron nói tiếp, “một mình anh sẽ không xử lý được tất cả mọi vụ án, tội phạm vẫn luôn luôn phát sinh, anh biết.”

“Tôi biết.” Jeffery nói.

“Nhưng anh đều sex đem mình làm cho phát rồ.” Ron nói, “Còn có anh đều không muốn gọi thức ăn ngoài, nhưng thực sự thức ăn ngoài cũng không tồi, ít nhất so với anh đến chuyện làm cơm đều quên mất thì nó còn tốt hơn.”

“Tôi biết.” Jeffery nói.

Thang máy keng một tiếng mở ra, tựa như báo hiệu một hồi kết cho một bộ phim truyền hình.

Jeffery nhìn cánh cửa được mở ra một giây đồng hồ, sau đó đi ra ngoài, xe của y đang đỗ bên ngoài.

Ron theo ở phía sau, biết sự chia ly đã sắp xảy ra. Nhưng cuống hòng hấn tựa như bị áp chế không thể thoát ra được câu nào.

Jeffery đi tới trước cửa xe của chính mình, lấy chìa khóa, mở cửa xe.

“Tôi nói thật, ” Ron nói, “Đối với bản thân anh tốt một chút, đừng đem mình làm sụp đổ.”

Jeffery quay đầu nhìn hấn, ánh mắt của y nhìn qua có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đều không thể nói ra.

“Tôi không ở bên cạnh, anh phải giữ gìn thân thể.” Ron nói, “có lẽ sau đó anh còn có thể nói chuyện yêu đương, tôi không ngại như vậy, nhưng nhất định phải tìm được một người tốt, đừng tiếp tục để cho người khác dần vặt bản thân. Tôi rất xin lỗi, tôi thật rất xin lỗi.”

Jeffery đứng ở trước cửa xe, y cũng không đi vào chỗ ngồi bên ghế lái mà chỉ đứng ngẩn người, thật giống như chết lặng.

“Tôi thật sự rất xin lỗi.” Ron nói.

Hấn muốn chính mình cần phải đi, hấn nỗ lực lui một bước, lại giống như đôi chân bị dính chặt trên mặt đất. Cặp chân kia tựa như đang chuẩn bị cả đời ở lại nơi này, cứ thế chia cắt, đối với hấn mà nói lại là mãi mãi không bao giờ kết thúc.

Hấn lui một bước, Jeffery còn đứng nơi đó, ánh đèn bãi đậu xe rất mờ khiến hấn không thể nhìn thấy vẻ mặt của y, như vậy có lẽ tốt hơn, hấn vẫn luôn không dám nhìn thẳng khuôn mặt của Jeffery. Từ thật lâu về trước, vừa nghĩ tới y biết được sự thật thì trái tim hấn đã sợ hãi đến co rúm đi.

“Có một chuyện...” Jeffery nói.

Ron dừng bước lại theo dõi y, trong bóng tối âm thanh Jeffery khàn khàn, y nói rằng, “chuyện của cha tôi không có quan hệ gì đến chuyện kia. Tôi không tức giận.”

Y ở trong một mảnh tối tăm đứng hồi lâu, nói rằng, “Tôi chẳng qua cảm thấy nên nói cho anh biết, không phải chuyện của anh. Tôi cũng không trách anh. anh rất tốt, chỉ là...”

y ngừng lại một thời gian rất dài, sau đó lại nói, “Tôi đoán công việc của anh rất nguy hiểm, nhưng trước đây tôi không hề không biết... anh cố bảo trọng. kính nhờ.”

Ron cảm giác mình rất muốn khóc, hắn biết những tia sáng kia đang chiếu vào mặt của mình, nếu như hắn khóc Jeffery sẽ thấy, cho nên hắn nhanh chóng gạt đầu một cái, quay người hướng về phía ngoài của bãi đậu xe đi đến.

Đi rất xa Ron vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của Jeffery đang ở phía sau nhìn chằm chằm hắn, nhưng hắn không có cách nào quay đầu lại, vẻ mặt của hắn quá mức chật vật.

Kể từ đó, sau rất nhiều chuyện hắn nhớ về Jeffery, chẳng biết vì sao hắn đều nhớ lại dáng dấp của Jeffery khi y đứng ở bãi đậu xe, trong một mảnh tối tăm không thấy rõ vẻ mặt, tựa như một u linh tuyệt vọng.

Ron ở ngoài căn phòng của Jeffery chăm chú nhìn một lúc lâu.

Hắn tự nói với mình là hắn chỉ đang lo lắng tình huống bây giờ của y, bảo đảm y có nghỉ ngơi tốt hay không, tuy rằng trong lòng hắn cũng không hoàn toàn suy nghĩ đúng như vậy.

Trong quá trình này, hắn đã vẽ ra hơn 20 ý tưởng của lũ trộm vặt, nơi này vẫn chưa sáng đèn, chẳng trách luôn bị người ta dõi theo như vậy.

Ron cảm giác mình rất đau xót, hắn đang vận dụng kinh nghiệm nhỏ bé của những tên côn đồ cắc kè cũng không hoàn toàn là những tên côn đồ, thời điểm bây giờ bên cạnh hắn vẫn có những kẻ áo mũ chính tề vẫn làm việc giống những tên khốn nạn đó theo dõi tình nhân trước của chính mình.

Những ngày đó Jeffery vẫn chưa từng về nhà lần nào, Ron đoán ý đại khái đang ăn nhờ ở đậu ở cục cảnh sát, thời điểm đụng phải mấy đại án y đều làm như vậy, nhưng nếu so sánh nghiêm túc thì không có vụ án nào được xem là “vụ án nhỏ”. Chúng nó đều là những vụ gay go, đáng giá để tiêu tốn tất cả tinh lực.

Có một lần hắn nhìn thấy Jeffery nửa đêm về nhà, y đã gầy hốc hác hắn đi, bộ dạng tìm chìa khóa tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu. Ron nhìn được ý nghĩ muốn chạy lên đỡ lấy y, hắn lo lắng Jeffery có đánh lại hắn hay không, sau đó đem hắn đi tới cục cảnh sát.

Từ đây hắn có nhiều một một tội danh lưu manh – quấy rối tình nhân trước. Hắn không muốn đem chuyện này biến thành chuyện mất mặt như vậy.

Căn cứ vào những nguyên nhân đồng dạng, hấn cũng không gọi điện thoại qua cho Jeffery, mặc dù biết mình chỉ cần thay đổi một số điện thoại gọi tới y sẽ tiếp.

Nhưng hấn không muốn đem chút tình cảm cuối cùng này làm cho nó quá đau buồn, đây là việc hấn làm tốt nhất, hấn dùng nó để tự nhủ mình phải tự chủ để đảm bảo bản thân không bị bi đát.

Thời điểm hấn ngồi ở trong xe, Ron có một ảo tưởng thiết thực ____ có lẽ không thiết thực như vậy __ có lẽ mình sẽ thấy y bị ngã va vào tủ lạnh, hấn đập cửa sổ xông vào cứu y, đưa y đi vào xe cứu thương, mà bác sĩ ra lệnh cưỡng chế y bảo y nằm trên giường nghỉ ngơi, còn nói nếu mình đến muộn vài giây thì y sẽ có phiền toái lớn.

Sau đó phát triển như thế nào Ron chưa nghĩ ra, hấn cũng không dám tỉ mỉ suy nghĩ, bởi vì như thế nào đi nữa thì đó vẫn là một con đường chết.

Thế nhưng ít nhất hấn có thể có cơ hội gặp lại y một lần.

Đây là tình huống ảo tưởng tốt nhất hấn nghĩ tới.

Ảo tưởng đó không phát sinh, phòng của Jeffery trước sau vẫn tối tăm như thế, không một bóng người. Nếu như y có cuộc sống khó khăn thống khổ, thì nó cũng xảy ra tại một nơi Ron không thấy.

Đại khái qua một tháng, hấn nhận được một cuộc điện thoại của Jeffery.

Khi thấy trên điện thoại di động báo người gọi đến, hấn cơ hồ nghĩ mình bị ảo tưởng, hấn sốt sắng bắt máy nói rằng, “Alo?”

” tôi là Jeffery. “người đối diện nói.

Ron đương nhiên biết y là Jeffery, trái tim của hấn nhảy nhanh đến mức suýt rời khỏi khoang ngực. Thế nhưng hấn lại nói rằng, “Oh, là anh à.”

Người đối diện trầm mặc một hồi, Ron cảm thấy được tim mình sắp ngừng đập, sau đó Jeffery nói, ” có chuyện tôi nghĩ phải cùng anh nói một tiếng.”

“Cái gì?” Ron nói.

“tôi xin chuyển việc, ngày hôm nay được thông qua.” Jeffery nói, “sắp tới tôi sẽ rời khỏi thành phố này, đến chỗ khác công tác. Tôi vẫn luôn nghĩ tới việc thay đổi hoàn cảnh sống, này là một cơ hội tốt.”

Ron cảm thấy được tim mình ngọt ngào hồi lâu, hấn lắp bắp nói, “Oh, vậy chúc mừng anh. Khi nào anh

đi?”

” sắp tới sẽ đi.” Jeffery nói, ” có lẽ cuối tháng này. Tôi không thứ gì muốn giữ lại, cũng sẽ đưa lại chìa khóa cho Kate, đồ vật trong phòng phần lớn đều của cô ấy.”

“Ồ.” Ron nói, trong điện thoại di động bọn họ đều trầm mặc hồi lâu, Ron hỏi, “anh chuẩn bị đi đâu?”

” Quantico,” Jeffery nói. “tại Virginia.”

Ron cười khan một tiếng, “Oh, tổng bộ liên bang điều tra. Được thăng chức sao?”

Jeffery trầm mặc một hồi, nói rằng, ” coi như thế đi.”

“vậy trước tiên chúc mừng anh.” Ron nói.

Người đối diện lần thứ hai trở nên trầm mặc, một lát sau y nói rằng, ” tôi chính là cùng anh nói một tiếng.”

“Tôi biết.” Ron nói.

” tạm biệt.” Jeffery nói.

Ron cũng đang chuẩn bị phong độ phiên phiên nói tiếng tạm biệt, Jeffery liền cúp điện thoại.

Ron ngồi ở trong xe, đốt một điếu thuốc.

Hắn cai thuốc lá đã lâu rồi, gần đây liền hút trở lại. Hắn cứ như vậy một cái tiếp một cái, buổi tối hút đến hơn nửa bao, sau đó lái xe rời khỏi tuyến đường đi tới ngôi nhà của Jeffery, hắn muốn người kia đi luôn không bao giờ trở lại nữa.

___ cứ như vậy sau một tuần, hắn liền nhịn không được đi ngang qua căn nhà kia, bên ngoài bây giờ đã có một tờ giấy giao bán nhà, phía dưới còn có số điện thoại người bất động sản.

Trong nháy mắt Ron muốn gọi điện thoại cho y, nói cho y đến đây cho hắn nhìn căn phòng một lát, nhưng hắn chỉ dừng xe lại, vòng qua căn phòng mặt lạnh đập vỡ cửa kính thủy tinh, mở cửa đi vào trong.

Hắn là một phần tử phạm tội tất nhiên hắn sẽ có phương thức tiến vào nhà của chính mình.

Bên trong không có bất cứ thứ gì, còn có vài đồ vật của căn nhà đang ở đó được phủ kín bằng khăn chống

bụi, ngoài ra chẳng còn đồ tư nhân nào khác, đại biểu tính cách gì đó của chủ căn nhà này.

Hắn ở trên ghế salong nhặt được một tấm giấy của tiệm giặt là đơn độc đó, làm cảnh sát đương nhiên sẽ tồn tại một Jeffery luôn bảo lưu biên lai, mặt trên tờ giấy ghi lại là hai chiếc áo choàng dài, theo thứ tự là xám đậm và màu xanh lam.

Màu xám đậm là của Jeffery, ý tứ hàm xúc là cảnh sát mười phần, một cái khác là của Ron, bộ phận áo kia còn đang treo ở trong tủ quần áo của hắn___ từ khi chia tay sau một tuần, Jeffery đã đem đồ vật của hắn gói gém trở về.

Ron không thể không thừa nhận cùng y chia tay là thời gian bản thân trải qua hòa bình một lần. Tuy rằng đó cũng khoảng thời gian cực kỳ tan nát cõi lòng, nát đến mức vĩnh viễn không thể khôi phục lại bình thường được.

Hắn nhìn thấy biên lai ấy, đó là lúc chủ nhật hôm ấy hắn muốn đi tiệm giặt quần áo, hỏi y có quần áo nào muốn đi giặt hay không, Jeffery biểu lộ thật giống như không biết có tiệm giặt quần áo này.

“Tôi không có quần áo nào muốn giặt.” Jeffery nói.

“Còn cần tôi nhắc nhở rõ ràng hơn sao? Chiếc áo khoác màu xám tro này của anh không thể giống như những áo khác thả trong máy giặt để vắt!” Ron nói.

“Nhưng tôi đặt trong máy giặt cũng không bị hư hỏng gì cả?” Jeffery nói.

“Nó đã không còn giống như trước!” Ron nói, “Cần phải cố gắng xử lý một chút mới ra dáng, anh có phải cảm thấy nếu thả trong máy giặt mà nó còn chưa nổ tung thì mới được gọi là “không bị hư hỏng” gì đúng không?”

“Kim loại bỏ vào lò vi ba sẽ nổ tung.” Jeffery nói, thật giống như đây là một loại biện hộ.

“được rồi, sau này tôi sẽ xử lý nó.” Ron nói, lấy ra chiếc áo khoác đã nhiều nếp nhăn, vỗ vỗ trên nền vải vóc mềm mại.

Hắn rất thích Jeffery mặc chiếc áo này, nhìn qua vừa tao nhã mà khiêm tốn, hắn nghĩ vì sao còn có người vừa tao nhã đến mức mặt không đổi sắc đây.

Tình nhân của hắn nhún nhún vai, nghe theo sự sắp xếp này, Ron hận không thể tiếp nhận hết thấy những công việc của y.

Hắn đem áo khoác đưa đi tiệm giặt quần áo, sau đó liền đi đến tự giúp đỡ những bộ quần áo còn dư trong tiệm giặt là, trong thời gian làm việc hắn đã nhận được điện thoại của Jeffery hỏi hắn đang bơ vơ ở nơi nào.

Jeffery đang thử nghiệm việc làm cơm, nếu so sánh với thời gian học tập thì thành quả của y đạt được tương đối khá. Y có thiên phú về chế biến thức ăn, chỉ là vĩnh viễn y không thể bớt ra chút thời gian làm nó.

Hắn đem tờ giấy dính đầy hồi ức bẻ đi gấp lại sau đó bỏ vào túi, rồi đi phòng ở trống rỗng này.

Hắn chỉ mang đi một chút xúh hồi ức, không tính là quá đáng, phải không.

17. Chương 17: Không Bất Ngờ Lại Một Lần Nữa Gặp Mặt

Cứ như vậy, Jeffery đã vài ba lần đến thành phố này phá án nhưng y chưa một lần nào gặp được Ron. Tuy rằng y đã có sự chuẩn bị kỹ càng, nhưng thành phố này vẫn phảng phất những sự việc giống như rơi vào quên lãng. Y rất cục đã không có cách nào đem những thứ đó tìm về.

Ngược lại y đụng mặt Lin Nade vài lần, trước đây đã lâu hắn cùng với mấy người bạn sinh sống không tồi chút nào, cũng không có cơ hội nhìn lại nghề nghiệp từng bữa ăn phải xem xét chấp hành pháp luật, tuy rằng hắn không phải kẻ thiếu ăn thiếu mặc nhưng hắn nghĩ đến việc rời đi công việc dưới trướng của Larry để làm sự nghiệp của riêng mình.

Jeffery cảm thấy chuyện này rất nực cười, có điều thời điểm nghe Lin Nade đang hoàng trình trọng đàm luận lại thật giống như đó là chuyện đương nhiên.

“tôi biết rửa tay gác kiếm là xu thế lớn, thế giới không còn là thế giới tôi hiểu trước kia.” Lin Nade nói, “cả ngày uống rượu ngâm nước với đàn bà thật nhàm chán.”

“Vậy cậu muốn làm gì?” Jeffery hỏi.

“Tôi còn chưa biết, có lẽ là đi làm sát thủ hoặc làm vệ sĩ.” Lin Nade nói, “Tôi không nghĩ đến việc ở lại trước mặt Larry, hắn không chỉ không cần tôi mà còn thấy tôi rất chướng mắt. Cậu có biết bên ngoài tôi là kẻ không tim không phổi nhưng tôi cũng không phải người ngu ngốc. Tôi chỉ không nghĩ là mình có vẻ quá thông minh.”

Jeffery gật gật đầu, y không biết nên trò chuyện như thế nào với Lin Nade mặc dù lúc còn bé hai người bọn họ có quan hệ rất tốt.

Tại thời điểm này, y đang đứng trên mặt sân nơi phát hiện ra vụ án mạng, bên trong là xác chết có vô số vết chém vụn vặt, hơn nữa ở thành phố này đã là vụ án thứ ba. Truyền thông đang vây quanh tòa nhà, cấp trên đang cường chế ngày phá được án còn người bị hại lại ngồi đó khóc đến ngất đi.

Đây là một khu nhà giàu nổi danh trong thành phố, là địa phương không thiếu người sống phóng túng, vì

vậy y tại nơi này đứng tới một người mặc một thân áo sơ mi đẹp đẽ, Lin Nade đang cầm trong tay một chén rượu ngon đứng đó.

“cậu bây giờ thế nào?” Lin Nade nói.

Jeffery giật nhẹ chiếc ca-ra-vat đang bó sát vào chiếc cổ, nhìn cảnh bi thảm của vụ án mới được phát hiện, “Rất bận.”

“Làm công việc này có phải rất thỏa mãn hay không?” Lin Nade hỏi.

Jeffery nhớ tới Ron cũng đã nói với y lời tương tự như vậy, hẳn đối với loại công việc của y có một loại ước mơ hoàn mỹ, nhưng khi hai người chân chính ở cùng nhau, tên kia lại bắt đầu cảm thấy nếu y bớt làm việc thì sẽ tốt hơn nhường nào.

Lúc ban đầu y cùng với Kate, thật lòng cô ấy cảm thấy công việc của y rất khốc liệt. sau khi kết hôn, mỗi ngày cô ấy đều hướng về y oán giận mình quá chú tâm vào công việc khiến bản thân đã quên đi cô.

Cho nên Jeffery nghĩ, y đại khái chính là không thích hợp với việc kết hôn. Y không nghĩ tới việc từ bỏ công việc này, y buông tha không được.

Từng có mấy lần y suýt nữa bị cấp trên tạm thời cách chức, lúc đó y đã nghĩ nếu cục cảnh sát khai trừ y thì y sẽ phải đi làm thám tử tư hoặc những công việc tương tự như vậy, y không cách nào tưởng tượng được bản thân từ bỏ công tác này.

“Rất thỏa mãn.” y nói.

Lin Nade trầm mặc một chút, nhìn Jeffery đi tháo cà vạt của mình, không nhịn được nói rằng, “Tôi đều không nhận ra cậu, Jeff, tôi không biết làm thế nào để nói chuyện với cậu. Cậu có biết, tôi luôn luôn là một người tự nhiên phóng khoáng, nhưng hiện tại tôi không biết nói như thế nào.”

“Tôi cũng không biết.” Jeffery nói, “cậu từng là người bạn tốt nhất của tôi, khi đó tôi không nghĩ tới sau khi trưởng thành tôi đến một chữ cũng không thể nói ra được.”

“tôi đoán đây chính là cái gọi cho cậu [càng già càng xa cách] có lẽ có một ngày cậu sẽ thấy tôi trong ngục giam, hoặc là có một ngày tôi qua tờ báo chỉ nhìn thấy tin tức cậu bị kẻ xấu đánh gục. Tốt nhất thì cậu sẽ cầm trên tay mấy tờ lương hưu thành một ông già còn tôi đã sớm bị người giết chết.” Lin Nade nói, “tôi đoán sau đó chúng ta sẽ không có cơ hội cùng nhau nói chuyện, uống rượu hoặc gì đó tương tự.”

“tôi cũng nghĩ vậy.” Jeffery nói.

Lin Nade nhìn y một lúc, đây là một lời nói biệt ly nhưng ngoài ý muốn không có sự thương tâm như vậy,

cũng có lẽ vì cả hai người đều đã sớm tách ra quá xa.

Hắn hướng y làm một thủ thế tạm biệt, chuẩn bị trở về cuộc sống mơ mơ màng màng của chính mình – ít nhất cũng sẽ tạm thời sống như thế ở trong cuộc sống này đi. Có điều đi được mấy bước hắn liền quay đầu lại, đưa ra một câu hỏi của vấn đề cách đây thật lâu.

“nói cho tôi biết, tại sao lúc đó cậu rời đi?” hắn nói, “cậu sẽ không giống loại người rời đi được khỏi thành phố, tôi có thể nhìn ra được kẻ nào sẽ ra đi, kẻ nào sẽ không, nhưng cậu nhìn qua thì không phải. Tôi từng nói sẽ trở lại tìm cậu, chúng ta cùng nhau đi khắp thế giới, nhưng chỉ có một năm cậu đã bỏ đi, con mẹ nó đi tới trường cảnh sát? Tôi làm sao có thể hiểu được chuyện này, tôi là nói, tôi không thể tưởng tượng nổi.”

“tôi chỉ đi lên đại học.” Jeffery nói, “tôi ghi danh, ôn tập sách vở sau đó đi lên đại học. Học xong tôi mới đi đến trường cảnh sát.”

“Ah, thế còn một ít cân bằng. Khi đó cậu hận nhất chính là cảnh sát.” Lin Nade nói, “tại sao? Jeff?”

“bởi vì tôi không muốn làm người bị hại.” Jeffery nói, “tôi chịu hết thảy mọi oán giận từ cõi lòng, đem mình thành một người bị hại, trốn trong một góc nhỏ ngồi oán giận xã hội.”

Lin Nade theo dõi y, Jeffery nói tiếp, “cho nên tôi rời khỏi đó, tôi đi chống lại bọn họ. Kia có lẽ sẽ khiến thế giới này trở nên khá hơn.”

Lin Nade cười rộ lên, vỗ vai của y, đó có lẽ cũng là động tác thân mật cuối cùng của hai người. Hắn nói rằng, “biết không, tôi cảm thấy cậu khá giống trước kia, cậu là kẻ sẽ không bao giờ chịu thua.”

Đồng nghiệp phía sau Jeffery gọi y, Lin Nade nói tạm biệt rồi quay người rời đi.

Phía sau y kia chính là một cuộc sống của đám bạn cũ đang liều mạng giãy dụa toàn tâm toàn ý với mấy vụ án giết người trọng đại đang liên tục xảy ra. Hoàn cảnh nơi đó rất ác liệt, người bình thường rất khó có thể tồn tại được trong đó.

Hắn nghĩ ước định nhiều năm trước của mình và Jeffery cũng không phải kém đi quá nhiều.

Sau đó có một lần hắn cùng Ron tán gẫu liền hướng về Ron làm nên kết luận, “đó chính là tính cách của Jeffery.” Lin Nade nói.

“tôi có khi sẽ tình nguyện muốn y yếu mềm thêm một chút.” Ron nói.

“kẻ đáng thương, cậu thích y nhưng rất tiếc anh ta không thuộc loại hình đó.” Lin Nade nói.

“Hắn hiện tại thế nào?” Ron hỏi.

“Tôi cảm thấy cuộc sống của anh ta khá hồng hét.” Lin Nade nói, “có điều y tựa hồ vẫn cảm thấy cuộc sống của mình không đến nỗi tệ lắm, cho nên trải qua khá ổn.”

Ron thở dài, Lin Nade quá hiện thực, cũng luôn luôn am hiểu việc cười trên sự đau khổ của người khác, không có chút tâm tình nào gọi là xoắn suất áy náy.

“dù sao anh ta vẫn còn tiếp tục cuộc sống.” Hắn nói, “Tôi cũng giống vậy.”

Lin Nade liếc mắt nhìn hắn, nói rằng, “Tôi cũng sẽ không quan tâm cuộc sống như cậu nói, cậu mỗi ngày dành bao nhiêu thời gian suy nghĩ chuyện của anh ta? Cậu mỗi ngày đi đường vòng đến nhà anh ta như thế nào, bị ai nhất chính là Jeffery không sống ở đó, người anh em ạ. Hai năm qua đến một lần gặp mặt cũng không có, tôi cũng không tin một người đàn ông [tiếp tục cuộc sống] lại biến thành một kẻ cấm dục.”

Hắn thật đáng ghét, Ron nghĩ.

“Tôi chỉ cần một quá trình khôi phục mà thôi.” Ron nói.

“cậu nói ra câu đó cậu tin được sao?” Lin Nade hỏi.

“không quá tin, nhưng tôi cuối cùng cũng phải thử nghiệm.” Ron nói.

Chậm rãi thử nghiệm như vậy, cả đời cứ thế trôi qua. Nó so với khi cậu nghĩ lại thời điểm vô vọng trong hắc ám cũng tốt lắm rồi.

Khi hắn và Jeffery ở cùng nhau, chia tay, thậm chí trước lúc đó Ron chưa từng cảm thấy sự việc sẽ gay go như vậy. Nhưng khi sự tình phát sinh hắn phát hiện cuộc sống của mình luôn vây hãm trong vùng bùn không cách nào di động.

Đó cũng không phải bởi vì hắn mất đi người cho bản thân cảm thấy an ủi quang minh, dù sao trước đây hắn cũng ở trong nỗi hận thù, trong thế lực đen tối mà sống lại, sinh tồn đến bây giờ. Hắn nghĩ thời điểm khó khăn nhất đại khái chính là hắn từng nắm giữ tí tẹo quang minh như vậy.

Trước đây chịu đả kích lớn như thế nào hắn đều có thể khôi phục, hiện tại, hắn vĩnh viễn không thể khôi phục bản thân mình.

Hắn nghĩ cho dù mình dùng hết thị giác hình dung Jeffery cũng không thích hợp, vào thời điểm thực sự quen thuộc đó sẽ phát hiện người kia cũng không phải nhìn qua luôn tươi sáng và kiên định như vậy. Cuộc sống của y cũng như hắn rồi tỉnh rồi ngủ, y lảo đảo nỗ lực khiến mọi thứ trở nên tốt hơn, Ron đều lo lắng y bởi vì áp lực mà đến một ngày nào đó sẽ hồng hét.

Mỗi khi bọn họ ở cùng với nhau, loại cảm giác đó chính là ánh sáng. Đó là sự thoải mái và hoàn mỹ không thể nào thay thế.

Đến nỗi sau khi hắn đã quyết định phải sống một cuộc sống tốt đẹp nhưng bản thân lại không thể lý giải được cuộc sống, chính là không ngừng tìm kiếm cảm giác khi ở cùng với y. Đó mới là hoàn mỹ, hắn nghĩ, loại hoàn mỹ đó mãi mãi đem hắn vây hãm bên trong.

Lần đầu tiên gặp lại Jeffery là ở ba năm sau.

Thành thật mà nói, Ron thậm chí không nghĩ tới 3 năm sau có thể gặp lại y, hắn cho rằng đời này sẽ không gặp được y.

Được rồi, hắn thường thường ở trên đường đi dạo hi vọng có thể nhìn thấy y, hắn chú ý các loại tin tức về tội phạm hi vọng từ bên trong nhìn thấy bóng dáng của Jeffery, nhưng hắn chưa bao giờ thực sự hi vọng có thể chân chính gặp mặt.

Khi đó Ron đi công tác ở New York, thời điểm hắn lái xe nghe tin tức trên đài thì thi thoảng vẫn có vài tin về tội phạm được phát sóng, nơi này là mảnh đất tội phạm có thể tùy ý lớn lên.

Bên trong không phải không có ý tứ mỉa mai cùng với tin tức mấy vụ án giết người gần đây đã tăng lên, người chết [theo thường lệ] là gái điếm, bởi vì gái điếm nên cục cảnh sát đến tận khi nạn nhân thứ 5 xuất hiện mới thấy mối liên hệ lẫn nhau, bây giờ đã có người chết thứ 7, nhưng bọn họ vẫn chưa có hướng phá án.

Bọn họ luôn nói [không thể trả lời], [không thể tiết lộ manh mối] – người phát thanh viên nói, [tôi trước đây cảm thấy cảnh sát làm việc cực kỳ chuyên nghiệp, hiện tại tôi bắt đầu nghĩ nó thực tế sẽ là “chúng tôi đến một đầu mối cũng không có”]

Người nơi này đối với những tình tiết vụ án quen thuộc như thế, Ron nghĩ, chúng nó đã biến cho cuộc sống của bọn họ trở nên trào phúng và một mối quan tâm để chế diễu người đời.

Trên đài cũng nhắc tới vụ án đồng thời phát sinh gần đây, Ron nhìn xuống GPS, thấy vị trí vụ án cách nơi này khoảng hai quãng trường, hắn liền đem xe quẹo đi muốn thuận tiện nhìn qua một cái.

Từ lúc Jeffery rời đi, hắn liền dưỡng thành một thói quen như vậy. Thường ngày chú ý tin tức tội phạm, tiện đường liền đi xem, tuy rằng không dính tới Jeffery nhưng cũng có thể nhìn thấy đồng nghiệp của y, hoặc chỉ là cảm giác bầu không khí trong cuộc sống của y.

Người kia đã rời đi, nhưng thói quen và mùi vị của y đã lưu lại trong cuộc sống của Ron, không thể biến mất.

Hắn chính là ở nơi này nhìn thấy Jeffery.

Lúc ấy Ron đang lái xe đi ngang qua, xa xa liền nhìn thấy góc đường phía trước có một đồng người vây quanh, mặt ngoài kéo những sợi giấy màu vàng phong tỏa hiện trường, sự tình lúc đó xảy ra trong một ngõ hẻm tối tăm, đại khái người bị hại cùng với đối phương đang ở đó làm giao dịch, con đường tuy rằng hơi chật hẹp nhưng cũng có thể thông hành.

Ron lái xe qua, lúc này hắn nhìn thấy Jeffery, y đứng ngoài đoàn người đang gọi điện thoại.

Trong nháy mắt nhìn thấy y, Ron cảm thấy mình đã xảy ra ảo giác, cảnh tượng này hắn đã tưởng tượng quá nhiều lần đến nỗi khi thật sự phát sinh đều không giống như thật.

Jeffery không nhìn thấy hắn – đó chỉ là một chiếc xe đi ngang qua – y đối với điện thoại nói gì đó, lông mày anh ấy hơi nhíu lại, sự việc này có vẻ hơi khó khăn, mà kể cả không quá khó khăn thì thi thể với máu me lênh láng cũng đủ nguy rồi.

Ron đạp phanh, chiếc xe màu đen đậu bên lề đường, nó cũng không quá nổi bật. Hắn ngồi ở chỗ đó nhìn Jeffery, cũng không nghĩ xuống xe cùng y nói chuyện, ba năm trước hắn không dám, ba năm sau hắn cũng không dám, hắn chỉ muốn đứng ở nơi xa xa đó nhìn y.

Jeffery mặc một bộ âu phục đã nhiều nếp nhăn, hắn nhớ bộ âu phục này 3 năm trước đã có, y cũng không mua thêm bộ đồ mới nào. Jeffery phối với chiếc cà vạt màu xanh nhạt, nó hình như nhìn vô cùng quen mắt, Ron suy nghĩ một chút, phát hiện cự nhiên đó là chiếc cà vạt của mình, hai người bọn họ có lúc mặc quần áo lẫn nhau, vật này hắn là bị Jeffery mang đi, sau đó y đem nó thành y phục của chính mình.

Này khiến trái tim hắn cảm thấy một trận co giật đầy thống khổ, hắn sống chết cầm chặt tay lái chờ đợi nỗi đau qua đi.

Thời gian 3 năm trước nhanh chóng ủa trở lại, nỗi đau đó không hề giảm bớt chút nào.

Y vẫn không thay đổi, Ron nghĩ, về bề ngoài lại nên xem xét lấy từng điểm. Y gầy đi không ít, tuy rằng nhìn qua vẫn nhanh nhẹn gọn gàng như trước, nhưng sắc mặt càng thêm cứng nhắc, biểu tình cũng có vẻ càng lo âu nghiêm túc, cuộc sống đó tựa hồ đang phá hủy bản thân y, y không thể khiến bản thân tốt thêm một ít.

Ron nhìn thấy Jeffery để điện thoại xuống, một cô gái tóc vàng đi tới nói với y câu gì đó vừa chỉ vào hiện trường vụ án, Jeffery bước nhanh theo cô ta đi vào.

Không đổi, là y luôn luôn không thể dứt khỏi những mớ công tác đang làm.

Một cảnh sát địa phương cảnh giác liếc mắt nhìn chiếc xe của Ron nhưng không đi qua tra hỏi. Những thành phần biến thái ở nơi này không ít, có một vài người sẽ có hứng thú với những hiện trường án giết người nên người kia cũng không thêm để ý thêm.

Khốn nạn quá nhiều, có thể tìm tới một kẻ phạm tội ở án lớn này cũng coi như cảm ơn trời đất.

Ron yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, làm bộ chính mình chỉ là một chiếc xe không người, nhìn đoàn người đang chen chúc trong hiện trường án ở kia, nhưng hắn biết y đang ở bên trong đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Một khoảng thời gian ngắn sau đó, Jeffery cùng đám người kia rời đi, Ron cũng khởi động ô tô đi theo phía sau ở khoảng cách xa xa nó.

Hắn xin thề hắn không phải muốn theo dõi y, hắn chỉ là muốn tiếp cận y nhiều hơn một chút mà thôi.

Hắn phát hiện bọn họ đi vào quán cơm, nơi đó chính là chỗ thường dùng để chiêu đãi hành khách từ cục hành chính của New York.

Có lần hắn đã đụng mặt phải Kate ở siêu thị, cô rất hàm súc biểu thị chính mình sẽ không có quan hệ gì với hắn, bởi vì cô đang chuẩn bị cải tà quy chính sống một cuộc sống tốt. Trước đây cô do dự không quyết định được tình cảm và lý tưởng sống của mình thật không thú vị, ít nhất đã không hợp với những cô gái tận tuổi này.

Ron đối với việc phát sinh quan hệ với cô ta cũng không mấy hứng thú, thậm chí vừa nghĩ tới thôi liền cảm thấy đáng sợ, có điều hắn vẫn mời cô đi uống tách cà phê để hỏi bóng gió xem Jeffery gần đây thế nào.

Cô ấy nói cho hắn biết Jeffery đã tới khoa phân tích hành vi, còn giải thích rằng ngành đó mấy năm gần đây được ưa chuộng cỡ nào, nó là hình thức chủ yếu để nghiên cứu các phương thức của tội phạm giết người, trợ giúp các khu vực liên tục xuất hiện những vụ án giết người cỡ lớn. Cô nói tới cái này liền vui vẻ hắn lên, Kate vẫn luôn hi vọng chồng cô được thăng chức, có điều y lại là người thích ra ngoài lẩn lộn, hiện tại y thực sự đã được thăng chức nhưng bọn họ lại không ở bên nhau.

Ron biết BAU mời y về làm công việc này, lúc trước Jeffery đã từng nhắc qua, nhưng hồi đó y không muốn, hiện tại hiển nhiên y đã thay đổi chủ ý, vì để cách xa mình một chút.

Cứ thế sau đó Ron đã điều tra những tài liệu liên quan đến ngành này, hắn nghĩ, nơi đó là một địa phương hoàn toàn tập hợp lại những tội ác khủng khiếp, bởi vì những vụ vào tay bọn họ đều là đại án cực kỳ ác liệt.

Y thực sự biết tìm một nơi phù hợp cho bản thân.

Hiện tại, có lẽ y sẽ càng chuyên tâm vào công việc, không suy nghĩ những tai nạn trong cuộc sống của mình trước đó nữa.

Phóng viên ở New York với các vụ án giết người đều vô cùng hùng hổ.

Trong ấn tượng của Ron, bọn họ càng giống như lũ kèn kèn ăn xác thối, luôn luôn đi luẩn quẩn sau lưng những phiên phức, xem có thể nhặt được chút tiện nghi ở đó hay không___ làm nhiều năm trong Mafia, hắc và cảnh sát có một điểm giống nhau là không thể nào yêu thích được lũ phóng viên, bọn họ quá thích “đem sự thực bại lộ dưới ánh mặt trời” mà không ai yêu thích “đem sự tình bại lộ dưới ánh mặt trời”___ thế nhưng phóng viên New York không phải như vậy.

Bọn họ là những kẻ sẵn mồi hung mãnh, chủ động xuất kích, có lúc thậm chí còn phá hủy toàn bộ, hoàn toàn biểu hiện sự tiến hóa hung hãn của nghề này ở một thành phố lớn.

tổ giết người trong cục cảnh sát thích che giấu các vụ án, manh mối tựa như lợi thế, có trong tay càng nhiều thì càng thuận lợi, nó không liên quan đến ___ tỷ như truyền thông__ mấy bộ ngành không cần thiết phải biết bất cứ chuyện gì, chuyện bọn họ duy nhất nguyện ý để cho truyền thông biết chuyện chính là giới truyền thông có giá trị lợi dụng, tỷ như lan truyền tin tức cho bọn tội phạm.

Tự mình một người rắn rỏi kiên cường là một phương thức cảnh sát của thời đã qua, bây giờ thái độ của họ đối với truyền thông cũng hài hòa không ít, nhưng trước sau cũng chỉ là bề ngoài, tỷ như Jeffery sẽ luôn oán giận bọn họ quả thực như những động vật ăn thịt người.

Bởi vì bọn họ đang ăn uống cùng nhau, Ron nghĩ, sáng sớm hắc nằm trên giường của quán cơm, mơ mơ màng màng mở TV, bên trong sẽ xuất hiện tin tức làm hắc triệt để tỉnh lại.

Người bị hại thứ tám xuất hiện, hơn nữa còn do phóng viên phát hiện.

Lực lượng cảnh sát muốn giữ lại manh mối giết người, vụ án khốc liệt này thăng cấp sẽ khiến công chúng khựng hoảng hoặc chỉ trích không ít, nhưng đám phóng viên lại mặc kệ chuyện này, bọn họ không hề màng tới hậu quả muốn yêu cầu chân tướng.

Sự hiếu kỳ tăng lên, vụ án giết người đầy tàn nhẫn và nồng nặc ý tứ tình dục đã trở thành con cưng của giới truyền thông, liên quan đến nó là bất kỳ chương trình nào chiếu sự việc này thì số lượng người xem đã tăng lên đáng kể, cho nên không ít những tên khốn không có việc gì làm đi đến cạnh hiện trường vụ án mạng lặc lự, lần này, một phóng viên báo lá cải __ có lẽ đó là một vị không có việc làm, sau khi kết thúc việc này hắc mới chính thức được làm phóng viên nói rằng__ sau một lần tiện đường làm một đêm xuân cùng gái điếm, ở một đường phố heo lánh vào rạng sáng hôm đó hắc tiếp tục chán chường với cuộc sống bần hàn nhưng rồi đã xảy ra một biến cố lớn, hắc từ phía sau thùng rác đã phát hiện ra một thi thể phụ nữ.

Cô ta giống với tất cả những người bị hại, máu bị khô, hơn nữa thi thể đã được tỉ mỉ tẩy qua, nhìn qua là một xác chết đầy âm u oán khí.

Nó được bọc trong túi plastic rồi đặt bên đường, mặt trên buộc một đoạn giấy màu hồng long lanh đẹp đẽ tựa như một lễ vật.

Tin tức trên nói người phóng viên kia còn muốn ra một quyển sách tỉ mỉ nói về vấn đề này, Ron cảm thấy so với bức ảnh của thi thể thì lời của anh ta còn buồn nôn hơn.

Nói chung, truyền thông chụp ảnh tại mọi góc độ sau đó báo cho cảnh sát, dù sao bọn họ cũng không phải đi phá hoại hiện trường vụ án, nhưng lực lượng cảnh sát cực kỳ căm tức, nói muốn bảo lưu quyền lực truy cứu.

Ron biết Jeffery nhất định sẽ đi, lấy tính cách của y mà nói những vụ án liên tục xảy ra thế này sẽ khiến cho y cực kỳ lo lắng.

Hắn vội vã tắm qua một cái, liền lái xe đến nơi phát hiện thi thể thứ 8, nơi này vốn là một ngõ hẻm bẩn thỉu quanh quẽ nhưng bây giờ đang cực kỳ náo nhiệt, xung quanh được bao bởi nhóm cảnh sát cùng phóng viên.

Hắn nhìn thấy chiếc xe màu đen của ngành Jeffery, nó đang đỗ ở giao lộ, xem ra bọn họ đã tới, Jeffery có khả năng không ở nơi này, dù sao bên trong tổ đó cũng có rất nhiều người, nhưng chỉ cần đi theo gần đến cuộc sống của Jeffery đã làm hắn cảm thấy an tâm. Hắn cũng không hi vọng mình và y có thể hợp lại hay gì đó tương tự thế.

Một người cảnh sát hoài nghi liếc mắt nhìn chiếc xe của hắn nhưng không đi tới, Ron không để ý tới người kia, coi như cảnh sát cũng không thể ở tại một đường phố cạnh hiện trường hung án tìm lý do bắt quả tang hắn đi, đúng không.

Một lát sau, hắn nhìn thấy Jeffery từ trong đám người đi ra, y đã thay đổi một bộ âu phục khác, nhưng vẫn có nhiều nếp nhăn như cũ, cũng không có cảm giác muốn thay đổi một bộ quần áo mới, hình như hôm qua y không ngủ nên không quá có tinh thần.

Y khẽ cau mày đi ra ngoài, ngày hôm qua hắn thấy cô gái tóc vàng kia đi theo sau y nói gì đó, vừa khoa tay múa chân, y tình cờ sẽ nói vài câu.

Bọn họ hướng về chiếc xe ngành đi tới, Ron chuẩn bị khởi động động cơ đi sau.

Lúc này, phía ngoài cửa xe truyền đến tiếng gõ cửa, tựa như một người vi phạm luật giao thông bị cảnh sát kêu xe dừng lại. Hắn quay đầu, đó là người canh sát đã theo dõi hắn từ cửa kính xe, nhìn thấy Ron quay đầu, người kia liền ra hiệu hắn cho cửa kính xe hạ xuống.

Ron nhìn thấy một tay kẻ kia đặt trên súng, là một cảnh sát giao thông thì việc này không phải quá mức cảnh giác.

Nhưng lúc này phản kháng cảnh sát cũng không phải ý kiến hay — cách đây 50m đã có đến chục cái xe cảnh sát từ cảnh sát địa phương đến nhân viên FBI—Ron quay kính xe xuống, cảnh sát trẻ tuổi một mặt cảnh giác nhìn hắn, hỏi, “Hê, cậu đậu xe ở chỗ này đã lâu rồi.”

“Chỉ có mười mấy phút.” Ron nói.

“Tôi xem không chỉ vậy.” Đối phương nói, “Lần trước tại hiện trường vụ án người đầu xe đó cũng là cậu phải không?”

Ron ở trong lòng mắng một câu, thế nhưng trên mặt vẫn không có biểu hiện gì khác thường. Xem ra ngày hôm qua kẻ đánh giá mình là người cảnh sát này, hơn nữa còn nhớ cả biển số xe của hắn. Ron quá sơ suất, cự nhiên nghĩ bản thân chỉ cần tuân thủ pháp luật thì sẽ an toàn.

Nhìn thấy hắn không lên tiếng, cảnh sát kia trào phúng nói, “Biết không, có những kẻ lưu lại hiện trường vụ án này chỉ để thủ dâm, tôi không nghĩ tới sẽ có những kẻ có ác tâm như vậy.”

“Tôi không phải là nhân vật gì nguy hiểm...” Ron nói, đối phương một mặt chán ghét, nghe người kia nói loại chuyện đó Ron cũng cảm thấy chán ghét.

Cảnh sát hừ lạnh một tiếng, hắn còn vô cùng trẻ tuổi, nếu như tuổi tác hắn rất lớn hơn một chút thì hắn chỉ cần biết đem người kia mang về là tốt rồi, không cần thiết tiết lộ nhiều đầu mối như vậy.

“Tôi một tuần trước vừa tới New York, ” Ron nói, “ngày mùng 10 tôi tới Luân Đôn, cậu có thể tìm được ghi chép xuất cảnh của tôi, ngày 15 tôi sẽ trở về, vụ án này phát sinh ngày mùng 9, tôi không thể từ xa như vậy đi giết một gái điếm! Tôi có thể cung cấp giấy phép từ Anh quốc để làm chứng___”

“chuyện phản bác kiến nghị kiểu này có vẻ cậu rất rõ ràng, cậu xác định cậu chỉ đến New York một tuần? Tôi không biết Anh Quốc cũng sẽ phát sóng vụ án kiểu này,” cảnh sát nói, “Hộ chiếu!”

Ron phần hận đem đồ vật ném cho người kia, vừa nói, “cậu có thể gọi điện thoại đi thăm dò, tôi tin tưởng hiệu suất làm việc của các cậu!”

“Làm sao vậy?” Một thanh âm ở bên ngoài hỏi.

Ron cả người cứng lại ở đó, hắn trừng mắt nhìn phía trước, bởi vì quá căng thẳng mà cảm thấy mê muội.

“người lái chiếc xe này đã mấy lần đứng trước hiện trường vụ án.” Cảnh sát nói, “Các anh không phải nói chú ý đến những người lái xe qua lại ở hiện trường, biết đâu hung thủ sẽ trở lại...”

Người kia cúi người xuống, nhìn người trong xe.

Ron cũng nhìn y, hắn cảm thấy cổ họng mình khô khốc, hận không thể lập tức biến mất ở trong không khí. y không phải nên lập tức rời đi sao? vì cái gì lại muốn đến xem thử!

Bọn họ cứ như vậy sững sờ một hồi lâu, không có phản ứng.

“... Ron?” Người kia nói.

“... Hey, Jeffery.” Ron nói.

Jeffery mím môi dưới nhưng không phát ra âm thanh, y hắng giọng, thanh thanh cổ họng rồi nói rằng, “anh tại sao lại ở chỗ này?”

“tôi... Đi ngang qua nơi này.” Ron nói, “Tôi đi ngang qua nơi này, nhìn thấy hiện trường án hung ác... anh biết đấy, tôi thấy nên dừng lại một chút.”

Hắn sốt sắng liếc mắt nhìn chiếc xe ngoài kia, người cảnh sát đó đang gọi điện đến phía Anh quốc hỏi tung tích của mình, thì thoáng còn quay đầu lại dừng ánh mắt hoài nghi cảnh giác theo dõi hắn. Thật giống như hắn là một quái vật không rõ xuất hiện trong hiện trường vụ án.

“Chỉ là trùng hợp.” Hắn nói, tận lực hướng về Jeffery nở một nụ cười bình thường.

Đối phương chọn lông mày, mặc dù tình huống bây giờ khiến người người khiếp sợ, nhưng hiển nhiên không ảnh hưởng gì lắm đến bản năng cảnh sát của y___ y một chữ cũng không tin Ron.

“Tôi không hiểu.” y nói.

Ron nhìn y, tìm không ra một từ để nói, may mắn người cảnh sát trẻ tuổi kia đã đánh xong điện thoại, đi tới nói rằng, “Vận khí không tệ, bên kia Anh quốc chứng minh được những lời nói của anh, có điều chúng tôi sẽ đi điều tra lại.”

“Cảm ơn.” Ron tức giận nói.

“Các cậu quen nhau?” Cảnh sát hỏi.

” thật lâu trước đây.” Jeffery trả lời.

Cũng không có rất lâu đi, Ron nghĩ.

Jeffery cùng cảnh sát nói xong liền quay người nhìn Ron, Ron hỏi, “Vậy tôi có thể đi được chưa?”

“anh đến cùng là tới nơi này làm gì?” Jeffery hỏi.

“Tôi chỉ là hiếu kỳ nên đến hiện trường nhìn qua một chút mà thôi.” Ron nói.

“Tôi không biết anh bắt đầu có tò mò về những vụ án giết người.” Jeffery nói, thời điểm bọn họ ở chung thì Ron đối với những chuyện này không có hứng thú, ngay cả xem phim trinh thám cũng muốn quay ngoắt lại với sân khấu.

Ron đành phải khoát tay, “cũng có tìm hiểu qua, cũng không tệ hại như vậy.” Hấn nói.

Jeffery chăm chú nhìn hấn một lúc, nhìn qua vẫn không tin tưởng hấn tí nào. Với việc hấn bắt đầu có hứng thú với mấy vụ án mưu sát và cũng không tệ hại như vậy làm y cảm thấy khó hiểu.

Có điều Jeffery vẫn rời khỏi xe hấn, nói rằng, “được rồi, tạm biệt. Đừng tiếp tục ở những nơi xảy ra vụ án mưu sát, hung thủ có khả năng sẽ ở quanh đây, có thể gặp nguy hiểm.”

y lui về phía sau một bước, Ron khởi động ô tô rời đi ngổ hẻm này. Hấn từ kính chiếu hậu nhìn thấy Jeffery trở lại hiện trường kia, động tác gọn gàng, bọn họ còn phải tiếp tục điều tra án.

Ron ảo tưởng qua có một ngày bọn họ còn có thể gặp gỡ, có rất nhiều phiên bản được đưa ra, từ tốt nhất đến khó khăn nhất, nhưng cũng không như lần này mất mặt như vậy, hấn nghĩ.

18. Chương 18: Phiên Phức Đi Tới

Ngày hôm sau khi hấn đi ngang qua_ cố ý vòng qua quảng trường và địa điểm nơi Jeffery đang ở thì hấn liền dừng xe, ngồi ngây ngốc trong xe một hồi. Hấn đứng xa xa nhìn cuộc sống của Jeffery, lần thứ hai quyết định muốn từ nơi này rời đi.

Thời điểm Ron đang là đàn em của Larry, tuy rằng hấn chưa bao giờ là một người thi hành pháp luật nhưng hấn vẫn muốn hành tung của mình không khiến cho mọi người quá chú ý, có điều hấn vẫn nhìn chăm chú những kẻ làm nghề cảnh sát có chuyên môn am hiểu sự quỷ dị này.

Ron dừng lại không tới hai phút vừa vặn thấy Jeffery từ khách sạn đi ra, y vừa gọi điện thoại vừa ngẩng đầu nhìn qua một vòng, hành động tương chừng như lơ đãng lại là một thói quen của những người có nghề nghiệp sinh sống trong nguy hiểm, y đem điện thoại nhét vào trong túi hướng Ron đi tới, y chỉ cần liếc mắt là thấy được xe của hấn.

Ron rất không tình nguyện ấn cửa kính xe xuống, Jeffery lạnh lùng nhìn hấn, Ron nói rằng, “tôi chỉ là đi ngang qua.”

“anh nói thật giống như tôi sẽ tin anh.” Jeffery nói.

“nghe này, tôi không có ác ý,” Ron nói, “tôi chỉ tới New York công tác, vừa vặn nhìn thấy anh, sau đó muốn nhìn cuộc sống hiện tại của anh thế nào?...”

“ít nhất anh đã nhìn 3 ngày, hiện trường vụ án và khách sạn này.” Jeffery nói, “như vậy anh đã xem xong rồi đúng không?”

“Xem xong rồi.” Ron nói.

Jeffery một tay đặt trên cửa kính xe, nhìn chăm chăm hấn, nói, “cút xa một chút, nếu không tôi sẽ phải đem anh còng lại.”

“tôi tin tưởng anh sẽ không nường tay.” Ron nói.

Jeffery nhướng mày, Ron nhìn thấy mặt y đầy lửa giận tựa hồ muốn hướng hấn rống to. Nhưng ngay lúc ấy điện thoại di động của y vang lên, Jeffery dừng lại một giây để cơn giận hoãn lại, sau đó y xoay người tiếp cú điện thoại, nổi giận bùng bùng hướng phía khác đi đến. Ron lúc này mới thở ra một hơi, lúc này hấn đã vô thức nín thở.

Hành vi bây giờ của hấn chẳng khác gì một kẻ đang quấy rầy người khác, Jeffery đương nhiên có thể tóm hấn đi vào ngục giam, trước đây dù nói cái gì đi nữa thì hấn cũng không thể tưởng tượng được bản thân sẽ có một ngày đi quấy rầy một người cảnh sát, đặc biệt đối phương vô cùng giận giữ thật sự có khả năng bất cứ lúc nào cũng đem hấn tóm tới.

Jeffery đi được một nửa liền quay đầu lại, hướng Ron làm một thủ thế thô bạo. Trước đây y đã dạy hấn một số thủ thế để ám chỉ của cảnh sát, Ron biết ý nghĩa của động tác kia là “cút xa chút.”

Ron chỉ có thể khởi động ô tô, trở lại khách sạn mình đang ở, hấn cảm thấy ngày hôm nay thực sự là ngày bi thảm.

Công việc ở bên này đã hoàn thành nhưng hấn không muốn trở về chút nào, hấn chỉ muốn nán lại đây, nhìn vụ án kia sẽ có kết quả gì.

Hấn trở lại khách sạn, mở ti vi, điều chỉnh đến kênh tin tức, nơi đó đang phát bản tin về vụ án giết người này, gần đây nếu như một người có xem ti vi thì có thể tìm thấy một kênh khác có tin tương tự, vì có lúc tất cả các kênh đều nói tới vụ án này.

Hấn vọt vào phòng tắm tắm qua loa một chút sau đó trở lại giường, chuyên đề tin tức còn chưa kết thúc, người kia là một phóng viên đã phát hiện xác chết đầu tiên, bên trong có một tư liệu sống được người kia chụp lại, mỗi một bức ảnh đều vô cùng thê thảm.

Ron bình thường cũng xem những tin tức về tình tiết vụ án, nhưng có rất ít những chi tiết nhỏ lại tỉ mỉ xác thực khiến người khác ngạc nhiên đến vậy, hấn hiểu được mấy người cảnh sát sẽ hận kẻ kia đến thấu xương.

Hấn ta lúc ấy còn chưa phải một phóng viên, chỉ dùng tài nghệ kém cỏi của mình với máy chụp hình bên cạnh quay chụp cảnh xung quanh, hình ảnh rung lắc rất tệ hại, nếu như không phải vì án kinh khủng thì

sẽ không có đài truyền hình nào muốn dùng những bức ảnh như vậy.

Hình ảnh được chụp thoáng qua trước mặt thùng rác, có lẽ vì hừng đông rất lạnh nên thấy một chàng trai đang bọc kín một chiếc áo lông cú người lúc lọi trong thùng rác, hắn ta mang một chiếc mũ lông dê sặc sỡ, hình ảnh tuy chỉ lướt qua nhưng Ron nghĩ đến thời điểm hắn dừng xe ở bên ngoài cũng nhìn thấy người này, hắn ta cũng đang lục lọi gì đó trong thùng rác, điều kẻ kia hình như bị tàn tật, hắn sẽ không sai.

Là một người nhặt rác thải, hắn sẽ không đối với chiếc thùng rác này quá chấp nhặt, Ron nghĩ, từ sáng sớm đến tận buổi trưa.

Hắn nhớ tới người cảnh sát phiền phức kia từng nói phải chú ý tới xung quanh hiện trường bởi vì hung thủ có thể sẽ trở về đó. Ron đời này chưa từng kích động khi phát hiện một sự việc như vậy, hắn nhảy xuống giường đi tìm kiếm điện thoại di động, muốn gọi điện thoại tới cho Jeffery. Nhưng thời điểm hắn gõ bàn phím mới nghĩ tới mình căn bản không có dãy số người kia.

Đương nhiên hắn cũng có thể gọi 911, nhưng kiểu này sẽ không thu được hiệu quả, hắn cực kỳ muốn đem chuyện này nói ra trước mặt Jeffery.

Ron nhanh chóng tìm quần áo của mình, thay chiếc áo tắm chuẩn bị một phen rồi hướng ra bên ngoài chạy đi.

Sắc trời đã tối lại, đây chính là thời điểm của phần lớn những kẻ liên tục điên cuồng giết người, Jeffery hầu như luôn làm việc ở đoạn thời gian này, cảnh sát cùng với tội phạm chỉ cách nhau một cái ngành nghề mà thôi.

Hắn một đường đi trở lại khách sạn, tuy rằng hắn nghĩ một nửa khả năng y sẽ không ở nơi này, có điều hắn cũng không ngại chờ đợi. Hắn không muốn đi đến cục cảnh sát, nói không chừng hắn sẽ bị tóm lại không chừng.

Không thể không nói người kia chỉ là một tên biến thái thích lưu lại mấy chỗ hiện trường án cũng không biết chừng, Ron nghĩ, gần đây mấy thanh niên đặc biệt hưng phấn với máu tanh này càng ngày càng nhiều. Hắn nhớ tới thời điểm mình còn ngồi trong xe, qua gương chiếu hậu hắn nhìn thấy một chiếc xe màu đen khác vẫn luôn đứng đó, hắn biết nơi đó có người, mà người đó sẽ ở mấy hiện trường hung án dừng lại mấy tiếng, thế nhưng không xuống xe?

Kẻ kia đang làm gì? Cảnh sát nói, hắn rất có khả năng tại phụ cận thủ dâm. Điều này làm cho Ron cảm thấy buồn nôn.

Trên thế giới này mấy thành phần cổ quái biến thái quá nhiều, hắn nghĩ, điều này làm cho hắn có chút ỉu rĩ, hắn đem đài trên xe chuyển băng tần đến kênh tin tức, bên trong truyền đến âm thanh đầy vui sướng của phát thanh viên [tin tức mới nhất! Kẻ điên cuồng giết người đã bị bắt giữ, tên này gọi là Murphy, nghề nghiệp là công nhân vệ sinh_”

Ron trùm mắt phía trước, cảm thấy vô cùng ủ rũ.

Đương nhiên, hần hần là nên vì hung thủ rất cục đã bắt được mà cảm thấy cao hứng, nhưng hần chính là không nhin được ủ rũ.

Hần ngồi ở trong xe, đốt một điếu thuốc, chậm rãi hút xong.

Hút thuốc có thể làm cho hần cảm thấy thoải mái một chút, nhưng điều đó chỉ vền vện là đúng khi hần tìm được việc để làm, chuyện này sẽ khiến Ron ý thức được bản thân đang gay go đến cỡ nào.

Thời điểm hần hút đến điếu thứ ba thì Ron nhận được điện thoại của khách hàng.

“tôi không biết.. sự việc so với tôi tưởng tượng có lẽ lớn hơn.” Đối phương nói.

“Có ý gì?” Ron nói.

” liên quan tới tiền bạc, có vẻ là số tiền lớn. So với lúc trước chúng ta nghĩ thì lớn hơn nhiều lắm.” Khách hàng nói.

“bạn họ uy hiếp cậu?” Ron hỏi, đại diện bên đối phương sẽ vì một số tiền to lớn mà không tiếc hết thảy, từ đó song phương sẽ tiến hành một quan hệ theo tỉ lệ thuận. Sinh hoạt của hần không giống như Jeffery, sự chết chóc kia không căn cứ vào sự vận vẹo của dục vọng từ sâu trong linh hồn, nó cực kỳ hiện thực, hơn nữa cuộc sống xung quanh vẫn luôn như thế.

“đúng...” đối phương nói, “bạn họ uy hiếp nói muốn giết tôi.”

Ron không nói gì, hần đang chờ đợi đối phương tiếp tục nói, có lẽ hần hi vọng hủy bỏ chuyển công tác này, “cậu biết quá nhiều chuyện.” Người khách hàng kia nói, “tôi rất xin lỗi.”

“cái gì?” Ron nói, cơ thể hần lập tức căng thẳng, đằng sau kính chiếu hậu đã có một chiếc xe đen, nhìn qua là một chiếc xe phổ thông. Hần từng ở hiện trường thấy nó, hần cho rằng đó là do vụ án giết người dẫn đến.

Nhưng sự thật không phải như vậy, hần nghĩ, nó hướng về phía tôi đi tới.

“tôi nói cho bạn họ địa chỉ khách sạn của cậu.” Đối phương nói, “bạn họ uy hiếp muốn giết tôi, bạn họ nghiêm túc!”

Tiếng nói của đối phương tựa như muốn khóc, Ron nghĩ, hần nhất định đã cảm thấy tôi có lý do để khiến hần khóc lên nên đành trước một bước, như vậy sẽ làm tôi lại chẳng khác người kẻ không có tình người.

“nghe này, nói cho tôi biết đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì____” hắn nói, cũng có thể biết được một ít thông tin của đối thu thì sẽ có thể tăng khả năng sống sót.

Nhưng đối phương chỉ nức nở một tiếng, nói rằng, “tôi thật sự không có cách nào!” sau đó liền cúp điện thoại.

Ron dừng một giây, hắn tức giận đem điện thoại đánh trở lại nhưng đối phương tắt máy.

Hắn mắng một câu, khung cảnh này khiến hắn nhớ tới thời điểm mình đang ở cô nhi viện, một thằng bé bị một thằng lớn cường bách giết một con chim bồ câu, hắn đem con chim đó đặt trong túi rồi lấy chiếc quạt quạt khí ra mong nó bị thiếu khí, trông chờ nó có thể sớm chết đi, bởi vì sự dấy dựa trước khi chết sẽ thương tổn tới tình cảm của hắn.

Ron cảm giác bản thân giống như được nhận được chiếc quạt kia, ở trong cô nhi viện, đứa trẻ kia vì giết chết được con chim bồ câu nên ở trong hội đó chiếm được một vị trí, hắn đã nhanh chóng đem việc con chim bồ câu kia quên mất, chờ mong mình từ nay về sau có thể trải qua một cuộc sống không khổ cực mà vui vẻ hạnh phúc hơn. Mà sau đó vì cuộc sống vui vẻ không thể khổ cực đó mà hắn đã bóp chết lương tri.

Đương nhiên, Ron không phải không giúp chim bồ câu, chỉ là hành vi bị vứt bỏ này làm cho hắn nhớ tới chuyện cũ, hắn quá quen thuộc với những tình tiết này, cho nên hắn đã sớm từ chối lấy ý nghĩ bỏ lại con chim bồ câu kia để nó tự chết.

Trong tin tức nói tiếp –[phóng viên của chúng tôi đã được quyền phỏng vấn riêng độc quyền, xin đón chờ ở những tin tức tiếp theo của chúng tôi.]

Ngày đã tối hẳn, ánh đèn của chiếc xe kia đã sáng lên, đem bóng đêm trang điểm đến càng yêu dị.

Chiếc xe kia dừng lại, chỉ như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đi săn mãnh thú, mấy kẻ kia vì sao không tới? Ron nghĩ, hắn rút súng ra nắm trong tay, người kia đang chờ đợi cái gì?

Trên con đường đối diện mọi người đến rồi đi, làm một phần tử tội phạm đã rất lâu, hắn có thể nhìn thấy những cảnh sát đang mặc thường phục ở đó.

Những ngày qua, mọi nơi xung quanh quảng trường cơ hồ đều nằm trong trạng thái giới nghiêm, nhưng hắn lại thường xuyên đến những nơi có nhiều cảnh sát, hắn cùng sát thủ kia giống nhau đều không thích tới gần lực lượng cảnh sát, nhưng lần công tác này lại bất đồng, hắn bị một người trong đó hấp dẫn không thể nào rời đi.

Gần đây kẻ phạm tội giết người hàng loạt kia không có hành động nào, nhưng mấy ngày qua cảnh sát New York vẫn luôn tụ tập ở đầu đường, ở xung quanh du dương, mà nơi này lại là con đường của nhóm công nhân viên điều tra liên bang cư trú.

Lúc này, hắn nhìn thấy một nhóm người mặc thường phục đi trên đường phố, trở lại khách sạn, bọn họ là một nhóm 5 người, không lái xe mà cùng nhau đi bộ, vừa cười nói lớn tiếng đi về.

Cách xa như vậy, nhưng Ron có thể cảm nhận được mùi vị say rượu, những người này hiển nhiên đã phá án, không lập tức trở về tổng bộ mà lại ngay phụ cận tìm một quán rượu để thả lỏng một chút.

Jeffery đi ở chính giữa, nhiều người như vậy nhưng hắn vẫn như cũ có thể dễ dàng nhận ra y, cô gái tóc vàng đi bên cạnh y, sợi tóc của cô tựa như có thể từ trong ánh đèn phát sáng.

Cô vấp ngã một cái, cánh tay Jeffery nhanh nhẹn đỡ lấy cô rồi cô cười ha hả.

Chỉ là buông lỏng một chút, hắn nghĩ, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, công việc của bọn họ xác thực cần phải buông lỏng, xử lý những vụ án kia dù có chuyên nghiệp hay không thì linh hồn đều sẽ nặng trĩu, chắc chắn người kia cũng sẽ không vì thông minh mà may mắn thoát khỏi.

Một chiếc xe lái qua, trong nháy mắt đèn chiếu đến Ron nhìn thấy khuôn mặt của Jeffery, y đang nói chuyện, nụ cười kia dưới ánh đèn rơi xuống như đang phát sáng.

Ở nháy mắt bên kia, nụ cười Jeffery đã dịu xuống, y nhìn thấy Ron ở phía đối diện.

Ron mắng một câu, hắn muốn khởi động xe rồi rời đi nơi này, nhưng hắn nhìn thấy trong nháy mắt đó, mấy vị điều tra liên bang vẫn theo bản năng tay đặt trên dây súng. Vừa nãy sự thoải mái vui vẻ đều là giả tạo, trong xương bọn họ chính là một bộ thần kinh luôn căng thẳng, cảnh sát âm trầm bí quan, hắn ở trong lòng bắt đầu chửi bới.

Rìa đường có một xe cảnh sát đi dạo qua, hắn cố gắng áp chế kích động tăng ga đào tẩu, chiếc xe đằng sau cũng như vậy, Ron nghĩ, nếu như hắn luôn đi theo dõi mình, có lẽ đã phát hiện ra người theo dõi hắn cả một tuần sẽ nhận ra hắn đang quấy rầy theo dõi một nhân viên FBI, thời điểm người kia muốn giết hắn thì hắn đã bị hành động quấy rầy kia mà bị cảnh sát bắt lại, cho nên hắn đã thoát một mạng. Đây sẽ trở thành một chuyện nực cười cỡ nào.

Phố đối diện, Jeffery hướng mấy đồng nghiệp của y làm thủ thế “không có chuyện gì” liền hướng phía này đi tới. Nhưng những đồng nghiệp ma men kia đang đặt trên trên súng vẫn không thả lỏng, hai mắt nhìn chăm chăm hướng này, một đám như những loài chim dữ đang đầy lòng nghi ngờ nghỉ lại bên ven đường New York, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị tiến tới tiến hành bắt giữ những tội phạm hung ác.

Ron đưa khẩu súng nhét vào túi, hạ cửa kính xe xuống hướng về phía người bên ngoài mỉm cười, Jeffery đi tới, gió thổi mang đến hương thơm nhàn nhạt mùi rượu. Y nhìn lướt qua xung quanh sau đó tại ngay chiếc xe của Ron dừng lại.

“Hi.” Ron nói.

Jeffery mặt không thay đổi nhìn hắn, “Lần thứ bốn, anh đang theo dõi tôi.” y nói.

“Không có, ” Ron nói, “Tôi chỉ là đứng đợi bên ngoài khách sạn mà thôi.”

Chiếc xe phía sau hắn đã quan sát một lúc, chưa hề mở đèn trước liền lặng im khởi động xe đi vào trong từng dòng xe cộ trên đường, cách xa khách sạn.

Jeffery ngẩng đầu nhìn nó rời đi, sau đó cúi đầu nhìn Ron, người kia cũng đang ngoảnh chiếc xe kia, xem ra chủ xe nhìn thấy Ron đang dây dưa với cảnh sát sẽ không chuẩn bị rời đi, cho nên quyết định đi trước.

“Đó là cái gì?” Jeffery hỏi.

“Một chiếc xe.” Ron nói.

“nó đang theo dõi anh?” Jeffery nói, vừa liếc nhìn phương hướng chiếc xe đó biến mất, nó đã đi vào dòng xe cộ trên đường, đôi mắt cảnh sát tựa như một con cá mập đang rình mồi.

“A, ” Ron nói, “Đây là... Việc tư.”

” đấu tranh bang phái?” Jeffery hỏi.

“Việc tư.” Ron lặp lại.

“Hắn sẽ giết anh sao?” Jeffery hỏi, “Tôi thấy anh mang theo súng.”

Jeffery liếc mắt nhìn túi Ron trong bóng tối, lập tức nghĩ được phía sau đó là một đồng thủ đoạn, cảnh sát rất chán ghét như vậy.

“có lẽ vậy.” Ron nói, “nhưng điều này sẽ không dễ dàng như vậy.”

“Xuống xe, tôi muốn bắt quả tang anh.” Jeffery nói.

“Cái gì? Dựa vào cái gì?” Ron kêu lên.

“Theo dõi, mang theo súng ổng phi pháp.” Jeffery nói, đưa ra phù hiệu cảnh sát, “anh có quyền giữ yên lặng, anh có quyền mời luật sư...”

“anh nghĩ là thật?” Ron nói, “anh không thể đem tôi mang đi, tôi cái gì cũng không làm!”

“Ai biết sau đó anh sẽ làm những gì trong tương lai.” Jeffery nói, “Rất nhiều người ban đầu chỉ là nhìn qua.”

“Tôi có thể nhìn cái gì từ anh?” Ron kêu lên, “Trên người anh tôi nơi nào cũng đã nhìn qua!”

Jeffery nhú mồm nhìn hấn, Ron cảm giác mình đang là một ông chồng tệ hại, cử chỉ này vô cùng gay go, bởi vì hấn hiện tại không phải là một ông chồng kém cỏi mà là một tội phạm đang ẩn náu, trong tay súng bất hợp pháp cùng với việc trộm tài liệu, mà người đối diện lại là một nhân viên FBI.

“làm ơn.” Hấn khẩn cầu, “tôi thật sự không có chuyện gì, đó chỉ là một phiền toái nhỏ, không có gì ghê gớm. anh xem, hấn đã đi rồi...”

Lúc này, điện thoại di động của hấn vang lên, Ron lấy điện thoại ra, màn hình biểu hiện đó là số điện thoại bị ẩn dấu.

Hấn tiếp nhận, người đối diện âm u nói, [nếu như mày dám báo cảnh sát, mày sẽ gặp phiền toái lớn]

[bọn mày đã cân nhắc đến việc giết tao] Ron nói, [sẽ có phiền phức lớn như thế nào? Giết tao sau đó sẽ đem xác chết kéo tới đường cái rồi thiêu hủy?]

[ông chủ mày sẽ có phiền toái lớn.] đối phương nói.

[wow, tao thật sợ hãi,] Ron nói, [Nhớ lúc đó hãy gửi đầu ngón tay đó lại cho tao, tỏ rõ bọn mày đã thực sự thực hiện việc đó]

Hấn phần hặn đem điện thoại tắt đi, Jeffery đứng ở cửa xe, biểu tình hoài nghi nhìn hấn. Ánh mắt kia ở trên một người cảnh sát biểu thị nó tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Ron rất quen thuộc loại vẻ mặt này, hấn giải thích, “Tôi chỉ đùa một chút.”

Đối phương nhú mồm, Ron tiếp tục nói, “Tôi xin thề!”

“Nếu như bọn họ thật sự giết người kia thì làm sao bây giờ?” Jeffery nói.

“Vậy tôi sẽ gọi điện thoại qua cầu xin họ không nên giết người kia?” Ron nói.

Jeffery thở dài, đi tới đối diện mở cửa xe, ngồi vào bên ghế lái, Ron sốt sắng nhìn y.

“Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Jeffery hỏi.

“Tôi nói...” Ron nói.

lời còn chưa nói hết thì Jeffery đã đánh gãy hẳn, “anh có khả năng sẽ bị giết sao?”

Ron đã tưởng chừng như mình nghệt thở một lát, hẳn nghĩ tới lời nói của Jeffery vào buổi tối ngày hôm đó ở bãi đậu xe.

“Tôi tận lực tránh khỏi.” Hấn nói, “anh đang lo lắng cho tôi sao?”

Jeffery không lên tiếng, y nhìn chăm chăm phía trước ngẩn người, Ron cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, nhưng có khả năng Jeffery chỉ hơi chúi choáng say nên hơi mất tập trung mà thôi.

Điện thoại di động vang lên, Ron nhìn xuống dây số liền ấn nghe.

[Lần này tôi có thể xin bọn mày không giết tên kia được không.] Hấn nói, tiếp cú điện thoại.

Lần này âm thanh đối diện càng âm trầm, hẳn ta nói rằng, [mày đã quyết định báo cho cảnh sát, như vậy tao nghĩ phiền phức của chúng ta sẽ trở nên phiền phức hơn nhiều, dây vào lực lực cảnh sát sẽ gặp rắc rối lớn.]

“Chờ một chút!” Ron kêu lên, nhưng đối phương đã cúp điện thoại, trong ống nghe chỉ truyền đến tín hiệu hỏ ý báo máy bận.

“Có người ở theo dõi chúng ta ——” Ron kêu to, tiếng nói của hẳn chưa rõ hoàn toàn thì Jeffery đã đem súng ra, y vọt ra ngoài xe, quan sát chung quanh một chút.

Sau đó y trở lại chỗ ngồi bên cạnh tài xế, liếc mắt biểu thị đã thấy.”Tại phố đối diện.” y nói.

Ron đem chân bước ra một nửa liền thu hồi lại, đóng cửa xe, hỏi, “Nơi nào?”

“Đừng nhìn chăm chăm hướng kia, ” Jeffery nói, “ở phương hướng chín giờ, đại khái là ở nơi công viên nhỏ, bên cạnh hai mươi con ngựa nhựa kia, có lẽ có chiếc xe đen dừng ở đó.”

Ron không thể tin tại một bóng đêm u ám có thể tìm tới một chiếc xe đen đang ẩn thân trong đó, nó hoàn toàn hợp thành một thể với bóng đêm xung quanh.

“làm thế nào anh nhìn được nó?” Hấn không thể tin nói.

“có thể chuyển hướng phía trước, nếu như nó không muốn đi thì nhất định phải từ hướng đó đào thoát,

phố đối diện không có nơi nào có thể dừng xe nên chỉ có thể ở công viên nhỏ kia.” Jeffery nói, “Nếu như hần hoài nghi anh đã báo cảnh sát, sau khi rời đi còn biết được hành tung của anh, nhưng bọn kia đã nhìn chăm chăm ở đây và thấy hai người, hần nghĩ anh đã báo cảnh sát.”

“thật sự quá lắm.” Ron nói, “tôi rất chán ghét lúc mình đang nói chuyện yêu đương lại có mấy kẻ chết tiệt đứng sau theo dõi_____”

“anh không ở đây nói chuyện yêu đương.” Jeffery nói.

“Tôi là nói tôi hiếm thấy khi nhìn thấy anh...”

“anh đã nhìn chăm chú tôi rất nhiều ngày, ” Jeffery nói, “Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“anh xem, tôi chỉ tới New York vì công tác, sau đó tôi nghe được ở đây có vụ án giết người liên hoàn, cho nên nghĩ đến bộ phận của anh sẽ tới đây, tôi thật sự chỉ là...”

“Tôi đang nói cái người đang theo dõi anh.”

“Ách, cái kia, ” Ron nói, “nó liên quan đến một khoản tiền, số tiền này được tra rõ ràng nên có vài người không quá vui vẻ, không tiếc giết thêm vài người.”

Jeffery theo dõi hần, thật giống như y đang nhìn một tội phạm đang trong diện hiềm nghi.

Ron suy nghĩ một chút, có lẽ mình nên đem sự tình nói cho y biết, thay cho một số người chết oan uổng kia báo cảnh sát, mặt khác, báo cảnh sát cũng là một lựa chọn không tồi.

“Tôi thú nhận,” hần nói, “có điều chuyện này đã rất lâu trước đây, đại khái là một năm trước, tôi bắt đầu làm việc ở vài khía cạnh điều tra tài khoản.”

“tính chất như thế nào?” Jeffery nói.

“Khá giống thám tử tư, ” Ron nói, “nhưng tôi không quá am hiểu vấn đề trình thám, tôi hoàn toàn không có mấy tế bào não về vấn đề này, chỉ là đối với cảm giác tôi khá là nhạy cảm, cho nên lúc ấy tôi ở trên mạng tiếp nhận ủy thác điều tra một ít khoản của công ty họ, những người ủy thác đó cũng không quá bằng lòng đem nó ra ánh sáng...”

Chiếc xe đứng ở trong công viên đang lặng lẽ khởi động chuẩn bị hòa vào dòng xe cộ đang đi trên đường, Jeffery nhìn thấy Ron đang nhìn chăm chăm nó liền nói, “anh muốn đi theo nó sao?”

“tôi nghĩ đi theo xem nó sẽ làm gì, tôi nhìn chăm chú nó được rồi.” Ron nói, “anh muốn... xuống xe trước

không?”

Jeffery nhún nhún vai, “không, tôi sẽ ở ngay đây. Chuyện như vậy hai người so với một người thì tốt hơn nhiều.”

Ron nhìn y, hần thấy chiếc xe đã muốn lái đi, nếu hần không nhanh chóng khởi động xe thì sẽ không theo kịp.

Hần nhanh chóng rẽ đường lái đi qua, có một người cảnh sát bên cạnh khiến Ron căn bản không lo lắng việc phạm luật giao thông. Bên cạnh hần, Jeffery tiếp tục hỏi, “anh không phải sẽ thay thế công việc của Larry sao?”

“Tôi không làm.” Ron nói, “Dĩ nhiên nếu muốn triệt để cắt qua một bên cũng không quá dễ dàng, nhưng nghề nghiệp như chúng tôi có biện pháp nghỉ hưu của chính mình”

Jeffery nghiêng đầu nhìn hần, trong một lúc vẫn không lên tiếng, thật giống như muốn đem những lời nói của người này một lần nghiền cứu triệt để, “tôi không biết xã hội đen cũng có biện pháp để về hưu.” Y nói.

“ngay cả CIA đều có thể về hưu, sao chúng tôi không thể.” Ron nói, chuyển hướng xe theo phương hướng đối phương, thật vui mừng vì chiếc xe kia còn đang trong tầm mắt. Hần thuận thực vượt qua chiếc xe chở hàng đang trước.

“nói anh làm chứng?” Jeffery nói.

“Không...” Ron nói, “Tôi đã chết một lần.”

“Cái gì?”

“tôi cùng với một người ở bang phái đối địch cùng nhau hẹn ước, hần từ đó đã không thấy trở về, tài khoản với nhà ở cũng không được sử dụng tới, có lẽ hần đã thành một xác chết đang trôi nổi dưới biển làm thức ăn cho cá.” Ron thở dài.

Jeffery nhìn chằm chằm hần, dưới ánh đèn lưu động phía dưới khuôn mặt của y tựa như có thể quyết định tất cả, Ron không biết mình căng thẳng làm cái quái gì, hần chỉ là đang hướng về tình nhân cũ của mình thuật lại cuộc sống trước đây chút mà thôi.

“hần nợ tôi một nhân tình, hần nguyện ý. Giết thêm một người đối với hần cũng không tính là phiền toái gì lớn.” Hần nói.

“Tại sao?” Jeffery hỏi.

“làm một kẻ trong Mafia cũng không phải kế hoạch lâu dài, nơi đó không thích hợp cho việc dưỡng lão, mà tôi vẫn không phải là kẻ có tinh thần mạo hiểm.” Ron nói, “kế hoạch của tôi sau 2 năm đã xem như thỏa đáng, tôi lấy một phần tiền rồi đổi thành một con người mới... việc này anh sẽ không ghi lại trong hồ sơ, đúng không?”

Jeffery gật đầu, biểu thị sẽ không vừa tiện tay sử dụng mấy công cụ trên bảng điều khiển, thật giống như quay về thời điểm hai người đang ở chung, y đang ở trong chiếc xe của mình. Nhưng thân là một người cảnh sát thì y sẽ không làm như vậy, bọn họ sẽ cân nhắc lấy việc chứng minh thân phận để làm rõ vấn đề, dù sao hành động sẽ đặc biệt cẩn thận.

“kế hoạch của anh đã vạch ra một quãng thời gian dài.” Jeffery nói.

“tôi rất am hiểu bản thân phải kiên nhẫn cho việc thực hiện một kế hoạch.” Ron nói, vẫn ổn định theo dõi chiếc xe đang trước, hần thanh tĩnh lại, “cái trung tâm giải trí tôi tạo dựng nên bây giờ mới bắt đầu kiếm tiền, sau đó nó sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. Tôi thích những kế hoạch lâu dài.”

“Tại sao rời đi?” Jeffery nói, “ở nơi đó anh chủ yếu cũng quản lý các khoản tiền, tôi tin tưởng Larry sẽ không để cho anh mạo hiểm, ông ta giúp anh báo thù cho cha, giúp anh tiến nhập vào gia tộc của hần ta.”

“tôi nghĩ rằng tôi đã trả hết nợ, tôi...” Ron nói, bây giờ hần cảm thấy bản thân có chút ngốc, hần ở cạnh Larry, công việc và nợ nhân tình có vẻ không quá liên quan, thực ra nơi đó cho hần cảm giác an toàn. ở đó mỗi người đều là anh em____ đương nhiên kẻ phản bội cũng nhiều____ hần trước đây chưa hề có quan hệ như vậy, lúc còn rất nhỏ, hần không hề biết đến hai từ “gia tộc”

“tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu. Tôi không có cách nào để làm việc.” Hần nói, “tôi không có cách nào để bình tĩnh lại tâm tình làm bất cứ chuyện gì, dù có làm gì đi nữa tôi đều nghĩ tới anh.”

Hần nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, không nhìn tới Jeffery, Jeffery cũng không nhìn hần, chỉ là y cứu nhìn chăm chăm chiếc dây lắc đang được treo trên xe. Đó là một lắc bằng kim loại, Ron đã lấy từ trong nhà của y rồi móc trên xe, nhiều năm qua nó vẫn còn ở đó.

Jeffery nghĩ rằng y đã hiểu vì sao người này vẫn luôn đi theo y.

19. Chương 19: Sự Sống Và Cái Chết

“chuyện này thật chẳng ra sao, anh đã đi rồi, vĩnh viễn sẽ không trở lại,” Ron nói, “nhưng khi tôi mở máy vi tính ra, lúc tham gia hội nghị, đi kiểm tra công trường, đến nhà hàng ăn cơm tôi đều nghĩ tới anh. Tôi nghĩ anh sẽ hạn những việc hiện tại tôi đang làm, mà tôi chỉ cần nghĩ tới nỗi hận kia thì bản thân đã không thể nào làm tiếp nữa...”

Hần thở dài, “tôi biết tất cả những thứ này không có ý nghĩa nhưng tôi không có cách nào tiếp tục làm

việc, tôi đem các khoản tính toán sai rất nhiều lần, cứ tiếp tục rồi tiếp tục như vậy khiến tôi muốn nổi điên. Nhưng nếu như anh không muốn làm việc thì làm sao bây giờ? Tất nhiên sẽ không làm, tôi từ chức. Vì thế tôi tiếp tục bỏ ra 2 năm để từ bỏ chức vụ này.”

Jeffery vắn về chiếc lắc trong tay, Ron tiếp tục nói, “chính là như vậy. Sau đó tôi tìm được địa phương ẩn cư, nghĩ nghĩ tôi một người lớn như vậy cũng nên tìm một công việc để làm, nếu không sẽ bị nhàn rỗi đến chết, còn không cũng bị đói mà chết.”

“cho nên anh giúp người ta kiểm toán số liệu?” Jeffery hỏi.

“tôi chưa được nhận giấy phép trình thám, cho nên khả năng không phải quá hợp pháp, tôi chỉ đang thử nghiệm mà thôi.” Ron nói, “làm việc này cũng không bị khởi tố, đúng không?”

“sau đó xảy ra chuyện gì?” Jeffery hỏi.

“tận lực theo dõi tài liệu không biết đã mấy năm, tôi phát hiện ra lỗ hổng tài chính, có người luôn thao túng một khoản tiền khá lớn cho riêng mình. Kẻ tham nhũng kia muốn giết người diệt khẩu, một đường đi theo tôi tới New York.” Ron nói, hắn từ trong ví tiền lấy ra một đĩa, “cái này là chứng cứ cho số liệu đó.”

Jeffery nhận lấy, quan sát vật nhỏ kia một chút sau đó lấy điện thoại ra, “tôi gọi điện thoại cho Linton, trước đây khi tôi tới New York phá án đã quen biết hắn, hắn còn giống như đang phụ trách mấy án kiện liên quan đến tội phạm về phương diện kinh tế...”

Bọn họ đã đi vào một con đường tương đối hẻo lánh, rìa đường là từng tòa nhà cao tầng càng ngày càng cũ kỹ, ánh đèn ít dần đi, quần áo của mọi người trên đường cũng dần cũ xưa hơn nhiều.

Ron liếc mắt nhìn qua kính chiếu hậu, một chiếc xe đột nhiên từ hướng khác lao ra, thẳng tắp hướng về xe hắn đi tới. Ron nhanh chóng mở bánh lái nỗ lực tránh ra nhưng cũng đúng lúc đó, chiếc xe phía trước lại như hện trước cùng nhau đập phanh xe, thân xe chắn ngay giữa đường ngăn trở đường đi lối lại.

Ron bị ép thẳng phanh, động cơ liên tiếp vang lên là đường giây điện thoại của Jeffery được kết rồi, phần lớn cảnh sát đều có thể đúng hạn nhận điện thoại, từng có một thời gian Ron vì hành vi này mà ghét cay ghét đắng, hiện tại hắn thực sự có thể cảm kích hành vi này, nó thực sự có thể cứu một mạng người.

Jeffery tỉnh táo nói rõ tình huống, sau đó đưa địa chỉ nơi này nói ra, Ron cũng không chú ý ở đây chính xác là nơi nào. Nó nhìn qua hẻo lánh xa xôi, là một địa điểm đủ tiêu chuẩn để giết người diệt thi thể.

Mà cùng lúc đó, một chiếc xe khác dừng ngay phía sau hắn, đem đường ngăn lại, một kẻ khác rất thức thời đi đường vòng. Quá tốt rồi, bọn họ trực tiếp đi vào lưới.

Mấy kẻ kia đi xuống xe, nòng súng chĩa ngay vào cửa kính, kêu lên: “đi ra ngoài!”

Nếu như đi ra ngoài, ở đó có 5 người, xem ra so với sự tưởng tượng của hắn đã phiền phức hơn nhiều, mà khoản tiền kia so với dự tính ban đầu cũng lớn hơn nhiều lắm.

“Đừng đi ra ngoài.” Jeffery nói, y đã đem chốt bảo hiểm trên súng mở ra.

“Làm sao bây giờ?” Ron hỏi, hắn không thường thường tham dự loại tình cảnh này.

“Lái qua.” Jeffery nói, vừa liếc nhìn sau chiếu kính hậu, “Hướng về phía trước”.

Ron hít một hơi, khởi động động cơ hướng về phía ô tô đang đậu một cách chật hẹp lái qua, mấy kẻ cầm súng trong tay liền tránh né qua chỗ khác, xe hắn đâm vào xe người kia phát ra âm thanh chấn động chói tai, nó đánh bay chiếc thùng rác bên đường, may mắn hắn đã lái qua đó.

Xe lão đảo chuyển qua giao lộ, sau kính chiếu hậu, những người kia nhanh chóng tiến vào ô tô hướng bọn họ đuổi tới.

Jeffery đóng lại chốt bảo hiểm trên súng, nói rằng, “anh lái xe như một bà già.”

“đây là cách anh đối xử với một lái xe đang cố tránh né kẻ đang đuổi bắt mình, thái độ chuẩn bị cho một tai nạn xe cộ à!” Ron nói.

“cái này cũng gọi là tai nạn xe cộ?” Jeffery nói, “tôi nghĩ rằng anh sẽ đụng thẳng vào chiếc xe kia, như vậy chúng ta có thể mất đi một kẻ truy đuổi. Xe anh có đăng cấp cao hơn, chắc chắn có thể va thẳng vào.”

Ron mắng một câu, nhất định người yêu cũ của hắn là một kẻ điên.

Jeffery cầm súng, nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, động tác của y thành thực, Ron không khỏi nghĩ y trước kia đã thường làm loại chuyện này.

“bọn họ chuẩn bị chặn đầu chúng ta.” Jeffery nói.

“Làm sao anh biết?” Ron hỏi.

“Chỉ còn dư lại một chiếc, không lẽ hai chiếc còn lại đã đi tới thiên đường?” Jeffery nói.

Ron nhìn thấy phía trước cách 100 thước có một đường giao lộ có thể chặn đứng. Hắn không biết có thể có hai chiếc xe kiên nhẫn mai phục ở giao lộ chờ hắn hay không, sau đó một lần bắt sống. Thế nhưng hắn không muốn nhìn thấy tình cảnh đó, bởi vì đối phương sẽ không có quá nhiều lý do để lưu lại mạng sống cho hắn.

Ron khẽ cắn răng, cương quyết đem xe ngoặt vào một ngõ hẻm u ám khác, nó căn bản không phải là một con đường dành cho xe ô tô, quá chật hẹp chật chội, hơn nữa nhìn qua cũng không được sử dụng nhiều, đèn đường cổ xưa không chiếu sáng mặt đường nhưng hắn còn có thể cố gắng đem chiếc xe lái qua.

Mạo hiểm dù sao so với tự mình chui đầu vào lưới cũng tốt hơn nhiều.

“anh biết công ty xanh Dayton không?” hắn đối với Jeffery nói, “bọn họ sản xuất toàn bộ các xe hơi đều có một lỗ hồng chết người, nhưng bọn họ lại không tính thu về để tái chế, bởi vì khi mọi thứ được tiết lộ thì họ phải đối mặt với quan tòa, số tiền đó so với số tiền thu về của dây chuyền kia không lớn lắm. Bọn họ có một đoàn luật sư, những kẻ kia thật khiến cho người ta buồn nôn.”

“tôi có ngồi qua mấy chiếc xe đó.” Jeffery nói, một mặt kinh ngạc, “tôi còn cho rằng đây là tình tiết [đột kích]”

“đúng vậy, trên thực tế nó thực sự có tác dụng đó, quan tòa so sánh thành phẩm đã sản xuất rồi đem thu hồi, nhưng lần này họ phát hiện quá chậm nên việc thu hồi sản phẩm đã trở nên quá khó khăn, chi phí tăng cao, nếu không chết đủ số người thì bọn họ sẽ không thu về. Quy luật trên thị trường mà.” Ron nói.

“anh không nói đùa chứ?” Ron nói.

“anh cho rằng tôi sẽ thần kinh đến mức đi vào trong một ngõ hẻm, phía sau còn dẫn thêm mấy kẻ truy đuổi mang súng trên tay chỉ là tôi muốn đùa giỡn một chút sao?” Ron nói.

“Đây thực sự là...” Jeffery nói, “Ách, nguy hiểm ở khắp mọi nơi. Tôi là nói, trên thế giới có một đồng lớn tội phạm với tâm lý vạn vẹo, cái đó tôi đều biết. Nhưng anh đang lái xe lại có khả năng cất giấu một loại tội ác trí mạng khác, giữa ban ngày, khi mở quảng cáo cùng buổi họp báo, nhưng thậm chí anh đều không thể nắm bắt.”

“tôi vốn nghĩ việc này chỉ do một nhóm người làm ra, bọn họ muốn che giấu việc này để cho bản thân không phải vào ngục giam, nhưng hiện tại xem ra sự việc không chỉ như vậy, không phải một, hai người mà là toàn bộ những thành viên đứng đầu.” Ron nói, “toàn bộ cấp trên đều biết, tôi không biết có thể dùng bao nhiêu tiền để che giấu lương tâm của nhiều người như vậy, trên ti vi còn nói nó [tuyệt đối an toàn]”

“Trời ạ, tôi đã ngồi qua nhiều lần.” Jeffery nói, “dây chuyền sản xuất kia được liệt vào thiết kế dành cho gia đình, chủ yếu được bán ra bởi sự an toàn được đảm bảo.”

“nhưng nó không thể thắng xe khẩn cấp.” Ron nói, con đường trước mắt biến mất biến thành một cầu thang dài hướng về phía dưới. Ron đơn giản đem xe trực tiếp lái xuống, “hi vọng xe này không có trục trặc gì.”

“tôi hi vọng loại xe BMW ít nhất sẽ không có vấn đề.” Jeffery nói, xe đang xềnh xệch đi xuống, y ngồi bên trong thực sự không mấy dễ chịu, nhưng ít ra nó đại biểu cho việc hai người có một con đường sống.

“tôi có thể gọi điện thoại cho một người bạn không?” Jeffery không xác định nói, “tôi có hai người bạn dùng xe được sản xuất theo dây chuyền này, nếu bọn họ có con, họ sẽ muốn khiến gia đình mình trở nên tốt hơn, quảng cáo bọn họ đã đánh vào điểm này. Bọn họ đang rất hạnh phúc tiêu tốn đi tiền bạc và tâm huyết khiến căn nhà tốt đẹp hơn, nhưng ai ngờ...”

“nếu như chúng ta lần này có thể trốn thoát, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ nhìn được tin tức.” Ron nói, phía sau an tĩnh lại, nhưng hẳn hoài nghi bọn họ đã bỏ qua cho hai người lần này.

“anh mới vừa nói sự thật sao? Rất nhiều công ty đã dùng phương thức này quyết định sản phẩm của mình có cần phải thu về hay không?” Jeffery nói.

“đây là một loại phương thức tiếp cận rủi ro rất thường gặp.” Ron nói, “hoặc sẽ bị mất nhiều tiền hơn nữa, đây hết thấy là cơ sở cho việc kinh doanh, đặc biệt là mấy công ty lớn. Một ít chuyện rất khó điều tra nên ràng buộc họ chỉ có lương tâm của chính mình. Có điều tôi đừng phải vụ này vốn chỉ là đấu tranh nội bộ, khách hàng của tôi thấy việc sa thải không quá công bằng cho nên muốn tìm một vài nhược điểm uy hiếp công ty, tuy rằng tôi nói nếu hẳn ta trường kỳ say rượu nên bị từ chức là chuyện bình thường.”

Phía dưới cầu thang có một công viên rách nát, nơi này có lẽ đã từng là thiên đường trò chơi, có điều bây giờ nơi này đã thành nơi buôn bán thuốc phiện, mại dâm, xung quanh đã bị người ta vẽ những hình ảnh khó coi, hoặc là mấy lời chữ bới hoặc là mấy hình vẽ nguy hiểm.

Bởi vì vừa nãy bị xóc nảy, hộp chứa đồ của Ron bị bật ra, Jeffery nhìn lướt qua thì thấy trong đó có một hộp nhưng nho nhỏ màu đen, nhãn lực của cảnh sát rất quen thuộc với việc lục soát. Y đem nó mở ra, bên trong là chiếc nhẫn bạc, phía trên được đính kim cương lò lò tỏa sáng, có điều xem thiết kế là đồ dùng kiểu nam.

Ron thấy vậy liền nhanh chóng đem nhẫn đoạt lại, lung tung nhét vào túi.

“Đó là nhẫn kết hôn?” Jeffery nói.

“Chuyện không liên quan tới anh.” Ron nói.

“Tôi chỉ hỏi một chút, ” Jeffery nói, “anh biết đấy, nhìn xem bạn cũ có cuộc sống mới hay gì đó.”

“Đó cũng là việc tư.” Ron mặt lạnh nói.

“Trong chiếc nhẫn viết tên của tôi.” Jeffery nói.

“anh thấy được còn hỏi cái gì?” Ron kêu to.

“muốn nghe một chút xem anh nói thế nào.” Jeffery nói.

“Đây là sau khi chúng ta chia tay nó đã được làm xong, tôi đặt, bởi vì đặt bên không có cách nào trả lại hàng.” Ron nói, “rất ít đàn ông dùng sản phẩm nhẵn cười nam, tôi chỉ muốn mang nó cho phong cách một chút.”

“anh không cần rườm rà như vậy, tôi cũng không chuẩn bị mang nó trên tay.” Jeffery nói, “tôi đã nghĩ sẽ mang một chiếc vòng rồi treo nó ở cổ. Có điều tôi rất thích hình thức này, có lẽ đeo lên tay cũng không tồi.”

Ron nhanh chóng liếc mắt nhìn y, ánh mắt chợt lóe lên, vừa căng thẳng vừa không quá mức tin tưởng.

“tôi có thể nhìn một chút không?” Jeffery nói.

“Ừm...” Ron nói, “anh có thể lấy từ trong túi của tôi.”

Ron đưa tay vói vào trong túi áo hần.

Cùng lúc đó, một chiếc xe màu đen từ trong bóng tối vọt ngang tới, tầng tầng đụng phải ô tô của bọn họ.

Lực đẩy chiếc xe kia lớn như thế, xe hần bị đụng bay lên không trung rồi lặn xuống đất, xoay vòng hai lần rồi ngã xoài trên mặt đất di chuyển, nó trượt qua một đoạn đường dài rồi mới dừng lại.

Xung quanh lâm vào tĩnh mịch, trong không khí tản ra mùi vị máu tanh hòa trộn với mùi xăng nồng nặc, đó là mùi vị hủy diệt của chiếc xe và hai người trong đó lại càng giống sự nóng bỏng từ địa ngục bốc lên.

Xe bọn họ ngã bên ven đường, nó hoàn toàn bị đâm thành đồng sắt vụn, xung quanh là mảnh kiếng bể, vết đổ của dầu cùng với máu tanh chảy ra, tất cả đều bị phá hủy triệt để.

Chiếc xe gây ra chuyện cũng yên tĩnh đứng ở nơi đó, cửa kính trước xe bị vỡ nát, bộ phận trước xe bị đâm đến nát bấy, qua một hồi lâu cửa xe chậm rãi được mở ra, người bên trong chậm rãi bò tới.

Hần cũng không phải có bộ dạng của một sát thủ, đó là một người đàn ông trung niên sắc mặt tái nhợt, âu phục giầy da nhìn qua là kẻ quen sống trong nhung lụa, giống như một người thường ở trước bàn làm việc đắt giá ra hiệu lệnh mà không phải một kẻ điên cuồng giết người hay gây họa.

Có điều giữa hai loại người này cũng không có chênh lệch gì quá lớn.

Hần khập khiễng đi tới chiếc xe được ngã bên đường vừa lục lọi chiếc súng từ trong túi ra, hần một thân chặt vật, mồ hôi tuôn ra trên trán nhưng trong mắt tràn đầy sốt ruột, lo lắng và cừ hận không có nửa điểm chần chừ.

Kẻ đang đụng xe với thân hình dị dạng cúi xuống cửa xe nhìn xem tình hình bên trong.

Hắn thấy tình hình thực tế chỗ ngồi ở ghế lái, trong mắt lóe ra hận thù cùng với niềm vui được giải thoát, hắn hướng về chiếc xe không còn hình dạng cười lớn kêu to, “con mẹ nó mày đi tìm mấy khoản tiền đó làm quái gì, đi theo sát không nghỉ! Con mẹ nó báo cảnh sát này! Nói mày mềm không được cứng không xong, mày cho rằng mày là ai! Thấy được chưa, thấy được chưa___”

Lúc nói được lời này hắn vừa quơ súng lục trong tay, nòng súng theo tiếng chửi bậy lần lượt đâm vào đầu kẻ kia, tràn ngập chà đạp với nỗi vui mừng, “con mẹ nó đây chính là kết cục của kẻ muốn người khác thân bại danh liệt___” hắn hét to. Trong xe, một tiếng súng vang lên.

Ánh lửa ngắn ngủi chiếu sáng vào sự tối tăm trong xe, Jeffery cầm súng nhắm ngay ngoài cửa sổ. Trán của y đang chảy máu, phồng như bị đâm ngang qua,

thân thể bởi vì tai nạn xe mà lật lại, chỉ có một chiếc dây an toàn cố định y, nhưng tay cầm súng của Jeffery vẫn rất vững vàng.

Dạn ở ngay chính giữa trán hung thủ, không một chút do dự nổ tới.

Mắt đối phương trợn trắng, sự ác ý cùng nỗi vui mừng vẫn không bị đánh tan liền cấp tốc trở nên yên lặng, hắn thẳng tắp ngã về phía sau, hai mắt còn chưa kịp nhắm đang mở lớn.

Jeffery đóng chốt bảo hiểm tựa như thói quen nghề nghiệp mấy chục năm qua của y, tay của y trước sau vẫn ổn định nhưng bản thân lại thấy rối loạn, thế giới bên ngoài tựa hồ bị đánh thành mảnh vỡ, biến thành sự chấp vá của máu tanh, rít gào và thống khổ.

Máu của y tại nóc xe phun thành mảng lớn, cổ họng như bị vỡ ra khiến y không cách nào hô hấp, Jeffery hé miệng, cảm thấy trong miệng đều là máu như muốn đem y vì mùi vị buồn nôn mà chết đi.

Jeffery lục lại còi đại an toàn vừa nổ lực tìm kiếm Ron, khi y thấy bộ dạng của hắn đã phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, nếu như y có thể nói chuyện thì âm thanh đó nhất định sẽ rất thê lương mà gào khóc.

Bên trái chiếc xe bị đâm rất tệ hại, so với phía bên ghế lái thực sự tệ hơn nhiều, thời điểm hung thủ đâm tới, Ron hướng về phía phải mãnh liệt đánh tay lái, đáng lẽ y vốn nên đi thương nặng hơn nhưng hắn đã bẻ lái để bảo vệ y, một giây kia hắn càng muốn bảo vệ Jeffery hơn chính bản thân mình.

Jeffery nghĩ, không có một sự chân tình nào phải chứng minh trong mấy giây đã qua.

Y thử hướng về hắn di chuyển, im lặng nghe tiếng hít thở của Ron bên cạnh, Jeffery nghe được âm thanh của tiếng xăng xe đổ trên mặt đất, bên ngoài tình cờ cũng có vài tiếng kẹt kẹt của động cơ xe tóe sáng tựa như một cảnh tượng tử vong.

Y không nhúc nhích, im lặng lắng nghe, tình huống bây giờ rất tệ thế nhưng y vẫn biết đối phó với nó như thế nào, y chỉ cần bình tĩnh nỗ lực, không nên bỏ cuộc dễ dàng.

Y mơ hồ thấy chiếc nhẫn kia, nó bị rơi ra khi Ron va chạm vào bánh lái chiếc xe ô tô rồi lăn xuống phía dưới nóc, hiện lên ánh sáng lóng lánh ánh bạc.

Jeffery đưa tay ra muốn với lấy nó, nhưng chiếc nhẫn quá xa ngoài tầm với.

Vì vậy y thu tay về không tiếp tục để ý nó, sau đó y chuyên chú đi nghe ngóng hô hấp của Ron, chiếc nhẫn đó bỏ đi, trên đời này không có gì quan trọng hơn so với người đang ở trước mặt.

Sau đó y tìm thấy hô hấp của hắn từ trong một đồng sắt vụn và những đốm lửa lóe sáng, thật giống như y đang từ trong đồng rác tìm kiếm một cục vàng.

Yếu ớt, gian nan, lúc liên lúc đứt nhưng vẫn còn tồn tại.

Jeffery lục lại chốt mở giây an toàn, lá phổi của y thật giống như đã hoàn toàn hư hại, từ chối hợp tác với y, Jeffery ra sức thôi thúc nó, ít nhất mấy phút đồng hồ này nó nhất định phải vận hành.

Dây an toàn bị hư hại không thể tháo ra, một khi bạn bị xui xẻo thì tất cả mọi chuyện sẽ òa đến, chuyện này rất bình thường, Jeffery nghĩ, y nhanh chóng lục lại trong túi mình một con dao, y không chỉ một lần cảm tạ chương trình học ở trường cảnh sát lúc trước làm cho y dưỡng thành một thói quen mang theo dao bên người.

Có lẽ rất nhiều năm y đều không dùng tới, nhưng đến thời điểm cần dùng nó lại có thể cứu mạng.

Jeffery mở con dao dùng nó cắt từng bước từng bước cắt dây an toàn, ánh lửa phía ngoài lóe lên nhưng Jeffery thấy không rõ lắm, y hi vọng nó không bị đốt cháy, y cần phải nghỉ ngơi.

Jeffery mơ hồ nghe được tiếng xe cảnh sát, có lẽ cảnh sát đã đến nhưng một điểm trợ giúp cũng không có, tựa như nó phát sinh trong một thế giới khác, như một tia sáng xuyên qua hắc ám, cho nên y chỉ chuyên chú đi cắt dây an toàn, nó chỉ là một nơi nhỏ nhoi nhưng lại là tất cả của y, sống sót hoặc tử vong, là tất cả hi vọng cùng tất cả sợ hãi.

y cắt dây an toàn, sau đó đem người kia từng chút từng chút đẩy ra ngoài, gian nan mà chăm chú. Jeffery nghĩ, y thật giống như từ lúc sinh ra đến giờ bản thân chỉ ở trong bóng tối làm những việc gian nan mà vô vọng, nhưng y không có cách nào để đình chỉ nó.

“Jeff...?” y nghe được âm thanh mờ mịt của người kia.

Y không xác định có phải đó là ảo thính của mình không, bởi vì y quá hi vọng nghe được chút âm thanh nào đó. Jeffery nuốt vào ngụm máu rồi phát ra âm thanh, “Ron?” thanh âm kia ở trong bóng tối rất xa lạ, không giống tiếng nói của y tí nào.

“anh ở đâu?” Ron hỏi, “Tôi không nhìn thấy anh...”

Jeffery nhìn đầu của hắn, nó bị đung đến tệ hại, y hi vọng hắn không vĩnh viễn bị mù, có điều đây có lẽ là hi vọng quá xa vời, hắn có thể sống sót đã là cảm ơn trời đất.

“Tôi ở đây.” Hắn nói, “anh không nhìn thấy, nhưng anh nên biết, tôi sẽ luôn luôn ở nơi này.”

Tay của y đặt ở trên đùi hắn, tiếp tục dùng sức đem hắn đẩy ra phía ngoài, “Có thể cảm giác được không? Ron?”

“Tôi cái gì cũng không cảm giác được.” Ron nói.

Jeffery mắng một câu, Ron cười rộ lên, “Tôi giỡn thôi.”

“Tôi không thích chuyện cười của anh!” Jeffery nói, y dùng lực ho khan một trận, không hề nghe rõ câu hỏi của Ron, đại khái hắn hỏi mình hiện tại như thế nào, âm thanh rất hồi hộp, nhưng y chỉ thô bạo hét to, “nếu như anh năng động liền bò ra phía ngoài cho tôi! Nhanh một chút!”

“anh sao rồi, Jeff?” Ron hỏi.

“Tôi không sao.” Jeffery nói,

“Chiếc nhẫn của tôi đâu?” Ron hỏi.

“anh có thể mua lại một cái mới.” Jeffery nói.

Y cảm thấy sức mạnh từ cánh tay Ron biến mất, nhưng y phải rời đi, Jeffery thở ra một hơi sau đó bắt đầu giải quyết vấn đề của chính mình.

Nhưng này nhìn qua rất khó giải quyết, một cành cây xuyên qua bờ vai của y đem y đóng đinh tại chỗ, thương tổn này có lẽ sẽ không khiến y mất mạng, nhưng nếu thêm ít xăng vào liền tuyệt đối có thể chết người.

Jeffery tóm lấy nó muốn đem nó nhổ ra, nhưng y không có khí lực như vậy, y cũng không có thời gian.

“Jeff?” Hắn nghe được Ron gọi, âm thanh giống một đứa nhỏ có vẻ rất bất lực. Bởi vì cái gì hắn cũng không nhìn thấy.

Jeffery hướng hắn kêu lên một tiếng hết khả năng, “Tôi không sao, nhưng tình huống rất tệ không thể

chăm sóc tới anh, chính anh chạy xa một chút —— ”

Y dừng lại, bản thân đã không còn sức lực để gọi xuống, y muốn nghỉ ngơi một chút, ngẫm nghĩ xem nên xử lý như thế nào.

Thừa nhận tất cả ở đây sẽ kết thúc.

Y nhắm mắt lại, nghĩ muốn lấy lại hơi, Jeffery thường thường cảm thấy bản thân cần phải nghỉ ngơi, đó là sau một tháng phấn đấu giải quyết một vụ án, đột nhiên chính mình cảm thấy nghệt thở tựa như bây giờ.

Khi đó y nghĩ, thời điểm lúc y công tác mệt mỏi đến suýt chết sẽ nhắm mắt lại nghỉ ngơi, sau đó không bao giờ tỉnh lại. Jeffery cảm thấy đó là cái chết thích hợp nhất dành cho mình.

Nhìn lại, bây giờ chính là như vậy.

“này!” Hấn nghe có người đang gọi, “cậu có thể nghe thấy lời tôi nói không?”

Y nỗ lực mở mắt nhưng hình như nó đang bị dính chặt vào nhau, cổ chấp muốn ngủ say, có điều y vẫn nhìn thấy có người đang đi tới trước mặt mình.

Đó là một cảnh sát rất trẻ tuổi, mặc một bộ chế phục, gương mặt vội vã, Jeffery nhìn thấy tia sáng màu đỏ lam chiếu lên bầu trời đêm, lực lượng cảnh sát đã chạy tới.

Cửa xe bị phá tan, người trẻ tuổi nhanh chóng mở chốt an toàn của y vừa gọi vào, “bây giờ chúng tôi đem cành cây chặt đứt, cậu không có việc gì___ bạn cậu cũng không có việc gì, đã lên xe cứu thương___”

Jeffery gật gật đầu, đối phương lui ra, nhìn thấy y tỉnh lại liền vỗ vỗ bờ vai của y, nói câu, “Chịu đựng, người anh em.”

Jeffery nở nụ cười, y lại một lần nữa nhắm mắt lại, nhưng lần này trong bóng tối y có thể nghe thấy âm thanh chiếc còi cảnh sát ở bên ngoài, xe đang chấn động, còn có âm thanh người trẻ tuổi kia vừa chỉ huy.

Hấn không biết tên của y, nhưng hấn gọi y là “anh em”, bởi vì bọn họ có cùng một phù hiệu cảnh sát, bên hông cùng mang súng, cùng làm một công việc.

Trên bả vai của y còn giữ lại xúc cảm của chiếc võ kia, y chậm rãi ngã vào sương mù của bóng tối, nhưng thời điểm cuối cùng, y nghĩ bản thân mình không cần lo lắng, tính mạng của y có nhiều người đem toàn lực hỗ trợ như vậy, những người kia là anh em, là đồng nghiệp của y, là những tiếp viện để có thể giao phó tính mạng con người.

Nghề nghiệp cảnh sát như bọn họ có một vật vô hình quán họ lại với nhau, nó chặt chẽ chẳng khác gì quân đội, tôn giáo hay xã hội đen.

Mỗi người bọn họ là một người “anh em” dường như khi gặp nhau lại chặt chẽ gắn kết thành đại gia đình, cho dù có phiền phức đó cũng là “phiền phức trong đại gia đình”. Mỗi người trong đó sẽ lo lắng vì đồng nghiệp khác mà không hướng về gia tộc khác bán đi, đấu tranh nội bộ cùng với kẻ phản bội là tội danh tuyệt nhiên bất đồng.

Cho nên những vụ án liên quan đến cảnh sát thường rất khó xử lý, bộ nội vụ sẽ nói một tràng rất khó nghe. Liên quan đến bọn họ cùng nhau che chở để đối phó với xã hội đen như thế nào, làm sao giữ được lời thề hứa ban đầu.

Cho tới bây giờ, ở trong thời đại này, hành động trắng trợn bao che khuyết điểm đã không tệ như trước, nhưng bọn họ cùng với người ngoài vẫn có một bức tường vô hình ngăn chặn, bởi vì có một đồ vật ở nơi đó luôn gắn họ lại với nhau, chưa từng biến mất.

Anh làm sao có thể phản bội lại anh em của anh? Làm sao giao phó tính mạng người khác? Người nhà của anh?

20. Chương 20: Chuyện Cũ

Bộ nội vụ tới tìm y, năm ấy Jeffery 16 tuổi đã phản bội lại gia đình của mình, khi ấy phản bội đối với y rất dễ dàng, nó chứng tỏ cho việc – y không thể tiếp tục sống ở nơi đó.

Sau đó, cuộc sống của y không có cảm giác đơn giản như bản thân đã tưởng tượng.

Tại thời điểm y còn đang ở đầu đường lang thang không có lý tưởng, y bị bắt giữ vì tội cố ý phóng hỏa. Jeffery chỉ là một người đàn ông lang thang muốn trong thùng sắt tìm ánh lửa để sưởi ấm mà thôi, điều này nói rõ bọn họ căn bản không phải muốn bắt quả tang kẻ phạm tội mà họ chỉ muốn y.

Y ngồi trong phòng thẩm vấn, đối diện với người cảnh sát đang đem từng bức ảnh đẩy ra trước mặt. Đó là những bức ảnh của xác chết, mới có, cũ có, nhìn qua là những bức ảnh của từng năm khác nhau.

Jeffery mặt không chút thay đổi nhìn hẩn, kẻ kia là một cảnh sát trẻ tuổi, lúc còn nhỏ Oliver thậm chí khi đi phá án còn mang theo y, y cũng không sợ xác chết.

“cậu biết những người này không?” cảnh sát hỏi.

Jeffery không lên tiếng, cũng không chút biểu tình, y biết làm sao đối cảnh sát vừa không bạo lực lại không hợp tác.

“Tôi cảm thấy cậu có khả năng nhận thức được một vài người trong này.” Đối phương nói, cầm lấy một tấm hình ném đến trước mặt y.

Đó là thi thể của một đứa bé, cùng với tuổi của y hiện tại chênh lệch không nhiều, mang theo khí tức trẻ con ngang bướng, đầu cơ hồ bị đánh nát, bầm tím ghê rợn, máu, lông, xương cốt cùng với mảnh vỡ não lẫn lộn cùng nhau, khuôn mặt mang tính trẻ con không rõ lại càng khủng bố.

“hắn từng tới nhà cậu, còn nhớ không?” cảnh sát nói, “cha của cậu đánh hắn, kẻ ra tay kia điên rồi, lần bị đánh kia hắn bị gãy mất năm cái xương sườn, nghiêm trọng hơn là não bị chấn động. Thời điểm hắn thấy cậu, cậu sợ tới mức trốn vào trong ngăn tủ quần áo, hắn còn nói cậu không cần phải sợ, nhớ không?”

Jeffery tròn mắt nhìn tấm ảnh kia, y nhớ câu chuyện người cảnh sát này nói tới, khi đó y 11 tuổi, Jeffery còn nhớ năm ấy cha y mua cho y một thùng dụng cụ hơn chục cái cờ lê để làm quà.”

Cảnh sát nói tiếp, “hắn là gián điệp cho cha cậu, hắn nói thời điểm hắn cực kỳ sợ hãi cũng chưa từng sợ một người giống như sợ Oliver. Nhưng hắn lúc đó nghĩ, nếu như hắn chỉ có một tuần lễ đã sợ kẻ kia đến như vậy, vậy đứa nhỏ kia nhất định có nỗi sợ lớn hơn hắn rất nhiều lần.”

Jeffery nhìn chằm chằm bức ảnh kia, những hình ảnh từ tuổi thơ chồng chất hiện lên, hắn đã cho y một đĩa CD hắn ăn trộm được như một món quà, đó là món quà duy nhất y thấy vui vẻ nhất.

“hắn đi báo án nhưng án kiện cứ thế bị đè xuống.” Đối phương nói, “hắn rất thông minh biết báo cảnh sát thì chỉ có một con đường chết, bởi vì hắn nghĩ báo cáo với cảnh sát cũng là nói với người kia, đó cũng là đường tuyệt lộ, nhưng rồi hắn liều chết một phen. Hắn thất bại, tôi không nghi ngờ thương tổn trên đầu hắn là do dùi cui tạo thành.”

Jeffery quét mắt nhìn bức ảnh rồi vọt nhanh tới thùng rác, nôn ra một trận, cảnh sát thâm niên khoan dung nhìn y.

Y nghĩ y có thể từ ánh mắt kia nhìn ra được sự thương hại, chân tình thực lòng, Jeffery cảm hận loại ánh mắt này. Từ nhỏ đến lớn giờ khắc nào y cũng nhắc nhở bản thân bản thân đã có bao nhiêu thảm.

“tôi thấy trong hồ sơ hắn ta có đề cập đến cậu, cho nên tôi nghĩ cậu có thể giúp đỡ.” Đối phương nói, âm thanh nhu hòa không ít, “bên trong những hình ảnh này đều là người bị hại, cậu bé, nhìn qua xem cậu có nhận ra người nào không. Cậu là con trai ông ta, cậu và ông ta cùng nhau sinh hoạt.” Jeffery nhìn chằm chằm mấy bức ảnh rải rác trên mặt bàn, khi bản thân ý thức được đó là cái gì thì ký ức trong đầu đang muốn hết sức lãng quên lại cùng nhau ủa về, mọi thứ kinh khủng đến mức tựa như y đã từng trải qua. Y thực sự muốn trốn vào bên trong thùng rác để ẩn náu.

“chúng tôi biết ông ta đối xử với cậu như thế nào, cậu bé, cậu không cần bao che cho ông.” Cảnh sát nói, lấy ra một chồng hồ sơ bệnh án dày đặc lên bàn, Jeffery không muốn liếc mắt nhìn qua một cái, y biết toàn bộ bên trong đó là tên của chính mình, bức ảnh, báo cáo ghi lại những năm kinh hoàng đã qua. Y chỉ cần nghĩ đến thôi đã muốn nôn.

“chúng tôi chỉ cần cậu nói cho tôi biết cậu đã nhìn thấy gì.” Đối phương còn nói.

“tôi cái gì cũng không thấy.” Jeffery nói, y cố gắng kìm nén cảm giác muốn nôn mửa.

“ông ta uy hiếp cậu sao?” cảnh sát nói.

Jeffery không nói gì, đại khái người kia cho rằng chỉ có uy hiếp mới là thứ bảo vệ được Oliver. Đương nhiên đây cũng chính là tín hiệu nhân sinh của cha y, ông ta tin tưởng cử chỉ ôn nhu của người khác chỉ là chút lễ mễ không đáng một đồng, chỉ có vũ lực mới là chuyện duy nhất đàn ông nên làm ra.

Ông ta là thợ săn, mà mọi thứ xung quanh ông ta chỉ là con mồi cho thợ săn mà thôi.

“ông ta không uy hiếp tôi.” Jeffery nói.

Y thực sự nói thật.

“Tôi không tin.” Cảnh sát nói.

Jeffery nhún nhún vai, bất quá rất lâu sau đó y nghĩ, người cảnh sát kia nói không sai, Oliver uy hiếp y, có điều không phải loại uy hiếp tựa như phim truyền hình, sách báo hay mấy tiểu thuyết giá rẻ. Những loại bạo lực uy hiếp đánh đập là những điều bình thường trong cuộc sống của y, không ai sẽ tốn công đi sửa lại hiện trạng sinh sống bản thân của mình.

“cậu biết bao nhiêu chuyện xảy ra?” cảnh sát nói, nửa người cúi xuống, thật giống như bức ảnh máu tanh kia có trọng lực cực kỳ lớn đặt trên lưng anh ta, “cậu có biết đã chết bao nhiêu người rồi không? Ông ta có bao nhiêu rắc rối không?”

Ngữ khí đó khiến Jeffery có chút sợ sệt, nó quá nặng nề, như một loại cảm xúc nào đó không nhìn thấy đang ẩn giấu trong thanh âm già nua, nhưng y biết bên trong ngữ khí trầm trọng đó sẽ không có những gia đình như y tồn tại.

Y rất kinh ngạc khi mình đã sợ hãi chuyện này, y cho rằng y đã sớm không có gia đình.

Nhưng... sau đó, nó sẽ hoàn toàn hủy diệt, không có một mảnh vỡ nào chứng minh cho sự tồn tại của nó. Cha của y là toàn bộ gia đình, mà mẹ y nếu không có ông ta sẽ rất khó sống tiếp, đến lúc đó nó sẽ biến thành nơi trống rỗng, lưu lại phế tích là vô số máu tanh của người chết còn dư lại.

Y dùng lực lắc đầu, mím chặt môi.

Đối phương thở dài.”Tôi biết cậu rất khó mở miệng, đó là cha cậu, tôi chỉ muốn thử xem.” Hắn nói, nhìn

hồ sơ bên cạnh, “Nhìn thấy ông ta đối với cậu làm những việc...”

“Tôi không muốn nói đến đề tài cái này.” Jeffery nói.

Cảnh sát dò xét y một lúc rồi không nói gì.

Rất lâu sau, cảnh sát hỏi cung, Jeffery nghĩ, nếu như anh ta dùng những hồ sơ kia để nói thì bản thân chắc chắn sẽ khuất phục, chỉ vì anh ta không nói tiếp nữa. Đời này y cố gắng tránh né những thứ kia___ ít nhất khi sinh mệnh y đang 16 tuổi là như thế___ vì thế y không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng người kia chỉ vỗ vai y, “cậu về trước suy nghĩ một chút, tôi biết cậu đang ở đâu, Jeffery, chúng tôi có khả năng sẽ tìm đến cậu lần nữa.” Anh ta nói.

Khi đi anh ta đưa cho y một ít tiền, thời điểm nói về cha y thì biểu tình của hắn có vẻ già nua, Jeffery muốn hỏi hắn có biết tình trạng trước đây của bọn họ hay không nhưng hắn vẫn nhìn được lòng hiếu kỳ. Đó chắc hẳn là một đoạn chuyện xưa dài đằng đẳng, nhưng y không có tư cách hỏi dò những chuyện này.

Jeffery chỉ là một tên nhóc đang chạy trốn.

Y nhớ tới khi đó anh ta nói với y, “tôi biết cậu không muốn nói xấu Olver, cậu và ông ta đã sống với nhau quá lâu, rất khó hướng về người ngoài để phản bội. Nhưng sự trung thành này chỉ là một ảo giác giả tạo, chỉ là sự khống chế của ông đối với cậu mà thôi, tôi hi vọng sau khi cậu trưởng thành có thể đủ can đảm nhìn lại những chuyện này.”

Lúc đó Jeffery không thể nghe lọt được những lời của anh ta, có điều khi y trở lại căn phòng ở của mình, là nơi bạn bè đề nghị cho y một chốn dung thân khi y thoát khỏi nơi đó___ “chuyện của cảnh sát hãy cách xa ra một chút, người anh em, cho họ như chó cắn chó đi.” Những câu nói rõ ràng kia lại càng ngày càng khiến y khó có thể chịu đựng.

Y nhớ tới Olver đã từng nói tới, cha y, ông nội y dạy y trở thành một chiến sĩ như thế nào, họ hi vọng đứa con của họ kế thừa đời trước, từ trước đến nay không một câu nói nào khiến Jeffery cảm thấy kinh khủng đến thế.

Có chút tà ác như sự sống trong một thời gian cứ một đời một đời truyền lại.

Khi đó Jeffery nghĩ, cuộc đời y dù thế nào đi nữa cũng muốn cách xa người cha này, cho nên y tình nguyện đi làm một kẻ tội phạm, thời tuổi trẻ ở đầu đường xó chợ cứ thế bất ngờ chết đi chứ không phải cái chết của một người thợ săn tinh anh chết tiệt.

Nhưng những loại phản bội giống nhau đều là sự giả tạo, Olver khống chế được y, sự sợ hãi trong cục cảnh sát kia làm y biết rõ, sự phản kháng của y càng sâu thì dưới đó cất giấu những thứ gì.

Jeffery không tiếc tất cả để trốn thoát khỏi sự ảnh hưởng của ông ta.

Khi y đi làm cảnh sát, thậm chí việc Jeffery nghĩ tới cũng là chuyện này.

Này có bao nhiêu kỳ quái, rất lâu sau đó y nghĩ, cả đời tôi cũng không có cách nào thoát khỏi ông ta, tôi nỗ lực phấn đấu nhiều năm như vậy, nhưng cũng không tôi, tôi làm một người cảnh sát tốt.

Cả đời tôi không ăn nhiều hơn một phân tiền, không biếng nhác giây nào trong công việc, cũng không bao giờ không tận lực làm việc khi đang điều tra án. Tôi có một nhóm anh em tốt khiến tôi có thể giao phó tình mạng của bản thân, và bọn họ cũng hoàn toàn tín nhiệm tôi, đem sinh mệnh của họ giao trong tay tôi.

Y nhớ tới thời điểm bản thân đối mặt với Sifu De, sự phẫn nộ và sát khí cùng với dự vọng phun trào từ trong xương của hắn ta. Hắn đem y kiềm chặt trong đó, trong đầu y thoáng hiện lên người đồng nghiệp của mình, tiếng nói của anh ta, bộ dạng cười rộ lên của anh, câu thiền ngoài miệng của anh cùng với nụ cười của con gái lúc 5 tuổi và một người vợ hiền từ, rồi đến căn phòng anh ta, âm thanh anh ta đem hồ sơ đặt trên mặt bàn.. y mở lớn đôi mắt..

(anh ta là Rick – kẻ bị người kia bắn chết)

Y nhìn thấy những giọt nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt của hung thủ Jeffery mới ý thức được mình đang khóc, y không nghĩ tới bản thân sẽ khóc thảm như vậy, thật giống như y đang trở thành một đứa trẻ còn có thể bị thương tổn, bởi vì y thấy sự tàn nhẫn thống khổ khó có thể chịu đựng.

Hung thủ nhìn y, nước mắt đánh trên mặt hắn, khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh như băng.

Tựa như nụ cười của cha y đang nói, “hey, đau không? Con? Thế giới chính là như vậy.”

Rất lâu sau đó Jeffery nghĩ, lên lừa đảo, phương thức trả lời của tôi chỉ là muốn mày chết, những người vô tội đã chết rất nhiều.

Sau đó y nghe thấy ông ta bị người kia giết chết, là một người báo thù làm ra, ông bị súng bắn ngay giữa trán.

Khi ấy y đang luyện tập bắn xạ kích tại sân bắn bia, Jeffery là một tay bắn súng tốt nhất trong lớp, mẹ gọi điện thoại đến, khóc lóc cuồng loạn nói sự tình của cha.

Khi đó y cảm thấy có chút hoảng hốt, thật giống như người nổ súng là chính mình, linh hồn tựa như một phần đã chết đi mà phần còn lại là cảm giác mừng vui sung sướng.

Ở trong điện thoại, âm thanh y bình tĩnh an ủi mẹ, sau đó đi tìm huấn luyện viên xin nghỉ. Y nhẫn nại muốn nói với bà, mẹ à, tôi cảm thấy như vậy rất tốt, có lẽ lời cầu nguyện của tôi đã có tác dụng. Ông ta

hắn là bị người báo thù dùng phương thức đáng sợ nhất dần vặt ông đến chết đi, bọn họ muốn ông ta muốn sống không được muốn chết không xong, làm cho ông ta cầu xin để mất hết tôn nghiêm như ông ấy trước đây đã làm với người khác. Nhưng ông ta chỉ bị người bắn một phát súng trên trán, sự tỉnh nhanh chóng gọn gàng bị giết chết, ông ta sẽ không cảm thấy thống khổ gì, đối với ông mà nói, tôi thực sự cảm thấy đó một “hỉ tang” bất ngờ mà thượng đế ban cho.

Nhìn xem, cuộc sống cùng không tệ hại như vậy, y nghĩ, mặc dù dưới sự đồng tình của huấn luyện viên y suy nghĩ như vậy có hơi kỳ quái, nhưng hiện thực cuộc sống bây giờ làm y cảm thấy may mắn, y không hi vọng quá nhiều thêm.

Rất lâu sau đó, Jeffery tại bệnh viện mở mắt ra cũng đã nghĩ như vậy.

Y bị đung phải, mặc dù bây giờ cả người đều đau đớn nhưng nghĩ đến người thanh niên kia đem y cứu ra – chiếc xe sau đó nổ tung, có người nói sau khi y rời khỏi 5 giây, đương nhiên họ có thể khuếch đại thời gian nhưng nó thực sự nổ.

Mà Ron cũng còn sống, tuy rằng hắn so với y nghiêm trọng hơn, đầu óc hắn bị tổn thương không nhẹ, phải có thời gian dài trị liệu mới có thể bước đi bình thường. Có điều đôi mắt kia tốt xấu còn khôi phục được, ứ máu mấy ngày rồi rất nhanh tan đi.

Bọn họ hiện giờ đang ở trong cùng một phòng bệnh, đều cần tĩnh dưỡng một thời gian rất dài, có điều Jeffery hoài nghi xí nghiệp Langdon sẽ bị đàm luận về vấn đề kia như thế nào.

Vì vậy đột nhiên hai người có một khoảng thời gian cực kỳ rảnh rỗi, cho dù thời điểm hai người đang ở chung cũng không có nhiều thời gian nhàn nhã tán gẫu như thế, khi ấy bọn họ đều bận rộn với công việc của mình.

Mà hiện tại, bọn họ không thể làm việc ngoại trừ ngồi ngẩn người chờ đợi thân thể chậm rãi hồi phục, không có việc gì khác để làm.

“... khi đó, đối với tôi mà nói, thuyền trưởng.. ý tôi nói là cha tôi, miêng túi áo của ông như túi kho báu, luôn từ trong đó có thể lấy ra đồ ăn vặt.” Ron nói, ngồi ở trên giường hướng về Jeffery tự thuật chuyện xưa. Có nên nói những lúc hắn kể lại, khuôn mặt của Ron đều sáng lên giống như trở về khi hắn còn là một đứa trẻ.

“nhà chúng tôi cũng không có nhiều tiền, có điều ông rất thích việc mua đồ này nọ cho mấy bọn trẻ chơi, sau giờ tan tầm của ông, mấy đứa trẻ sẽ đuổi theo ông ở trong quảng trường chạy nhảy. Mẹ không biết đã quở trách ông bao nhiêu lần.” Hắn vừa nói vừa đang luyện tập sức nắm của bàn tay, có điều lúc này Ron đã thả xuống quả cao su, đi đến tủ đầu giường cầm kẹo đường.

Lúc hắn đang nói chuyện Michael đã đưa đến một đồng kẹo đường, chúng nó nhìn qua rất sắc sảo đang cuộn tròn trong khay thủy tinh, cực kỳ đẹp đẽ. Jeffery chưa từng thấy loại kẹo đường này, chúng nó là hàng giá rẻ tại mấy rìa đường khu phố nghèo, nhưng đối với mấy đứa trẻ ở đó lại có mười phần hấp dẫn.

“... nhưng bà đều sẽ đem ông trở thành một người sạch sẽ gọn gàng, phong độ翩翩, so với tất cả đàn ông đều nhìn đẹp hơn, anh có biết địa phương như thế không, bản cùng khiến người ta nghĩ đến cổ xưa, vết dầu mỡ cùng với những đồ vật hư hại, chỗ ấy người nhìn qua đều vĩnh viễn không thể tẩy sạch, thật giống như luôn hăm bên trong đồng bùn đen không thể thoát ra. Nhưng mẹ tôi đều đem căn nhà dọn dẹp, các bạn hàng xóm sẽ nói bà nhìn qua thuộc tầng lớp thượng lưu. Bà rất thích nghe những lời đó, tôi nghĩ mà sẽ không bao giờ chịu thua.” Ron nói tiếp.

Khuôn mặt của hắn nhu hòa đi, Jeffery tưởng tượng đến những ngôi nhà cùng dựa vào nhau sưởi ấm nhiều năm trước, thời điểm Ron nói tới tuổi ấu thơ thì những nguy hiểm, tội phạm, ma túy cùng với tử vong dường như không tồn tại, mà đó chỉ là một gia đình thuần túy hạnh phúc, cứ như vậy, thật lâu sau đó vẫn lưu lại trong đầu y.

Nhưng y rất khó tưởng tượng.

Y tưởng tượng ra mấy hình tượng giả tạo trong tiểu thuyết, trên ti vi, nó mang những vết tích đàn ông nhưng y chưa bao giờ chân chính cảm thụ qua thứ đó.

Cho dù sau khi trưởng thành, khi bản thân đã đầy đủ thành thực và mạnh mẽ thì y cũng sẽ lạng lạng không muốn đề cập đến tuổi thơ của chính mình.

Đó là một đầm lầy đầy cơn ác mộng, rất lâu sau đó nó vẫn phát huy ma lực của nó khiến người ta chỉ cần sơ ý một chút cũng sẽ trượt chân lồm vào.

Y xé ra một viên kẹo đường, mùi vị rất ngọt chỉ có rất nhạt mùi hoa quả, Jeffery đem nó ngậm trong miệng, từ trong đó nếm trải một chút tư vị tuổi thơ của Ron.

“... Tôi giết qua ba người.” Ron nói.

Jeffery quay đầu nhìn hắn, Ron cũng nghiêm túc nhìn lại, mộng ảo tuổi ấu thơ đột nhiên ùa trở về hiện thực, hắn bây giờ nhìn qua thực sự nghiêm túc.”Nếu như anh muốn biết,” hắn nói, “Tôi giết qua ba người.”

Jeffery không nói gì, yên tĩnh nghe. Ron tiếp tục nói, “người thứ nhất anh biết không, năm ấy tôi 20 tuổi, tôi...”

“Tôi không muốn nghe cặn kẽ.” Jeffery nói.

Ron dừng lại, đem câu phía dưới dời đi, “người thứ hai là Gerry...”

“chú Gerry?” Jeffery nói.

“anh biết?” Ron nói, thật giống như bị kinh hãi.

“Hắn và cha tôi có hợp tác qua một lần, sau đó bị tổ chống ma túy điều đi, hình như đi sống lưu vong, đi tới...”

“Tổ chống mại dâm.” Ron nói, “Hắn bởi vì trước đây làm chuyện phi pháp nên bị điều đi.”

“Tôi cũng đoán vậy.” Jeffery nói.

“những chuyện kia là họ cùng nhau thực hiện,” Ron lẩm bẩm nói, “khi đó bọn họ hợp tác, nơi tổ chức ma túy là địa phương rất dễ dàng để kiếm được tiền, những cảnh sát kia nói, bọn họ dù có đối phó với kẻ tình nghi hay người bị hại đều không có gì tốt đẹp, tất thấy đều là cặn bã. Tôi đoán có lẽ bọn họ đã thấy chuyện này rất nhiều.”

Hắn ngừng một chút, “Tôi sau khi quen biết anh mới bắt đầu nghĩ như vậy.”

“Mỗi người đều từng gặp phải chuyện rất tệ, ” Jeffery nói, “nhưng đó không phải là một lý do chính đáng để biện minh cho tội ác.”

“Tôi nghĩ, sẽ có những chuyện khiến anh phải phạm sai lầm.” Ron nói.

“rất khó để thay đổi điều đó.” Jeffery nói, y chán ghét việc tìm kiếm lý do, trên thế giới này mọi người có thể tìm tới rất nhiều rất nhiều lý do, nhưng chuyện đó đối với bản thân căn bản là là chuyện vô bổ.

“người tôi giết cuối cùng là tên nhóc hỗn xược.” Ron nói, “Kỳ thực cũng không tính là nhỏ, đại khái hơn ba mươi tuổi, chỉ là hắn vẫn không kiếm được mục tiêu cho cuộc sống. Hắn ta trộm một lô hàng của Larry, ông ta bảo tôi đi tìm hắn, thực ra ý định chỉ nhắc nhở rồi lấy lại hàng mà thôi. Đương nhiên nếu hắn không cho liền nổ súng. Larry không quá ưa thích việc giết người, ông ta chỉ thích kiếm tiền, ông ta tận lực làm cho việc giết người của ông có giá trị kinh tế lớn nhất... ông cũng nói như thế với tôi, ông ấy cảm thấy trên tay tôi dính quá nhiều mạng người không tốt.”

Hắn dùng lực nắm quả cầu trong tay, trên thực tế hắn cơ hồ một điểm khí lực cũng không có, thật giống như linh hồn đang thoát lên cảm xúc cực kỳ mãnh liệt nhưng khi đánh tới đến ngay cả sức lực đẩy một lông chim lướt nhẹ đều không có, sức mạnh hóa thành một mảng trống không.

“tôi đến nhà của hắn, hắn liền đem đồ ném lại cho tôi, lăn lộn trên đường liền biết có một số việc không làm được nếu như hắn còn muốn sống.” Ron nói, “tôi cảm thấy rất tốt, lăn lộn trong hắc đạo có những quy tắc ngầm của nó, quy tắc kia khiến bên trong càng chặt chẽ hơn để ngăn cách nó với thế giới bên ngoài, khi bản thân anh ở trong đó, có rất nhiều quy tắc rất khả thi khiến anh cảm thấy anh thuộc về nó.”

“chúng tôi cùng nói chuyện, cùng xem bóng, cự nhiên sẽ cùng yêu thích một đội bóng, bằng không nếu có thời gian chúng tôi sẽ hẹn nhau cùng đi uống rượu, kết giao bạn bè, vv.” Hắn nói tiếp, “lúc nói chuyện, tôi đập thành ghế sofa, dưới đó có một bàn tay đứa trẻ nào đó, tôi biết hắn tại sao lâu như vậy mới mở cửa, tôi cho rằng hắn đang định chạy trốn hoặc gì đó, nhưng hắn chỉ đang giấu xác chết.”

Ron sững sờ một hồi lâu, “hắn nhìn qua thật không tiện, có một chút kinh hoàng nhưng hắn cho rằng chuyện này không có gì đáng ngại, thật giống như.. anh biết không, giống như đụng phải lúc anh đang cùng người khác lên giường, tuy rằng lúng túng nhưng thiên kinh địa nghĩa. Hắn nói đứa bé kia là hắn mua từ một tay mua bán ma túy, người kia vì một 100 đồng mua ma túy mà đem con gái của hắn bán đi, cô bé mới 7 tuổi. Hắn nói chỉ thử một chút đồ mới mẻ thôi, nhưng tôi biết hắn không phải lần đầu tiên. Ngữ khí của hắn thật giống như tôi biết nguyên nhân hắn làm thế, đồng thời chúng tôi cũng sẽ làm như thế..”

ánh mắt Jeffery trở nên u ám băng lãnh, Ron nhún nhún vai, “những lúc này tôi không nên đàm luận đề tài như thế, chúng ta vừa thả lỏng được một chút. Tôi không biết đề tài vì sao lại xoay đến chỗ này..”

“anh giết hắn?” Jeffery nói.

“Tôi bị giết mình, tôi chưa từng thấy chuyện như vậy.” Ron nói, “Tuy rằng theo lời kể của hắn ta tôi nên cảm thấy thật tầm thường, nhưng tôi bị giết mình. Hắn thấy tôi không nói lời nào, ánh mắt trở nên không mấy thân thiện, tay hắn muốn lấy ra thứ gì đó... Tôi liền mở chốt bắn chết hắn. Tôi sau đó mới nhìn thấy thì ra hắn chỉ muốn lấy ra điều xì gà cũng không chuẩn bị công kích tôi. Có điều một giây suy nghĩ kia, tôi nguyện ý tin tưởng hắn đang muốn công kích tôi, cho nên tôi giết hắn, trở lại cùng Larry nói, hắn nói chuyện này rất bình thường, không ai hoài nghi gì. Bọn họ chỉ coi nghĩ tôi đang thuận lợi giết một kẻ trộm cắp, những chuyện tôi phạm phải căn bản không quá quan trọng.”

“Tính coi, tôi tổng cộng giết qua sáu người.” Jeffery nói.

y ném quang vỏ kẹo đường trong tay, nó nhìn qua óng ánh óng ánh như giấc mộng của mấy đứa trẻ nhỏ.

“nó quá nhiều. Mấy lão bên trong cục cảnh sát bắt tôi viết báo cáo, bọn họ cho rằng tâm lý của tôi có vấn đề, không dưới tình huống tất yếu tôi vẫn đi giết kẻ tình nghi.” Y thưởng thức viên kẹo đường trong tay, ánh mắt yên tĩnh băng lãnh, “cứ như vậy tay tôi luôn phản ứng rất nhanh.” Y nói.

“lời nói này của anh sẽ bị bộ nội vụ nhắm đến.” Ron nói.

“tôi là một cảnh sát có vấn đề.” Jeffery nói, Rick luôn nói với tôi rằng tôi thực sự đã bị bắt buộc phải nổ súng, bất luận huấn luyện viên trường cảnh sát nào đều cũng sẽ cho rằng hành vi của tôi không thể chỉ trích. Nhưng tôi cảm thấy được tôi thực sự cố ý, trong lòng tôi vẫn nghĩ như vậy đến nỗi không thể nhận ra đâu là ảo ảnh đâu là hiện thực. Hơn nữa kỷ lục bắn súng của tôi đã quá nhiều... tôi đoán cấp trên đã nói đúng, tôi nên nghỉ một kỳ nghỉ dài.”

“anh bây giờ đang nghĩ.” Ron nói.

Jeffery quay đầu nhìn hắn, nơi nào nghĩ chứ, y muốn nói y đây là đang dương thương. Nhưng câu này y không nói ra, Jeffery nhìn thấy ảo ảnh của mình trong đôi mắt của Ron. Tôi đang mỉm cười, y nghĩ, bản thân đã rất lâu không thả lỏng như thế.

y quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, phía bên ngoài cửa sổ lầu ba có thể nhìn thấy ngọn cây ngô đồng theo gió

nhẹ đung đưa, thật thanh tân tao nhã, chưa bao giờ bị loài người đặt chân lên đó để cải tạo. Mấy chú chim nhỏ đang hót vang, y đem vụn bánh mì ném vào trước thành cửa sổ, nó đưa đến vài con quạ đang kiếm ăn.

Y nhớ tới một người từng nói thân ở trên đời còn phải ôm trách nhiệm công dân, muốn làm sạch những ổ gai mại dâm trên đường phố nhưng bản thân lại không thể quản đến những vụ án đó, Jeffery biết mình sẽ luôn nhớ tới ánh mắt của hắn ta.

Truyền thông nói hắn là một nhà đạo đức điên cuồng, Jeffery không thích danh xưng này bởi vì y tin tưởng tên kia sẽ thích, nó đã dành cho hắn một vàng sáng nào đó, chết vì vàng sáng đó.

Hắn ta khát vọng vàng sáng đó nhưng hắn ta tuyệt đối không thể có nó.

“hắn sống được trong mấy ổ rác thải.” Từ trong phòng thẩm vấn Downer đã bật thốt lên như vậy, đây là một người làm nghề này bao nhiêu mới thốt lên tỉ dụ như vậy.

Trên thế giới chỉ có một chuyện sẽ khiến con người ta chấp nhất với tổn thương người khác, vậy đó là thống khổ, tự thân thống khổ.

Buổi tối khi y nhìn về một phương xa, trong bóng tối lấp lờ ánh sáng, chúng nó bất động hay lưu động, đằng sau nó lại đang cất giấu sinh mệnh một gia đình, công việc cùng với mối quan hệ người người với nhau, thống khổ hay vui sướng, điên cuồng hay biến thái hay là vụn vụn và sự tuyệt vọng.

Nhưng nơi này không có.

Ít nhất tạm thời không có.

21. Chương 21: Vĩ Thanh

Một lát sau, Jeffery dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi, hiện tại thân thể của y rất suy yếu, dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Thật giống như bổ sung nửa đời trước y đã thiếu hụt ở phần trước cuộc đời.

Có điều bác sĩ bảo đảm 1 tháng sau y có thể trở lại làm việc.

Trong lúc y mơ mơ màng màng, y cảm thấy Ron dựa vào đây, Jeffery không nhúc nhích, người kia tới gần làm cho y cảm thấy an toàn.

Ron còn rất yếu ớt, hắn cần phải trị liệu một thời gian rất lâu mới có thể khôi phục lại như trước, nhưng may mắn cuối cùng cũng sẽ bình phục. Jeffery cảm thấy hắn đang suy nhược xoa xoa tóc của mình, sau đó đem dây chuyền trên cổ y mang ra.

Đó là chiếc nhẫn y mới mua, không còn là cái cũ trước kia, cũng không phải những thứ đã trải qua mấy năm gần đây là ký ức sầu lo cùng tưởng niệm, nó là một cái mới tinh mà rạng ngời.

Ron đem nó thả trong tay rồi ngẩn người, Jeffery nheo mắt lại nhìn hắn, y còn chưa tỉnh táo hẵn.

“Nó nhìn qua rất mới.” Ron nói.

“Bởi vì chúng ta đang muốn bắt đầu cuộc sống mới.” Jeffery nói,

Sau đó y nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. quyết định đem giấc ngủ thiếu hụt những năm gần đây bổ sung đủ.

y mơ tới đường phố khi Ron còn nhỏ, có mấy đứa trẻ cầm kẹo đường chạy nhảy chơi đùa. Thế nhưng y đã không còn mơ thấy những ác mộng.

—— toàn văn xong ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-am-chi-ban>